

ВТОРА КНИГА ОТ ТРИЛОГИЯТА  
„Добре дошли в Карсън Спрингс“

АЙЛИЙН  
ГОУДЖ

Вкус  
на мед



# АЙЛИН ГОУДЖ С ВКУС НА МЕД

Превод: Саша Попова

[chitanka.info](http://chitanka.info)

С вкус на мед е втората книга от трилогията за Карсън Спрингс. Сега обект на злите езици е приятелката на Сам Джери Фицджералд. Бившата монахиня вече е енергична разведена жена, решила на всяка цена да открие дадената преди тридесет години за осиновяване дъщеря. Е, и като я намери — накъде?

Как ще се справи с призраците от миналото, как ще посрещне предизвикателствата на бъдещето? Важното е да не губи надежда. Тя и любовта са най-верните съюзници на героите във втория роман от трилогията. Любовта завъртява главата не само на Джери, но и на двете и дъщери, а е любимите мъже не винаги е лесно. Всъщност за Сам, Джери и семействата им няма нищо невъзможно. „Просто поставяш единия крак пред другия. Преди да разбереш, и вече си стигнала целта. Така спасяваш не само себе си, но и смелостта да обичаш отново.“

*На моите кръщелници Джейсън и Итън Лазар, които постоянно ми напомняха, че едно семейство може да включва и други близки нам хора.*

*„Яж, синко, мед, защото е приятен, и плоден мед, който е сладък за гърлото ти: такава е за душата ти и познанието на мъдростта.*

*Ако си я намерил, има бъднина, и твоята надежда не е изгубена.“*

Притчи Соломонови  
24:13-14

## ПРОЛОГ

*„Крайпътната Мадона“, 1973 г.*

Джери Фицджералд, облечена в тъмносиви одежди и бял воал, спря пред олтара и впери поглед в парчетата платно, разстлани на каменните плочи пред краката ѝ. Тъканта потрепваше почти като вълшебна летящо килимче: бялото — символ на материалния свят, от който се отричаше, а черното — на пътуването ѝ през мрака към Христос. Само след минути щеше да бъде обявена за монахиня, а дългите години строга опека и мъчителни въпроси щяха да останат зад гърба ѝ. Тя стоеше редом с приятелките си послушници, ала изведнъж потръпна от неясен страх. Сърцето ѝ неистово заби. Всяка глътка въздух изпълваше дробовете ѝ с влажната тежест на августовската жега, която обгръщаше параклиса като току-що сварен буркан сладко. Майка Джероум упорито отказваше да инсталира климатик.

Джери вдигна трепереща ръка към белия воал, който скоро щеше да бъде заменен с черен като на всички вrekli се на Господа монахини. В съзнанието ѝ мълниеносно изникна споменът за първия ѝ разговор с майка Джероум. „Това ще бъде изпитание, чадо мое — с благ глас я беше предупредила старата игуменка, — не за силите и смелостта ти, от тях имаш достатъчно — тук тя се бе усмихнала, — а за степента на вярата ти, което е най-трудното от всички изпитания.“

Наскоро беше навършила осемнайсет години. Последвалите девет месеца от живота ѝ на послушница бяха изпълнени с непрекъснати напомняния — да върви, без да се полюшва на ходилата си, да държи ръцете си смирено склучени, а не да ги размахва като крилата на птица по думите на сестра Юнис, и най-трудното от всичко — да укроти погледа си. Вече се беше научила да прехапва език и да обуздава смеха, който от време на време я напушваше. Следващите две години като послушница я бяха белязали с търпението на Йов. Научи се да изчаква отговорите да идват от само себе си, а не трескаво да ги търси, както и да се раздава, без да очаква нещо в замяна.

Не бе ли коленичела пред Него в молитва, докато коленете ѝ не запулсират от болка? Не беше ли ставала преди изгрев-слънце седем дни в седмицата за сутрешната литургия? Не беше ли се бърнала безропотно, търкайки подове и тоалетни, скубейки бурени, работейки на пчелина с риск да бъде безмилостно нажилена? Дори беше понасяла мълчаливо (освен някое и друго промърморване под нос) критиките и острия тон на сестра Юнис — помощничката на игуменката. Оставаше единствено да даде последния обет. Защо тогава сърцето ѝ щеше да изскочи от необяснимо вълнение? Защо в устата си усещаше вкуса на стари монети?

Тя проследи с поглед Ан Мари Лозано, която коленичи върху черното платно със сведено лице и отпуснати от двете страни на тялото си ръце. Тъмнокосата, подобна на птичка, Ан Мари наскоро бе получила името сестра Пол. През първата година изпитваше отчаяна носталгия по дома и често, дори и сега, плачеше насън. Когато тя легна и застина неподвижно, над тялото ѝ разстлаха бяло платно — саван, което символизираше прощаването с всичко земно. Докато я слушаше да изрича обета си, до слуха на Джери на няколко пъти достигна приглушеното цвърчене на лястовиците, които гнездяха под стрехите на керемидения покрив над тях. Тя погледна през рамо към семейството на Ан Мари, което заемаше втората пейка — майка ѝ, баща ѝ и шестимата ѝ братя и сестри, все дребни и тъмнокоси като нея, с очи, сякаш заели половината от лицата им. Те се усмихваха щастливо, докато отец Галахър и майка Джероум благославяха Ан Мари.

След Ан Мари слабото и стегнато тяло на Пеги приличаше на жива тояга, хвърлена върху платното. Призванието на Пеги беше мечтата на всяко тринайсетгодишно девойче — Благословената Дева Мария ѝ се бе явила, облечена в блестяща синя дреха и букет бели рози в ръцете. Фактът, че Божията майка ѝ се бе явила в дните след смъртта на собствената ѝ майка, вдъхваше още повече страхопочитание. Където ѝ да се появеше, Пеги като че ли разпръскваше слабо, но някак всепроникващо ухание на рози. На Джери не беше убягнало, че със скромното си настояване да бъде винаги последна, да вземе най-малката порция и да се заеме с най-сложната задача Пеги успяваше да привлече изцяло вниманието върху себе си.

Под бялото платно, което го покриваше от глава до пети, Джери забеляза, че момичето трепери. Това я изпълни с непонятна сигурност. Ако Пеги Рурк, тяхната местна Бернадет, изпитваше страх, то коя беше тя, та да подлага на съмнение собствената си вяра?

„Не става въпрос само за нерви и ти го знаеш“, нашепна ѝ друг, далеч по-плашещ глас. Глас, който казваше истината, тъй като стомахът ѝ изгаряше отвътре, но не от страх, а сякаш в него се бе завъртял рояк жужащи пчели.

Тя вдигна очи към извитите декоративни двери зад олтара към скинията, в центъра, на която някой отдавна забравен майстор беше закачил на дървото грубо нарисувано с минерални бои и кактусов сок изображение на Иисус на кръста, със сърце като медальон на гърдите. Когато беше малка, неволно бе бъркала Светото сърце със сърцето, което се страхува<sup>[1]</sup>, докато през първата ѝ година по катехизис сестра Алис не я бе подложила на кръстосан разпит пред целия клас за злорада забава на всичките ѝ съученици. И все пак някак си продължаваше да мисли за това. Нима беше възможно Иисус да не се страхува? Все пак и той е бил човек, терзан от съмнения и тревоги. Човек, който дори е бил подвластен на изкушения...

Главата на Джери се замая, тя се олюля, коленете ѝ бяха омекнали, а в ума ѝ изплува онова, което досега беше успявала да крие в дебрите на съзнанието си. „Ти си лъжкия и лицемерка — хокаше я язвителният глас, който кънтеше в главата ѝ. — Имаш нахалството да се изправиш тук и да се преструваш, че си достойна за клетвите, които предстои да изречеш.“

Не че майка ѝ и сестра ѝ не се бяха опитали да я предупредят. Мейвис, която така и не проля нито една сълза по време на погребението на бащата на Джери преди пет години, не спря да плаче, когато по-малката ѝ дъщеря обяви, че отива в манастир. Дори Сам, най-добрата ѝ приятелка Сам, която рядко повишаваше тон, беше извикала, че по-скоро тя ще бъде състезателен кон, впрегнат да оре. Както обикновено Джери не ги беше послушала, не бе се вслушала дори в собствения си вътрешен глас, който отекваше в нея. Знаеше, че подобни съмнения са нормални. И как би могла да пренебрегне този порив!

Междувременно нещо се бе случило — тя бе съгрешила. Не като греховете, които прошепваха в изповедалнята — съмнения и

грешчици, изречена неблагопристойна дума, а толкова дълбок и тъмен грях, за който не беше споменала на никого. Дори и на милата, добросърдечна сестра Агнес. А задължение на настойницата на послушниците беше незабавно да уведоми майка Джероум, която пък от своя страна веднага щеше да привика Джери в кабинета си.

„Това не е всичко — щеше да бъде принудена да им каже. — Има още. Всъщност пропуснат цикъл може би не означава нищо, нали?“

Не за пръв път менструацията ѝ не идваше, вероятно защото се хранеше колкото да не умре птичето, както казваше майка ѝ. Нали сестра Агнес я беше предупредила, че постенето ще прекъсне месечния ѝ цикъл и дори ще ѝ прилошава от време на време?

Ами ако беше нещо друго? Нещо, което се боеше да изрече на глас, дори и пред себе си. Джери чувстваше, че то започва да придобива форма — мрачен кафеникав страх в дъното на съзнанието ѝ, а тялото ѝ се смрази като пронизано от северен вятър. Тя се олюля, но успя да си поеме дъх бавно и равномерно, докато бученето и замайването в главата ѝ намалая и отново можеше да се довери на краката си, за да запази равновесие. В сърцето ѝ, където някога имаше топлина от Божията любов, сега усещаше само празнота. Как би могъл Той да я обича при величината на онова, което беше сторила?

Дори и със сведена глава ясно усещаше погледа на отец Галахър върху себе си. Най-накрая се престраши да го срещне, но тогава той премина през нея, все едно беше невидима. В сърцето на Джери сякаш се заби ледена висулка. Какво не казваха тези очи? Очи без злоба, сини като огряното от слънцето Галилейско море, нарисувано на витражите над скинията. Едно време вярваше, че отец Галахър... Джим... е толкова близо до Бог, колкото е възможно за едно смъртно създание. Сега знаеше, че и той ходи по земята като всеки друг човек — с крака от глина.

„Ако той ме поведе, аз ще го последвам с радост.“

Не можеше да обвинява Джим. Собствената ѝ слабост беше причината да се отклони от пътеката. И ето я сега, поставяше крак пред крак просто защото беше единственото, за което се сещаше.

Крадешком Джери погледна настойницата си. Сестра Агнес седеше на първата пейка от дясната ѝ страна — между майка Джероум и сестра Юнис с конската физиономия, — пухкава дребна жена, която приличаше на кифличка и я обичаше като своя дъщеря. Именно тя я



беше научила на всичко — от пеенето на Свещените молитви до саденето на цветни лехи и приготвянето на задушено „Мълиган“. Сега улови погледа на Джери и ѝ се усмихна окуражително, пълничките ѝ бузи блестяха, а дълбоките ѝ сини очи искряха с топлина, която проникваше дори до студенината в душата на момичето.

„Трябваше да ѝ се доверя.“ Сестра Агнес никога не я осъждаше, а само нежно я поправяше. Тя съзираше Господ във всичко, дори и в най-скромните Му творения — пчелите, носещи цветния прашец в кошерите, в идеалния плод, дори в най-непретенциозните диви цветя, които в нейните очи изглеждаха лилии. „Тя щеше да разбере.“ Като осветен прозорец беше насочвала Джери в тъмното.

Но вече никой не можеше да ѝ помогне. Седмиците бяха преминали за нея в нещо като полусънно състояние, все едно някой я беше събудил със силен шамар. Сега моментът на размисъл бе наближил. Не само че занапред щеше да живее в лъжа, но и вече, „Господ да ми прости!“, никога нямаше да изпита онова плахо удоволствие, което бе открила в леглото на Джим. Едва ли някога щеше да усети онази възхитителна топлина между краката си, която назряваше ли, назряваше, докато накрая не я погълнеше.

С нарастваща паника тя наблюдаваше как махат платното и Пеги грациозно се изправи, като леко се олюля, а лицето ѝ приличаше на бледорозова камей, оброчена от искрящо бялото ѝ монашеско покривало и воала. Пеги, която по-скоро би се оставила да ѝ прережат гърлото, отколкото да разтвори краката си за някой мъж. Когато отец Галахър пристъпи към Пеги, Джери си позволи да му хвърли поглед, само един, като открадната глътка вино — мимолетен спомен за тъмна коса над гладки побелели вежди, малък прав нос, силно извита в дъга горна над пълна долна устна. Златистите му и бели одежди блестяха като бижута на светлината, която идваше от прозорците с витражи. Той насочи благодетелен поглед към Пеги, преди да се обърне към майка Джероум.

— Преподобна Майко — каза с тържествен тон, — приемате ли сестра Бернадет — и кимна към Пеги — за член на своето паство до края на нейния религиозен живот?

Майка Джероум, стара като требника, който стискаше в едната си ръка, чиито страници бяха станали прозрачни от употреба, се изправи още веднъж. Дребничка жена, изкривена от артритата, тя безспорно се

движеше с грация, придобита от годините, прекарани като Живото правило. С пресипнал глас, който сякаш се издигаше чак до гредите на тавана, тя отвърна:

— Приемаме я, отче, и с Божията милост тя ще остане вярна на клетвите си до края на живота си. Нека душата ѝ да бъде с Господ и да се обедини с Него за вечността.

Отец Галахър обърна тържествения си взор към Пеги.

Само шест години ли бяха минали, откакто беше пристигнал в енорията им, току-що напуснал Семинарията? Държеше се като много по-възрастен и мъдър човек, сякаш заемаше по-висша позиция от останалите около него. Как можеше да стои там и да гледа така, сякаш нищо нередно не се беше случило? Сякаш нещата, които бяха правили заедно в тъмнината на неговата спалня, бяха трескав сън. Когато си спомни за тези неща, тя усети как кръвта напирала към лицето ѝ и кожата ѝ започнала да пулсира.

— Вие, сестра Бернадет, обещавете ли да спазвате послушание, целомъдрие и бедност пред Бога до края на дните си? — продължи отецът.

„Джим, той каза да го наричам Джим.“ Сякаш името, което тя шептеше в тъмнината, беше нещо отделно от свещеника, познат на външния свят като отец Галахър, мъжът, престанал да съществува извън тесните граници на своето легло и следователно неносещ никаква отговорност за случващото се там. Понякога самата тя се чудеше дали не си е въобразила всичко. Единствено вината, която я гризеше отвътре с остриите си прогнили зъби, ѝ мълвеше, че всичко е реално и само тя трябва да понася греха.

Новопосветената сестра Бернадет, преди това известна под името Пеги Рурк, вдигна невинните си сини очи към него.

— Да — отвърна тя с дрезгав от изпълващите я чувства глас.

Майка Джероум докуцука, леко приведена, за да махне воала на Пеги, и си позволи мимолетен поглед към късите, тънки кичури с бледооранжевия цвят на мармалад — коса, която вече щеше да се подстригва осем пъти годишно, само на празници, — преди да сложи на главата ѝ черното було на покалугеряването. Майката игуменка я дари с обикновен сребърен кръст със здрава черна корда вместо верижка и Пеги го сложи на шията си, все едно беше най-красивото бижу. Джери улови възторженото сияние на лицето ѝ, когато тя се

запъти към пейките, където коленичи и сведе глава за молитва. Сега беше ред на Джери.

Усещаше върху себе си погледите на всички хора в параклиса. Майка Джероум и останалите монахини. Ан Мари, Пеги и техните семейства. Погледна през рамо към майка си, която, изпъната като струна, седеше няколко реда по-назад. Гъстата ѝ коса, някога лъскава като чисто нови монети, беше изскочила от гребенчетата и приличаше на снопчета ръждивокафяви конци. Мейвис беше плакала и нареждаше, че не е погребала съпруга си, за да изгуби след това и дъщеря си, но в края на краищата бе приела решението ѝ. До нея седеше четиринайсетгодишният брат на Джери. Кевин беше пораснал поне шест-седем сантиметра от последния път, когато се бяха видели. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разплаче.

„Какво ли щяха да си помислят, ако знаеха?“

Краката ѝ заплашваха да се подкосят. „О, Господи!“ Беше обречена не само да отиде в ада, но безкрайно да я връхлитат едни и същи спомени — шепотът и диханието му по шията ѝ, докосването на устните му до голата ѝ кожа. Всеки ден, по време на сутрешните и вечерните молитви и пеенето на Свещените молитви, вместо да бъде изпълнена със Светия дух, тя щеше да бъде обзета от мисли за Джим. Кожата му, бледа и гладка като мрамор. Нежните му ръце със свенливото си докосване, които ѝ спираха дъха. Усещането, когато той проникваше в нея, и тихият стон, който издаваше, сякаш някой го беше изненадал.

„Помогни ми, Господи!“

Казват, че Господ се вижда в детайлите, а всъщност именно детайлите са онова, което изплува накрая. При този колективно затаен дъх, изпълващ параклиса и издигнал се чак до гредите на тавана, тя чу тихото мърморене на старата сестра Хелена, която изпусна газовете си. Нямахме смисъл Джери да се оглежда, за да види сбърчените носове и свитите устни, които безпомощно се опитваха да скрият веселието си. Изведнъж в съзнанието ѝ изплува отговорът на нейната дилема — тя вече не контролираше съдбата си така, както бедната стара сестра Хелена не контролираше червата си. Колкото ѝ да се бореше, колкото ѝ да се молеше, пътят ѝ беше предначертан. Нямахме друг избор, освен да го следва.

С лек приглушен вик Джери се обърна и побягна. На дъбовите пейки от двете страни стреснатите лица на присъстващите се смесиха в бледи размазани образи. Тя улови погледа на най-добрата си приятелка Сам, облечена със зелена блуза без ръкави, а в широко отворените ѝ лешниковокафяви очи се четеше облекчение.

Тогава сякаш огън погълна Джери, изпепелявайки всичко по пътя си, прилив на топлина, която изпълни дробовете ѝ и секна дъха ѝ. Тя се препъна и едва не падна. Двойните врати на преддверието се появиха пред очите ѝ. Какво я очакваше отвъд тези порти? Какъв живот щеше да води? Не ставаше дума само за нея. Щеше да има и...

„Бебето!“

Мисълта се появи от нищото, като птица, която се удря в прозорец: „Бременна съм! Поне от два месеца.“ Не беше ли я таила това дълбоко в себе си, и то отдавна?

В пристъп на дива паника се сви до тежките дъбови двери и сляпо започна да търси дръжката. Едва на следващия ден щеше да забележи ожулването — индиговосиньо петно по протежение на дясната ѝ ръка чак до лакътя. Единственото нещо, което виждаше в ясната августовска утрин, когато премина през преддверието и задъхана се втурна в потъналата в бръшлян манастирска градина със статуи на светци, взиращи се в нея с празен поглед от гъстата зеленина, беше животът, нейният живот — коренно различен от всичко в представите ѝ досега, — който щеше да започне. И нямаше нищо свято, което тя би могла да стори.

---

[1] На английски език думите „свят“ и „уплашен“ се изписват по един и същи начин, само че две от буквите са разменени. — Б. пр. ↑

## ПЪРВА ГЛАВА

Джери плъзна ръка в джоба на палтото си. Пликът все още беше там, сгъван многократно, писмото вътре бе с прегънати и оръфани ъгли, а съдържанието му отдавна вече запаметено. През двата дни, откакто беше пристигнало по пощата, тя навсякъде го носеше със себе си и го докосваше така натрапчиво, както бе докосвала молитвената си броеница. „Казва се Клеър.“ Не беше име, което би избрала. В ума си винаги щеше да я нарича Айлийн. Айлийн Фицджералд — на прабаба ѝ от Кенмеър.

В съзнанието ѝ се появи образ — червеникаво лице, надничашо от гънките на одеялото, увенчано с кичур светлокафява косица. Старата болка се възпламени и ушите ѝ забучаха със силен шум, който моментално заглуши песента на коледарите. На изпълнения с хора тротоар, сред трепкащата светлина на безброй свещи техните гласчета се понесоха към нея сякаш през пластове памук:

*„Тиха нощ, свята нощ... всичко е притихнало...  
всичко е ярко...“*

Тълпата продължи да се придвижва: мъже и жени, всеки стиснал запалена свещ, сгушени, за да се предпазят от необичайния студ. Много от тях с бебета или малки деца на ръце. Забеляза сестрата на Сам — Одри, със съпруга ѝ Грант, а купата с кокосови топчета, които тя всяка година даваше на отец Риърдън, беше пъхната под мишницата ѝ. Е, кой ли би могъл да пропусне Маргьорит Мур в тъмночервеното късо палто, която се носеше начело на шествието като ярко оцветена баржа?

Или пък възрастните близначки Милър — Роуз и Олив, облечени в еднакви зелени кадифени палта и шапки от същата материя.



Ставаше дума за традиция, която беше част от коледните празненства в Карсън Спрингс още от дните на ранните испански заселници — процесия със свещи до „Кайе де навидад“, която завършваше с вечерна меса в „Св. Ксавиер“. Джери си спомняше как като малка послушно пристъпваше до майка си с единственото желание да се скрие на топло и да успее да зърне Дядо Коледа. Тази вечер това беше единственото, което ѝ помагаше да не полудее. Изправи рамене и се присъедини към хора със силния си и уверен алтов глас.

*„Ей там е Богородица,  
майка и син...  
светото дете,  
толкова нежно и мило...“*

Познатите стихове ѝ подействаха като тоник, а страховете ѝ сякаш се изпариха заедно със заскреженото облаче на дъха ѝ, което се издигна към нощното небе. Възелът в гърдите ѝ се разхлаби и тя усети прилив на безумната надежда, че с Клеър ще се срещнат и ще открият, че имат помежду си много общи неща, ще намерят начин да загърбят миналото и да продължат напред, като счупен крак, зараснал накриво, но все още достатъчно силен, за да се върви с него.

*„Да, и след няколко часа  
Дядо Коледа и неговият елен  
ще се приземят на вашия покрив  
с чувал, пълен с лакомства.“*

На устните ѝ се появи лека иронична усмивка. Беше Коледа, онова време от годината, когато човек можеше да си позволи видения на танцуващи бонбони. Утре, когато разчистят разноцветните хартийки, тя отново ще стъпи здраво на земята, както казваше дъщеря ѝ.

На стотина метра Джери зърна как Анди бърби с група приятелки от училище, а лицата им розовееха на светлината на свещите. Момичето ѝ изглеждаше щастливо и отпочинало и Джери просто не можеше да не си помисли, че отдавна не го беше виждала такава къщи. Джъстин се тътреше до Джери, проследи погледа ѝ и въздъхна:

— Мамо, как така Анди е със своите приятели?

Джери благо му отговори:

— Защото всички твои приятели са с родителите си. И защото — подхвърли тя — ще трябва да оставиш бедната си стара майка съвсем сама в коледната вечер.

Джъстин не долови хумора в отговора ѝ и само я погледна жално. Тясното му луничаво лице беше обрамчено от качулката на суичъра и това я накара с копнеж да си припомни коледните вечери, когато той бе бебе в грейка и тя го носеше на ръце по „Кайе де навидад“.

— Просто... — Гласът му заглъхна и той сведе поглед към маратонките си „Еър Джордан“, които бяха с два номера по-големи от миналогодишните. Беше нисък за възрастта си, но краката му сякаш водеха свой собствен живот.

— Знаем — отвърна тя нежно.

— Нямам нищо против теб, мамо.

— Знаем.

— Щеше да бъде различно, ако татко беше тук.

— Липсва ти, нали?

Момчето я погледна стеснително.

— Нещо такова... но само малко. — Проявяваше лоялност, но Джери бе наясно. Синът ѝ смяташе, че така я щади.

— Погледни го от тази страна — подхвърли му тя. — Помисли за всички забавни неща, които той ще пропусне тук.

Мрачно изражение, в което категорично нямаше нищо детско, премина през лицето на единайсетгодишния ѝ син.

— Да, като например какво?

— Коледата с вас например и...

— Снега? — В угълчетата на устните на Джъстин се прокрадна мъдра усмивка.

— Добре, но къща под наем на езерото Тахо не е точно картинката, която човекът, написал „Джингъл белс“, е имал предвид — отвърна тя сухо.

Джъстин замълча, а неизречените му думи останаха да висят във въздуха: „Можеше все пак да ни покани!“ Не че би предпочел да прекара Коледа с Майк и Синди, просто щеше да е по-добре, ако ги беше попитал. Джери знаеше точно как се чувства той. Не беше ли прекарала по-голяма част от последните петнайсет години в очакване Майк да постъпи правилно спрямо нея?

— Мамо, внимавай.

Джери сведе поглед към свещта, която заплашително се беше наклонила в ръката ѝ, а разтопеният восък бе само на милиметри от кокалчетата на пръстите ѝ. Изправи я и той капна на тротоара.

— Предстои ни една прекрасна Коледа, само за нас четиримата — за теб, за мен, Анди и баба — каза тя, надявайки се да звучи искрено. — Ще видиш.

Процесията напредваше. Джъстин си влачеше краката, само върховете на маратонките му стърчаха изпод дългите крачоли на дънките — истинско предизвикателство за гравитацията бяха тези дънки, които висяха толкова ниско на талията му, че всъщност задните джобове грубо се отъркваха в свивката на коленете му.

— Баба ще остане ли да спи при нас? — попита той.

— Ако нямаш нищо против. — Майка ѝ живееше само на няколко километра, но зрението ѝ все повече се влошаваше и не можеше да шофира, а така Джери щеше да си спести разкарването до къщата ѝ на следващата сутрин. Само че Мейвис трябваше да се приюти при Джъстин, защото единствено неговата стая беше с две легла.

— Не, разбира се. — Момчето сви рамене, но тя знаеше, че идеята тайничко му допада. — Само на Бъстър няма да му хареса.

— Нищо няма да му стане, ако една нощ спи на пода. — Възрастният им лабрадор беше прекалено разглезен.

— Трябваше да ѝ позволиш да дойде с нас — рече той с лек укор.

Сега беше ред на Джери да въздъхне. Майка ѝ все още се възстановяваше, вследствие прекараната пневмония, бе станала само кожа и кости, но настояваше, че притежава фин кокал и структура на

вол. Ако все още имаше кола, тази вечер със сигурност щеше да дойде тук сама.

— Прекалено е студено — подчерта Джери. — Не бихме искали да я повтори.

— Сега повече от всякога мрази да остава самичка.

От устенцата на младенеца. Може би прекаляваше със загрижеността си, но някой трябваше да играе ролята на лошия. Просто ѝ се искаше да не се налага винаги тя да е активната страна. Мейвис беше ядосана. През половината от времето Анди не ѝ проговори. А Джъстин... ами той все още си е малко момче.

Вече почти бяха стигнали кръстовището. От дясната им страна се намираще паркът „Мюър“ с кирпичени стени, над които се виждаха върховете на розовите храсти. Точно от другата страна на улицата прожектор осветяваше двестагодишната сграда на мисията с високата ѝ камбанария и редиците камбани, които биеха на Коледа. Процесията забави ход на стръмната морава пред големите ясли. Една жена снимаше с фотоапарат. Джери разпозна някогашната си съученичка Гейл Уорингтън, несъмнено тя събираше материал за поредната брошура, която съставяше в неспирните си опити да възроди зимния туризъм в Карсън Спрингс. В училище непрекъснато организираше нещо, а сега притежаваше просперираща туристическа агенция. Беше щастливо омъжена от повече от трийсет години, грижеше се за възрастната си майка, при която се отбиваше поне веднъж дневно, и имаше две идеални деца — синът ѝ бе кандидат-студент по медицина в Калифорнийския университет, а дъщеря ѝ следваше право в Колумбийския. Гейл, която дори на двайсет години би продавала моливи на ъгъла на Старата мисия и „Хуарез“, само и само да не остави детето си за осиновяване.

— Мамо? — Джъстин я погледна с онзи особен поглед, който ѝ напомняше, че вече е прекалено голям за някои неща и не достатъчно пораснал за други. — Нали няма да е зле да се престорим, че вярваме в съществуването на Дядо Коледа. Просто ако баба забрави, че знам, че Дядо Коледа не съществува.

Очите ѝ изведнъж се напълниха със сълзи и тя едва се въздържа да не го хване за ръка. Какво щеше да каже той, ако знаеше, че има още една сестра? Каква ли щеше да бъде реакцията на Анди! Децата ѝ щяха да се почувстват объркани, може би дори наранени. Те щяха да

поискат да разберат защо тя беше пазила подобна тайна толкова дълго. Най-вече щяха да искат да знаят защо беше изоставила бебето си — нейната собствена плът и кръв. И какво щеше да им отговори? Какво правдоподобно извинение би могла да изтъкне?

„Тогава бях различен човек. Ужасно изплашена.“ Приблизително тригодишното пребиваване в метоха почти я беше лишило от възможността да се грижи сама за себе си, а камо ли и за бебе. Но как би могла да очаква от тях да я разберат?

В този момент забеляза Сам по-напред, вървеше, хванала за ръка Иън. Джери улови погледа ѝ, махна им и се насочи към тях. Сам, в червено яке и плетена шапка, бременна от шест месеца и половина, я подсети за младите майки на детските площадки, които водеха дечицата си с каиши за прохождане. Нямаше значение, че е на четирийсет и осем години, почти колкото самата Джери, и има две пораснали дъщери, всяка от които достатъчно голяма, за да отглежда свои деца. Джери забеляза, че Сам носи свещта си в декорирана тенекиена поставка, и се усмихна. Типично за нея. В гимназията, когато съучениците им си подаряваха любовни мъниста и развяваха коси до кръста, тя се подстригваше късо и се занимаваше с ръкоделия.

Сам я поздрави с целувка по бузата.

— Липсваше ни в „Дървената къща“ — каза тя. Всяка година процесията започваше с джинджифилови сладки и топло ябълково вино в кафенето „Дървената къща“.

— Не можах да намеря място за паркиране — излъга Джери. Истината беше, че когато успя да изтика Анди и Джъстин от къщи, вече бе прекалено късно. Сам, естествено, би разбрала, но подобни обяснения винаги караха Джери да се чувства леко неловко. Тя се обърна към Иън, който може би по случай празника си беше сложил кръстче на едното ухо. — Здравей, татенце. Как е?

Той ѝ отправи усмивка, която без съмнение караше по-слабите от Сам жени да се хвърлят в краката му. Беше на трийсет и една, почти петнайсет години по-млад от Сам и заварен син на дъщеря ѝ Алис. Джери обичаше да се шегува с приятелката си, че е прескочила на един дъх от „Фемели Съркъл“ до „Нешънъл Инкуайър“. Едно беше сигурно — нищо не бе същото след появата на Иън.

— Сам е страхотна — каза той. — Аз обаче съм кълбо от нерви.



— Имам опит, не помниш ли? — Сам плъзна ръка в неговата и му се усмихна окуражително. — То е като да караш колело. Не се забравя.

Джери отвори уста да ѝ напомни, че е минал почти четвърт век, откакто за последен път беше карала колело, но бързо размисли. Освен опънатите копчета на якето си Сам беше стройна както винаги и невероятно енергична. Жени на половината на нейната възраст биха се молили да се освободят по-скоро от бремето си, докато тя доблестно понасяше участта си. Джери само подхвърли:

— Просто ѝ дай да ухапе кожен каиш и всичко ще бъде наред.

Иън придърпа Сам по-близо до себе си. Главата ѝ идеално се наместваше под брадичката му, а той се усмихна на Джери.

— Разчитам на теб да ми бъдеш дубльорка — отвърна ѝ. Русата му опашка екстравагантно се къдреше изпод синята плетена шапка, нахлупена над ушите му.

— Страх го е, че ще припадне — подхвърли Сам през смях. — Казах му, че това се случва само във филмите.

— Онова, което в действителност каза — поправи я Иън, — е, че ако ми е мил животът, по-добре да не си го и помислям.

— Това звучи по-правдоподобно — отвърна развеселена Джери. Сам се опитваше да бъде по-мека в отношенията си с хората, но рядко се колебаеше, когато трябваше да изрази мнението си.

— Той е човекът, който трябва да среже пъпната връв — обяви тя делово. — Инес каза, че напоследък го правят бащите.

Джери и Сам се спогледаха — не беше както преди, по тяхно време. Нравите със сигурност са се променили. Спомни си, когато Сам раждаше Алис — беше необходим едва ли не декрет на Конгреса, за да бъде допуснат Мартин в родилната зала, където всъщност той бе припаднал.

— Ужас! — Джъстин изкриви физиономия.

Иън го изгледа тържествено като мъж мъж.

— Само почакай да дойде и твоят ред, приятелче. Ще видиш. По-скоро бих се сбил с татуиран, пиян рокер, отколкото да се изправя пред бременна жена.

— Гласът на мъдростта. — Сам го сръга в ребрата с лакът и отстъпи встрани, докато процесията продължи надолу по улицата, след което извика през рамо: — Защо не се отбиеш у дома на път за вкъщи?

Направила съм моя сладкиш с кафе и марципан. Ако с Джъстин не ми помогнете в унищожаването му, ще заприличам на бъчва, докато дойде време да раждам.

— Звучи добре — отвърна Джери.

„Как се справя Сам?“, почуди се тя. Да има бебе, когато жените на нейната възраст планират празненства по случай дипломирания и сватби. Тя си спомни за мъглявите дни, когато се препъваше из къщата в сънлив транс, прехвърлила през рамо пелена, която по-скоро прикриваше старите петна, отколкото да я предпазва от нови, и нощите, когато кръстосваше стаята в безуспешни опити да успокои разплаканото бебе. Не, не би заместила приятелката си за нищо на света.

И все пак... когато беше около Сам, усещаше съжалението, което туптеше като сърчице под пластове стари извинения и защитен разум. Наблюдаваше приятелката си, която слагаше ръка на корема си с онази лека усмивка, типична за всички бременни по целия свят, и усети как потъва в спомените за първата си бременност и чудото на природата. С нарастването на корема на Сам нарастваше и желанието на Джери, което отдавна беше забравила или поне така ѝ се искаше да вярва, да се срещне с първородното си дете.

Преди три седмици беше наела частен детектив. Не очакваше да получи толкова скоро резултат. Всъщност не очакваше почти никакви вести, което би било и някакво облекчение. Отговорът пристигна, а ефектът от него наподобяваше на торнадо върху купа сено. Под спокойната външност тя беше разкъсана на хиляди парченца. Ето защо не беше казала на никого, дори и на Сам. Първо трябваше да си избистри главата, преди да реши да предприеме каквото и да било.

Образът се появи още веднъж — ясни сини очи, които надничаха изпод гънките на одеялото, и перушинеста косица. Усети как я погълна дълбоко чувство на тъга. Момиченцето ѝ беше изчезнало завинаги. Джери никога повече нямаше да я прегръща или държи и можеше само да се надява да опознае девойката, в която дъщеричката ѝ се е превърнала. Тя плъзна ръка в джоба на палтото си и още веднъж опипа пощенския плик, а в ума ѝ изплува адресът, прилежно напечатан в края на писмото — Клеър Брустър, 457 Сийкрест Драйв, Мирамонт. Най-силно беше я разтърсил фактът, че през цялото време е била толкова близо, само на половин ден път нагоре по брега. Припомни си един

уикенд преди шест години, който бяха прекарали с Майк в чудноватия морски град — разхождаха се по кея покрай кокетни туристически магазинчета, сгряваха се с купи гъста рибена супа и надничаха през запотените прозорци как се правят карамелени бонбони. Може би се е разминала с Клеър и дори не е разбрала.

Коледните песни вече заглъхваха. Изкачваха се по стълбите нагоре по стръмния склон към мисията, която театрално осветяваше обраслата с трева могила срещу парка. Друга светлина идваше откъм яслите, артистично оградени от коледни звезди — дузини цветя, от бледорозово до кървавочервено, създаващи илюзията за тропически остров, на който са живели Исус, Мария, Йосиф и тримата царе. Спомни си за коледна вечер преди няколко години, когато яслите бяха намерени празни, малкият Исус липсваше и на негово място беше положено живо бебе — момченце, родено едва преди няколко часа. Мистерията бе завладяла всички. По-късно разкажата се майка — известна девойка от гимназията „Портола“, го беше припознала и след известен шум властите върнаха детето под нейните родителски грижи. На следващата сутрин, Коледа, бебето Исус отново се появи непокътнато в яслите. Напоследък тя често виждаше Пени Роджърс из града с момченцето си, което изглеждаше щастливо и явно добре се грижеха за него. Джери винаги внимаваше да се държи приятелски с нея.

Църквата беше пълна и имаше места само за правостоящи. Тя бързо изгуби Сам и Иън и трябваше да държи под око децата си, за да не ги раздели тълпата. Анди хвърли последен поглед, изпълнен с копнеж, към своите приятели, преди да се присъедини към майка си и Джъстин. Заедно си проправиха път към тясното стълбище до мястото на хора, където за техен късмет успяха да намерят три места едно до друго.

Джери предпочиташе галерията на хора. От птичи поглед можеше да обхване целия храм — старинните ръчно обработвани греди и ламперията по стените, потъмняла от времето, нишите, в които имаше оцветени дървени статуи на светци, и анкова, скрит зад декоративна врата от ковано желязо, където се намираще каменният купел за кръщенета. Дълбоко спокойствие се разля над нея. Нямаше значение, че напълно се бе провалила като монахиня и дори често негодуваше срещу католическата доктрина. В успокояващата

прегръдка на тези стари стени, пропити с миризмата на дим и тамян, древните ритуали пускаха в ход своята магия.

Ето го и стария ѝ приятел Дан Риърдън, който изглеждаше великолепно в пурпурните си одежди пред олтара — свещеник с тяло на орач и нежно сърце на дете. На фона на златистите отблясъци, хвърлени от свещниците в двата края на скинията, той можеше да бъде истинска звезда в някоя библейска епическа сага. Май отец Ò Брайън беше въздъхнал, че е наистина жестоко красавец като Дан да е абсолютно недостижим? Джери беше съгласна, макар да знаеше, че постоянният поток от женско внимание, което той получаваше, беше абсолютно излишен, подобно на „Мона Лиза“ за сляп човек.

Във въздуха се извиси изпълнението на „Кое е това дете?“ от хора, ръководен от Лили Ан Бийсли на органа, и всички присъстващи се изправиха за първата молитва, а звукът от пристъпващите крака и разтварянето страниците на Библията прозвуча също толкова успокоително, колкото и шумът на вятъра в дърветата навън. Джери се отдаде на познатите ритми на въпросите и отговорите.

*„Нека Господ да бъде с вас.*

*И с вас също.*

*Разтворете сърца.*

*Разтваряме ги за Господ.*

*Нека да благодарим на Господ, нашия Бог.“*

Първият прочит беше от пророк Михей, който предсказваше появата на обещания син във Витлеем. Вторият прочит беше от Посланието на св. ап. Павел до евреите, разказващо за Втория завет. Но четенето на Евангелието от Лука за бебето Иисус в утробата на Мария винаги най-силно вълнуваше Джери.

Отец Дан сякаш се взираше право в нея, когато вдигна очи от молитвеника, разтворен пред него на амвона. Въобразяваше ли си? Възможно ли беше наистина да я е забелязал? Тя потрепери и погледна към Анди и Джъстин. Не, провалът ѝ не беше пълен. Все пак бе отгледала две прекрасни деца.

Мисълта обаче не ѝ помогна да отпъди убеждението си, че все пак бе претърпяла фиаско с първородното си дете. Защо не успя да

направи същото и с Клеър? Да се грижи за нея и да я обича? Джери сведе глава за молитва: „Мили Боже, ако има начин да оправя нещата, то помогни ми да я намеря.“

По-късно заедно с децата си се присъедини към богомолците, които си проправяха път към олтара. Когато коленичи, за да приеме причастието, се сети, че са изминали месеци от последната ѝ изповед. Какъв беше смисълът, ако продължаваше да извършва същите грехове отново и отново? Заниманията ѝ в свободното време може би щяха да предизвикат мръщение от страна на Църквата, но според нея нямаше нищо лошо в това двама възрастни да се наслаждават на компанията си и взаимно да задоволяват желанията си, което се постигаше доста трудно. Мисълта за опитните пръсти на Обри, плъзгащи се по голите ѝ крака, предизвика руменина по бузите ѝ. Дъхът му ухаеше леко на цигарите „Галоаз“, които пушеше. Неговите...

В стомаха ѝ сякаш избухнаха фойерверки. Помисли си, нейният коледен подарък щеше да бъде, ако успее да си открадне час или два, които да прекара с Обри на голямото дъбово легло в „Исла Верде“.

Проповедта беше кратка и по същество. Отец Дан разказа истинска история за семейна двойка, която спечелила няколко милиона от лотарията и ги дала за благотворителност. Повече като футболен треньор, напътстващ отбора си, отколкото като свещеник, който им напомня за християнските им задължения, той подтикна присъстващите да последват това семейство и да намерят кътче в сърцата си за нуждаещите се.

После всички станаха за финалния химн „Ангелите, които чуваме високо горе“. Енергичното сопрано зад нея я накара да погледне през рамо. Изненадана откри, че гласът принадлежи на Вивиън Хикс — скромничката библиотекарка. Тя беше отметнала глава назад, а гласните ѝ струни се опъваха до крайност. Откъде бе изникнал този талант? Защо досега не го беше забелязала? Сякаш животът ѝ се бе преобърнал като джоб с хастара навън и бе изтърсил неща, за съществуването, на които не бе подозирала.

На излизане Джери потопи пръсти в светената вода и се прекръсти, преди да се гмурне в студа навън. Камбаните биеха. Тя погледна Анди и Джъстин, чийто дъх излизаше на заскрежени облачета в нощния мраз. Скоро трябваше да разберат. Налага се да намери начин и да им го съобщи. Най-важното обаче бе да се срещне с



Клеър. Само при мисълта за това остро пробождање, като опънат шев, стегна гърдите ѝ.

„Ами ако тя не пожелае да се срещнем?“

Най-накрая стигнаха до колата, паркирана чак при „Ел Пасео“, и вече бяха замръзнали до мозъка на костите си. Джери искаше само да се свие пред камината на Сам, но би било немислимо да пропусне ежегодната спирка край Хорското дърво. Дори децата не се оплакаха, когато след около километър сви от „Уилоу“ по „Олд Ривър“.

Дървото, висок испански кипарис, сниман за пощенските картички в дрогерията на Шиклер и без съмнение за брошурите на Гейл Уорингтън, се извисяваше наред улица „Старата река“, която малко по-нагоре се вливаше в магистрала 33. Преди няколко години, когато строяха пътя, Градският съвет свика спешно заседание две седмици преди Коледа, за да реши какво да правят с дървото. Най-очевидният изход беше да го отсекаат — минаването покрай него щеше да означава или блъскане в стръмните ограждения, или преместването на пътя в сухия каньон от другата страна. За хората от Карсън Спрингс вековните дървета бяха почти свещени. Всички бяха единомушни и оставиха кипариса на мястото му, а пътят просто беше разширен, за да се минава и от двете страни. В чест на решението в навечерието на празника някой жител на Карсън Спрингс беше окачил коледна играчка на клоните. После започнаха да се появяват и други и скоро, целият накичен, кипарисът блестеше. През следващите десетилетия това се превърна в традиция, дълбоко вкоренена в живота на града, както самото дърво.

Джери паркира и всички излязоха навън. Пътят беше пуст. Разположено в почти идеалния център на улицата, Хорското дърво се издигаше в цялата си празнична премяна — високо, тъмно и великолепно. Джъстин се покатери по стълбата, сложена там нарочно, и затърси клонче, на което да закачи своята играчка — топка от стиропор, украсена с карфици с цветни главички, която сам беше направил. След като я окачи, той се отдръпна назад, за да ѝ се наслади — силует с шапка на фона на звездното небе.

— Не е същото без татко.

Анди звучеше толкова тъжно, че сърцето на Джери се сви.

— Знам — отвърна тя и наум наруга бившия си съпруг.

— Но не съжалявам за Тахо. Е, бих искала да отида там...

— Сигурна съм, че той би ви поканил, ако... — Джери не довърши изречението. Заради децата се опитваше да му намира извинения, но точно в този момент не ѝ хрумна нито едно солидно.

— Както и да е — каза Анди и вдигна превзето рамене.

— Ще има и други пътувания — побърза да добави майка ѝ.

— Не, няма да има. Тя не ме харесва. — Тя означаваше Синди.

Джери тъкмо щеше да започне поредните извинения за новата съпруга на Майк, която все още не можеше да свикне с доведените си деца, но размисли.

— Не бих го приемала лично. Тя не е от майчински настроените жени.

Синди явно повече се интересуваше как да харчи парите на Майк, отколкото да прекарва времето си с децата му. Всъщност не тя беше проблемът. Майк беше истинският проблем и това, че си бе загубил ума.

— Мислиш ли, че някога ще имат деца? — попита Анди с нотка на вълнение.

— Съмнявам се. — Синди все още беше достатъчно млада — на трийсет и няколко години, ала прекалено погълната от себе си.

Анди наклони глава и погледна Джери.

— Ти и татко искахте ли още деца?

По някакъв начин дъщеря ѝ сякаш беше проникнала в мислите ѝ. Джери усещаше като въглен паренето на сгънатия пощенски плик в джоба си.

— Обсъждали сме го... — тя продължи да говори спокойно — но с две толкова страхотни хлапета като вас как бихме могли да не искаме още?

Лицето на Анди беше блед овал, а къдравата ѝ черна коса едва се различаваше на фона на заобикалящата ги тъмнина. На нея разводът ѝ се бе отразил най-зле, може би защото, докато растеше, беше момиченцето на татко.

— А защо не сте си имали още?

Джери сви рамене.

— Тогава нещата между нас вече не вървяха толкова добре — промълви тя. — Предполагам, и двамата знаехме, че едно бебе би било погрешното решение за справяне с проблемите.

Анди изглеждаше замислена и Джери изведнъж много ясно си представи жената, в която тя щеше да се превърне — красива, силна и безстрашна. После моментът отмина и момичето започна да крещи на брат си:

— Хайде де, Джъстин! Тук долу заприличах на дълбоко замразена кокошка!

Той слизаше по стълбата, но се подхлъзна и пропусна няколко стъпала. Сърцето на Джери се качи в гърлото ѝ, но преди да се втурне към него, кракът му намери стъпалото и той се изправи. Единствената жертва в случая беше коледна играчка, която вятърът подхвана и отнесе долу в сухото дърво — малко хартиено херувимче, чиито крила едва блещукаха в бодливата хватка на клоните на юката, където се беше приземило.

— Мамо, недей! — изпищя Анди.

Джери вече се пързеляше и препъваше надолу по каменистия склон. Клончета и остри камъчета се забиваха в тънките ѝ подметки. Защо правеше това? Не би могла да отговори. Стигна до дъното на дърето, което блестеше ослепителнобяло на звездната светлина с тънък слой лед, и видя, че юката е по-висока, отколкото изглеждаше отгоре, а херувимчето се беше закачило на най-горния клон. Тя разрови бурените, пренебрегвайки тъничкия гласец в дъното на съзнанието ѝ, който я предупреждаваше за гърмящи змии и други нощни животинки, но в крайна сметка успя да намери достатъчно дълга пръчка, с която да освободи херувимчето.

— Мамо, остави го — извика Анди.

Джъстин също не изостана:

— Ей, мамо, не е станало кой знае какво!

Не, тя не можеше да го остави. Поради обясними причини мисълта за херувимчето, захвърлено далеч от събратята си, беше прекалено тежка. Замахна към него с пръчката и си спомни как като малка правеше същото, но с пинатите<sup>[1]</sup>, и сега се почувства малко глупаво, подскачайки под звездите едва ли не боса. След няколко опита най-накрая успя.

Минути по-късно децата притихнали я наблюдаваха как се катери по стълбата, за да закачи спасеното херувимче на клон до един голям ангел, направен от шише от почистващ препарат и станиол.

— Ти не си като другите майки, знаеш ли — отбеляза Джъстин, когато вече пълзяха с престарялата тойота корола към къщата на Сам. Гласът му беше изпълнен с възхищение.

— Онова, което той има предвид, е, че си странна — обади се Анди в подкрепа на брат си.

— Ще го приема като комплимент — усмихна се Джери.

Те се движеха по неравния, неосветен и изпъстрен с дупки път, а в огледалото за задно виждане Хорското дърво блещукаше като нещо по-скоро въображаемо, отколкото реално. Беше Коледа, а децата ѝ бяха живи и здрави. Какво повече би могла да желае?

Сам беше направила доста повече от един сладкиш. Завариха чинии с домашни сладки, купа пуканки с масло и горещо какао, достатъчно да стопли цялата армия на Вашингтон в долината Фордж. Къщичката във „Флатс“ светеше и отвън, и отвътре. В камината гореше огън, а коледното дърво, украсено със старинни играчки, предавани от поколение на поколение в семейство Делароса, блещукаше с десетки бели светлинки.

— Или ти си полудяла, или аз съвсем случайно съм попаднала на снимачната площадка на специалното коледно предаване на Кати Лий Гифърд — подразни я Джери.

— Първото, надявам се — отвърна през смях Сам. Беше сменила официалните си дрехи за църква с тъмнозелен велурен халат и приличаше на кралица, докато шеташе из стаята с грациозно, макар и леко олюляващо се поклащане. — Много ми се иска бебето да се роди, преди идеите ми да се изчерпат. Обещай ми, ако се отдам на плетене, да ме освидетелстваш.

— Дадено. — Всички се засмяха.

— Като говорим за идеи, почакай само да видиш какво е направил Иън с детската стая.

Оставиха Анди и Джъстин при Иън да им показва нова компютърна игра и Сам я поведе надолу по коридора. Джери пристъпи в детската стая и веднага видя старинна люлка, по края с басмени къдрички, и бяла ратанова маса за сменяне на пелени, подредена с всичко необходимо. Вниманието ѝ привлече стената срещу люлката и я

накара да ахне — беше покрита със сложен стенопис с герои от детски приказки. Иън сигурно бе работил над него месеци наред.

Джери подсвирна възхитено.

— Трябва да обявиш входна такса.

— Хрумването ти никак не е лошо. Парите ще ни свършат добра работа. — Приятелката ѝ не звучеше обезпокоена. С наема от „Исла Верде“ и поръчките на Иън се справяха добре. — А пък и парите не са всичко.

Джери усети как я изпълва завист. Нямаше желание за закъсняла бременност, нито пък да започне отново улегнал семеен живот — една женитба ѝ беше повече от достатъчна, но сиянието на Сам, докато се взираше в творбата на Иън с любов, предизвика у нея мигновен копнеж: колко хубаво би било да изпитва подобни чувства към някого в своя живот. Мисълта за Обри още веднъж мина през ума ѝ, но те бяха само приятели — „добре де, интимни приятели“, но нищо повече никога нямаше да има между тях.

— Точно така — две сватби и едно бебе. Някои биха казали, че чашата ти е преляла.

По-малката дъщеря на Сам — Алис, миналото лято се бе омъжила за бащата на Иън, а сватбата на Лора щеше да е след около месец.

— Или това, или има нещо в питейната вода. — Сам тихо се засмя, докато нагласяваше килнатия абажур на лампата. — Което ме подсеща, че Лора иска да знае дали на сватбата ѝ ще бъдеш с Обри.

Джери усети как се изчервява.

— А аз си мислех, че сме дискретни.

Сам повдигна едната си вежда, а в зелените ѝ очи затанцуваха палави пламъчета.

— Шегуваш ли се? Световноизвестният диригент се заселва в нашето гнезденце сред горите, и то в моята къща, за Бога, а ти си въобразяваш, че половината град няма да знае, че спиш с него?

— Предполагам, са се уморили да клюкарстват по адрес на теб и Иън.

Приятелките се засмяха и си припомниха годините, когато бяха още момичета и се приготвяха за срещи — Сам с правата си кестенява коса, която се опитваше да накъдри, и Джери, полагаща всички усилия да опитоми и изправи непокорната си черна грива, — двете бяха



различни като деня и нощта, но по-близки от сестри. Напоследък Джери мислеше доста за онези времена.

Тя притихна и се загледа в стенописа. След малко Сам я прегърна през раменете.

— Ей, добре ли си?

— Онзи ден ми се обади Уеб Хорнър — отвърна Джери.

— Частният детектив?

— Сякаш може да съществува повече от един човек с това име.

— И какво ти каза?

— Намерил я е. — Дори изричането на факта на глас не го правеше да звучи реално. — Казва се Клеър Брустър. Живее малко по-нагоре по брега в Мирамонт. — Двойственото чувство се върна — цял един живот, който можеше да бъде неин, а беше изживян само успоредно със собствения ѝ.

— О, Джери! — Лицето на приятелката ѝ светна. — Това е чудесно!

— Мислиш ли?

— Да! Наистина — отвърна решително Сам.

— Тогавя защо се чувствам така, сякаш се каня да направя втората най-голяма грешка в живота си?

— Разбирам, че все още не си казала на децата.

— Дори не съм говорила с Клеър.

— Може би е време да го направиш.

— Чаках толкова дълго. Какво са още няколко дни? — „Или седмици.“

Изражението на Сам стана по-решително.

— Това ли е жената, която принуди отец Кини да започне рехабилитация, когато всички останали се правеха на слепи?

— По-лесно е, когато знаеш, че вървиш в правилната посока.

Джери се огледа и спря поглед върху тапицирания дъбов люлеещ се стол, на който беше праметнато плетено одеяло на сини, бели и розови квадрати, бледи като утринна мъгла, взря се и в лампата на масата до люлката и влакчето, което се въртеше в кръг, когато се включи.

— Странно е как нещата почти никога не се случват така, както сме очаквали. Преди шест месеца не можех да си представя, че ще имам бебе... — Гласът на Сам беше нежен. — Сега пък не мога да си

представя, че няма да имам. — Тя стисна ръката на Джери. — Обещай ми, че ще ѝ се обадиш.

— Обещавам, че ще си помисля. — Погледна часовника си. — Не можем да останем. Майка ми очаква да я взема.

— Но ти току-що дойде! Освен това не можеш да ме оставиш сама с купищата храна.

— Не ме предупреди, че си се запасила като за хора на мормоните в скинията. — Джери потъна в канапето пред камината. Пиеше вече втората си чаша какао, когато отново погледна часовника си. Девет и половина. Кога беше станало толкова късно? Неохотно стана. — Хайде, деца — извика тя на Анди и Джъстин, — по-добре да тръгваме. Баба ви ще се чуди какво се е случило.

Сам донесе палтата им, наметна се с яке и набързо нахлузи обувки. Изпрати ги навън и докато целуваше Джери за довиждане, ѝ прошепна:

— Не чакай прекалено дълго. Само глупците и кралете разполагат с този лукс.

— О, прекрасен е! — Мейвис вдигна шала, който току-що беше разопаковала. — Идеално ще отива на морскосиния ми костюм. — Тя се наведе, за да прегърне Анди, която седеше по турски на пода до канапето. — Благодаря ти, момичето ми. Не би могла да ми направиш по-хубав подарък.

„Някои неща никога не се променят“, помисли си Джери. Мейвис беше измърморила подходяща благодарност за нейния подарък — розов кашмирен пуловер от „Нордстрьом“, който струваше много повече, отколкото Джери можеше да си позволи, но лицето ѝ не беше светнало така, както грееше сега. Не че майка ѝ не я обичаше или оценяваше, само че по някакви неведоми пътища винаги се разминаваха. Същият беше случаят с лъскавата готварска книга, която Мейвис ѝ бе подарила миналата година. Джери не се съмняваше, че тя ѝ мислеше най-доброто, но това само ѝ беше напомнило колко зле се справя в кухнята.

Тя отпи от кафето си — едно от малкото неща, които можеше да прави добре. Чувството за осъществимост, озарило я едва преди

няколко часа, сякаш се беше изпарило с купчината подаръци под коледното дърво.

— Сто процента коприна е. Виж, така пише на етикета — отбеляза Анди.

Мейвис извади очилата от джоба на развлечената си зелена жилетка и се наведе да прочете надписа, а избледнелият рижав оттенък на косата ѝ контрастираше с лъскавите тъмни къдрици на Анди.

— Така е наистина. — Тя се усмихна и се изправи. — И аз имам нещо за теб. — И подаде на Анди кутийка, непохватно опакована, за разлика от подаръците на Джери.

Ръцете на майка ѝ, изкривени от артритата, превръщаха и най-простите действия в херкулесовски усилия.

Анди отвори подаръка си и доволна ахна. В кутийката се гушеше старинна аметистова брошка в златен филигран. Джери си спомни как майка ѝ носеше това бижу при специални случаи.

— О, бабо! Красива е. — Тя колебливо я погледна. — Сигурна ли си?

— Сигурна съм така, както съм убедена, че ще стои идеално на твоята млада шия, за разлика от моята вече сбръчкана кожа. — Очите на Мейвис със синия цвят на водата в залива Кенмеър, където беше родена, сега заблестяха от любов. — Беше на моята майка. На младини тя бе голяма красавица. Когато погледна теб, сякаш виждам нея.

Всички казваха на Джери, че Анди прилича на нея самата. Кога беше станала копие на прабаба си? Тя наблюдаваше как дъщеря ѝ закачва брошката на пуловера си и си мислеше колко добре ще стои на копринената блуза от Майк и Синди, но според нея не беше необходимо подаръкът на майка ѝ да изпъква толкова над нейните много по-прозаични дарове за Анди — бельо от „Дъ Геп“ и безплатен талон за сувенир от „Закс Стакс“.

— Страхотна е! — Анди обви ръце около баба си и шумно я целуна по бузата.

Последният подарък беше разопакован. Джери се надигна от канапето и разтри схванатите си крака. Дотук добре. Втората им Коледа без Майк и първата, през която отсъствието му не се усещаше като болката от изваден зъб. Сега единственото, което оставаше, преди да сложат пуйката във фурната, беше да се обади на брат си. Кевин вдигна при второто позвъняване.

— Тъкмо се канехме да излизаме — каза ѝ той. — Днес е късната коледна закуска на Арт и Томас.

— Да се обадя ли после?

— По дяволите, не! Да не мислиш, че гризкането на кифла и обсъждането на последните нововъведения в стъklarството са ми поинтересни от клюкарстването с любимата ми сестричка? — Той се засмя и тя си го представи в някогашната плевня в долината Ное, за която имаше репортаж в последното издание на „Архитекчъръл Дайджест“. Кевин беше на път да се превърне в най-известния човек в кулинарната индустрия, въпреки това си оставаше нейният луничав брат с момчешка физиономия, щръкнали уши и морковена коса, който не можеше да лъже. — Какво ново? Мама вече успя ли да те подлуди?

Джери прикри с ръка слушалката, така че Мейвис да не я чуе:

— Поведението ѝ е безупречно.

— Денят още не е преполовен.

— Липсваш ѝ. На всички ни липсваш.

— Хей, аз я поканих да прекара Коледа с нас. Дори предложих да платя разходите по пътуването. — Кевин канеше майка си всяка година, което винаги събуждаше артритата ѝ. — Започвам да си мисля, че тя все още има малък проблем с факта, че любимото ѝ момче е гей — добави той подигравателно. Веселието в гласа му не успя да прикрие горчивината в сърцето му.

— Спокойно, Кев, тя наистина се старее. — Защо винаги смяташе, че трябва да защитава майка си пред Кевин, когато той беше прав? — Като говорим за половинката ти, как е Дарил?

— Чудесно както винаги. Тъкмо финализира поредната голяма сделка. — Любовникът на Кевин беше брокер по недвижими имоти.

Джери се замисли дали брат ѝ бе свикнал с мисълта, че няма да има деца. Винаги се беше държал страхотно с нейните, а те го обожаваха. Естествено, нямаха нищо против скъпите подаръци, които им изпращаше за всеки рожден ден и Коледа, като страхотното колело, което в момента Джъстин изпробваше на алеята пред къщата.

— Пожелай му весела Коледа от мен. — Кевин и Дарил бяха пощастливи от повечето хетеросексуални двойки, които познаваше. — И, братле, благодаря за талона за подаръци. Вече видях около осемстотин неща, които ми се иска да си купя с него. — Талонът беше от „Гъмпис“

— скъп магазин в Сан Франциско. Кевин беше достатъчно предвидлив, за да й изпрати и каталог.

— Що се отнася до твоя подарък, ти със сигурност знаеш как да накараш сърцето на един гей да ускори ритъма си.

— Радвам се, че ти харесва. — В антикварния магазин на Ейвъри Луелин Джери беше открила комплект чаши за мартини от 30-те, опаковани в подплатена със сатен дървена кутия. Подаръкът направо крещеше, че е точно за брат й. — Слушай, по-добре да затварям — каза тя. — Трябва да слагам пуйката във фурната.

— Не забравяй да покриеш гърдите й с фолио.

— Какво? И да рискувам да наруша репутацията си на най-лошия готвач в света?

Кевин се смя дълго и от сърце.

Когато затвори, мислите на Джери се върнаха отново при Клеър.

„Сега тя дали е със своето семейство?“ Не знаеше нищо друго за двойката, която я беше осиновила, освен че бяха католици и отговаряха на изискванията на агенцията. Честно ли беше да им се натрапва? Едно нейно обаждане със сигурност щеше да бъде последното нещо, което някой от тях е очаквал.

Когато пуйката беше вече във фурната, тя се върна да оправи дневната, където по целия килим в пълно безредие бе разхвърляна опаковъчна хартия. Цепениците в камината бяха изгорели, а въглените отделяха сънлива топлина. Елхата, лишена от купчината подаръци, изглеждаше странно забравена. Джери огледа стените, боядисани в светлосиньо, масите и столовете от борово дърво в селски стил. На полицата над камината имаше кошница от фара в Нантъкет, отдавнашен подарък от Сам, а в ъгъла до люлеещия се стол беше опряна въдица — символ на връзката на Майк със сина му. Бе я подарил на Джъстин миналото лято с обещанието, че ще го заведе на риба на езерото, но нищо подобно не се случи. Тя погледна през прозореца към сина си, който караше новото си колело на зигзаг по алеята. Бъстър го гонеше и щастлив лаеше. Как може да не се обича такова дете?

— Аз ще ти помогна. — С известно усилие Мейвис се надигна от канапето. Бяха напълнили вече една торба с отпадъци и започваха втора, когато тя спря и каза: — Прекарвам прекрасна Коледа. Благодаря ти, скъпа.

— Радвам се, че си с нас. — И Джери наистина го мислеше.

— Знам, че не съм най-лесният за понасяне човек — продължи майка ѝ делово, като приглади кичур от рижавата си коса, измъкнал се от кока ѝ. — Трудно е човек да остарява. Най-лошото е, че се чувства безполезен.

Джери коленичи, за да извади топка опаковъчна хартия изпод канапето.

— Безполезна ли? Та ти и за миг не бездействаш! Във вторник вечер играеше бридж, а в сряда ходеше в старческия дом. В четвъртък сутрин посещаваше курс по водна аеробика в спортния център, а петък беше ден за курс по шев.

Мейвис поклати глава.

— Не е същото.

Джери усети прилив на тревога. Напоследък кожата на майка ѝ имаше по-здрав цвят, но въпреки това изглеждаше много крехка.

— Намери ли време да прочетеш онази брошура? — От няколко месеца се опитваше да я накара да си продаде къщата и да се премести в едно от онези нови жилища, построени на мястото на Хенсеновото ранчо. Около Мейвис щеше да има хора на нейната възраст, а болницата беше само на няколко минути оттам.

Майка ѝ махна с ръка небрежно.

— Какъв е смисълът? Никъде няма да ходя.

— Старата къща е прекалено голяма за сам човек — настоя Джери. — Да не говорим, че с всеки ден се разпада над главата ти. — Аргументът вече беше изтъркан, обсъждаха го десетки пъти.

— Ами тогава, когато умра, можеш спокойно да ритнеш къщата веднъж и тя сама ще се срути върху мен. Така ще си спестиш парите за погребение. — Майка ѝ се усмихна. Може би и тя като дома си се разпадаше, но беше запазила истинските си зъби и своята непоклатимост — достатъчна, за да разтърсва Джери от време на време, която сега не можа да се сдържи и също се усмихна.

— Не бива да се шегуваш с подобни неща — отвърна тя.

Мейвис бавно седна на канапето.

— Защо не? Хора умират непрекъснато — особено старците. — Наклони глава на една страна и сериозно погледна Джери. — Защо не ми кажеш какво наистина ти се върти в главата? Не си получила тези тъмни кръгове под очите от тревога за мен.

— Какво искаш да кажеш? — Джери се огледа. Джъстин все още беше навън, а Анди говореше по телефона с Финч.

Чуваше се в другия край на коридора как сравнява своите с подаръците на приятелката си. Явно Финч беше получила собствен кон, в допълнение към двата — на Лора и Хектор, и сега това бе единствената тема за разговор.

— Глупости — сгълча я Мейвис. — Нещо не е наред. Няма смисъл да се опитваш да го скриеш.

Джери се поколеба за момент, после, без да каже нищо, отиде до килера в коридора и извади сгънатия пощенски плик от джоба на палтото си. Върна се в стаята и го подаде на майка си.

Мейвис извади очилата си и се наведе да прочете писмото, като го държеше толкова близо, че листът буквално опираше в носа ѝ. След цяла вечност тя го остави в скута си и дълбоко въздъхна.

— Е, не мога да кажа, че не го очаквах.

— Иска ми се да го бях направила преди години — рече Джери предизвикателно.

— Имаше деца, за които да мислиш.

— Тя също е мое дете. — Спящият в гърдите ѝ дракон се пробуди и разтвори огромните си криле. — Никога не трябваше да я оставям.

— Нямахте избор.

— Ти не ми даде такъв! Не можеше да се справиш с още едно бебе в къщата, след като вече беше отгледала две. — Ако Мейвис удобно бе забравила, то в паметта на Джери всичко беше живо, подобно на осеммилиметровите ленти, които майка ѝ пазеше на тавана — домашни филми с една много по-слънчева картина.

Очите на Мейвис бяха с цвета на стомана иззад тънките рамки на очилата, кацнали леко накриво на носа ѝ.

— Ако толкова силно беше искала, щеше да намериш начин да я задържиш.

Джери отпусна глава и допря леко стиснатите си юмруци до очите си. Въздъхна дълбоко.

— Права си. — Верният път не беше в обвиненията към майка ѝ. Тя вдигна глава и видя, че старицата я наблюдава състрадателно.

— Толкова беше млада. Нямахте работа и перспективи за такава. Какво щеше да правиш с детето?

— Щях да я обичам. — Думите излязоха от устата ѝ като дрезгав шепот. Тогава не знаеше онова, което научи впоследствие: че любовта е единственото изключително право, всичко останало се грижи само за себе си.

— Постъпи така, както си сметнала за най-добре.

— Как съм могла да знам кое е най-доброто?

— Никой от нас не знае, миличка. Най-доброто, което бихме могли да правим, е да слагаме единия си крак пред другия и да се надяваме, че от това ще излезе нещо.

Точно в този момент Мейвис изглеждаше тъжна и Джери си помисли за баща си, умиращ бавно, и за жертвите, които майка ѝ сигурно бе направила — жертви, за които не е и подозирала като млада и неопитна булка. Помнеше го единствено като болна, жълтеникава сянка — мъж, който прекарваше часове наред пред телевизора и само от време на време хвърляше поглед към съпругата и децата си. Той умря, когато Джери беше на тринайсет, в годината на първото ѝ причастие.

— Луда ли съм, че правя това? — попита тя.

— Луда ли? Неее. — Мейвис поклати глава и каза нежно: — Това би искала всяка майка. — В изражението на лицето ѝ се долавяше следа от копнеж. Клеър все пак ѝ беше внучка.

— Аз не съм нейната майка. Отказах се от това си право.

— Ами Анди и Джъстин? Каза ли им?

— Не още.

— Те ще искат да знаят защо само дочуват разни неща.

— Майк... — Джери се възпря. Не можеше да обвинява бившия си съпруг за това. — Трябваше да им кажа още като бяха малки. Просто... ами не виждах смисъл да го правя.

Мейвис ѝ подаде писмото, а пръстите ѝ, леки като смачканата опаковъчна хартия под коледното дърво, обвиха тези на Джери.

— Те ще разберат.

Джери не беше толкова сигурна.

— Аз... трябва да погледна пуйката — каза тя, изпитала внезапна нужда да избяга.

Пуйката леко се зачервяваше във фурната, а обелените картофи плуваха в млечнобялата вода в тенджерата на печката. Тя погледна четирите самотни чинии в края на плота, които очакваха да бъдат



занесени на масата в дневната, и уморено облегна глава на студената врата на хладилника. Какво ѝ ставаше? Защо се държеше като абсолютна страхливка?

Бързо, преди да е променила решението си, посегна към телефона на стената. Трепереше, докато натискаше бутоните, които отговаряха на цифрите от телефонния номер в писмото, което държеше.

„Тя няма да е там! Ами ако е там? Тогава какво?“ Звъненето в другия край на линията сякаш трая цяла вечност преди включването на телефонния секретар. Джери замръзна. Приятен женски глас благодари за обаждането ѝ и я инструктира да остави съобщение. Но какво, по дяволите, можеше да каже? „Здравей, ти не ме познаваш, но аз съм твоята майка. Виж, осъзнавам, че е минало доста време, но все пак се надявам, че бихме могли да продължим оттам, откъдето спряхме.“ Тъкмо щеше да затвори, когато се чу:

— Мамо, ти ли си?

Като че ли сърцето ѝ се качи в гърлото. Как би могла Клеър да знае коя е? Тя почти изпадна в делириум от чудото. Но преди да отговори, Клеър — беше сигурна, че е Клеър — добави почти без дъх:

— Тъкмо слагах пая в печката. Ще бъда при вас не по-късно от пет, става ли?

„О, Господи! Ами сега?“ Джери се насили гласът ѝ да реагира чрез вокални акорди, макар да наподобяваше звука на вода, която минава през стари ръждясали тръби.

— Клеър ли е? Клеър Брустър?

От другия край последва мълчание, след което се чу предпазлив въпрос:

— Кой е на телефона?

В момент на паника Джери не можа да си поеме дъх. После сърцето ѝ се върна на мястото си и глас, който тя едва разпозна като своя, отвърна спокойно:

— Аз съм твоята майка.

---

[1] Пината — в Мексико и Централна Америка: празнично украсен глинен съд или фигура от папиемаше, пълна с играчки, бонбони и други лакомства, закачена високо, особено по време на коледните празници. Със завързани очи децата се опитват с пръчки да

счупят или съборят съда, за да достигнат до съдържанието му. — Б.пр.

↑

## ВТОРА ГЛАВА

— Забрави за световния мир. Бих се задоволила с мир в собствения си дом — каза Клеър с въздишка.

Байрън се усмихна.

— Не очаквай кой знае какво.

— Искам да кажа, хванали са се за гушите толкова отдавна, та чак се е превърнало в шега — Монтеки и Капулети от „Сийкрест Драйв“. Дали въобще помнят за какво се карат?

Беше Коледа, минута преди обаждането, което щеше да промени живота ѝ, и тя се наслаждаваше на спокойния следобед в компанията на приятеля си. Иронията на факта, че родителите им живееха врата до врата, не беше чужда на нито един от двамата.

Байрън се засмя със спокойния си неподправен смях. Седна прегърбен на високия стол до кухненския плот и я наблюдаваше, докато тя разстилаше тестото за ябълковия пай.

— От жизненоважно значение е. Единият вижда всичко в бяло, а другият — в черно. Единственото, което ги свързва, е оградата.

— И ние.

— Е, ние поне сме извън свадата — каза той и сви рамене. Байрън отказваше да приеме цялата история на сериозно.

Клеър спря наред приготвянето на пая и изпитателно го погледна. Загледа се в къдравата му кестенява коса, вързана на опашка с ластик, пъстрите му зеленикави очи и лицето му с остри черти, което като дете го правеше да изглежда нахакан всезнайко (майка ѝ и до ден-дневен продължаваше да го нарича „нахално хлапе“), а сега, вече пораснал, имаше вид, сякаш износва дрехите на по-заможните си по-големи братовчеди. Памучната му риза приличаше на току-що извадена от сушилният, а вместо часовник на китката си носеше плетена кожена гривна. Байрън беше всичко, което родителите ѝ мразеха, а тя още по-силно го обичаше и заради това.

— За каквото и да става дума — рече тя сухо, — сме принудени да се крием зад гърбовете им. — Беше прекарала сутринта в дома на

семейството си, където отваряха подаръците, но щом сложиха пуйката във фурната, изтъкна пая като извинение и се измъкна. Байрън също беше избягал и така го бе изчислил, че пристигна само пет минути след нея.

— Кой се крие? Просто упражняваме правата си като всички свободомислещи големи хора. Щом говорим за това... — Той повдигна едната си вежда и я погледна многозначително.

— Ще трябва да почакаш, докато сложа пая във фурната — каза му тя и вдигна ръцете си, покрити до лактите с брашно.

— В такъв случай ще ти помогна. — Той стана и заобиколи плота с цялата си височина от метър осемдесет и три — висок мъж с широки рамене, който я обхвана през кръста и започна да я целува по шията, а едната му ръка се пъкна под пуловера и запълзя към гърдите ѝ.

— Явно ръцете ти са страшно свободни — засмя се тя и му се изплъзна, — значи можеш и да си по-полезен? — Подаде му белачка и посочи купата с ябълки до мивката.

Той вирна глава.

— Май наистина ти харесва, а. — Това не беше въпрос.

— Намирам го за успокояващо, да — подхвърли тя.

— Торти връз пайове, а? — продължи да остроумничи той.

Вторият наболял проблем — дългите часове в офиса, където се занимаваше с прехвърляне на недвижими имоти, данъчни облекчения и семейни попечителски фондове, докато можеше да си стои вкъщи над готварските книги и да експериментира с нови рецепти. Завиждаше на увереността на Байрън. Всичко, за което някога бе мечтал, беше да стане лекар. От една година живееше на друго място и му предстояха още две години и половина, но не беше потушил огъня, който го изгаряше.

— Повярвай ми, нищо няма да ми хареса повече от това да захвърля всичко. — Не му каза колко сериозно го обмисля. Защо да му го сервира точно сега? Беше Коледа, а и той бе в града само за малко.

— Не може да е чак толкова лошо.

— Не е. — Тя притисна тестото с точилката.

— Поне един от нас е платежоспособен — подчерта Байрън.

— Едва ли. — Клеър все още изплащаше студентските си заеми.

— Ще ти се отплатя, заклевам се. Когато се оженим, ще те държа боса и бременна в кухнята. — В пъстрите му зеленикави очи танцуваха пламъчета и тя не можа да сдържи усмивката си при мисълта за подобна идилия.

— Това заплаха ли е или обещание?

— Дотогава ще приемеш ли един бедстващ наемател, затънал до гуша в дългове?

— Което ми напомня, че имам нещо за теб. — Клеър остави тестото, изтри ръце в престилката си, преди да заобиколи плота, и донесе от дневната пакет.

— Ей, не е честно — възпротиви се той, когато тя му го подаде. — Споразумяхме се, не помниш ли? Без подаръци тази година. Сега изглеждам като кретен.

— И без моя намеса си изглеждаш така — подразни го тя.

Подаръкът беше мобилен телефон „Нокиа“ в шантав нюанс на наситено пурпурно, с карта на нейно име — идваше ѝ малко много като разход. Той съответно се възпротиви на цената, но тя заяви, че става дума за временно положение.

— Когато се оженим... — Напоследък всяко изречение за бъдещето започваше с тези думи. Думите, които имаха толкова голямо значение за децата: „Когато порасна...“ Странно, но колкото повече се приближаваха до това, толкова повече целта се отдалечаваше.

— Благодаря. — Байрън я целуна по носа. Очите му заблестяха, както когато беше десетгодишен и за Коледа чичо Андрю му подари уоки-токи от „Хамахер-Шлемър“.

— Иска ми се да ти бях купил нещо.

— Винаги има и следваща година.

— Можем да разгледаме пръстените — вметна той с надежда.

— Бъдещи сгодени не е същото като да сме наистина сгодени — напомни му тя със сериозния адвокатски тон, който възприемаше пред клиентите си, за да ги убеди, че младежкото ѝ излъчване не трябва да ги притеснява (според познатите ѝ изглеждаше по-скоро на осемнайсет, отколкото на дваисет и осем). Бяха се съгласили, че дългият годеж би бил непрактичен, а две години и половина — напълно абсурден период. Освен това всички знаеха, че ще се женят, защо тогава да изтъкват факта?

Той още веднъж обви ръце около нея и зарови лице в шията ѝ, като промърмори с дрезгав и фалшив тембър:

— Тя може да донесе бекона у дома, да го изпържи в тигана...

— И не забравяй задачата си — прекъсна го Клеър и му подаде ябълка.

Истината беше някъде по средата. Да, тя можеше идеално да се грижи за себе си... но нямаше спомен кога не се бе облягала на рамото на Байрън.

Спомняше си деня, когато в седми клас за пръв път ѝ беше дошъл месечният цикъл. Не знаеше какво се случва с нея. Майка ѝ беше споменавала нещичко завоалирано и с мъгляви думи, говорейки за времето, когато „ще стане жена“. А в „Непорочната Дева“ представата на сестрите за сексуално обучение беше кратък разговор — по-скоро за рисковете от безразборния секс, отколкото за нещо друго, а това повече я беше объркало, отколкото да я информира. Байрън я бе открил свита на задната веранда, с лице, притиснато към коленете.

— Какво има? — попита, сядайки до нея.

— Мисля, че умирам — проплака тя.

Байрън вдигна глава.

— Какво те кара да мислиш така? — Той никога не реагираше като родителите ѝ, затова не беше отишла при тях с обезпокоителното ново развитие на живота ѝ.

Тя вдигна глава.

— Кървя. — И напрегнато добави шепнешком: — Там долу.

Байрън тържествено кимна и чак след години беше осъзнала какво херкулесовско усилие му е коствало да не се усмихне.

— Не умираш — отвърна той нежно.

Обясни ѝ, че това е месечният ѝ цикъл, само че тогава беше употребил думата менструация. Родителите му бяха преподаватели в университета (майка му четеше лекции по женски науки, а баща му ръководеше катедрата по английски език) и трите деца на семейство Алъндейл — Байрън, Кийтс и Шели, бяха научени от съвсем ранна възраст на телесните функции и как правилно да ги наричат. Никой никога не казваше сополи, това беше слуз. А когато петгодишната Шели трябваше да използва гърнето, високо обявяваше, че ще

уринира. Та тогава Байрън обясняваше на Клеър „онези неща“ съвсем естествено и не беше притеснен, сякаш я учеше да играе карти.

Сега наблюдаваше къдравата ивица обелена ябълкова кора как излиза изпод ръцете му — поспаружена ябълка, която в дългите му и ловки пръсти можеше да заприлича на свежа, зелена слива, и си помисли: „От него ще стане добър лекар!“ Той притежаваше дарбата да докосва прецизно, но най-вече умееше да предразполага хората.

Точно тогава телефонът в дневната звънна.

Байрън я погледна въпросително.

— Искаш ли да вдигна?

— Не, няма проблем. — Вероятно майка ѝ искаше да знае кога ще отиде за вечеря — сякаш очакваха гости или имаше някакво значение в колко часа точно ще се хранят. Клеър си представи семейството си в застинали пози, като спряна лента, която щеше да започне да се върти в момента, в който тя влезеше у дома.

Телефонният секретар се включи и тя сграбчи слушалката. Но не беше Мили. След първоначалния момент на объркване, когато позвънилият се представи, Клеър усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ.

Погледна Байрън паникьосана, а той махна с ръка назад, за да разбере дали да вдигне телефона в спалнята. Тя поклати глава. Не, щеше да се справи сама.

Същевременно в ума ѝ се вихреха бесни водовъртежи: майка ми? Майка ми!

Тясната стая с висок таван сякаш се разтвори под краката ѝ и тя сграбчи облегалката на най-близкия стол — беше на баба ѝ и извитата като лира облегалка блестеше с тъмен блясък. От апартамента под нея се чуваше настойчивото блъскане по клавишите на пиано — деветгодишната Кейти Уекслър упражняваше нотите.

— Клеър Брустър ли е! — Жената беше любезна, но настоятелна.

— Да... да, аз съм. — Клеър изведнъж се почувства лека като перце, като лист хартия, подет от внезапно въздушно течение.

Последва шумно поемане на въздух и:

— Казвам се Джери. Джери Фицджералд. — Клеър мълчеше и обезпокоена, жената попита: — Те са ти казали за мен, нали?

— Само, че съм осиновена — отговори Клеър глухо. Последва неловка пауза. После Джери се престраши да продължи предпазливо:

— Аз... аз се чудех дали не може да се срещнем някой ден. Само за по едно кафе. Бих могла да дойда в твоя град. — Поколеба се, но добави: — Сигурна съм, че имаш много въпроси.

— Истината е, че не съм се замисляла кой знае колко. — Лъжа. Не беше ли мислила за това всеки ден от последните двайсет и няколко години? Отново погледна Байрън, който се бе приближил с обезпокоено изражение на лицето. Защо се държеше по този начин? А още по-важно беше, какво иска тази жена?

— Съжалявам. Знам, че изживяваш шок. — Джери звучеше объркана. — Искаш ли да ти се обадя някой друг път?

— Да. Не. Искам да кажа... просто е... — Клеър започна да трепери.

— Или ти можеш да ми се обадиш. Защо не си запишеш номера ми?

— Мисля, че така ще е най-добре. — Обзе я странно спокойствие и посегна като в транс към един молив, за да запише номера. Но явно беше натиснала прекалено силно, защото моливът отскочи и се плъзна по тефтера. Тя премига и се изправи. Сърцето ѝ биеше прекалено бързо, а усещането за лекота беше по-силно от всякога. Изведнъж ѝ се прииска да узнае всичко за жената Джери Фицджералд. Взираше се в непознатия телефонен код и отбеляза със същия мек тон: — Не сте оттук.

Нотите за пиано на долния етаж внезапно секнаха, но само след миг продължиха с нова сила. Да-да-диди-да-да-диди-да. Звукът сякаш идваше от мозъка ѝ.

— Не живея много далеч... на изток от Санта Барбара. — Част от напрежението беше изчезнало от гласа на Джери. — Малък град, Карсън Спрингс. Чувала ли си за него?

— Да.

— Филмът „Непознат в рая“ беше сниман тук.

— Гледала съм го. — Класика, която редовно пускаха по Ей Ем Си.

— С радост ще те разведа из града.

Стаята продължаваше да се издига и разтваря под нозете ѝ. Крайниците на Клеър сякаш бяха останали без костите си и тя ясно усещаше как на слепоочието ѝ пулсира вена. Толкова рязко потъна в един от столовете, че той изскърца в протест.



— Аз... ще се радвам — осъзна, че откликва на поканата.

Джери продължи:

— Какво ще кажеш за след Нова година?

— Не знам...

— Не бързай. Обмисли нещата и ми се обади? — Нервността отново се прокрадна в гласа на Джери. Клеър не отговори, затова тя учтиво изчака една-две секунди, преди отново да я попита с благ тон: — Има ли нещо друго, което би искала да знаеш?

Откъде да започне! Имаше достатъчно въпроси, за да останат на телефона часове наред... но изведнъж не можеше да си спомни нито един. Клеър се гмурна във водовъртежа в главата си и сграбчи първото солидно нещо, което се изпречи пред погледа ѝ.

— Имате ли деца?

— Момче и момиче? Анди е на петнайсет, а Джъстин навърши единайсет и започна дванайсет.

Гордостта, с която Джери говореше, накара Клеър, кой знае защо, да трепне.

— Виж. Аз... не мога да говоря точно сега. Имам компания. — Тя хвърли поглед към Байрън, който намръщен и обезпокоен стоеше на няколко крачки от нея.

— Да, разбира се. Не исках да ти се натрапвам. — След секунда тихо добави: — Весела Коледа.

— На теб също. — Клеър сведе поглед към тефтера в ръката си. Някак бе успяла да запише номера на Джери, макар че нямаше спомен да го е правила. — Довиждане — рече и затвори.

В продължение на няколко дълги минути просто стоеше и се взираше в стената пред себе си, където висяха няколко снимки в рамки. Имаше една, на която беше на шест годинки, липсваше ѝ зъбче и бе обвила ръце около шията на колито си Лейди, година преди то да умре. Имаше и друга снимка — на родителите ѝ, направена немного отдавна, застанали в двата края на голяма торта с надпис от розова и синя глазура „Честита годишнина!“. До нея висеше доста по-стара черно-бяла сватбена фотография на младата Мили, облечена в сако и рокля с ниска талия в светъл цвят и шапка с прищипната на три места периферия, хванала подръка красив тъмнокос моряк в бяла военноморска униформа, който съвсем слабо приличаше на бащата на Клеър.

— Клеър? Добре ли си? — Гласът на Байрън идваше сякаш от много далече.

Не беше ли знаела винаги, че някога този ден ще дойде? Растеше и мечтаеше, че истинската ѝ майка е била принудена да я остави, след като е била изгонена на студа от злопаметните си родители... или че е била много желано дете на родени под нещастна звезда любовници, разделени от обстоятелства, независещи от тях (един от любимите ѝ сценарии представяше баща ѝ като агент на ЦРУ, заловен отвъд океана по време на мисия, а майка ѝ отчаяно започва да го търси). Каквито и да са били фантазиите ѝ, неизменно завършваха по един и същи начин — истинската ѝ майка изневиделица се появяваше и си я искаше обратно.

Но случилото сега беше още по-шокиращо — според първото впечатление напълно обикновена жена, която с мил глас я пита дали иска да се срещнат на кафе. Жена с други две деца, на които никога не се е налагало будни да лежат посред нощ и да мислят за майка си.

Клеър се обърна към Байрън. Тропането по клавишите на пианото на долния етаж за щастие беше престанало и сега можеше да се чуе гукането на гълъбите на перваза на прозореца.

— Това беше тя — едва-едва прошепна.

Не беше необходимо Байрън да пита за кого става дума. Още от малки той беше единственият, на когото Клеър се доверяваше. Сега я прегърна и нежно я залюля.

— Разбрах. Добре ли си?

— Мисля, че да — отвърна тя с повече убеденост, отколкото наистина чувстваше.

— Какво искаше?

— Да се срещнем.

Той леко се отдръпна. Зелените му очи, напръскани със златисто и кафяво като малки минерали, блещукащи по дъното на река, я изучаваха спокойно.

— Ще се видите, нали?

— Не знам. — В момента не можеше да разсъждава нормално.

— Не си ли любопитна?

Любопитството едва ли съвпаднаше с онова, което изпитваше. Но...

— Познаваш родителите ми. Това ще ги убие.

Беше на пет години, когато ѝ казаха, че е осиновена. Говореха завоалирано и ѝ обясниха само, че тя е отговорът на молитвите им — детето, което са мислили, че никога няма да имат. Когато Клеър попита коя е майка ѝ, Мили отвърна със сълзи на очи: „Аз съм!“, а в нежния ѝ треперлив глас се долавяше лека нотка на непокорство.

Още на тази ранна възраст Клеър разбра, че темата е приключена. Така се случваха нещата в тяхната къща, всички винаги стъпваха на пръсти около чувствата на останалите. Внимаваха така, както съобразително първи казваха „моля“ и „благодаря“. Не знаеха къде започват личните им нужди и свършват тези на другите.

Същевременно силно ги обичаше и знаеше, че и те я обичат. Ако понякога домът в „Сийкрест“ е изглеждал като най-самотното място на света, родителите ѝ не трябваше да бъдат обвинявани за това. Те са били вече улегнали четирийсетгодишни хора, когато се е появила. Трябвало е тя да се научи да се адаптира към начина им на живот, а не обратното.

— Кога ще спреш да мислиш за тях и ще започнеш да мислиш за себе си? — попита Байрън.

— Вероятно, когато и двамата умрат. — Тя успя леко да се усмихне.

— Не виждам нищо нередно в това поне да се видите.

— Не е толкова просто.

— Виж, знам, че те обичат — каза той и звучеше точно като баща си, д-р Алъндейл, когато привеждаше напълно логичен аргумент и те караше да се чувстваш джудже. — Но това не им дава право непрекъснато да те държат на тяхно разположение.

— Никога не ме молят за нищо!

— Не е и нужно. То се очаква от теб.

Клеър огледа апартамента, с който толкова неразумно се гордеше. Обзавеждането беше спартанско — пълна противоположност на къщата, в която бе израснала, където не съществуваха понятията прекалено много. Колекцията ѝ от антикварни бутилки блещукаше по рафтовете като бижу на слабата зимна светлина, която се прокрадваше през прозорците. Откъде ѝ беше хрумнала идеята, че е независима? В какъв рай на глупците живееше? Байрън, да го вземат дяволите, беше прав: благодарността към

родителите ѝ я държеше привързана към тях повече от всякакви искания.

— Е, можеш да ги направиш щастливи — продължи той, — но накрая само ти ще бъдеш нещастна.

Усети прилив на раздразнение. Родителите на Байрън също не бяха модел за подражание. Гейлорд и Пърса Алъндейл бяха толкова заети да отгледат добре информирани, образовани и развити деца, че никога дори не им бе хрумвало да оставят Байрън, брат му и сестра му просто да бъдат. Що се отнася до нейните, те пък бяха прекалено загрижени за нея, но това бе само защото тя бе всичко, което имаха.

— Не трябва да решавам точно сега — каза тя. Но не беше ли вече взела решение? Не можеше да загърби родителите си. А да ги въвлече в това, щеше да е ненужно жестоко.

Байрън спря да спори. Просто тъжно я изгледа, сякаш току-що го бе разочаровала.

Свършиха с пая и минаха на други теми, докато чакаха да се опече: съквартирантите на Байрън в Станфордския медицински университет и курса, който изучаваше — педиатрия, в катедрата, ръководена от тиранична стара жена, която той вече мразеше; особено трънлив случай с попечителски фонд с няколко поколения бенефициенти, върху който Клеър в момента работеше; накрая, но не на последно място, колко седмици и месеци бяха минали, откакто се видяха за последен път.

Най-после започнаха да се любят, но Клеър не му се отдаде изцяло. Не можеше да спре да мисли за Джери. „Приличаме ли си?“ Ами баща ѝ? Джери все още ли поддържаше връзка с него? Той също ли искаше да я види?

Стана време да тръгват и Байрън я изпрати до колата ѝ — петгодишен форд ескорт на по-малко от триста хиляди километра (само по себе си достатъчно красноречиво!). Клеър го целуна за довиждане.

— Обади ми се — каза.

Той заминаваше на следващата сутрин и щеше да е на път точно когато тя щеше да тръгва за работа. Щяха да си разкажат как е минала коледната им вечер, която след време винаги изглеждаше смешна.

— Как бих могъл да ти откажа? Нали съм мъж на издръжка. — Усмихна се широко и размахна мобилния телефон.

Тя го наблюдаваше, докато крачеше към колата си — стар син хюндай с драскотина на задната броня, направена при невнимателна маневра на заден в кофите за боклук на баща ѝ, преди да спре пред нея. Паят беше увит в чиста домашна кърпа и изведнъж изпълни тясното пространство с богатия аромат на канела и току-що изпечени ябълки. Помисли си дали по пътя да не се отбие при Кити, но приятелката ѝ сигурно щеше да е заета със семейната празнична вечеря. Клеър си представи как тригодишната Мади, стъпила на стол, меси тесто за бисквити, докато Кити се суети из кухнята и пренарежда масата, току-що подредена от Шон. Двете сестри на Кити, Дафни и Алекс, също щяха да са там, заедно с племенниците и племенника ѝ. Щяха да я посрещнат много добре, но тя знаеше, че ще се чувства като натрапник.

Пет минути по-късно спря пред дома на родителите си. Всички къщи в „Сийкрест“ изглеждаха почти еднакво — като кутийки с керемидени след викториански триъгълни покриви и големи веранди с квадратни колони във всеки край. Тяхната беше по-различна, защото ѝ липсваше нещо специално — детайл, с който да изпъква. Прилежно подрязаният чемширов плет сключваше идеални ъгли с предния двор, в който растяха само най-непретенциозните растения — хвойна, лаврово дърво, хортензия и тук-там се забелязваха прилежно окастрени розови храсти. Зад входната врата, на която висеше коледен венец, еднообразието беше още по-ясно изразено. Тук времето се измерваше в чаени лъжички, термостатът целогодишно беше нагласен на двайсет градуса и никога не се сервираше кафе след единайсет сутринта.

Клеър се стегна, излезе от колата, тръгна по пътеката — порасналата вече дъщеря на изкуфели родители, които никога не изричаха груба дума, никога не бяха вдигали ръка срещу нея — и усети малко вина за мислите си в момента. Забеляза вдигнатите щори, само създаващи усещането за затъмнена сцена, на която завесата всеки момент щеше да се вдигне. Усещане, което още повече се засили, когато входната врата се отвори още преди да е почукала, сякаш майка ѝ стоеше на пост.

— Съжалявам. Отне ми повече време, отколкото предполагам — каза Клеър и пристъпи на верандата. Беше малко след пет, но тя знаеше как Мили се дразни, когато закъснееше дори няколко минути.

— Вече си тук. Това е най-важното. — Мили прикрепяше бледосинята жилетка, наметната на слабите ѝ рамене, както стара селянка придържа шала си. — Вечерята е готова. Чакахме само теб.

Клеър ѝ подаде пая.

— Ще отида да се измия.

Къщата ухаеше на печена пуйка и задушен лук. Опаковъчната хартия от подаръците в дневната беше разчистена и под дървото бяха останали само няколко борови иглички. Клеър пристъпваше по дебелия шарен килим, който обгръщаше стъпалата ѝ като яйце в черупка. Докато миеше ръцете си в банята за гости надолу по коридора, с подхождащите си по цвят бебешко сини килимче и покривало за тоалетната чиния и сезонни кърпи за ръце с избродирани лосове, до нея достигнаха приглушени гласове, познати и успокояващи.

Масата в трапезарията беше наредена с китайския сервиз „Споуд“ на баба Брустър и сребърните ѝ прибори. Мили, също единствено дете в семейството, много държеше на подобни неща, докато Лу, най-малкото от пет момчета, едно, от които беше умряло като бебе, а другото по време на Втората световна война, с радост би се хранил от картонени чинии до края на дните си. Китайският порцелан блестеше като нов, но Клеър забеляза, че всичко беше остаряло с още една година. Тримата се бяха скупчили в единия край на масата и тя приличаше на сал, който всеки момент щеше да се преобърне.

Когато сведоха глава за молитва, Клеър изпита благодарност, която нямаше нищо общо с храната на трапезата им. Това беше нейното семейство. Хората, които я обичаха. Които знаеха, че е алергична към ниски възглавници, че харесва Моцарт, плаването и всичко, направено с кокос.

— Някой иска ли бяло месо?

Тя слисано погледна дъската, която баща ѝ подаде с резени сухо месо от гърдите на пуйката.

— Предпочитам тъмното, моля. — Поне нямаше да се задави с него.

Преди да отиде в колеж, Клеър готвеше почти всеки ден. Не че майка ѝ не беше достатъчно добросъвестна и в това отношение, както останалите домакински задължения. Просто всичко, което Мили

сготвеше, изглеждаше едно и също — блудкаво и безвкусно. Дори сега, когато имаше собствено жилище, Клеър ги посещаваше няколко пъти в седмицата и често приготвяше нещо. Усилията ѝ винаги бяха щедро възхвалявани, дори и най-експерименталните ястия — като задушеното със сладки корени от миналата седмица, остатъци, от което беше открила в боклука тази сутрин, когато го изхвърляше, поради простата причина, че не искаха да го ядат сами.

Тя си взе бутче, докато наблюдаваше как баща ѝ препълва чинията си — едър мъж, чиято телесна маса през последните години му служеше единствено за гравитация. Бузите му почти се бяха слели с брадичката, тя пък се беше съединила с увисналата кожа на шията, която се спускаше надолу по гърдите му и стигаше до големия корем, преливащ над колана на панталона му. Наистина скоро трябваше да си поговорят за теглото му, макар да се тревожеше повече за майка си, която по ирония на съдбата почти нищо не ядеше. Мили не изглеждаше никак добре.

Клеър си сипа от брюкселското зеле.

— Как е картината на телевизора, татко? — Тази година им подари чисто нов телевизор, който замени стария „Зенит“.

— Ясна като чисто нова банкнота — каза той, засмя се и добави: — Сега вече ще знам кой отбор е направил тъчдаун.

— И старият си беше добър — каза остро Мили, после се усети и погледна свенливо Клеър. — Не че не го оценяваме, скъпа. Просто по-добре би било да похарчиш парите за себе си. Ние имаме всичко, от което се нуждаем, нали, Лу? — Тя вдигна капака на една от тенджерите. — Някой иска ли плънка?

Лу подаде чинията си.

— Намери ли местенце за тостера? — попита той Клеър.

— Не още. Първо ще трябва да пренаредя някои неща.

Родителите ѝ се спогледаха и тя знаеше какво си мислят. Какво толкова имаше да пренарежда? След около година апартаментът ѝ беше почти толкова гол, колкото и когато се нанесе в него.

Мили си прочисти гърлото и весело каза:

— Забеляза ли, че баща ти носи новата си вратовръзка?

— Хубаво ти стои, татко — отбеляза послушно Клеър.

Всяка година на Коледа някогашният областен мениджър изпращаше на пенсионираниите си колеги от „Фууд Кингс“ ужасно

грозни вратовръзки — този път беше на ярък зигзаг, който ѝ напомни картината на стария телевизор.

— Четирийсет и две години. — Той поклати глава, а вилицата, пълна с картофено пюре, беше вдигната до усмихващата му се уста. — Има дни, когато все още не мога да повярвам, че всичко вече е отминало.

— С мама трябва да предприемете някое пътуване — каза му Клеър. От години се опитваше да ги накара да се запишат на круиз като този в Аляска, на който беше отишла старата госпожа Макафий, живееща малко по надолу по улицата, и оттогава не беше спряла да говори за него.

— Разбира се, скоро ще го направим — отвърна Лу с тон, който подсказваше, че по-скоро би се изкачил на Еверест.

— Мислех си — заяви весело Мили, сякаш току-що ѝ беше хрумнало. — Защо не си наемем вила на брега на Пайн Лейк за през лятото? Точно както някога.

Клеър усети как сърцето ѝ се свива. Дори като дете мразеше да стои затворена в старите бунгала, далече от приятелите си, и да прекарва вечерите в игри на парчийзи<sup>[1]</sup> с родителите си.

— Звучи добре, мамо, но не съм сигурна, че ще мога да си взема отпуска. Знаеш как е... — Тя сви рамене с надеждата Мили да не продължи да настоява.

— Чуват ли се още приказки за партньорство? — Лу ѝ хвърли поглед, с който ѝ казваше, че я разбира и ще направи всичко възможно да я измъкне.

Клеър си припомни коледното парти миналата година, когато един от старшите съдружници я бе дръпнал настрани и беше споделил, че се канят да я издигнат до младши съдружник. Бяха обсъдили предложението след празниците, а Глен чистосърдечно ѝ призна, че е било свързано най-вече с двата големи скоча, които вече бил погълнал. Както обикновено не ѝ беше дал възможност да се зарадва. Но вместо това да ѝ се отрази по очаквания начин, изведнъж почувства как съвсем изненадващо стените там сякаш я притиснаха. Това ли искаше, замисли се тогава, да прекара остатъка от живота си, жонглирайки с волеизявления, попечителски фондове и оправяйки взаимоотношения... в компанията на хора като Глен Уилъби?



— Не — чу се да казва тя. — И дори да ми предложат сега, не мисля, че ще приема.

— Правилно ли чувам? — Баща ѝ сложи ръка на ухото си и се усмихна по същия начин, както правеха хората, когато знаеха, че някой се майтапи с тях.

Клеър се стегна. Беше си наумила да им го съобщи, но не толкова скоро. Дори Байрън не знаеше.

— Всъщност мисля да напусна адвокатската практика.

— Искаш да кажеш, че имаш предложение от друга фирма ли? — попита Лу заинтригуван.

— Не точно — каза Клеър и се заигра с един конец, който стърчеше от салфетката ѝ. — Всъщност... не ми харесва особено да работя като адвокат.

Мили невярващо се взираше в нея. Лицето ѝ, кръгло и с трапчинки на младини, сега сякаш се спъхна като превтасало тесто.

— Не говориш сериозно — каза тя.

„Ти не знаеш дори и половината“, помисли си Клеър. Какво щеше да каже майка ѝ, ако разбереше за Джери.

— Не съм решила още — измърмори тя, но се почувства като страхливка.

Баща ѝ леко се засмя.

— За малко да се хвана.

— Всички тези години в училище... как въобще може да си представиш да ги хвърлиш на вятъра? — В гласа на Мили се долавяше упрек. Не ставаше дума само за времето и усилията на самата Клеър. Те нямаха ли участие?

Клеър усети прилив на бунтарство. Разбира се, че ѝ бяха помагали финансово, докато работеше почасово в „На чай с приятели“. Но юридическото образование беше тяхна мечта, не нейна. Мечта, подклаждана най-вече от завист. Нали по-големия брат на Лу, Ърни, известен адвокат (по нейно мнение не беше нищо повече от прехвален юрист), който водеше дела за обезщетения на пострадали от катастрофи, натриваше носа на баща ѝ с успеха си вече години наред? Когато тя се дипломира от ЮЕСЕф, първият човек, на когото баща ѝ се обади, бе чичо Ърни.

Обзе я дълбоко усещане за поражение. Какъв беше смисълът да спори? Винаги ставаше така. В училище, когато искаше да се запише

на гимнастика, родителите ѝ казаха, че е прекалено опасно и може да си счупи врата. Лятото, след като завърши гимназия, ги беше молила да отиде на обиколка из Европа с раница на гърба и много приятели, но те бяха тропнали с крак. Любимата поговорка на майка ѝ беше: „По-добре да си в безопасност, отколкото да съжаляваш.“ И те наистина бяха в безопасност — като гъсеници в буркан. Най-голямата крачка в живота ѝ беше да се изнесе да живее самостоятелно и виж докъде я бе довело.

— Какво ще правиш? — попита баща ѝ подигравателно. — Трябва да си изкарваш някак прехраната.

— Не знам. Не съм мислила по този въпрос — отвърна му тя. Истината беше, че до момента не ѝ бе изскочила никаква алтернатива, иначе още преди месеци щеше да се е махнала от адвокатската кантора.

Родителите ѝ си размениха погледи, с които си казваха: „Ще ѝ дойде умът в главата!“ Кой човек със здрав разум би оставил с лека ръка всичко, за което беше работил толкова усилено? И не живееше ли тя живот, за който другите ѝ завидваха? Успешна кариера, собствен апартамент, да не споменаваме любещото ѝ семейство, което бе само на няколко минути разстояние от жилището ѝ.

Клеър усети как част от нея се предаде. Сведе поглед към чинията си и се вторачи в боровинковия сос, попил в картофеното пюре, оцветено по ръбчетата в отблъскващо розово, и желирал се по кожата на пуешкото бутче.

— Между другото — каза тя, опитвайки се в гласа ѝ да не се прокрадват емоции, — днес се обади един човек. Жена. Казва се Джери Фицджералд.

Над масата надвисна мъртвешко мълчание. Чуваха се единствено шумът от радиаторите под первазите на прозорците и лекото жужене от кухненския абсорбатор, който Мили беше забравила да изключи.

Най-накрая баща ѝ въздъхна с мъка.

— Предполагам, че трябваше да го предвидим.

— Иска да ме види. — Клеър усети угризения на съвестта. Трябваше да си държи устата затворена. Мили Боже, какво си беше мислила, че ще стане?

Мили издаде пронизителен звук, който можеше да бъде и смях.

— И според теб това е всичко, което тя иска?

— Не те разбирам? — Главата на Клеър, изведнъж натежала като олово, се изви бавно по посока на майка ѝ.

Мили схванато се изпъна на стола, а с едната ръка притискаше гърдите си, сякаш да затвори кървяща рипа.

— Знаех си — каза тя със странна нотка на триумф в гласа. — О, да. Чакала е всички тези години. Чакала е, докато успее да впие ноктите си в теб.

Клеър не можа да се сдържи и се усмихна на описанието.

— Говориш така, като че ли ми предстои да бъда изядена.

— Ще видиш — продължи Мили със същия странен, пронизителен глас. — Няма да спре дотук. Ще ти се обажда, ще пише и ще те посещава. И... съвсем скоро ще те иска само за себе си. — Очите ѝ, избледняло синьо като на пощенските пликове за въздушна поща, които завързваха на големи купчини, заблестяха от непролети сълзи.

— Мамо, това е абсурдно.

— Казваш така сега. Но само почакай.

— Майка ти има право. — Лу не изглеждаше напълно убеден. Клеър знаеше, че той се чувства длъжен да подкрепи Мили.

— Става дума само за едно кафе, за Бога — извика тя объркано.

— Жена, която така и не си направи труда да ти обърне внимание — продължи Мили, сякаш Клеър не беше казала нищо. — Жена, която не зачита никого, освен себе си. Помислила ли е за нас, когато ти се е обадила? За теб! За онова, което ще се случи с нашата Коледа?

Клеър се чувстваше нещастна.

— Сигурна съм, че тя не вижда нещата по този начин.

— Искахме още деца. — Гласът на Мили потрепери. — Но бяхме благословени единствено с теб. Мислиш ли, че не съм коленичила всеки ден, за да благодаря на Бога за теб? А сега тази жена, захвърлила те като нежелано коте, те иска обратно!

— Мамо, правиш прекалено голям въпрос. Наистина. Никъде няма да ходя. — Клеър се опита да звучи безгрижно, но отвътре ѝ се гадеше.

Хвърли отчаян поглед към баща си. За миг очите им се срещнаха и тя видя в неговите разбиране. И той знаеше, че Мили раздухва всичко прекалено много. Но Лу само въздъхна и сведе поглед.

— Храната ще изстине — каза Мили схванато. Темата беше приключена.

Някак си привършиха останалата част от вечерята, но от страна на Клеър ставаше дума само за усилие на волята. Дори с ябълковия пай имаше чувството, че дъвче лепило. Когато най-накрая стана от масата, все едно бе преживяла цяла ледникова епоха.

— Мамо, защо не си вдигнеш краката на една табуретка? Аз ще измия чиниите — предложи тя.

— Благодаря ти, скъпа. Би било добре да си почина. — Мили беше по-бледа от обикновено и се изправи с известно усилие.

Лу разтреби масата, докато Клеър чистеше чиниите. Половин час по-късно миялната машина работеше, а остатъците от вечерята бяха прибрани в хладилника. Тя остави баща си пред телевизора да гледа футболен мач и на пръсти отиде да провери как е майка ѝ.

Когато почука на вратата, Мили отвърна с тих глас:

— Влез.

Клеър я завари опъната на леглото, а плетената му покривка беше вдигната чак до раменете ѝ. На светлината откъм коридора тя изглеждаше малка и крехка. Клеър си спомни реплика от „Юлий Цезар“: „О, извини ме ти, кървящо късче земя!“ Не беше ли пробола майка си в сърцето така, както Брут беше сторил с Цезар?

— Ще си тръгвам — рече. — Просто исках да се уверя, че си добре.

Очите на Мили блестяха на слабата светлина.

— Само съм малко уморена.

— Трябваше да ме оставиш да ти помогна с готвенето — добави Клеър.

— И без това правиш прекалено много за нас.

Клеър залепи целувка на бузата на майка си, която беше гладка и суха като полирано дърво.

— Благодаря за вечерята. — Поколеба се, преди да добави: — Съжалявам, че те разстроих.

— Не ти ме разстрои. — От тона ѝ ставаше ясно върху кого пада вината. Но Клеър не искаше ли тайничко да я нарани? Не беше ли тя истинският злодей? В нея се надигна раздражение.

— Мамо, не става дума за теб. Защо не можеш да го разбереш?

— О, разбирам. Виждам надписа на стената.

— Нищо няма да се промени. Вие ще продължите да сте мои родители.

— Да, твои родители. — Гласът на Мили хриптеше от напирашките сълзи. — Тези, които са те хранили и обличали, които са се грижили за теб, когато си била болна. Тези, които са се тревожели до полуда, когато си закъснявала вечер. Какво е направила тази жена за теб? Кажи ми. Какво би могла да ти даде тя, което ние да не можем?

Клеър се вгледа в лицето на майка си, в свитите ѝ от мъка устни и дълбоките бръчки около очите ѝ.

— Не става дума за това, какво би могла да ми даде... Искам да знам защо — отвърна тя.

— Ще получиш повече, отколкото мислиш.

— Може би. Но това няма да промени чувствата ми към теб и татко. — Тя се пресегна към ръката на майка си и я задържа в своята. Беше студена, а костите под кожата бяха като нещо крехко, опаковано в хартия за подаръци. — Лека нощ, мамо. Приятни сънища.

— Ще затвориш ли вратата на излизане? — Мили въздъхна и обърна глава към стената. Клеър пристъпи в коридора, когато чу едва доловим шепот: — Паят беше хубав.

Тя затвори вратата и опря чело о рамката. В слепоочието си усещаше настъпващото главоболие, а очите ѝ пареха и я боляха. Ами сега! Но къщата не ѝ отвърна. Когато мина покрай дневната, оттам се носеше само приглушеният звук от телевизора. Навън, откъм океана, духаше силен вятър — свиреше в стрехите и разпиляваше листата, които баща ѝ не беше успял да прибере от канавките — трябваше да наеме момче за градината.

— Довиждане, татко — извика тя. Виждаше само гърба на люлеещия се стол, а голото му теме блестеше на светлината от екрана.

— Довиждане, скъпа. — Той не се изправи. — Карай внимателно.

Тя извади якето си от дъбовия гардероб и зърна лицето си в скосеното огледало: скулите и луничките, сиво-зелените очи и извитите като Купидонов лък устни. На кого приличаше? На майка си, на баща си... или на нито един от двамата? Да не би да беше наследила къдравата си кестенява коса и трапчинката на брадичката от някой отдавна забравен роднина?

Излезе и забеляза, че вятърът е отвял мъглата и небето е чисто, а звездите блещукат като пръснати шепи песъчинки. Спря и се загледа през живия плет към осветените прозорци на съседите, мислейки за Байрън. Никога не се беше нуждаела от него така, както сега. Но тя знаеше, че семейство Алъндейл още вечеря и всички са заети с оживен разговор за наболели проблеми като изследванията за произхода на клетката, глобалното затопляне или контрола върху оръжията. По-добре да изчака до утре.

Мислите ѝ се върнаха още веднъж на Джери. Клеър си представи набита дама с посивяла коса, седнала начело на дълга маса, заобиколена от семейството си — брата и сестрата на Клеър, баба ѝ и дядо ѝ, лели, чичовци, братовчеди, и изведнъж я парна топлото усещане за очакване. Това ли беше нейният подарък като в онази задушевна коледна приказка... или бе отровната ябълка от поговорката? Потрепери при мисълта, вдигна до ушите яката на палтото си и заслиза по стълбите.

— Разбира се, че трябва да ѝ се обадиш.

Кити стоеше до кухненския плот в старата си разхвърляна къща, съединена с чайната, потънала до лактите в тесто, а въздухът беше изпълнен с апетитния аромат на печен сладкиш. Чаят се запарваше под памучен похлупак, непосредствено до Клеър.

— Посочи ми поне една причина. — Бяха минали две седмици от Коледа, а все още не беше взела решение. Кити се обърна и я погледна леко озадачено.

— Нямаш нужда от такава. Тя е твоя майка.

— Изоставила ме веднага след раждането ми.

— Не искаш ли поне да разбереш защо?

„Повече, отколкото можеш да си представиш“, помисли си Клеър.

— Ами родителите ми?

— Какво за тях?

— Това ще ги убие.

Клеър веднага съжали за избора си на изразни средства. На Кити само това ѝ трябваше, за да си припомни случилото се с нейните родители. Преди три години (бе така нареченото най-сензационно

убийство до ден-днешен в Мирамонт) Лидия Сийгрейв беше простреляла фатално дългогодишния си съпруг Върнън, а малко след това се бе самоубила. Скандалът — убийство, породено от страст или поне такива слухове се носеха (Кити рядко говореше за това, макар Клеър да бе убедена, че тя знае повече, отколкото признава), предизвика ефекта на бомба, пусната над тихо селце.

В момента Кити не мислеше за родителите си.

— Щом разберат, че тя не е заплахата за тях, ще се успокоят.

От устата ѝ всичко звучеше толкова разумно, че за миг Клеър почти ѝ повярва. Облегна се назад в стола си и се загледа как Кити работи в познатите ритми, грациозни като балет. Облакът от рижа коса на главата ѝ беше опънат с еластична лента назад, но непослушни къдрици се бяха изплъзнали и се спускаха около лицето ѝ като на елф, докато тя не спираше да меси тестото, а във въздуха се вдигаха бледи облачета от брашно на фона на светлината през прозореца. Беше облечена в размъкнат памучен панталон и туника, китайски пантофи, чорапи детски размер, и спокойно можеше да мине за добродушен джин от приказка от „Хиляда и една нощ“.

— Откъде си толкова сигурна? — попита Клеър.

— Защото поназнайвам туй-онуй. — Беше с десетина години по-голяма, а и най-мъдрият човек, когото Клеър познаваше. — И защото искат най-доброто за теб.

— Понякога се чувствам като кукла на конците.

Клеър не би признала това пред друг, дори на Байрън. Но практически от първия си работен ден тук можеше да сподели всичко с Кити. Главно защото тя никога не я осъждаше и критикуваше и не предлагаше съвети, освен ако не ѝ ги поиска.

— Аз се чувствах по същия начин с моите родители. — Замълча и лицето ѝ придоби странно отчуждено изражение, а брашнените ѝ ръце се отпуснаха върху топката тесто. — Но знаеш ли какво? Те направиха каквото можах. Не знаех това, докато не родих Мади. Сега само се моля да не се издъня много лошо.

Погледът ѝ омекна, когато попадна върху тригодишната Мади — детето, за което си беше мислила, че никога няма да има, приведено над лист амбалажна хартия на масата пред Клеър, стиснало по един молив в пухкавите си ръчички. След години опити накрая сякаш се

случи чудо, когато забременя. Шон също беше изненадан, което само доказва, че добрите хора наистина получават каквото заслужават.

Клеър погледна зад Кити в предната стая, където беше събрана колекция от различни столове и маси. След по-малко от час звънчето на вратата щеше да звъни, чайникът щеше да свири, а новогодишните обещания щяха да са част от миналото. Първия път, когато прекрачи прага на къщата в отговор на Китината обява, се бе почувствала като у дома си. Кити беше основната причина, разбира се. През изминалите пет години бяха станали по-близки и от сестри.

— Задължена съм им — каза Клеър.

Кити я изгледа замислено.

— Може би не така, както си мислиш.

— Ами ако отворя кутията на Пандора?

— Дори е прекалено късно. Капакът вече е отхлупен. — Кити натисна тестото с длани и го разточи на правоъгълник. — Ако не надникнеш вътре, никога няма да разбереш какво си пропуснала.

— Ами децата?

— Щом те опознаят, ще разберат какъв прекрасен човек си. — Тя се обърна към Клеър и ѝ се усмихна разсеяно, като залисана изтри с китката си малко брашно, полепнало по брадичката ѝ. — Ще ми я подадеш ли? — Посочи пластмасова купа със счукани ядки, кафява захар и канела.

Докато я наблюдаваше как разпръсква сместа върху тестото, Клеър ѝ довери:

— Знаеш ли? Понякога ми се иска все още да работех тук. Тогава животът ми изглеждаше по-лесен.

Кити се засмя.

— Това е, защото ти не си шефът. Сега е едва осем и половина — тя хвърли мрачен поглед към часовника на стената, — а се чувствам така, сякаш цял ден съм била на крак.

— Моментално се сменям с теб — рече Клеър и наистина го мислеше. — Толкова ми е омръзнала работата, която върша, че ми иде да закрепя.

— А какво ще кажеш за друг клон на правото? Не е прекалено късно да се пренасочиш.

— Как бих могла да мисля за промяна на кариерата с това, което е надвиснало над мен?



— Мамо, погледни! — изчурулика Мади. — Нарисувах зайче.

Кити се разходи до масата и погледна листа.

— Това морков ли е в устата му?

Мади се засмя — беше копие на майка си с лицето на елф и облака червеникави къдрици. Единствено решителната ѝ брадичка и долната устна, която издаваше, когато беше ядосана, бяха на Шон.

— Не е морков. Банан.

— Не знаех, че зайчетата ядат банани.

Мади енергично кимна.

— Да, ядат.

— Добре, в такъв случай ще оставим един банан за великденското зайче тази година. — Тя целуна дъщеря си по главичката и се върна до печката да нагледа пая. Ароматът на тиква и подправки изпълни кухнята, когато отвори фурната. Отвън се чу жуженето на електрическа резачка — Шон подрязваше бряста отзад. Кити нави тестото на руло.

— Нямах нужда от съвета ми — каза тя на Клеър. — Взела си решение още преди да прекрачиш прага ми. Само искаш някой да те подкрепи. — Гласът ѝ звучеше делово, както този на Мади, когато обясняваше, че зайците ядат банани.

— Де да бях и аз толкова сигурна — отвърна Клеър.

Наблюдаваше как Кити откъсна от тестото и започна да го реже на кръгчета, обилно поръсвайки ги с канела. Едва бе приключила с подреждането им в тавата, когато таймерът звънна. Без дори да се замисля, Кити извади пая и пъкна във фурната тавата с кръгли кифлички.

— Искаш ли да сложа тези отпред на щанда? — попита Клеър и посочи изпечените сладкиши, които изстиваха на плота. Вече не ѝ се плащаше за това, но тя често се отбиваше, когато беше наблизо. А и Кити явно имаше нужда от помощ. Уила закъсняваше, както обикновено, а младата жена, заела мястото на Клеър, беше в отпуската до следващата седмица.

— Ще го направиш ли? — Кити ѝ хвърли изпълнен с благодарност поглед.

Клеър застла плетените кошници на щанда в слънчевата предна стая с нови листове пергаментова хартия, преди да подреди изпечените сладкиши в спретнати купчинки — кексчета с различни пълнежи от

сини боровинки, червени боровинки и портокал, тиква, ябълка, праскова, сладки като топки за врата, златисти бутер банички, поръбени с хрупкава кафява дантела. Имаше кифли със стафиди, парчета портокалов пудинг, поръсен със сироп, и по нейна рецепта, която Кити беше адаптирала — лимоново кокосови парчета, приготвени от Мейеровите лимони, които растяха отзад.

Отстъпи назад, за да се наслади на подредбата, и още веднъж си помисли колко прекрасно би било, ако можеше да прекарва по този начин всеки ден, потопена в омайващите ухания, заобиколена от познатите лица на редовните посетители, които приличаха на семейство. Като стария Джоузи Хендрикс — пенсиониран учител, който всяка сутрин обикновено пристигаше пръв. И Гладис Хьоник — собственичка на „Глад Тайдинс“, магазина за плажни принадлежности през две врати, която миналата година беше завързала връзка — къде другаде, ако не тук? — с друг отдавнашен клиент, раздразнителния собственик на вестник Мак Макартър.

„Продължавай да мечтаеш“, присмя й се вътрешен глас. Кити ще е първата, която ще признае, че по този начин не се забогатява. Имаше години, когато едва излизаше на нула.

Клеър се върна в кухнята, за да открие там Уила, пристигнала като нов сезон, а гумените й подметки джвакаха, докато кръстосваше кухнята напред-назад и вадеше от килера яйца, брашно и плодове. Едрата Филипина обичаше прилепналите дрехи и ярките цветове като искрящо розовия пуловер с пеперуди от пайети, с който беше облечена в момента. Говореше непрекъснато, най-вече за гаджетата си, но никога не страдаше от недостиг на въздух.

Уила насочи слънчевата си усмивка към Клеър.

— Продължаваш да се навърташ наоколо и май много скоро ще си дебела почти колкото мен.

— Не виждам това да ти е навредило — засмя се Клеър.

Уила се изкикоти.

— О, май не съм ти разказвала за новия си приятел. Дийк Пейт — как ти се струва името? Запознахме се в „Ръждивата котва“... знаеш я, на първа магистрала, с неоновите светещи надписи?... Малко е шантаво, но през уикенда свирят готини групи... това правехме там с Тийна, нали знаеш, искахме да се поразкършим на дансинга... та както и да е, този тип, едър тип, изглежда така, сякаш току-що е слязъл от

мотора си „Харлей Дейвидсън“, идва при мен и супер мило ме пита дали може да ме почерпи една бира...

Клеър остави историята да се излее от устата ѝ, преди да посегне към якето си, прехвърлено през облегалката на стола.

— Бих се радвала да остана цял ден, но се налага да тръгвам. Трябва да ходя на работа.

— В събота? — Кити повдигна едната си вежда.

— Имам клиент, който не живее тук и ще дойде специално. Всичко трябва да е готово за подпис рано сутринта в понеделник. — Тя спря, за да разроши косицата на Мади, а момиченцето вдигна глава и ѝ се усмихна. — Благодаря... за всичко — извика тя мило на Кити.

Кити се обърна и усмивката, която изпрати на Клеър, беше толкова топла и разбираща, че едва не я разплака.

— Аз трябва да ти благодаря — каза тя. — А ако си поискаш старата работа, твоя е.

Минути по-късно Клеър спря на определеното ѝ място на паркинга зад сградата, прилежно обградена с хвойнови дървета, където беше кантората на „Ходжкис, Дженкинс и Бренър“. Бе ѝ тежко на душата, докато отваряше вратата на приемната. Нямаше смелостта да се обади на Джери, камо ли пък да напусне работа и да си намери ново поприще?

Седна на стола в кабинета си. Бюрото ѝ беше чисто, папките и документите подредени според степента на важност в мрежеста кутия, а попечителският фонд, с който се занимаваше в момента, беше надлежно прибран в съответната папка. Изпод пластмасовата си обвивка компютърът ѝ блещукаше като голямо стъкло око. Зло око. В ясният януарски ден, докато другите с навити крачоли се разхождаха по плажа или седяха някъде на чай, тя се мъдреше зад бюрото си и не я очакваше нищо друго, освен папка, дебела колкото палеца ѝ.

Рязко се пресегна за органайзера си. Беше си записала номера на Джери с мисълта, че така ще бъде по-лесно да го пренебрегне, отколкото ако пъхне листчето в хладилника. Сега изписа името на екрана и усети как я облива пот.

„Все още е много рано. Може би още не е станала.“

Клеър гледаше органайзера, сякаш беше змия, готвеща се за нападение. Вече я обливаше студена пот, а над горната ѝ устна бяха избили няколко капчици. Добре поне, че колегите ѝ ги нямаше. Не

биха повярвали на очите си — студената, самоконтролираща се Клеър Прустър, чийто прякор в офиса беше (все още никой не бе посмял да ѝ го каже в очите) Ледената девица. Колко по-лесно би било да забрави за всичко това и да се преструва, че Джери никога не се е обаждала. Животът ѝ може да продължи както досега — гладко и безпроблемно.

Но тя знаеше, че няма да стане така. Кити правилно беше отбелязала: капакът на кутията на Пандора беше повдигнат.

Грабна слушалката и набра номера на Джери. Телефонът звъня май цяла вечност. Тъкмо се канеше да затвори, когато познат глас отвърна весело:

— Ало?

Клеър се отпусна назад в стола.

— Аз съм, Клеър.

В другия край на линията сякаш за момент затаиха дъх.

— Здравей. Надявах се да се обадиш.

— В лош момент ли техващам?

— Не... никак даже.

— Премислих.

— И? — Трепетът и очакването в гласа на Джери ѝ бяха предостатъчни.

Клеър затвори очи и си пое дълбоко дъх.

— Бих искала да се срещнем.

---

[1] Парчийзи — индийска игра, подобна на табла, но вместо пулове и зарове се използват миди и раковини. — Б.пр. ↑

## ТРЕТА ГЛАВА

— Ще мръднеш ли, а? — Джери игриво сръга Обри. — Известността може да ти дава право на аудиенция с папата, но не и повече от половината легло.

Той се претърколи в своята половина и се облегна на лакът, с лице към нея. Олицетворение на достойнството на концертния подиум, в този момент съвсем спокойно можеше да мине за пазача на дивеч на лейди Чатърли — натежали клепачи, устни, извити в многозначителна усмивка, и посивяла коса, рошава като разхвърляния креват.

— Като заговорихме за папата — каза той, — какво ли би казал Негово преосвещенство за това? — Махна с ръка към смачканите чаршафи и одеяла и купчинките, набързо съблечени дрехи, които се валяха по пода.

Тя отпусна назад глава и се разсмя.

— Със сигурност ще ми осигури вход за ада.

— И не се ли тревожиш?

— Изглеждам ли ти разтревожена?

— Напротив, скъпа моя. Изглеждаш ми като жена, която има нужда от...

Джери го замери с възглавница, което само удвои решителността му. Той я сграбчи и я целуна така, че я остави без дъх. По дяволите този мъж. Щяха да прекарат целия ден в леглото само при една негова дума и макар че не би имала нищо против, все пак децата ще я чакат у дома, събота беше ден за пазаруване, а и къщата нямаше да се изчисти сама.

— Не ме изкушавай — измърка тя.

Но всъщност какво лошо имаше в едно бързо за из път? Анди и Джъстин бяха у приятелите си и ги очакваше чак късно следобед. Щеше да се прибере много преди тях. Защо винаги се чувстваше така, сякаш времето отделено за нея самата, е откраднато от семейството ѝ?

Семейство, част от което скоро можеше да бъде и Клеър. Сякаш мравки полазиха по ръцете и гърдите ѝ. Тя потръпна и придърпа

чаршафа върху гърдите си. Дъщеря ѝ щеше да пристигне следващия петък и си бяха уредили среща за обяд в „Къщата на дървото“. Стомахът ѝ се сви при мисълта. Беше изминала точно една седмица от обаждането на Клеър и Джери бе успяла да запази самообладание. Но сега, лишена от защитните си сили, далече от задълженията си в работата и заобикалящия я свят, вече не можеше да се преструва, че не се притеснява.

„Ще я харесам ли? А дали тя ще ме хареса?“ Не можеше да си представи как разумната млада жена, с която беше разговаряла, една напълно непозната, запълва празнината, оставена от бебе, което бе подържала в прегръдките си толкова, колкото то да остави празнота в сърцето ѝ... или да замести момиченцето, чийто рожден ден мълчаливо бе отбелязвала година след година, чудейки се как ли изглежда, как се справя в училище, дали е щастливо, дали се грижат добре за него...

Ами Анди и Джъстин? Все още нищо не знаеха за Клеър. Щом решише да им каже, се паникьосваше. Но времето ѝ изтичаше. Довечера, след вечеря, щеше да ги събере и да им съобщи новината възможно най-тактично. В ума ѝ изплува строфа от Евангелието на Марко: „Не се страхувай. Имай вяра.“ Трябваше да вярва, че всичко ще се нареди от само себе си, че Господ се грижи за нея. В противен случай как би могла да продължи напред?

Тя протегна ръце и обви шията на Обри, като придърпа главата му към себе си и я притисна до рамото си. Излъчваше топлина и когато вдиша аромата му — засъхнала пот, сапун, леко ухание на цигарите „Галоаз“, които той пушеше, тя усети как мускулите ѝ се отпускат. След миг Обри вдигна глава и ѝ се усмихна, а очите му — черно-кафяви като полирано тиково дърво, сякаш я погалиха. Очи, които особено ентузиазизирана репортерка беше описала като напомнящи за романтичната епоха на деветнайсети век. Джери си помисли, че жената може би е имала предвид нещо повече от неговата сантиментална привлекателност, защото в погледа му се криеше и нещо измъчено, долавяше се някаква неизказана трагедия, погребана в дълбоките и тъмни дебри на неговите очи.

Тя си припомни първата им среща на музикалния фестивал миналата година. Забеляза Обри за пръв път отдалече — той стоеше на

амфитеатралния подиум в смокинг и с вдигната диригентска палка. В съзнанието ѝ беше изплувал стихът:

*„Той беше джентълмен от главата до петите,  
с красиво лице, величествен и строен.“*

Висок и напет, със сребриста коса и присъствие, което хващаше окото дори от разстояние. Когато палката му се вдигна и започна да отмерва първите акорди на Малеровата симфония № 4, а музиката се изля като от пукнатина в райските порти, тя цялата настръхна. Тълпата от стотици хора, насядали по разпънати одеяла на самата поляна, замлъкна. Чуваше се единствено извисяващата се музика и ехото ѝ в долината. Обри стоеше на подиума и изглеждаше като човек в прегръдките на агония или екстаз.

След това Сам я заведе зад кулисите, за да я запознае с него. Приятелката ѝ го познаваше по-добре, защото той беше наел „Исла Верде“ и се бяха срещали, за да уточнят подробностите по договора, но ако се съдеше по историите, които се разпространяваха в Карсън Спрингс, човек би си помислил, че жителите на половината град са му лични приятели. Говореше се за трагичната смърт на съпругата му в катастрофа с кола преди няколко години и се шушукаше за жените, с които е бил засичан след това (информация предимно от жълтите вестници). В момента, в който погледите им се срещнаха, Джери беше разбрала за какво е целият шум около неговата личност. Отблизо Обри Ролинджър бе още по-харизматичен — с ъгловатото си лице, високо чело и силно изразен галски нос, които поотделно не бяха кой знае какво, но комбинацията им беше неустоима. Външният му вид, заедно с изразеното му европейско излъчване, напомняше дърво, което пада върху покрива на добре заключена срещу нападатели къща.

— Удоволствие е да се запознаем — беше казал той с лек акцент. Пое ръката ѝ, а тя почти очакваше да я поднесе към устните си и бе леко разочарована, когато не го направи.

— Накарайте ме да настръхна — отвърна Джери и се засмя. — Искам да кажа, докато дирижирахте. — Погледите им се срещнаха отново и се задържаха един миг по-дълго, отколкото трябваше, сякаш си споделиха шега... или покана.

След няколко дни излязоха на обяд, после на вечеря. Подир няколко седмици вече бяха любовници. Това идеално ги устройваше. Майк я беше излекувал от желанието за повторна женитба, а Обри ясно бе дал да се разбере, че не си търси съпруга. Нито един от двамата не се интересуваше от нещо повече от това, което имаха — приятелски срещи на умовете и телата им и взаимно задоволяване на апетитите. Те споделяха доста общи интереси и се наслаждаваха на компанията си извън леглото, което беше истински бонус.

Сега, сгушена до него, Джери се усмихна на иронията в цялата ситуация — намираше се в къщата на Сам, в спалнята, която приятелката ѝ цели двайсет и пет години беше споделяла със съпруга си. Знаеше, че сега Сам е щастлива, но това не правеше нещата помалко странни. Първия път, когато дойде, усети облекчение, че Обри е запазил интериора почти недокоснат и гледаше с добро око на белосаните стени и закачените акварели, изобразяващи местната флора, а старите дъсчени подове бяха покрити с индиански постелки навахо. Липсваше единствено дъбовият дрешник от мисията, който Сам бе пренесла в къщата във „Флатс“, а на негово място се бе появил хубав шкаф за бельо с антикварна стойност и издадени рафтове вместо чекмеджета.

— Горката Джери. — Той я погали по косата, а дъхът му остави топли следи по кожата — на главата ѝ. — Да не би да те откъсвам от заплануваните задачи?

Тя се усмихна на официалния му тон. Животът, прекаран в чужбина, почти не беше оставил в говора му следи от различните акценти, но този изказ бе типично континентален.

— Не съм точно „Пони Експрес“ — отвърна му тя. — От друга страна, ти пък не си рицар на бял кон.

Той се отдръпна и я изгледа с подигравателно и изненадано изражение.

— Искаш да кажеш, че историите в жълтата преса не са верни?

— Ако бяха, щях да съм двайсет и пет годишна блондинка с гърди, дело на Мател.

Той отпусна глава назад и се разсмя с цяло гърло.

— Предпочитам те точно такава, каквато си. Гърдите ти и всичко останало.

— Добре, защото те няма да станат по-млади.



Джери хвърли поглед на гърдите си. През целия си живот искаше да са по-малки. Като тийнейджърка ги стягаше в сутиени, които биха изкривили бронята на всяка кола, решила да я блъсне, а като послушница правеше отчаяни опити да не се вижда тръскането им под расото. А сега, точно когато започваше да свиква с мисълта, че е сексбомба, дяволите да ги вземат, ако започнат да увисват. Тя въздъхна. Добре, че Обри не беше някой от онези, обсебени от млади момичета възрастни мъже — не че четирийсет и осем години означават възрастен мъж, побърза да си напомни тя, — защото нямаше намерение да си прави пластична операция за повдигане на бюста, изглаждане на бръчките или да се изрусява. Сякаш за да подчертае това, тя вдигна глава от възглавницата и разтърси косите си така, че те се разпръснаха около лицето ѝ — ореол от черни къдрици, леко посребрени тук-там, които повече отиваха на циганка гадателка, отколкото на майка на три деца.

— И така, докъде бяхме стигнали? — измърка тя.

Обри целуна шията ѝ и с език запроседява ключиците на раменете ѝ. Тя потрепери и усети как членът му се втвърдява, когато се притисна до него. Всемогъщи Боже, откъде се появи пък това? Преди по-малко от половин час бяха правили любов, а сега бе готов за второ действие. Усмихна се при мисълта какъв ли е бил като тийнейджър. Нищо чудно, че оставяше жените в публиката бездиханни и потреперващи на местата си. Сигурно усещаха, че той е нещо повече от майстор на диригентската палка.

Лекият му дъх върху кожата на шията ѝ премина в изтънчена нишка към корема ѝ и по-надолу, където той вече нежно я галеше. Тя разтвори крака и му позволи напълно да я изследва. Нямаше значение, че само преди минути беше напълно задоволена — изведнъж се почувства така, сякаш не се бе любила от година. Какво беше това въздействие върху нея? Не се беше чувствала така с Майк или с Рори Кинг, нито дори със страстния Антъни Оливейра, който излъчваше секс с всяка пора на тялото си и с когото го беше правила в паркирани коли, тоалетни на ресторанти, а и паметната случка в изоставената рейнджърска хижа на връх Матилия.

Джери затвори очи и тихичко изстена, когато един от пръстите на Обри проникна в нея. О, тези ръце! На чародеец — дълги и фини, които предизвикваха магии. „Всяка жена — помисли си тя — трябва да

има по един Обри Ролинджър поне веднъж в живота си, дори и само за една нощ.“

Леките му докосвания се усилваха и усилваха, докато тя не започна да крещи, молейки го да я притежава.

— Не още — прошепна той в ухото ѝ, изчаквайки я да достигне почти до върха, преди рязко да си отдръпне ръката и да се възкачи върху нея. Тя обви крака около кръста му и ги използва, за да го придърпа в себе си. Така, сърце до сърце, с вплетени бедра, със слънцето, обливащо с топлината си голите им тела, и старото дъбово легло, което скърцаше под тежестта им, те се поклащаха в уверен и отработен ритъм. Не бързаха, понеже тя беше забравила къде трябваше да бъде и какво толкова спешно имаше да прави. Всичко, което имаше значение, бе тук, сега и беше... това. Когато той се отдръпна и ѝ се усмихна лениво, тя усети как се сгромолясва в потайните му тъмни очи. Секунди по-късно усети зашеметяване, което достигна чак до пръстите на краката ѝ.

— Исусе, Марийо и Йосифе! — прошепна тя. Неговите изключително премерени и фини тласъци се учестиха и станаха по-яростни. Изведнъж той също потрепери и се изви с див вик — викът на човек, чиито деца не спят в края на коридора и няма шумни съседи от другата страна на тънките като хартия стени. Джери заби леко зъби в рамото му. Дори кожата му я вълнуваше и ѝ напомняше на ухапването на твърда маслина, което малко я стресна. Защото, когато това свършеше, тя щеше да попадне в много трудна ситуация.

Отпуснаха се на леглото, еднакво изцедени. Тя усещаше как той продължава да пулсира вътре в нея като туптенето на сърце, после се претърколи по гръб. Почувства как матракът под нея се овлажни. „Поне няма защо да се тревожа, че може да забременея“, помисли си. Беше го уверила, че пие хапчета, а той ѝ бе доверил, че тя е първата жена, с която спи, след случилото се със съпругата му. Бяха се съгласили да правят секс без предпазни средства, само след като всеки получи потвърждение от лекаря на другия, че е здрав. Джери нямаше намерение да пипне венерическа болест или да свърши като Сам — майка на средна възраст, която сменя пелени и кръстосва спалнята посред нощ.

— Нямам представа как въобще ще стана от леглото. — Тя издиша дълбоко и протегна ръце и крака, взирайки се в неподвижната

сянка на един клон на тавана. — Усещам краката си като варени спагети.

— Не бързае. Чак утре си тръгвам — каза Обри и ѝ напомни, че през по-голямата част от следващата седмица ще е във Фили. Той очерта с пръсти гърдите ѝ. — Можем да останем в леглото целия ден, ако искаш.

— В такъв случай се надявам, че то е на колелца. Иначе как ще успея да стигна до магазина? — Джери неохотно се изправи. Когато той се изкикоти, тя попита: — Кое е толкова смешно?

— Ти — отвърна той. — Караш ме да се смея.

— А аз през цялото време си мислех, че това е заради зашеметяващия ми сексапил.

— И това също. — Той прокара ръка по вътрешната страна на едното ѝ бедро и изпрати тръпки през тялото ѝ като последици от земетресение. — Знаеш ли, че имаш невероятни крака.

— Стават за бягане на петдесет метра. Казвала ли съм ти, че спечелих медал на тази дисциплина? — За кратък миг тя се отдаде на спомена — усещането от пистата под летящите ѝ нозе, финалната линия, която сякаш тичаше срещу нея, докато се бореше да я посрещне.

— Наистина ли? — Той я погледна така, сякаш нищо, казано от нея, не можеше да го изненада.

— Отдавна, в гимназията. Няма нужда да казвам, че се отказах от спорта, когато влязох в манастира.

Той наклони глава и се усмихна.

— Все още не мога да си те представя като монахиня.

— Бях много по-малко забавна. Смятах, че монахините не трябва да се смеят.

— Разбирам защо не си останала там. — Той докосна устните ѝ с пръсти. — Прости ми, ако прозвучи изтъркано, но това е като да помолиш слънцето да спре да свети.

— Това не беше единственото основание.

Усети, че той очаква от нея да продължи, и се почуди дали да го направи. Всъщност една от причините да се разбират беше, че я караха спокойно. Той не изпитваше нужда да я прегръща, докато тя изплаква болката си на рамото му, а и тя не се нуждаеше от такова рамо. Ето защо никога не разговаряха за бившия ѝ съпруг и тя не знаеше почти

нищо за съпругата му. От друга страна, Клеър скоро щеше да бъде част от живота ѝ.

Джери го изучаваше на светлината, която нахлуваше през високите прозорци. Всяка бръчица и гънка беше обляна от светлина и придаваше на лицето му изражението на уморен от живота мъж, който въпреки успеха си знае нещо и за тъмната страна, където малко хора са пристъпвали. Изпълни я неочаквана нежност, тя вдигна ръка и разсеяно прокара палец по наболата сребриста четина по брадичката му.

— Онова, което се случи... беше, че забременях.

Той я изгледа любопитно.

— Смятах, че възможностите ти са били доста ограничени. — Тонът му беше сух, сякаш съзнаваше критиките на околните, които са се изсипали върху нея. Ако дотогава не го беше обичала, сега почти се влюби в него.

— Бащата беше свещеникът на енорията ни.

Обри поклати глава.

— Mon dieu<sup>[1]</sup>! А детето?

— Момиченце. Дадох го за осиновяване. — Джери беше изненадана от силата, която този факт продължаваше да упражнява върху нея, даже след всичките години. — Мислех, че никога повече няма да я видя, но... — Гласът ѝ затихна и тя склони глава.

Обри я придърпа нежно до гърдите си и погали гърба ѝ, мълвейки тихо на френски. Това ѝ подеждаше като приспивна песничка. Постепенно възелът в гърлото ѝ се развърза.

— Наех частен детектив да я открие — продължи тя. — Говорихме по телефона. Ще пристигне тук, за да се срещнем... всъщност следващия петък.

Джери вдигна глава и в този дълбоко интимен момент видя болката, разляла се по цялото му тясно, галско лице. Съпругата му, припомни си тя, е била бременна в седмия месец, когато е починала. Обри никога нямаше да познае своето дете. Но ако ѝ завиждаше заради възможността тя да се запознае със своето, той беше достатъчно джентълмен, за да не ѝ го покаже. Всичко, което каза, беше:

— Сигурно изгаряш от нетърпение.

Джери разтреперана се изсмя.

— Не позна и половината.

— Представям си.

— Ами ако не ме хареса?

— Как би могла? — Той се пресегна, за да приглади къдрица зад ухото ѝ.

— Трябва да чуеш децата ми. Миналата вечер Джъстин ми каза, че ме мрази.

— Мислех, че обсъждаме дъщеря ти.

— И тя сигурно ме мрази.

— Защо го казваш?

— Оставих я, нали така? — Джери усети познатото стягане под лъжичката.

— Имала си причина, сигурен съм. — Той не попита каква е била и тя го заобича и заради това.

— Децата не ги е грижа за причините.

— Тя вече не е дете.

— Прав си. — Клеър е на двайсет и осем.

— Как ти звучеше по телефона?

— Добре — отвърна тя. — Малко резервирана, но как иначе?

— Ами какво тогава? Няма защо да се притесняваш?

— Аз съм католичка. Тревога е второто ми име. — Тя спусна крака от леглото и побутна с палец купчинката дрехи на пода. — Освен това има още нещо. Що се отнася до децата ми, аз съм била чиста като сняг, когато съм се омъжила за баща им. — Тя навлече черните си копринени бикини.

— Mon dieu! — Той отново поклати глава. Пресегна се към черния си дантелен сутиен, който висеше на дръжката на гардероба, и видя отражението си в огледалото — разрошена сиво-черна коса и зачервени бузи.

— Не виждах причина да им казвам — добави Джери. — Досега.

Обри остана мълчалив със странно изражение на лицето, сякаш току-що се бяха запознали и се опитваше да разбере какъв човек всъщност е тя.

— Искам да кажа, че в един момент са бебета — продължи тя, — а в следващия ти искат ключа от колата. — Пресегна се назад, за да закопчае сутиена си. — Къде отлетя времето? Защо не предусетих това?

— Не съм аз този, когото трябва да питаш — каза той. Джери забеляза пресилената усмивка на устните му и моментално съжали, че е стоварила това върху главата му. Той си имаше собствени проблеми. Тя спря, вдигнала джинсите си до средата на бедрата.

— Вероятно те отегчих до смърт.

— Напротив. Радвам се, че ми се доверяваш. — Звучеше доста искрено, но погледът му беше закован върху снимката на съпругата му — жена с лебедова шия в силно деколтирана синя рокля, русата ѝ коса беше прибрана в кок, а перлените ѝ рамене блестяха. С яркосините си очи, фиксирани някъде над фотообектива, като че бе съзряла съдбата си — смърт, която бе отекнала в музикалния свят, тъй като самата Изабел Хюбърт беше изключителен музикант. Джери имаше един от последните ѝ записи на френски концерт за цигулка, който беше толкова изящен, че не можеше да го слуша, без да се просълзи.

Тя нахлузи пуловера си и се наведе да го целуне по бузата.

— Благодаря. Сладък си.

— Ще ти се обадя от Фили — каза той.

Тя усети леко предчувствие. Говореха си по телефона само когато си уреждаха среща. Това да не би да беше начин да ѝ каже, че иска нещо повече, или бе просто любезен?

— Знаеш къде да ме намериш. — Възприе небрежен тон, за да му даде да разбере, че ще оцени обаждането му, но не го смята за нещо, което да я развълнува прекалено много.

На път за града мислите ѝ за пореден път се върнаха към децата ѝ. Как щяха да приемат новината за Клеър? Анди поне можеше да я разбере. Няколко момичета от нейния клас трябваше да прекъснат срока и всички, с изключение на една, възнамеряваха да дадат бебетата си за осиновяване. От друга страна...

„Тя вероятно ще види в това още една причина да ме обвинява за всичко, което не е наред с живота ѝ.“

Джери отхвърли тези разсъждения. Денят беше прекалено прекрасен, за да го похабява, слънцето блестеше и долината се бе разпростряла пред нея като подарък, който само чакаше да бъде отворен. Слезе във „Флатс“, където стръмният и извиващ се път стана равен и прав, и огледа редиците портокалови дръвчета, оградени с каменни огради, край много от които се разхождаха гъски — доста по-ефективно от кучета пазачи, както вече бе чула, а те се перчеха напред

шарената сянка като помпозни малки генерали. Край пътя от канавките пълзяха диви растения — къдрав киселец и ленивче, копър и вълча ябълка, а от време на време се появяваха кактуси с цветове като на магнолия или юки, които се протягаха нагоре подобно кокалест юмрук, докато в далечината обраслите с трева хълмове отстъпваха на заснежени планински върхове с интересни имена: Спящия индиански вожд, Лунно гнездо, Върха на двете сестри. Те бяха занимавали въображението ѝ като дете. Как би могла Клеър да не се влюби в това място?

Тя изви, за да избегне проскубано куче, появило се изневиделица на пътя. Беше на стария Дик Трусдейл — наистина трябваше да го държи вързано, но непрекъснатите оплаквания от загрижени съседи не бяха срещнали никакъв отговор. Горкият човечец не беше на себе си след смъртта на жена си. А ако се съдеше по вида на обраслия му двор, зарит със съсухрени кафеникави опадали портокали, и почти разпадащата се къща в дъното на старата конструкция ѝ липсваха доста дъски и външните стени сякаш се накланяха навътре като стари пияници, които взаимно се крепяха, — не се справяше добре и в грижите за себе си.

„Аз поне имам децата си...“

Минути по-късно зави към Старата мисия с чудатите магазинчета в испански стил, покрити с шарени керемиди. Аркадата с керемиден покрив, която минаваше от едната страна на улицата, беше претъпкана от купувачи и тя си спомни, че в „Ръскс“ продължава януарската разпродажба. В парка от другата страна на улицата белокосият Клем Ули носеше купчина от томчето „Моят живот с Иисус“ — сам го беше публикувал, а сега го предлагаше на виетнамския градинар господин Нюйен — самотен дребен човечец, мълчалив и без възраст като самите градини, за които се грижеше. Тя знаеше само, че е дошъл тук точно след войната, и се говореше, че толкова силно се влюбил в новия си дом, че оттогава не е прекарал нито една нощ извън града.

Потънала в мислите си, Джери едва не пропусна входа на „Дел Рей Плаза“ и се наложи да обикаля няколко пъти, докато намери място за паркиране. Ами къде беше оставила списъка за пазаруване? Претърси чантата си, преди да премине към джобовете. Сигурно е паднал на пода в къщата на Обри.

Това ѝ напомни как беше прекарала следобеда и я накара да се изчерви от удоволствие. Какво ли щяха да си помислят хората, които бутаха колички около нея, ако знаеха? Забеляза Маргьорит Мур, която слизаше от светлосинята си кола „Льо Сабър“ пред аварийния изход. Миналото лято, когато беше дочула за връзката на Сам и Иън, Маргьорит заприлича на хрътка, тръгнала по следа, понеже без съмнение тайно желаше мъж, който и да било мъж — особено млад и привлекателен като Иън, да ѝ даде повод да смени чаршафите си в средата на седмицата.

Веднага видя подозрителния поглед, който Маргьорит ѝ хвърли. Тя и нейните посестрими отблизо следяха живота на Джери. Едно беше сигурно — той не съвпаднаше със стандартите им за това, как би трябвало да се държи жена на средна възраст. Тя дори не се обличаше в светския еквивалент на расо и було, както подобаваше на бивша монахиня. Днешното ѝ облекло — плътно прилепнали джинси, които не оставяха нищо на въображението, и ластична блуза, разкриваща повече от два сантиметра от цепката между гърдите ѝ — караше Маргьорит да я наблюдава с особено презрение. Джери весело ѝ махна, докато минаваше покрай нея. „Чудя се какво ли ще си помисли дъртата крава, ако разбере какво нося под дрехите си.“

Джери хлътна из пътеките на магазина и започна да хвърля в количката кутии, буркани и опаковки, без дори да поглежда етикетите им. Беше прекалено заета с мисли за Клеър. Дали „Къщата на дървото“ е най-подходящият терен за среща? Трябваше ли да избере по-дискретно място, където нямаше ненужно да привлича вниманието на хора като Маргьорит?

Джери не забеляза Фран О`Брайли, докато едва не се блъсна в нея. От пръв поглед забеляза, че жената с огненочервената коса е притеснена, с леко смутен поглед пъкна в количката си някаква кутия. Трябваше ѝ секунда, за да осъзнае, че собственичката на „Франсоаз“ е гузна, задето Джери я е хванала да купува полуготова торта.

— Да, знам — каза Фран и се усмихна притеснено. — Аз и моето кулинарно образование.

Джери се засмя.

— Не съм тази, която би те съдила, повярвай ми. У дома ме наричат Кралицата на мършавата кухня.



— Ти обаче нямаш репутация, която да отстояваш. — Фран хвърли подигравателен поглед към Маргьорит, която се влачеше по пътеката.

„Правилно си се досетила“, помисли си Джери. Каквато и репутация да е имала, отдавна вече бе разбита на парчета.

— Тайната ти е на сигурно място при мен — каза тя и сложи пръст на устните си. — Като заговорихме, как върви бизнесът?

Тя си спомни как Фран се бе преселила тук — самотна майка от Бруклин, заменила секретарското си място за една мечта. Беше преди колко... осем, девет години? Оттогава жилавата, дребничка Фран, която наричаха „рижава катерица“, вечно забързана, бе наистина успяла. Сладкарничката ѝ бе толкова популярна, че отпред винаги се виеше опашка.

Фран засия.

— Всъщност мисля да разширя сладкарницата. Ако чуеш за някое местенце, ми се обади. Трябва да е с поне два пъти по-големи размери и все пак наемодателят да не ме изяде с парцалите.

— Ами имотът на Далримпъл? Чух, че го е обявил за продан. — Джери тутакси си представи старата порутена къщичка с розови храсти, които пълзяха по предните стени, и парчета теракотени керемиди, разхвърлени из целия двор. — Не вярвам да му иска много. Доста е занемарено.

— Да, знам. Беше първото място, което огледах. Би било идеално — изцяло за търговски цели. Само че е малко встрани от главните пътища. Ще загубя обедния поток от клиенти. — Фран изглеждаше замислена, сякаш не бе напълно избистрила идеята си.

Побъбриха си още малко за високите цени на недвижимите имоти, преди Джери да потегли.

Петнайсет минути по-късно вече пътуваше към къщи. Зави по „Грийн Уилоу“ и махна на Том Кемп, надвесен на плета си с ножица в ръка — приличаше на голяма питанка. Припомни си времето, когато бившият партньор на Мартин беше хлътнал по Сам, и се почуди дали все още продължава да се надява. Дали любовта наистина извира от вечността? Нямахше как да разбере. Мъжете, с които се срещаше, бяха ергени. Единствено Обри беше различен по начин, който все още не можеше да определи.

Зави от „Грийн Уилоу“ по „Меса“ и намали заради две момчета на велосипеди. По-надолу малката дъщеря на Марси Уолтърс играеше на дама на тротоара, докато брат ѝ караше като луд кьнки „Хот Уийлс“. Майк се вбесяваше, че не може да паркира линкълна си на тротоара, без да се притеснява, че някое хлапе може да го одраска. Затова пък всичко в квартала, което Майк мразеше, тя обожаваше — старите къщи в испански стил, построени плътно една до друга (по много от тях все още стояха коледните лампички), и съседите, които ти махаха за поздрав и знаеха всичко, случващо се наоколо. Не би ги заменила с кокетната нова къща на Майк на хълмовете, както не би сменила работата, която обичаше, за друга, макар и за два пъти по-голяма заплата.

Джери спря на алеята пред дома си и първото, което забеляза, беше колелото на Джъстин, захвърлено пред гаража. Спокойствието ѝ се изпари. По дяволите! Колко пъти му е казвала...

„Кротко — прекъсна я вътрешен глас. — Не искаш да сбъркаш с тона за разговори.“

Завари сина си, излегнал се пред телевизора, улисан във видеоигра. Той едва вдигна поглед, когато тя влезе.

— Къде е Анди? — извика тя и стовари покупките на кухненския плот.

— Тъъ?

— Сестра ти. Нали се сещаш — метър и шейсет, къдрава черна коса. Последно е забелязана с червена тениска и джинси.

— Не знам... предполагам, че е с Финч. — Очите му останаха залепени за екрана, на който изненадващо реалистични състезателни автомобили се провираха през тунели и завои.

— Каза ли кога ще се върне?

— Не.

Джери въздъхна. Когато Анди и Финч бяха заедно, губеха представа за времето. Щеше да е истински късмет, ако се прибереше навреме за вечеря. Но не бяха ли и те със Сам същите? На тази възраст бяха неразделни. Джери вероятно беше прекарала повече време в къщата на Сам, отколкото у дома.

Джъстин все още не беше помръднал.

— Ей, момченце<sup>[2]</sup>, имам нужда от помощ. Ако не те затруднявам особено... — Престарелият им лабрадор дремеше пред камината, но

все пак вдигна сивата си муцуна. — Не ти — каза тя. Бъстър с въздишка отново отпусна глава на лапите си.

Джъстин я погледна глуповато.

— Тъъ, да, мамо. След минута.

Джери отново въздъхна. На фона на маниашкия саундтрак, дънещ от дневната, дните, в които тя и сестрите ѝ играеха под арките в парка „Палисейдс“ на циганки гадателки и стрелба с пушки, изглеждаха със златен ореол. Беше сигурна, че синът ѝ, излегнал се на дивана в раздърпани джинси и още по-размъкната тениска на „Лейкърс“, щеше да се изсмее на идеята.

Сама се върна за останалите покупки. Майка ѝ натякваше, че е прекалено отстъпчива с децата и не може да ръководи кораба си във върнатата посока, ако от време на време не изплющява камшикът. Но Джери не си падаше по строгото командване. Не беше ли постъпвала точно така и с Майк? Жонглираше между работата и децата, винаги имаше готов списък с покупки, задачи и задължения: коктейли с клиенти, вечери с хора, които едва познаваше, редовните сбирки на кълтри клуба.

Ако не бяха семейство Доусън, кой знае още колко щеше да продължи по този начин? Душата ѝ се сви при спомена, макар че в известен смисъл там се криеше и нейното спасение. Пол и Нанси Доусън, двойка, която познаваше от църквата, имаше желание да се запише в клуба. Джери не виждаше причина такива мили хора да не бъдат посрещнати с отворени обятия и предложи да им помогне. За съжаление членовете на Управителния съвет не бяха на същото мнение. След резултатите от гласуването разбра, че семейство Доусън не са достатъчно шик, за да станат част от тълпата на „Дос Палмас“.

— Те бяха наясно с риска — беше ѝ казал Майк, когато разплакана се втурна при него. — Това е частен клуб, а не религиозна организация. — И допълнително разпали гнева ѝ.

— Разбирам. Стават за организиране на акция за жертвите от земетресението в Никарагуа, но не и да се разхождат край басейна и да си показват тена.

Майк сви рамене.

— Има много съображения.

— Имаш предвид, че Пол не играе голф, а Нанси не е член на Управителния съвет на музея?

— Това няма нищо общо и ти го знаеш. Престани да раздухваш случилото се. Те просто... ами не се вписват.

— Може би и аз не се вписвам — срыза го тя. Беше убедена, че и нея не биха приели в клуба. Не че я беше грижа за членството. Майк бе запленил от идеята.

На следващия ден му бе съобщила, че зарязва клуба. Но ако тайничко се бе надявала той да я последва, си беше направила сметката без кръчмар. Майк не видя причина да не прекарва уикендите си в „Дос Палмас“ само защото тя е достатъчно глупава да си седи вкъщи. Горедолу тогава той се запозна със Синди — наскоро разведена и запалена по голфа. Синди с меденото гласче, тънниката талия и бебешко сините очи, които можеха да зашеметят мъж от петдесет крачки. Връзката им започна и всичко беше въпрос на време. Ожениха се преди година и Джери им желаше всичко най-хубаво. Нямаше нищо против Синди, както и против Майк. Всичко се нареждаше прекрасно. Само се замисли какво бе виждал той в нея.

Джери разговори покупките, прибра ги и се захвана с вечерята. Напълни дълбока тенджерата с вода и когато тя завря, пушна вътре пакет спагети. Тръгна да търси буркана с рагу, който беше сигурна, че имаше. Едно от прекрасните изобретения на дваисети век, помисли си тя, е сосът за спагети в буркан. Ще прибави хамбургер и ето ти прекрасна вечеря.

Вечерята бе почти готова, когато Джъстин се появи в кухнята да ѝ помогне. Накара го да сложи масата, като се опитваше да не забелязва, че подрежда вилиците и ножовете не където трябва и остави кутията с мляко извън хладилника. Анди влезе точно когато щяха да седат на масата.

Джери наблюдаваше как дъщеря ѝ съблече якето си и го метна към една от закачалките до вратата. Страните ѝ бяха поруменели от нещо повече от студа. С Финч май бяха прекарвали доста време на щанда с гримове в „Ръкс“ . А това не беше ли нова обеща? Трудно бе да се каже, като се имаше предвид броят им по ушите ѝ.

— Точно навреме — каза тя.

Анди бавно пристъпи до масата.

— Какво има за вечеря?

— Спагети — отговори спокойно Джери, макар да бе очевидно какво има на масата. — Забавлявахте ли се с Финч?

— Почти през целия ден бяхме в ранчото. После Хектор трябваше да отиде в града и ни докара. — Анди се отпусна на стола си и изгледа спагетите без особен интерес. — Пробвахме разни неща в „Ръскс“.

— Така ли?

— О, да. Видяхме роклята на Лора. Ще трябва да ходи на проба.

— Хубава ли беше? — Джери се сети, че сватбата ма Лора и Хектор е след няколко седмици. Все още не им беше избрала подарък. Какво би могла да купи на двама, които биха прекарвали живота си на кон и ако можеха, щяха да спят под звездите?

— Да. Не е претруфена или нещо подобно. По-скоро прилича на дълъг комбинезон. — Анди си намаза филийка с масло. — И ще носи венец, а не воал.

Предстоящата женитба сигурно щеше да е различна от тази на Алис. Вместо в църква щеше да е на моравата пред „Исла Верде“ и на селската церемония на открито щяха да присъстват само неколцина от най-близките приятели и роднини. Джери се замисли каква сватба биха направили Сам и Иън, ако решат да надянат брачните окови. Познаваше Сам — за по-рационално щеше да я съчетае с кръщенето. Защо да не убие два заека с един куршум? Усмихна се при тази мисъл.

— Сватбите са глупаво нещо — не се стърпя Джъстин. Беше кисел, защото Джери му каза, че не може да доведе приятеля си Несто.

— Само глупак може да се изкаже така неподготвен — високомерно му го върна Анди.

— И кой те светна? — вторачи се в нея Джъстин.

— Попитай, когото и да е.

Джери шумно пусна вилицата в чинията си.

— Ей, няма ли да престанете. — Изведнъж усети насъбралата се умора в тялото си. Как би могла да въведе Клеър в семейство, в което брат и сестра обикновено се преследваха като куче и котка? — Бих искала поне веднъж, само веднъж, да приключим вечерята без препирни.

Анди и Джъстин кротнаха до края на вечерята. Придържаха се към безопасни теми: новият учител, заменил господин Гайгър в училището на Джъстин, пробите за Малката лига след няколко седмици, автомивката, която Анди и Финч организираха, за да съберат пари за „Изгубените лапи“. Когато заразчиха масата, Джери се

чувстваше по-оптимистично настроена. Въпреки това изчака да сложат всичко в миялната машина и да се настанят в хола с купичка сладолед в ръка.

— Хлапета, трябва да ви кажа нещо. — Тя седна на дивана.

Джъстин отпусна лъжицата си с разтревожен поглед.

— Нещо лошо ли? — Изражението на лицето му приличаше на онова, което имаше, когато им съобщи, че ще се развежда с баща им.

— Никак даже — отвърна тя. Прилоша ѝ. Не бяха ли преживели достатъчно? Защо да не напише книга „Петдесет начина да съсипеш живота на децата си“? — Просто трябва да ви кажа нещо. — Премести погледа си от Джъстин към Анди, която също беше притихнала. Джери би дала всичко да върне времето назад, когато бяха малки и все още вярваха във Феята на зъбчето, а идеята за неизвестната им сестра нямаше да им се стори толкова странна. — Спомняте ли си, разказвах ви за времето, когато бях в манастир? И защо го напуснах?

— Защото не е трябвало да ставаш монахиня, нали така? — предпазливо я изгледа Анди.

— Отчасти. — Джери си пое дълбоко дъх. — Също и защото бях бременна.

Настъпи дълга и зашеметяваща тишина. Никой не каза нищо.

Анди стоеше с отворена уста. Взираше се в Джери, сякаш е натрапник, нахлул току-що през вратата. Джъстин изглеждаше истински объркан.

— Но... ти не си била омъжена за татко тогава.

Анди се извъртя рязко и го погледна ядосана.

— Не схващаш ли! Не е била омъжена, точка. — И се обърна към Джери: — Не мога да повярвам, че не си ни казала.

— Не виждах причина да го направя. — Джери говореше спокойно, сякаш с тона си можеше да ги накара да повярват, че това е напълно разумно обяснение.

— А защо сега ни казваш? — Анди присви очи.

— Случи се нещо.

— Какво?

Джери усети, че в гърлото ѝ все едно засяда рибена кост. Беше по-зле от вечерта, когато им каза за Майк, защото тогава поне имаха някаква представа какво да очакват. Сега сякаш хвърляше бомба върху селце, което си живее мирно и щастливо. Преглътна с усилие.

— Имате сестра... и тя иска да се запознае с вас.

Анди пребледняла се взираше в нея.

— Не мога да повярвам.

— Казва се Клеър — продължи Джери със същия оптимистичен тон. — Допреди няколко седмици не знаех къде живее. Оказа се съвсем наблизо — по-нагоре на брега на океана. Ще пристигне следващата седмица, за да се запознаете.

— Не мога да повярвам — повтори Анди и поклати глава.

— Как изглежда? — попита Джъстин насърчително. На Джери ѝ се прииска да го разцелува.

— Хубава е. Мисля, че ще я харесате.

— Все едно описваш кученце. — Гласът на Анди беше изпълнен с упрек.

— Тук ли ще остане? — Сладоледът в купичката на Джъстин се беше разтопил и приличаше на кафява супа.

— Не и този път — каза Джери. — Решихме, че е най-добре да отседне в мотел... Докато не се поопознаем.

Анди простена:

— Кажи ми, че това не се случва.

— Съжалявам, че ви го сервирах така. — Джери се пресегна и успокояващо сложи ръка на коляното на Анди, но тя я отблъсна като попарена. — Трябваше да ви кажа. Искях да ви кажа. Но... всичко се случи много преди вие да се родите. — Не добави, че Майк беше непреклонен в решението си тя да запази тайната.

— Защо не си я задържала? — В момента Джъстин изглеждаше толкова невинен, както когато беше малък и искаше да знае защо дядо Ед трябва да отиде на небето, та сърцето ѝ се късаше.

Тя нежно му се усмихна.

— Бях млада. И ти си прав... тогава не бях омъжена за баща ви. Страхувах се, че няма да се справя с отглеждането ѝ.

— Баба не можеше ли да ти помага?

Често сама се бе питала за същото, но в крайна сметка решението беше нейно.

— Тя работеше на две места и се грижеше за чичо Кевин. Нямахме да е честно.

— Ами ако беше един от нас?

Всички погледи, включително и на Бъстър, се насочиха към Анди. Имаше нещо в гласа й... нещо толкова самотно и жално. Изведнъж Джери разбра истинската причина толкова дълго да пази тайната — знаеше, че това е в основата на всичко, общият знаменател в уравнението. Не си ли бе задавала същия въпрос?

— Ситуацията беше различна, когато вие се родихте. По-скоро бих отрязала едната си ръка, отколкото да оставя някой от вас. — Каза го решително и не остави нито капка съмнение.

— Твърдиш го сега. — Анди нямаше да бъде спечелена толкова лесно. — Но ако аз бях вместо нея, щеше да направя същото — да ме дадеш за осиновяване.

Сърцето на Джери се сви.

— О, скъпа. Знаеш, че...

Беше прекалено късно. Анди вече бе скочила и тичаше към стаята си. Минута по-късно Джери чу как вратата се затръшна. Въздъхна дълбоко и неравномерно, а въздухът в дробовете й сякаш бе свит и изпуснат през прекалено малък отвор. „Нека да бъдат петдесет и един начина как да съсипеш живота на детето си“ помисли си тя. Погледът ѝ се закова в купата със сладолед, която Анди беше оставила на пода, а Бъстър вече лакомо облизваше.

Джъстин, отпуснал се на дивана, равнодушно подхвърли:

— Нека да изяде и моя.

По-късно същата вечер Джери четеше в леглото си, когато някой почука на вратата на стаята ѝ.

— Влез — извика тя.

Анди подаде глава.

— Джъстин плаче в стаята си. Просто реших, че трябва да знаеш. — Гласът ѝ беше делови като на телевизионна водеща, която съобщава, че двеста души са загинали при самолетна катастрофа. Изражението на лицето ѝ обаче говореше друго.

— Ела тук. — Джери потупа леглото до себе си. След секунда колебание Анди, безразлична, прекоси стаята. Беше се преоблякла в клин и стара тениска на Майк — обичайната пижама напоследък. Застана до леглото и с къдравата си коса, опъната назад с ластик, приличаше на самотен жерав на брега на езеро.



— Искаш ли да поговорим? — попита я Джери.

Анди я погледна с дълбоко наранен поглед, сякаш искаше да каже: „Защо въобще питаш?“ После с въздишка се отпусна на леглото до майка си. Джери си припомни как децата ѝ се сгушваха до нея като кутрета, по едно под всяка мишница. Тогава ѝ се струваше, че никога няма да се наспи, но сега би направила всичко, за да върне времето назад. Тя отбеляза с листче мястото, докдето беше стигнала, взирайки се в книгата на автор с нетипичното име Дафни Сийгрейв, без всъщност да прочете и ред.

Опита различен подход.

— Съжалявам, че те разстроих.

Анди сви рамене.

— Джъстин плаче. Не аз.

Джери въздъхна. Напоследък мислеше за дъщеря си преди и след развода, защото явно бе загубила не само съпруга си. Слънчевото и любвеобилно момиче, което непрекъснато бърбеше, помагаше ѝ в домакинството и често я прегръщаше без повод, вече го нямаше. Беше се превърнало в непрощаваща тийнейджърка с каменна физиономия.

— Ще ти помогна ли — нежно започна тя, — ако ти кажа, че и аз съм също толкова притеснена за срещата си с нея, колкото и ти?

Анди вдигна глава. На приглушената светлина от нощната лампа погледът ѝ показваше колко е наранена.

— Разликата е, че ти имаш избор. Ние нямаме.

— Права си — призна Джери и видя проблесналата изненада на лицето на дъщеря си. Толкова дълго си бяха блъскали главите една в друга. — И все пак... — Тя рискува и се усмихна. — Не си ли поне малко любопитна?

— Може би. — Анди си играеше с конец от покривката на леглото. След малко попита толкова тихо, че Джери се напрегна, за да я чуе: — Какво те накара да я потърсиш?

Погледът на Джери се прехвърли към окачения в рамка филмов плакат — „Закуска в Тифани“ на италиански, който с Майк бяха купили през медения си месец, а сега изглеждаше като сувенир от един друг живот.

— Не съм сигурна — отвърна тя. — Мисля, че има нещо общо със Сам. Когато я видях бременна. Не знам... просто реших, това е всичко.

— Не си ли мислила за нея, след като аз съм се родила?

— Всеки Божи ден. — Тя хвана ръката на Анди и спря нервното чоплене на конеца. — Тогава нямаше смисъл да я търся. Дори да я бях открила, осиновителите ѝ не биха разрешили да я видя. Освен това баща ти... — остави изречението незавършено.

— Татко е знаел?

Тя кимна.

— Казах му, преди да се оженим. — Тогава Майк беше проявил разбиране. Едва след като децата се бяха родили, той обяви истинските си чувства по въпроса. Не искал децата им да имат лошо мнение за нея, беше заявил тогава. Прекалено засрамена, за да спори, бе оставила нещата така.

Устните на Анди се извиха в усмивка, която приличаше повече на гримаса.

— Странно, нали? Мислех, че татко и Синди ще ни изненадат с бебе. Не го очаквах от теб.

— Предполагам, всички сме малко шокирани.

— Какво ще правим сега?

Джери се пресегна и отметна къдрица от челото на дъщеря си.

— Най-важното, което трябва да помниш, е, че много обичам теб и Джъстин. Това никога няма да се промени. — Съзря блясъка на сълзите в очите на Анди.

— Финч понякога говори за това, какво е да израснеш без родители. Винаги съм се чувствала такава късметлийка... — Тя се обърна и Джери сякаш застана пред стена, която се чувстваше безпомощна да разбие. — Ще си лягам. Утре ще ходим ли на църква?

— Искаш ли?

Анди, за която неделите се бяха превърнали в бойно поле, кимна едва-едва, преди да се надигне и да се насочи към вратата.

Джери също се изправи.

— Ще отида да нагледам брат ти.

Анди спря на прага и се обърна, а върху лицето ѝ падаше сянка. На бледата светлина от коридора осветената ѝ половина блестеше като чисто нова монета.

— Татко му липсва.

— Знам. — Джери я целуна по челото. — Лека нощ, скъпа. Приятни сънища. Не...

— ... се оставяй на чудовищата — довърши Анди вместо нея, усмихна се леко и поклати глава, сякаш бе свидетел на детски лудории. В момента изглеждаше толкова пораснала, че на Джери ѝ се прииска бързо да я дръпне от ръба на зрелостта така, както би я дръпнала от пътя на бърз влак.

Влязоха в църквата малко след встъпителния химн и седнаха до Анна Винченци на предпоследната пейка. Жената се усмихна и им подаде молитвеник. Изглеждаше все така старомодно облечена с безформената си риза на цветя и все пак имаше нещо различно в нея. Изведнъж Джери разбра какво е. Беше свикнала да я вижда със сестра ѝ — как стоически бути инвалидната количка на Моника, а Моника я третира като част от антуража си, засенчвайки всяко нейно действие. Днес Анна беше с майка си. Сигурно бе един от добрите дни на госпожа Винченци.

— Страница тринайсет — прошепна Анна, докато майка ѝ с празен поглед се взираше пред себе си, като привидение с хлътнали очи, а черният воал, праметнат върху белите ѝ коси, само допълваше впечатлението.

Джери погледна към децата си. Джъстин, с все още леко подпухнало лице, тихо прелистваше молитвеника си. Анди се държеше подобаващо и за разнообразие беше облечена прилично с блуза с дълъг ръкав и кадифено сако. Джери я видя да вади нещо от джоба си и с изненада установи, че е молитвената броеница, която баба ѝ беше ѝ подарила за първото причастие.

Богомолците се изправиха за ритуала на разкаянието и Джери започна да повтаря с останалите:

— Признавам пред всемогъщия Бог и пред вас, мои братя и сестри, че съгреших по своя вина — тя леко допря юмрук до гърдите си — в мислите и думите си, в делата си и онова, което не успях да сторя...

Познатите ритми на месата я обвиха като топло одеяло и когато дойде време за причастието, се почувства като пробудена от кратка дрямка. Проправи си път по пътеката, покрай месестото лице на Алтеа Уормли, която носеше безумна, старомодна жълта шапка отпреди няколко години; Дейвид и Карол Райбак с болнавия им син Дейви;

възрастните близначки Роуз и Олив Милър. Пред олтара, когато вдигна глава да приеме Божието тяло, видя благите сини очи на отец Дан, които сякаш се вираха в душата ѝ и харесваха онова, което виждаха. Усети прилив на благодарност. През годините, откакто го познаваше, никога не я бе критикувал или осъждал. Докато другите клюкарстваха зад гърба ѝ, Дан сякаш разбираше страстите и нуждите ѝ. Нужди, за които той със сигурност се беше преборил със себе си. С всички жени, които воюваха за погледа му, той трябваше или да е гей, или от камък, за да не се изкуши.

Затвори очи и долови само шума от дрехите и аромата на колосани ризи и тамян. Шепотът му заедно с тялото Христово, което ѝ подаде, я обля като хладка вода.

Темата на последвалата проповед бе като продължение на днешното четене на Послание на свети апостол Павел към Коринтяните. С дълбокия си глас отец Дан цитираше:

— Ако кракът каже: „Тъй като аз не съм ръка, то не принадлежа на тялото“, това не го прави по-малка част от тялото... — Той вдигна глава с обичайната си лека усмивка, която май съдържаше закачлива покана за разбирателство. — „Кой сред нас не е изпитвал подобно нещо?“ Шефът ни казва да свършим това или онова, а ние отвърщаме: „О, не, не аз. Това не е моя работа. Кажете на господин Джоунс в другата стая.“ Или съпругата моли съпруга си да наглежда децата... — погледът му се насочи към Джанет Стикни и децата ѝ, пет червенокоси момчета между две и дванайсет години — ... а той: „Това е твое задължение. Аз съм прекалено зает да изкарвам прехраната за семейството.“ — Отец Дан изчака кикотът да затихне. — Смисълът е, че всички сме виновни, задето се разкъсваме и мислим дадено нещо за проблем на някой друг, а не наш. Апостол Павел казва, че има много части, но едно е тялото. — Той замълча. — Считаю, че това се отнася не само до работата и семейството ни, но и до взаимоотношенията помежду ни. Защото, ако се чувстваме по-слаби откриваме сила в тялото като неразделна цялост.

Думите му можеха да се отнасят и само за нея. Защото въпреки всичките ѝ неразбирателства с Църквата именно това я караше всяка неделя да идва тук — да си припомня, че не е сама. Джери погледна към Анна, която тихичко се опитваше да успокои майка си, станала тревожна. В сравнение с проблемите на Анна — грижата за престарял

родител в комбинация с дългите часове угаждане на безкрайните капризи на сестра ѝ — собствените ѝ изглеждаха невзрачни.

Изправиха се за финалния химн „Отче, благодарим Ти“ и Джери усети как за пръв път от седмици я обзема спокойствие. Дори Анди и Джъстин изглеждаха укротени. Те се присъединиха към редицата енориаши, които се опитваха да си проправят път до стълбите, където тя спря да поприказва с отец Дан.

— Прекрасна проповед — поздравя го Джери.

— И миналата неделя щеше да ти хареса много. — Директен упрек, че тогава беше пропуснала литургията, макар блестящите му очи да ѝ казваха, че го е споменал само защото се безпокои за нея. — Всичко наред ли е?

— Наред е — излъга тя. — Освен че имам нужда от почивка.

— Сестрите те държат изкъсо, а? — Той широко се усмихна. Участието ѝ в производството на мед в „Благословената пчела“ явно го забавляваше по някакъв начин.

— Знаеш старата поговорка „Луд умора няма“.

— О, значи не става дума само за работа.

Тя се усмихна при намека за Обри.

— Изненадана съм, че не си го чул от Маргьорит.

Той многозначително повдигна едната си вежда.

— Има ли нещо, което трябва да знам?

— Нищо, отче. — Погледна го толкова невинно. Ръката ѝ, която той взе между своите, приличаше на цвете, притиснато между страниците на книга.

— Когато ти се прииска да поговорим, знаеш къде да ме намериш.

Преди да успее да му отвърне, той се обърна към група жени от олтарното дружество и я остави да се оглежда за децата си. Забеляза Анди с няколко приятелки от училище. Малко по-встрани Джъстин беше в плен на словесните излияния на словоохотливия стар господин Хенеси, някогашен морски търговец, вече пазач в църквата, откакто Джери се помнеше.

Сети се, че им бе обещала на връщане да спрат в „Ликети Сплит“. Джъстин беше във възрастта, когато можеше да изяде цяла връзка банани, а за обяд пак да е пръв на масата. Може би по-късно, ако Анди и Джъстин са в настроение, ще се разходят из каньона Уилър.

По това време на годината той изглеждаше особено красив, а и не беше толкова студено. Ябълково време, би казала майка ѝ, защото близо до овощните градини човек все още можеше да усети лек ябълков аромат от изпопадалите на земята плодове. С малко късмет нямаше да срещнат мечки като онази, която Уолдо Скуайърс твърдеше, че е видял миналата седмица на хълма Чоро (не можеше да се вярва на Уолдо, особено като се имаше предвид дългогодишната му и добре документирана битка с бутилката). Всъщност след всичко, което бяха преживели, какво значение щеше да има едно или две диви животни?

Джери усети внезапен прилив на оптимизъм. Нещата щяха да се наредят по някакъв начин. В края на краищата децата ѝ щяха да приемат Клеър... и Клеър щеше да ги приеме. Един ден можеше заедно да ходят на служба, на сватби и кръщенета в родата — семейство като тялото, за което е говорил апостол Павел, тяло, съставено от неравни части, но силно в своето единение.

В момента, в който Джери стигна последното стъпало, светът сякаш потъна в сянка. Тя погледна към небето, където слънцето бе изчезнало зад облаци, появили се от нищото. Продължаваха да се събират още облаци над вълнистите върхове на планините на запад, а вятърът ги подхващаше и с тихо, поверително шумолене бързо ги придвижваше над дърветата. Джери потрепери и вдигна яката на сакото си.

— Анди! Джъстин! — извика тя.

Явно нямаше да ходят никъде. Щяха да имат късмет, ако успееха да се приберат у дома, без да се измокрят до кости.

---

[1] Mon dieu (фр.) — Боже мой — Б.ред. ↑

[2] Момченце — buster (англ. разг.), бъстър. Игра на думи с името на кучето на Джери. — Б.пр. ↑

## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Анди метна раницата си на рамо и с въздишка тръгна нагоре по стълбите. Гимназия „Портола“ е построена на едно ниво със серия от сгради, свързани чрез топли връзки, с изключение на тази, в която бе в момента. Тук са кабинетите на директора и заместник-директора, на горния етаж са приемната и голяма стая с изглед към вътрешния четириъгълен двор, където училищният вестник излага ежемесечните си публикации за всичко: от настоящите загуби на училищния футболен отбор до ученическата петиция в подкрепа на автоматите за продажба на презервативи в мъжките и женските тоалетни. Саймън й бе обещал да се срещнат пред входа на училището, но след като го чака половин час, Анди бе сигурна, че ще го намери при „Скрайб“. Като негов главен редактор Саймън непрекъснато висеше точно там — в голямата стая.

Трябваше да е много ядосана. Не за първи път я караше да го чака.

Той не е най-хубавото момче в училището, нито пък най-готиното (не че го е грижа за това). Докато другите се стремят да подражават на Дерек Джетър и Шакил о'Нийл, идолите на нейния Саймън са Боб Удуърд и Карл Бърнстайн. И докато отявлени спортисти от училището, като Питър Ъндъруд и Лони Торсен, се блъскат на игрището или се бият с кърпи в съблекалнята, приятелят й често преследва някоя гореща новина или с бясна скорост препуска по клавиатурата.

Такъв е Саймън. Интересува се от теми като глобалното затопляне и контрола върху огнестрелните оръжия и не е прекалено зает, когато трябва да се впусне в акция (или някоя глупост като в случая с Динк Роджърс), за да се опита да промени нещата — макар че главният редактор на „Вали Клариън“, за когото Саймън често твърди, че се подчинява на спекулации, бе казал, че много от статиите му подходат повече на „Бъркли Барб“.

Саймън е и секси, макар и по нетипичен начин. Не е от мъжете, които се хвалят, и винаги малко се изненадва, когато някой си помисли подобно нещо. Още не го бяха направили и причината не беше, че Анди се пазеше или изчакваше по-добър партньор, а просто защото се боеше докъде би могло да доведе това. Вече беше луда по него. Какво щеше да се случи, ако започнеха да спят заедно?

Анди му бе простила наполовина, когато изкачи стълбите. Завари вратата с надпис „Скрайб“ откритата, а кошчето за отпадъци преливаше. Огледа рафтовете, които, както и цялото помещение, бяха пълни със справочна литература и стари издания на „Скрайб“. Коркова дъска, наполовина скриваща една от стените, беше покрита с фишове, снимки и графици на плейофите за всички спортове; на бюрата имаше компютри, по екраните, на които прелитаха яркоцветни кубове и надписи. Само един от тях работеше и пред него прегърбен седеше Саймън, забравил за света около себе си.

Той премига срещу нея, а дебелиите стъкла на очилата му в стил Бъди Холи придадоха на лешниковите му очи изненадано изражение.

— Ей, Анди. Какво правиш тук?

— Бих могла да ти задам същия въпрос — отвърна тя рязко и сложи ръце на кръста. — Трябваше да се срещнем пред училището.

Той изръмжа и сведе поглед към поизносения „Суоч“, който висеше като часовник на Дали над монитора, където без съмнение беше с погрешното впечатление, че ще е по-забележим.

— По дяволите. Съжалявам. Изгубил съм представа за времето. — Скочи и пъргаво си проправи път през компютърните кабели, извили се по пода като змии. Придърпа я в обятията си. Отначало тя се възпротиви, но после с въздишка се предаде. Той миришеше на вълна като удобен стар пуловер в мъглива утрин. — Прощаваш ли ми? — Саймън се отдръпна назад и я дари с обичайната си обезкуражаваща и леко крива усмивка, очилата му се бяха смъкнали, а над едното му ухо стърчеше кичур кестенява коса.

— Работя по въпроса — измърмори тя сърдито.

— Само още минута, става ли? — Вдигна единия си показалец, омазан с мастило. — Обещавам да не се бавя.

— Добре. Но гледай поне да си заслужава.

— Така е. Всъщност това може да е материалът на живота ми. — Върна се на компютъра и написа още една реплика в чата. —



Интервюирам Моника Винсът вече... — той погледна още веднъж „Суоч“-а си — точно един час.

— Онази Моника Винсът ли? — Тя го изгледа озадачено.

— Единствената и незабравимата.

— Как, по дяволите, успя да го направиш? — Филмовата звезда, родом от техния град, беше известна с отказите си на всички покани за интервюта.

Той написа отговора и загадъчно я погледна.

— Имам си източници.

На екрана се появи още един прозорец със снимка на Моника. Сигурно бе правена преди няколко години, защото тя вървеше по червен килим и носеше блестяща морскосиня рокля, а прочутата ѝ кестенява коса се спускаше на вълни по раменете. Изглеждаше зашеметяващо.

— Сериозно те питам — настоя Анди.

— Добре де, беше си чист късмет. Сигурно съм я хванал в подходящия момент. — Той натисна един клавиш и принтерът забълва страници. — Боб Хайдигер от „Клариън“ е толкова развълнуван, че сигурно вече се е подмокрил. А ако някоя от кабелните телевизии разбере за това... — Не беше необходимо да добавя, че интервюто щеше да излезе във всички вестници в цялата страна.

Анди погледна към снимката на екрана.

— Странно е, нали... Преди години тя красеше кориците на всички списания. Не можеше да се наредиш на опашка в супермаркета и ликът ѝ да не те гледа отнякъде.

Анди си припомни статия в „Пийпъл“ за катастрофата с лодка, след която Моника остана парализирана от кръста надолу. В нея мениджърът и приятелите ѝ разказваха колко смело актрисата понася всичко. Онова, което не споменаваха, беше каква невероятна кучка е, а всички магазинери в града можеха да споделят нещичко по въпроса. Имението на Моника на хълма бе наречено с подходящото име Лорей-Линда по името на Лорелай от „Одисея“, която примамвала моряците към неизбежна смърт.

— Сега нищо не може да я накара да позира за корицата на списание „Таим“ — отбеляза той.

— Не виждам какво има да крие. Имам предвид и случая Кристофър Рийв.

— Чисто и просто его — отвърна Саймън и сви рамене. — Предпочита хората да я помнят на върха на славата.

— Предполагам, това означава никакви камери.

— За всеки случай ще си нося фотоапарата. Все пак сме само местен вестник. — Той се намръщи. — Ей, защо не дойдеш и ти? Ще й кажа, че сме екип.

— Не знам — отвърна тя, макар че предложението бе примамливо. Никой от познатите й не беше виждал Лорей-Линда в дома й. — Трябва да се прибирам.

Саймън прекъсна Интернет връзката.

— Защо? Какво има?

„Нещо много по-голямо от Моника Винсънт“, помисли си тя, но само сви рамене и каза:

— За утре трябва да пиша есе по „Души в окови“, а още не съм дочела книгата.

— Ще ти я разкажа по пътя. — Той я прегърна. — Освен това колко често имаш възможност да наблюдаваш богомолка<sup>[1]</sup> в естествената й среда?

— Не може да е чак толкова зла?

— Кажи го на Хърман Тайзър. — Хърман, брадат бивш моряк, си въобразяваше, че е филмов специалист, и беше собственик на любимия им видеомагазин „Ден ъф Син“. — Моника петнайсет минути му чела конско как така той няма всичките й филми в магазина си. Дори Блокбъстър ги няма.

— Веднъж я обслужих в „Ръкс“ — спомни си Анди. — Върна един чорапогащник, който изглеждал носен. Господин Кремър ми нареди да го сменя.

— Умен човек.

— Мислиш ли, че ще ме познае?

— Съмнявам се. От онова, което съм чувал, Моника е загрижена повече за това дали хората ще разпознаят нея. — Той грабна от пода претъпканата си раница и я метна на рамо.

Бяха слезли до средата на стълбите, преди Анди да осъзнае, че в крайна сметка така и не се бе съгласила да отиде с него. Саймън просто беше решил, че тя ще дойде. Е, добре. Заслужаваше си заради историите, които после щеше да разказва.

Колата му, разнебитен фолксваген скуеърбак, навъртял повече километри от модел 747, бе една от малкото, останали на паркинга. Тя отвори вратата, за да се качи, когато забеляза фигура с куфарче, която се носеше към тях. В нея разпозна учителя си по математика и бързо се скри в колата.

Саймън се ухили.

— Какво има... да не си се издънила на теста по алгебра?

Анди не обърна внимание на закачката му. Добре де, математиката не е най-силният ѝ предмет.

— Не си ли чул? Господин Хилмън бил забелязан в гей бар на „Сънсет Стрийт“.

— Нима? — Саймън не звучеше никак изненадан. Той превъртя ключа, нещо изпръхтя и колата запали с оглушителен рев.

— Знаеше ли, че е гей?

Приятелят ѝ сви рамене и хвърли още един поглед към учителя. Всичко в господин Хилмън беше в бежово — оредяващата му коса, палтото, куфарчето, дори кожата му, и това бе последният човек, който някой би очаквал да види в подобно заведение.

— Не знам и не ме интересува. Просто се чудя кой е толкова глупав, та да го преследва. Имам предвид, помисли си, защо ще ходиш в гей бар, освен ако ти самият не си гей?

„Има логика“, помисли си тя. След малко добави:

— Чичо ми е гей?

— Онзи в Сан Франциско ли? — Те излязоха от паркинга и поеха надолу по хълма.

— Чичо Кевин, да.

— Искам да ме запознаеш някой път с него.

— Двамата ще си допаднете.

Последния път, когато видя Кевин, беше преди една година. Изпрати им билети, за да му отидат с Джъстин на гости. След развода това беше най-забавното изживяване.

Саймън ѝ подари голяма усмивка.

— Ще ми хареса всеки, който умее да готви. — Беше известен с апетита си, макар въобще да не му личеше.

Тя се поколеба, преди да го попита:

— Кога ще се запозная с твоето семейство? — През четирите месеца, откакто се срещаха, тя никога не бе ходила у тях. Той винаги

намираше някакво извинение.

— Познаваш сестра ми. — Саймън говореше предпазливо.

— Само защото и тя учи в същото училище. — Освен това Рики бе второкурсничка, което означаваше, че почти никога не се засичаха.

— Майка ми почти не си стои вкъщи. А и братята ми няма да ти се сторят никак интересни, повярвай ми.

— Като че ли моят е някакво съкровище?

— Джъстин ли? Той си е съвсем добре.

Анди остана озадачена. Саймън беше направил всичко възможно да се държи мило с брат ѝ: бе му помогнал с домашните и му показва разни неща на компютъра. Нямахше логика да се отнася така пренебрежително към своите братя. Да не би да криеше нещо? Или... хрумна ѝ още по-тревожна мисъл, да не би да я държи на разстояние?

Скуеърбакът пуфтеше и си проправяше път надолу по хълма с такъв невъобразим шум, че можеше да привлече флота на „Ангелите на ада“. В отсрещното платно се виждаше празният училищен автобус, който пръхтеше като стар кон на път за обора си. Шофьорът, едрият господин Дрил, доставяше продукти заедно с жена си и в момента махаше на група момичета с мокри коси от отбора по плуване, които вървяха покрай пътя. Анди се почувства по-стара от тях с около стотина години.

Саймън, изглежда, усети настроението ѝ.

— Ей, добре ли си? Изглеждаш малко тъжна. — Той се пресегна и стисна ръката ѝ. — Надявам се, не ми се сърдиш още.

Тя се отпусна назад с въздишка.

— Не става дума за теб... вкъщи напоследък нещата вървят малко странно. — Дори два дни след съобщението на Джери емоциите не се бяха уталожили.

— В какъв смисъл? — Той като че ли бе наистина заинтригуван.

Анди се поколеба. Не че имаше значение дали той знае — нали беше казала на Финч? Беше ѝ трудно да говори за нещо, което все още ѝ се струваше нереално.

— Ето и последното издание на новините — каза тя с леко саркастичен тон, за да се дистанцира от темата, но вместо това думите ѝ сякаш се преобърнаха и заседнаха в гърлото ѝ. — Току-що открих, че имам сестра.

Саймън я изгледа стреснато, после видя, че тя говори сериозно, и подсвирна.

— Исусе! И как се е случило?

— По обичайния начин. Мама забременяла.

— Предполагам, било е, преди да се запознае с баща ти.

— Много преди това.

— И е чакала толкова дълго, за да ви каже? Уао! — Веднъж и Саймън да онемее.

— Твърди, че било за наше добро. Можеш ли да повярваш? — Анди отново настръхна от обида.

Той сви рамене.

— Интелигентните хора, по принцип, са с учудваща липса на проникателност, що се отнася до собственото им поколение.

Би трябвало да е наясно. В последното издание на „Скрайб“ бе поместил колонка с описания на действителни случаи на тийнейджърски секс, които разгневиха родителите и те заприиждаха в кабинета на господин Блантон като рояк врякащи врани.

— Сега би трябвало да я посрещнем с отворени обятия... едно голямо щастливо семейство. — Изглеждаше като жестока шега. През изминалата година си бе пожелавала времето да се върне назад, както преди развода, но не така си бе представяла, че ще се запълни празният стол на масата. — Майка ми не е излъгала в точния смисъл на думата, но не е ли същото?

Минаваха покрай основното училище, където знамето все още бе свалено наполовина в памет на господин Гайгър, починал миналата седмица след дълго боледуване. На моравата отпред беше опъната жълта лента, сега леко увиснала, която заобикаляше бетонната основа, излята за камбаната от някогашното училище в другия край на града, което се е състояло от една стая.

— Помня, когато баща ми ни изостави — рече той със странен сериозен глас. — Бях на девет години. Знам само, че отиде за пакет цигари и... Минаха поне шест месеца, преди мама да се пристраши да ни каже, че той няма да се върне у дома.

Ето защо никога не говореше за баща си. Изпита нова симпатия към Саймън — сега имаха повече общи неща помежду си, отколкото си мислеше.

— Смешното е, че винаги съм искала сестра — призна му тя. — Просто никога не съм мислила, че ще я получа по този начин.

— Кой знае? Може да я харесаш.

— Въпросът не е в това. — Анди се замисли за момент и се намръщи. А за какво всъщност става дума? — Мислех, че познавам майка си, но сега... не съм сигурна. Нямам предвид мъжете, с които спи и си въобразява, че аз не знам. Просто... ами сякаш изведнъж тя е съвсем различен човек.

Същото беше и с баща ѝ. Анди смяташе, че е най-важният човек в живота му. Не я ли наричаше „най-прекрасното момиче на татко“? Дори ѝ намигаше по специален начин, когато я подкрепяше зад гърба на майка ѝ. Припомни си сутрините, когато я събуждаше още по тъмно, за да я заведе за риба на езерото. На връщане винаги се отбиваха в „Лундкуист“ за кафе и понички... нещо, което не беше правил дори с Джъстин. След развода всичко се бе променило. Сега Синди беше неговото най-прекрасно момиче. Анди беше щастлива, ако успееше да го види дори веднъж седмично.

— Вероятно няма да позная баща си, ако го срещна сега — каза Саймън.

— Тя ще пристигне в петък. — Само след три дни. Анди усети как изведнъж я обзе паника. — Мама ще я доведе у дома за вечеря. Представяш ли си колко странно ще бъде? Искам да кажа, че ще можем да говорим за абсолютно всичко... но няма да знаем какво да си кажем.

— Сигурно и тя ще бъде също толкова притеснена от срещата ви и поне това ще е общото между вас. Впрочем тя има ли си име?

— Клеър.

— С какво се занимава?

— Мисля, че е адвокат.

— Ето ти тема за петнайсетина минути. После ще трябва да се потрудите. — Той се пресегна и още веднъж стисна ръката ѝ. — Не се безпокой. Всичко ще бъде наред.

— Лесно ти е да го кажеш. — Саймън можеше да разговаря съвсем спокойно дори с Далай Лама.

Потънаха в мълчание, всеки унесен в мислите си. Бяха напуснали „Агуа Калиенте“ и се изкачваха по стръмния виещ се път към Лорей-Линда. От двете им страни се издигаха скали от пясъчник,

обрасли с манзаита и градински чай. Анди си припомни учителя си от шести клас, който им разказваше, че в древни времена цялата долина е била част от дъното на океана. Докато количката на Саймън смело превземаше пътя нагоре, тя си ги представи като морски същества, които се носят по повърхността на водата.

Подминаха къщата на Алис и Уес, построена на няколко нива, които стърчаха под формата на стъпала от стъкло и стомана от каменното стълбище на хълма. Около километър по-нататък, на още по-стръмна скала се издигаше постройката, която едно списание беше нарекло „мавзолея на Моника“. Анди я виждаше как блести в далечината като храм на върха на планината Олимп. Едва когато приближиха сградата, тя сякаш потъна в гъстите гори, които я заобикаляха като крепост. Саймън спря пред високи порти от ковано желязо със спираловидни орнаменти.

Подаде глава през прозореца и решително обяви в интеркома:

— Саймън Уинтроп. Имам среща в четири и половина с госпожица Винсънт. — Сякаш всеки ден се отбиваше при филмови звезди.

Нещо избръмча и портите се отвориха с тихо, злоещо проскърцване. Колата бавно запълзя по чакълестата алея, която блещукаше на светлината на яркото следобедно слънце. Морава, достойна за зелените площи в „Дос Палмас“, се простираше от едната им страна, оградена от ниски храсти и осеяна тук-там с великолепни стари дървета, хвърлящи приятна сянка. Анди се загледа в катерица, която пробяга по моравата като избягал затворник. Това бе първият признак за живот, който забеляза тук.

Паркираха под дърветата в края на завоя и излязоха от колата. Къщата се издигаше пред тях, внушителна и леко нереална с каменните си лъвове, които охраняваха извитото стълбище, и извисяващите се гръцки колони. Над входната врата имаше полукръгло прозорче като в дома на баба й, само че това тук бе с доста по-изискана изработка, а сякаш заскреженото стъкло беше поръбено с фино нарисувани плодове и цветя. От двете страни на вратата имаше големи бронзови урни.

Саймън посегна към ръката й.

— Отпусни се. Ще бъде страхотно.

На почукването му отговори възпълна жена с мишосива коса, облечена в обикновена бяла блуза и дънкова пола. Анди веднага позна Анна Винченци от църквата, а тя се оказа сестрата на Моника. Анна я погледна объркано, после се овладя и любезно каза:

— Анди! Каква приятна изненада. Не те очаквах. — После се обърна към Саймън и протегна ръка. — Здравей. Говорихме по телефона. Аз съм асистентката на госпожица Винченци, Анна.

Звучеше толкова странно да се обръща по този начин към собствената си сестра, но явно Моника настояваше. Анди се чудеше как ли издържа Анна.

Саймън разтърси ръката ѝ.

— Надявам се, не възразявате, че доведох... — погледна към Анди — колежката си.

— Не, ни най-малко. — Анна се изчерви и Анди усети, че Моника явно няма да е толкова сговорлива. — Моля ви, влезте. Ще ѝ кажа, че сте тук.

Введе ги в коридор, чийто под беше покрит с големи плочи, който премина в широк облян от слънчева светлина атриум, обграден от дървета в саксии от китайски порцелан. Дневната беше още по-пищна — с френски прозорци, от които се разкриваше главозамайваща гледка към цялата долина. Анди прекоси килима с цвят на сметана, сякаш пристъпи по мека трева, и седна на стол с позлатени крака.

— Имам чувството, че вече не сме в Канзас — прошепна.

— Кажи го отново.

Саймън се разхождаше като в музей и се спря пред портрет на Моника над камината. На него актрисата беше младо момиче — на двайсет и няколко години, макар че и сега — на четирийсет — изглеждаше съвсем малко променена. Същата буйна кестенява коса и смарагдовозелени очи, същата усмивка за милиони.

Той се обърна при тихия шум от спирация асансьор. Минута по-късно Анна се появи, бутайки Моника в инвалидна количка. Беше облечена с бледозелена копринена блуза и панталон от същия плат, а около дългата ѝ бяла шия висеше наниз от перли и съвсем спокойно можеше да мине за кралица, седнала на трона си. От нея лъхаше лек аромат на цветя.

— Здравейте, здравейте — поздрави ги весело тя. — Съжалявам, че ви накарах да чакате. Както виждате — потупа ръкохватките на



количката си, — вече не се придвижвам толкова лесно, както някога.

Анди изненадано примигваше срещу нея. Това ли беше същата онази Моника Винсънт, която бе довела Доун Париш от „Синята Луна“ до рев, след като Доун, без да иска, бе разляла кафе по блузата ѝ? Тази Моника беше очарователна като в ролите на разбивачката на сърца с нежна душа, с които беше станала известна.

Саймън пристъпи към нея и ѝ подаде ръка.

— Саймън Уинтроп. А това е моята, въъ, асистентка, Андреа Бейлис. — Той посочи към Анди. — Чест е за нас да се срещнем с вас, госпожице Винсънт. Гледал съм всичките ви филми, повечето дори по два пъти.

— Е, ама колко си сладък. — Тя кокетно се усмихна и разкри трапчинката на една от страните си. — Ще си призная, че когато се обади, не знаех дали да те отрежа, или да приема. Какво би могло да иска момче на твоята възраст от стара дама като мен? — Изглеждаше така, сякаш много добре знае какво би могло да иска да направи с нея едно буйно момче, независимо дали беше инвалид, или не. — Но си признавам, че любопитството ми надделя.

Саймън веднага се възползва от предоставената му възможност.

— Вижте, сигурен съм, че сте се уморили да слушате как хората обясняват колко харесват филмите ви — особено „Северно сияние,“ и онази сцена на гроба на майка ви, която е изкуство, истинско изкуство — затова няма да ви отегчавам с подобни приказки. Онова, което търся, е човекът във вас. Какво харесвате или не харесвате, от какво се интересувате и други подобни неща.

— Боя се, че ще ви отегча. — Моника наклони глава и го погледна изкусително с крайчеца на очите си. — Моля те, седни. — Тя му посочи ъгловото канапе, отрупано с възглавници, където можеше да се настани цяла свита. — Искате ли нещо за пиене — студен чай, сода?

— За мен студен чай, ако обичате — изписука Анди.

Саймън потъна в канапето.

— За мен кока-кола, ако имате.

— За мен обичайното. — Моника дори не погледна към сестра си, която стоеше неотлъчно до нея. Анна кимна и мълчаливо се оттегли в другата стая. — А сега, докъде бяхме стигнали?

Саймън извади диктофон от раницата си.

— Имате ли нещо против да включа диктофона?

Моника махна незаинтересовано с ръка, което беше странно, като се има предвид каква параноичка бе на тази тема. Явно не съзираше заплаха в Саймън.

— Значи си почитател на „Северно сияние“ — каза. — Умно момче си. Знаеш много добре, че ние, актрисите, никога не се уморяваме да слушаме за себе си. Вярно е онова, което говорят за нас. Суета и пак суета. — Леко се засмя, но не успя да разсее скритата горчивина в гласа си. — Разбира се, напоследък съм доста по-малко суетна. Тя хвърли изпълнен с копнеж поглед към портрета над камината.

Дойде ред и на Саймън за реплика:

— Не виждам защо не продължавате с филмите. Имам предвид, с това лице...

Тя засия.

— Благодаря ти, мило момче, но се опасявам, че през последните години няма голямо търсене на парализирани актриси.

Анди усети уязвимост, което почти я накара да я хареса.

— Ами телевизията? — попита Саймън.

— Имах няколко предложения. Нищо интригуващо. — Анна се върна и Моника взе питието си от подноса. — Както и да е? Защо да си правя труда? Имам повече пари, отколкото мога да похарча за два живота. Хората мислят, че по цял ден седя и се самосъжалявам? — Тя се наведе и устните ѝ се извиха в усмивка, която едва не достигна до очите ѝ. — Истината е, че никога не съм била по-щастлива. Нали така, Анна?

— Да... разбира се — отвърна послушно сестра ѝ. Походката ѝ изглеждаше странно скована, докато прекосяваше дневната с подноса и подаваше на Саймън и Анди напитките им.

— Ами благотворителност? — поиска да разбере Саймън.

Моника се изсмя леко и вибриращо.

— Представете ли си ме на разпродажба на сладкиши? Или да събирам дарения от врата на врата? О, не ме разбирайте погрешно... — Тя махна с ръка с добре оформен маникюр, а златните ѝ гривни иззвънтяха. — Участвам в доста благотворителни дейности. Миналия месец дарих палто от руски самур за търга, организиран от моята приятелка Лиз, а както знаете, тя набира средства за болните от СПИН.

„Кожено палто, от което няма кой знае каква нужда в слънчевия Карсън Спрингс“, помисли си Анди. Веднага си представи разнебитената къщурка на семейство Винченци малко по-надолу по пътя след къщата на Лора и се замисли колко добре биха се отразили тези пари на Анна.

Саймън погледна записките си.

— Палто, оценено на сто и четирийсет хиляди долара.

Моника изглеждаше впечатлена.

— Добре, добре, виждам, че сте си написали домашното. Какво знаете още за мен, млади човече? — Думите ѝ започнаха странно да се сливат и Анди забеляза, че чашата в ръката ѝ бе празна. Явно беше пила и преди да пристигнат.

Саймън обаче нищо не пропускаше.

— Имате четиринайсет филма, станали номер едно в бокс офис класациите, пет номинации за награди на Академията и „Оскар“ за поддържаща женска роля във филма „Диви лилии“.

— Която си беше почти главна роля — изсумтя тя. — Но това е като да търсиш под вола теле. — Посочи към лъскавата статуетка над камината. — Хайде! Вземете я. Не се срамувайте.

Саймън стана и Анди го последва. „Оскарът“ стоеше между две кучета от китайски порцелан, беше по-тежък, отколкото очакваше, и изпита странно вълнение, когато го докосна. Представи си Моника на сцената с него, сияеща пред камерите. Колко тъжно, че това е била последната официална реч, която щеше да произнесе.

После поговориха за филмите ѝ и Моника им разказа за първия си голям пробив, когато била „открита“, докато работела като сервитьорка в бюфета на „Юнивърсъл Студио“. Всички стандартни истории, включително и пикантериите за тримата ѝ съпрузи. Единственото споменаване на катастрофата беше начинът, по който описваше живота си, сякаш го делеше на две части, като преди и след новата ера. Довери им, че когато вече не можела да прави филми, се прибрала у дома в Карсън Спрингс.

— Родена съм и съм израснала тук — говореше тя. — Бих искала и тук да бъда погребана. — Последното го каза на шега, но в погледа ѝ имаше нещо, което накара Анди да настръхне, сякаш Моника вече бе мъртва.

След като изпи поредното питие, стана още по-приказлива. С язвителен тон неспирно разказваше различни неистини, увековечени от пресата. Както слуха, че била виновна за разпадането на брака на Рун Холоуей, за който, според думите ѝ, всеки би могъл да потвърди, че нещата не са вървели още преди нейното появяване. И дори още по-коварната лъжа, че е пренебрегнала майка си.

— Кой плаща на госпожа Симънс да я гледа, докато ти си на работа? — попита тя Анна. — Кой плаща разходите, които не се покриват от осигуровката ѝ? Господи, да не би да очакват от мен да играя отгоре на всичкото и ролята на Флорънс Найтингейл?

— Ти си много щедра — измърмори сестра ѝ и хвърли притеснен поглед към чашата в ръката на Моника.

— Исусе! През половината от времето майка ми дори не се сеца коя съм. Но какво знаят тези хитри мелези? Грижа ги е единствено как да ме овъргалят в калта. — Прекрасното ѝ лице доби сериозен вид, а устата ѝ се изкриви в грозна усмивка. — Сега е различно. Съжаляват ме. Бедната, парализирана Моника. Искаш ли да знаеш защо не давам интервюта? Спри проклетото нещо — изкрещя тя и посочи диктофона. — Ще ти кажа защо. Защото не се интересуват от истината. Кръвопиещи копелета... гледат само как да увеличат тиража си.

— Моника, срещата ти в пет и половина? — Анна почука с пръст по часовника си в опит да съкрати интервюто.

Саймън разбра намека и бързо стана.

— Благодаря ви, госпожице Винсънт. Засега имам достатъчно материал. — Той хвърли многозначителен поглед към Анди, която също се надигна. — Не искам да отнемам повече от ценното ви време.

— Сладко момче. — Тирадата на Моника бе преминала като лятна буря. Саймън ѝ протегна ръка и тя я потупа, а после замаяно се усмихна на Анди. — Ако бях на твое място, щях да го държа под око. Иначе някое умно момиче ще го грабне под носа ти.

— Аз... — Анди не знаеше какво да отговори. — Благодаря за... всичко.

Анна изглеждаше напрегната и разсеяна, докато ги изпращаше. Защо се примиряваше с това положение? Със сигурност би могла да си намери работа на друго място. Знаеше ли, че в града наричат сестра ѝ Кучката на колела? Всеки от десетината собственици на магазини би наел Анна само от съжаление.

Анди беше стигнала до средата на стълбите, когато тя извика след нея:

— О, щях да забравя. Моля те, благодари на майка си от мое име за меда.

— Разбира се, ще ѝ предам. — Кой знае защо, с известно смущение прие напомнянето за предвидливостта на майка си — Джери винаги раздаваше буркани с мед от благословените пчели. — Тъъ, предполагам, че ще се видим на сватбата. Ще дойдеш, нали?

Анна се замисли за момент, но после лицето ѝ видимо светна.

— Сватбата. Да, разбира се. Не бих я пропуснала за нищо на света. — Тя прокара пръсти през рядката си кестенява коса, а очите ѝ се насълзиха по незначайна причина. — Съжалявам. По-добре да... — Махна разсеяно с ръка назад към къщата. — Радвам се, че се запознахме, Саймън. Благодаря ти за... за това, че не каза нищо. Тя, тъъ, понякога е малко депресирана.

— Напълно разбираемо — отвърна Саймън.

— Ти няма да?...

— Аз съм просто дете, нали така? Какво разбирам аз? — Дари я с една от невинните си момчешки усмивки и побутна нагоре очилата си, свлекли се до средата на носа му.

Анна изглеждаше облекчена.

— Благодаря.

Бяха в колата и се насочваха към алеята, когато Анди се пристраши плахо да попита:

— Наистина мислеше онова, което каза, нали? Няма да споменеш нищо за...

— За това, че беше пияна ли? — довърши изречението ѝ Саймън. — Не се безпокой. Имам нещо много по-интересно наум.

Не се осмели дори да си помисли какво би му сторила Моника в противен случай.

— Беше страхотен вътре — призна му тя. — Не бих се справила толкова добре.

— Това означава ли, че ще спиш с мен? — Намигна ѝ дяволито. Беше си открит намек, макар Саймън никога да не примамваше или заплашваше хората. Анди искаше той да бъде... да е по-лесно да му устои.

Малко по-късно спряха пред дома ѝ — една от старите постройки в квартала и наистина изглеждаше като такава. Майка ѝ отказваше да я пребоядиса. Харесваше обветрения ѝ вид и лозите, които се катереха по стените. Не полагаше грижи и за плета, защото не искаше да изглежда като всички останали в квартала. Но онова, което озадачаваше Анди, бе защо трябваше да изпъкват сред останалите като възпален пръст?

— Ще влезеш ли? — попита го тя. Джъстин без съмнение беше при приятеля си Несто, а майка ѝ щеше да се прибере след часове.

Саймън не се нуждаеше от допълнителни увещания.

Къщата беше притихнала, единственият шум идваше от лая на Бъстър в задния двор. Слънчевата светлина се прокрадваше през щорите и хвърляше стълбовидна сянка върху килима и аптекарския шкаф с десетки чекмедженца, в които се криеха кибрити, менюта за къщи, стари писма и списъци, модели за шев и откъснати копчета от ризи.

— Гладен ли си? — попита го тя.

Саймън поклати глава. Гледаше я така, че стомахът ѝ сякаш изпадна от тялото ѝ.

— Защо вместо това не послушаме малко музика?

Сърцето на Анди учести ритъма си. Той имаше предвид в нейната стая, разбира се.

Тя срещна погледа му, леко потрепери и си помисли: „Дали съм готова?“

Не се гордееше особено с факта, че е девствена. Беше само обещание, което даде на майка си отдавна, когато обсъждаха по женски въпроса за бебетата и секса. Ако Джери ѝ беше казала да изчака, докато се омъжи, или ще отиде в ада — така учеха монахините по катехизиса, — вероятно щеше вече да го е направила. Но майка ѝ бе прекалено разумна и я посъветва само да изчака, докато е сигурна, че този акт наистина означава нещо за нея.

Тогава Анди не знаеше, че майка ѝ не е такава, за каквато я мислеше.

Непокорен глас ѝ прошепна: „Не е като да правиш нещо, което тя самата също не е направила.“

Поведе го по коридора към стаята си и изведнъж осъзна, че леглото ѝ е покрито с плюшени играчки, а библиотеката е пълна с

любимите ѝ детски книги, като „Мечо Пух“ и „Паяжината на Шарлота“, плакат на „Бекстрийт Бойс“, които отдавна вече бе преживяла, все още висеше на стената по простата причина, че нямаше време да го свали.

Анди потъна в леглото и усети странна лекота в слабините си. Саймън просто стоеше и несигурен я наблюдаваше, пъхнал дълбоко ръце в джобовете на джинсите си. Тя не можа да се въздържа и се усмихна. Всяко друго момче вече щеше да ѝ е налетяло.

Той сложи диск в плеъра — албума на Сара Воън, който ѝ беше дал, за да я спечели за джаза, — преди да седне на леглото до нея. Изглеждаше нервен, макар че тя не можеше да си обясни защо — и преди се бяха докосвали. Хрумна ѝ, че може би сама трябва да поеме инициативата.

Легна по гръб.

— Няма ли да ме целунеш?

Саймън се ухили.

— Мислех, че никога няма да попиташ.

Тя обичаше начина, по който той я целуваше — не беше прекалено влажно и с подходящия натиск. Разтвори устни и усети върха на езика му, който подхвана игра с тях. Странното усещане за лекота в стомаха ѝ се спусна по-надолу и се настани като топла ръка между краката ѝ. Ако затвореше очи, можеше да си представи, че е навсякъде — задимен нощен клуб или евтин мотел в „Телма и Луиз“.

Целувките му се задълбочиха и станаха по-настойчиви. Тя усещаше как се притиска към единия ѝ крак и си помисли колко ли неудобно се чувства — свит и притиснат в джинсите му. Тя ги разкопча и плъзна ръка вътре. Беше го докосвала и преди, но много внимателно и някак тайно, сякаш случайно. Сега обаче смело започна да изследва. Беше мек като розови листенца и релефен от вените, които пулсираха под пръстите ѝ. Саймън изстена и сложи ръка върху нейната. Задвижи я нагоре-надолу, докато тя схвана движението. Само след няколко докосвания той рязко се отдръпна.

— Спри. Ще свърша. — Гласът му беше дрезгав, а дишането учестено.

Разсъблякоха се на фона на тихото, но пламенно монотонно пеене на Сара. Анди никога не се беше събличала напълно пред друг. Винаги бяха спирали до бельото. Сега тя се взря в него.

Оставен на свобода, без джинсите и боксерките, той изглеждаше още по-голям, издигащ се внушително от тъмното гнездо косми. Финч ѝ бе подсказала какво да очаква, но Анди никога не си го бе представяла толкова... е, явно трябваше да се захващат за работа. Тя потрепери и скръсти ръце пред гърдите си.

Саймън действаше бавно. Целуваха се още, преди той нежно да провере пръст между краката ѝ. Беше хубаво и тя затвори очи, като позволи на топлите усещания да я превземат, както когато се докосваше в тъмното под одеялото. След около минута бутна ръката му встрани и прошепна:

— Готова съм.

Но Саймън просто лежеше и дишаше тежко. Най-накрая изграчи:

— Нямам презерватив.

Без очила лешниковите му очи изглеждаха странно и разфокусирано.

— О! — Никога не ѝ беше хрумвало, че може да не е подготвен.

— Ще... ще бъде ли добре, ако се отдръпна навреме?

— Не би трябвало. — Беше се наслушала на лекции, че отдръпването навреме не е гаранция. От друга страна, вероятността да забременее този път беше също толкова голяма, колкото ѝ вероятността родителите ѝ да се съберат отново. — Но предполагам, че може... само сега.

Саймън я погледна всезнаещо, но поне този път умът му отхвърли разумните доводи. Той се надвеси отгоре ѝ и внимателно започна да се намества в нея. Страните му бяха почервенели, а косата — залепнала за челото на влажни къдрички.

— Не те наранявам, нали?

— Не.

— Ако те заболи, само ми кажи и ще спра.

— Може би все още не си достатъчно...

Тя затаи дъх и усети как я пронизва болка. Не беше толкова лошо, колкото бе очаквала. После той се задвижи вътре в нея с внимателни тласъци. Леглото беше влажно — кръв? — но тези мисли бяха бързо погълнати от топлите вълни на удоволствието, които я заляха. Значи за това говореха всички. И все пак никой не би могъл да я подготви за това колко хубаво беше всъщност — топло, копринено



меко и сладко като шоколадова заливка, която се топи не само в устата, но и по цялото тяло.

Саймън простена и рязко се отдръпна. Тя усети как нещо топло се разлива по бедрото ѝ. След миг той се отместа и промърмори:

— Извинявай. За малко да направим беля.

Тя докосна мокрото на бедрото си. Миризмата му напомняше силно хлориран басейн.

— Сигурен ли си, че се отдръпна навреме?

— Той кимна.

— Ти?...

Анди поклати глава и му се усмихна, за да му покаже, че всичко е наред.

— Беше ти за пръв път, нали? — Досега ѝ беше отговарял уклончиво, намеквайки за една-две интимни срещи.

Страните на Саймън почервеняха още повече.

— Мнението ти за мен ще се промени ли, ако ти отговоря утвърдително?

— И защо би трябвало да се промени?

— Не знам. Мачо идеята и така нататък.

— А ти откога се интересуваш дали хората те смятат за мачо?

— Права си. Глупаво е.

— Очакванията ти оправдаха ли се? — попита тя.

Той широко се усмихна.

— Нека просто да кажем, че бие по всички показатели самотното изпълнение.

Дълго останаха да лежат и да се взират в тавана. Бъстър отново започна да лае в задния двор, а през отворения прозорец долетя миризмата на печено — съседката госпожа Корлис винаги приготвяше печено в сряда. Най-накрая Саймън стана, за да използва банята. Тя чу шума от течаща вода и миг по-късно той се върна с влажна кърпа, за да избърше нежно кръвта между краката ѝ. Когато и двамата бяха облечени, той ѝ помогна да събере изцапаните чаршафи. Ако майка ѝ ги видеше, щеше да каже, че месечният ѝ цикъл я е изненадал. Саймън я прегърна.

— Във филмите в този момент мъжът казва „Обичам те“.

— Имаш ли нужда от нечий саундтрак за това.

— Като този ли? — Той изтананика няколко акорда от „Спомен“.

— По-добре престани, докато все още имаш натрупани червени точки — подхвърли тя усмихната.

— Добре, но само ми обещавай, че ще ме уважаваш на сутринта.

— Коего ми напомня... — Анди се отдръпна. — Ако не започна да пиша онова есе, ще се наложи да не спя цяла нощ.

Всеки друг би приел това като намек да си тръгне, но не и Саймън. Той седна на леглото и търпеливо я изчака да изрови от дълбините на раницата си „Души в окови“.

— Добре — започна той, — нещото, което трябва да се помни за Моъм, е, че е бил гей, затова много хора смятат, че когато е описвал обсебеността на Филип от Милдред, той всъщност е пишел за...

На следващата сутрин Финч я настигна при шкафчетата.

— Чу ли какво е станало? Онзи некадърник Фришман за малко да подпали лабораторията по химия.

— Така ли? — Анди завъртя комбинацията на ключалката си. Беше будувала половината нощ, за да напише есето си (нямаше да успее, ако не беше Саймън), и бе доста разсеяна.

— Би трябвало да си чула как Уъндърлих му крещи.

— Амиии — измънка Анди.

С ъгълчето на окото си мярна мускулестия Ръс Бенадето, прегърнал приятелката си, русокосата участничка в Движението за поддържане на училищния дух Шани, Харис, да идват към тях. Беше малко след десет и половина и той явно планираше забавленията, започващи обикновено подир пет следобед. Шанън, която седеше до Анди в часовете по испански, мина, без дори да ги удостои с поглед.

Затова пък Финч ѝ хвърли онзи поглед, който казваше, че са щастливки да членуват в свой клуб, докато особняци като Ръс и Шанън само си мислеха, че са с едно стъпало по-високо от останалите.

— Ей, какво ти става? — попита тя, когато Анди не реагира.

— Тъъ? А, нищо. — Не гледаше приятелката си и отново се съсредоточи върху ключалката. Вече за втори път се опитваше да я отвори — сигурно беше объркала числата.

— Нищо, друг път. Цяла сутрин се държиш странно. — Финч се наведе напред, а косата ѝ падна от раменете като завеса от тъмна коприна. — Все още ли си ядосана на майка си?

— Не съм ядосана. И никога не съм била. Не мога да говоря за това сега. — Погледна през рамо към отдалечаващите се Ръс и Шанън. Финч беше единствената, освен Саймън, която знаеше за Клеър, и смяташе да остави нещата така. — По дяволите! Сигурно е счупено. — Удари вратата с ръка. Ако не успееше да го отвори, щеше да закъснее за часа на господин Хилмън.

— Добре, ще поговорим на обяд. — Финч нетърпеливо отблъсна ръката ѝ и умело завъртя ключалката няколко пъти. Вратата се отвори.

— Благодаря. — Анди я погледна свенливо.

Финч ѝ махна и тръгна за час — стройна тъмнокоса девойка в джинси и шик червена тениска, едва напомняща за момичето, с което Анди се бе запознала миналото лято. Сети се, че бе обслужвала Финч в „Ръкс“ и тогава ѝ бе направило впечатление колко мистериозно замислена е и как се отнася също толкова колебливо към Анди, колкото и към обувките, които пробваше. Едва когато започнаха да се опознават, тя се отпусна. Анди с изненада разбра, че Финч е прекарала дванайсет от своите шестнайсет години живот от сиропиталище в сиропиталище, преди най-накрая миналата година да избяга от последното. Тя бе единствената от приятелите на Анди, дори и сред тези с разведени родители, която напълно я разбираше какво изпитва към баща си. Финч нямаше нужда да пита защо Анди и брат ѝ не прекарват неделните следобеди с Майк в унищожаване на „Хепи мийл“ в „Макдоналдс“.

След около час и половина двете приятелки седяха на моравата, която заобикаляше сградата на администрацията от едната страна и сградата за математика и точни науки от другата и продължаваше с леко хълмче към паркинга и автобусната спирка. В центъра се издигаше пилон, който освен за издигане на знамето изпълняваше и функцията на компас за различни групи, които си уреждаха срещи там. Първокурсниците, най-ниско в училищната йерархия, седяха най-близо до паркинга, докато второкурсниците заемаха меридиана над тях. Зоната на север от пилона беше неформално резервирана за горния курс, част от който бяха Анди и Финч, а най-популярните ученици се събираха на пейките покрай вътрешния двор.

— Избра ли си вече рокля? — попита Анди и захапа сандвича си с риба тон. Сватбата на Лора беше след по-малко от месец, а момичето все още нямаше представа какво ще облече.

Финч завъртя очи.

— Не ми напомняй.

— Поне не трябва да носиш грозна дреха, избрана от някой друг. — Приятелката щеше да е шаферка, но понеже сватбата не беше официална, имаше картбланш да си избере рокля.

— Това е един от начините да погледнеш на нещата — каза тя. — От друга страна, никой не го е грижа с какво ще бъда облечена. Единственото, което хората ще видят... — изражението ѝ стана помрачно — е неудачничката, провалила сватбата на Алис.

Анди не присъства на сватбата на Алис миналото лято, защото тя се състоя през уикенда, когато баща ѝ бе направил съмнителен опит да запознае нея и Джъстин със Синди и бяха на езерото Тахо, но бе чула историята. Кой не я знаеше? Финч се появила по средата на церемонията, мръсна и гладна, понеже дни наред се скитала по пътищата без храна, и я хванали да краде от студения бюфет за сватбения коктейл. За нейно щастие Лора я съжалила и завела в ранчото. Оттогава Финч живееше там.

— Кой го е грижа за мислите на някого си? — отвърна Анди. — Имаш мен... и Лора, и Хектор, и Мод. Всичко останало е без значение! Финч сви рамене.

— Да, знам само, че понякога се притеснявам... ами не се вписвам в обстановката.

Анди се почувства привилегирована, че Финч сподели с нея подобно нещо, защото приятелката ѝ по-скоро би отрязала палеца на крака си, отколкото да признае това пред някого.

— Ти си милион пъти по-добра от онези надувки. — Тя посочи към Ръс и Шанън, които седяха на една от пейките, заобиколени от приятелите си сноби, и всички шумно се смееха на някаква шега — най-вероятно за сметка на някой друг.

— Само се надявам да не се спъна, докато вървя по пътеката — продължи мрачно Финч. Постоянната бръчка между дебелиите ѝ тъмни вежди ставаше още по-дълбока, когато беше притеснена или разстроена, както сега, а маслиновата ѝ кожа бе обагрена в розово по бузите.

— За твое сведение такава няма да има. — Церемонията щеше да е на един хълм.

— Знаеш какво имам предвид. Единственият човек, който очаква тази сватба с не по-малко нетърпение от мен, е Хектор. — Тъгълчетата на устните ѝ се извиха. — Мисля, че той би искал да се ожени само в присъствието на нас четиримата и мировия съдия.

— Е, скоро всичко ще свърши. После — нормалното ежедневие. — Тутакси се сети за Клеър и стомахът ѝ се сви. В семейството им животът вече никога няма да бъде същият.

Веждите на Финч се отпуснаха и тя се облегна назад с лакти на тревата.

— Да, а кое е нормално? Трябва да погледна думата в речника. За мен е да остана на един и същи адрес повече от няколко месеца.

— Знам какво имаш предвид. Нищо не е същото, откакто родителите ми се разведоха — каза Анди и предпазливо добави: — Не че у нас някога е било толкова лошо, както при теб.

Финч се обърна към нея и присви очи на силната слънчева светлина.

— Баща ти знае ли за сестра ти?

Анди усети как в стомаха ѝ зейва дупка.

— Беше зает, когато му се обадох, и нямахме възможност да говорим много. — Истината бе, че според него това не е кой знае какво, и единственият му коментар беше, че сигурно ще бъде хубаво да има по-голяма сестра. — Както и да е, той не може да направи нищо. Искам да кажа, че аз някак си съм принудена да я понасям, нали?

Финч хвърли троха от сандвича си на врабче, което кълвеше в краката им.

— Може би не е толкова лошо, колкото си мислиш. Може и да е „печена“.

— А може и да не е.

— Както и да е, все пак става дума само за един човек. — Финч седна и напъха остатъка от сандвича си в чантата. Анди беше забелязала, че рядко изяждаше всичко, сякаш винаги трябваше да е сигурна откъде ще дойде храната за следващото ѝ ядене. — Аз... Когато отидех в ново семейство, всеки път трябваше да опознавам цяла гълпа роднини.

— Кой знае колко ти е било трудно.

Облак сякаш премина през лицето на Финч с нейните високи индиански скули и тъмна кожа, които караха Анди да си припомня

историята за принцеса Матилия, погребана на едноименния хълм до любовника си. Тя погледна Анди с тъмните си очи, които бяха видели толкова много и разкриваха толкова малко.

— Свикваш.

Изведнъж Анди се почувства дребнава егоистка. Дали не правеше от мухата слон? Загледа се зад пилоната, където една от първокурсничките се кикотеше с приятелките си и всички зяпаха към господин Хилмън, който в момента минаваше покрай тях с наведена глава. Сутринта беше чула, че анонимен шегаджия написал на дъската му „ $X + Y = \text{обратен}$ “. Чудеше се дали Ръс и приятелите му смятаха същата случка за изключително забавна.

— Предполагам, няма да е лоша като Моника — отстъпи тя.

Очите на Финч се разшириха от любопитство. Анди ѝ бе казала само най-важното и с нетърпение очакваше да разбере още подробности.

— Все още не мога да повярвам, че наистина сте били в нейната къща.

— Бяхме там почти час. Беше доста пияна още в началото, когато пристигнахме.

— Като изключим това, как изглеждаше?

Анди се замисли за момент. Кое беше нещото, което обобщаваше Моника?

— Изглеждаше тъжна.

Финч изсумтя:

— Да бе. С всичките си пари?

— Мисля, че би ги заменила за човек, който истински да я обича.

— Била е омъжена няколко пъти, нали? Както и да е, взимам си думите обратно. — Те се спогледаха. И двете знаеха, че любовта и бракът невинаги вървят ръка за ръка. — Чух, че е спала с половината мъже в града. Мислиш ли, че е вярно?

Анди си спомни начина, по който Моника беше мигала кокетно срещу Саймън.

— Мисля, че ѝ харесва вниманието. Освен това не вярвай на всичко, което чуваш. — Тя се сети за случилото се после и изведнъж слънцето започна да топли още по-силно.

Анди вдигна глава и видя, че Финч я наблюдава.

— Е, дори да е спала с много мъже, какво от това? Искам да кажа, че не наранява никого, нали?

— Защо е този внезапен интерес към любовния живот на Моника?

— Нямах предвид само Моника. Говорех по принцип. Например ако някое момиче го прави с приятеля си.

— Какво намекваш? — Анди сведе поглед пред зорките очи на приятелката си.

— Нищо. — Тя скубеше тревата с невинно изражение. — Само че налетях на Саймън през първото междучасие и когато споменах името ти, той стана моравочервен. Случило ли се е нещо между вас, пък аз да не знам? — Анди се поколеба достатъчно дълго, за да може Финч да схване посланието. След което нададе кратък вик: — Направили сте го. Господи, не мога да повярвам, че не си ми казала!

— И да ти разваля удоволствието от откритието? — Бузите на Анди пареха като огън и тя се огледа дали някой е забелязал факта.

— Добре, разказвай. — Финч махна с ръка подканящо.

Анди сви рамене. Нямахше смисъл — Финч щеше да измъкне всичко по един или друг начин.

— Вчера, след като се върнахме от къщата на Моника, се замотахме в моята стая... и... ами знаеш...

Финч, с блеснали тъмни очи, се наведе към нея и заговорнически я попита:

— И как беше?

— Добре, предполагам. — Беше по-добре от добре, но не искаше да се впуска в подробности. Финч не беше девствена — бе далеч от това състояние, — но предишният ѝ живот не беше нещо, към което се връщаше с удоволствие.

— Надявам се, че е имал...

— Не точно.

— Какво искаш да кажеш? Или е имал, или не.

— Отдръпна се навреме.

Финч изстена.

— Изтърканото оправдание. Господи, не мога да повярвам, че си се хванала.

— Честно казано, не го обмислях много в онзи момент.

— Да се надяваме, че няма да забременееш.

Тогава на Анди ѝ хрумна, че не става дума за евентуално забременяване — ако Саймън не се беше отдръпнал навреме, сега вече щеше да е бременна. През тялото ѝ премина тръпка и изведнъж усети влажната почва под себе си, пълна с всякакъв вид живи, мърдащи същества.

Добре, че звънецът иззвъня. Тръгнаха за третия час в салона — единствения час, в който се засичаха, когато Анди се обърна и я попита:

— Правя ли от мухата слон?

— За какво... за Саймън ли?

— Не, за нея. — Изведнъж двете мислено се съюзиха — ако бе забременяла, дали историята не се повтаряше? Щеше да е в същото положение като майка си горе-долу на същата възраст.

— Няма да разбереш, докато не я видиш — отвърна Финч с изражението на човек, много вещ в тези работи.

Анди усети някаква празнота. Смяташе, че желанията се сбъдват, но вече знаеше, че е също толкова глупаво, колкото и вярата във великденския заек. Но ако сега имаше право на едно желание... какво щеше да е то? Преди една или две години щеше да си пожелае баща ѝ да се върне у дома, което, колкото и да ѝ беше мъчно да признае, щеше да е истинска катастрофа. В момента ставаше дума по-скоро за усещане, отколкото за желание... да бъде половинката от нещо счупено, за което би дала всичко, за да го направи отново цяло. Усещане, помисли си тя мрачно, което ще стане още по-гадно, когато копелето на майка ѝ се появеше на сцената.

---

[1] Има се предвид хищното насекомо богомолка. По време на копулация женската често изяжда мъжкия екземпляр. — Б.пр. ↑



## ПЕТА ГЛАВА

Петък — денят на посещението на Клеър, се оказа хладен и облачен. На закуска децата бяха по-тихи от обикновено, особено Анди, която машинално изгълта овесените си ядки и хукна към автобуса, без да каже нито дума. Джери почти не забеляза, беше прекалено погълната от други неща. Всеки, който я наблюдаваше как върши ежедневните си задължения, щеше погрешно да сметне състоянието ѝ за висша форма на спокойствие. Цяла сутрин се носеше сякаш в облаците, докато беше на работа. От кабинета си в каноническата сграда, малко по-надолу в същия коридор бе кабинетът на игуменката, тя отговаряше на имейли, проследяваше поръчки и записваше заявки на магазини, които се интересуваха от снабдяване от „Благословена пчела“. Умът ѝ не спираше да препуска.

Ами ако не ме хареса? Ами ако децата не я харесат?

Погледна към дигиталния часовник на бюрото си. Единайсет без десет. След малко повече от час щеше да се изправи лице в лице с Клеър. Стомахът ѝ бавно се преобърна. Тук никой не знаеше. Не беше казала дори на майка Игнасия. Беше достатъчно няколко от по-старите монахини, сред които и уважаемата игуменка (други от онова време бяха починали), да си спомнят защо е напуснала манастира. Нямаше нужда да им навира в носовите факта, че има незаконородена дъщеря.

Телефонът иззвъня, тя се стресна, после вдигна слушалката.

— „Благословена пчела“. Джери Фицджералд на телефона.

— Ще говорите ли с Мариан Ейбрамс? — попита женски глас.

Джери „запрелиства“ мозъчния си телефонен указател. Мариан Ейбрамс, да — редакторката на списание „Уест“, която искаше да направи репортаж за „Благословена пчела“. Джери ѝ бе обещала да се свърже с нея.

По телефона чу по-различен глас — по-дълбок и уверен:

— Джери, радвам се, че те открих. Слушай, чудех се дали успя да хвърлиш поглед на текста, който ти пратих по факса?

Джери ровичкаше и в ума си, и в купищата факсове на бюрото.

— Все още сме малко претрупани с работа покрай празниците — каза тя. — Защо не опресниш паметта ми?

— Примерният текст от сътрудничката на свободна практика, който бих искала да използвам за статията — отвърна Мариан. — Неотдавна доста е работила за нас и мисля, че е чувствителна на някои, тъъ, теми.

— Като например? — подсмихна се Джери. Повечето хора смятаха, че монахините са или срамежливи, или небесни пришълци.

— Ами като например как се съчетава целият процес на производство на мед с живот, обречен на молитви и размисъл.

Джери се засмя гърлено.

— Никой от нас не е забогатял, повярвай ми. По-голяма част от приходите от „Благословена пчела“ отиват за поддръжка на манастира. Що се отнася до живота в размисъл, ще бъдеш изненадана колко много молитви могат да бъдат изречени с навити до лактите ръкави. Ако видиш някоя от сестрите на колене, то тя най-вероятно търка пода.

А може би Мариан Ейбрамс щеше страшно да се изненада, ако научеше, че монахините не са чужди на практичните шегички? Като сестра Джон, която слагаше захар в солницата, или шегичката, която сестра Агнес бе спретнала миналата пролет на една от послушниците, като я инструктирала да засади семената със заострения край надолу, за да не израснат тиквичките под земята като репи. Бедното момиче все още го преживява.

— Виждам как и нашата работа се нарежда... ще започнем с разбиването на няколко мита — подхвърли Мариан с лек смях. — Защо не си уговорим среща да се запознаем?

Джери погледна с копнеж към календара си.

— Ще поговоря с преподавателката майка. — Майка Игнасия, разкъсвана между гордостта от „Благословена пчела“ и страха, че ще се превърнат в туристическа атракция (особено след случилото се със статията в „Пийпъл“, когато любопитни търсачи на сензации започнаха да се появяват, да снимат и надничат през вратите), беше известна с отказите си на поканите за интервю. — Ако тя ни даде зелена светлина, ще уредим нещо.

— Става. Ще чакам да ми се обадиш. — Дотук с любезностите, защото Мариан добави по-сериозно: — Нека не чакаме обаче прекалено дълго. Надявах се да пусна статията в юлското издание.

— Ще ти позвъня в понеделник.

Джери затвори с въздишка. Не ставаше дума само за статията в „Пийпъл“. По-рано тази година популярността в пресата и по телевизията вследствие ареста на сестра Беатрис ги бе изпратила обратно в Средновековието, поне що се отнася до общественото мнение. Един жълт вестник дори бе имал наглостта да предположи, че тя е убивала заради изключително обърквана сексуалност. „Нашата Мадона“ има нужда от повече статии, като тази на Мариан Ейбрамс, за да може обществото да разбере, че монахините не са по-различни от другите хора. Но опитай се да обясниш това на майка Игнасия. По-лесно е било на апостол Павел да покръсти римляните.

Няма значение. Ще се заеме с това в понеделник. Сега имаше време само за кратък разговор със сестра Кармела. В началото на седмицата отговорничката за кошерите бе съобщила на Джери за заразяването на една от колониите с паразити и макар че имаха достатъчно мед на склад чак до пролетта, когато зазимените кошери отново щяха да започнат производство, бедната жена не беше на себе си. Сега Джери трябваше да разбере колко зле е положението.

Тя излезе в коридора, без да заключва вратата на кабинета си. В „Нашата Мадона“ доверието дори не се коментира — би било немислимо някоя от сестрите да си вземе кламерче, без първо да попита. А ако някой видеше пропуск в нечие дело, го казваше направо в лицето. Така Джери бе възможно най-далеч от заобикалящия ги свят. Ето защо не можеше да си представи, че би отишла да работи някъде другаде. След двайсет и осем години това бе вторият ѝ дом.

Тя си спомни как майка Джероум я бе попитала дали иска да стане мениджър на „Благословена пчела“. Беше само няколко месеца след раждането на Клеър и сърцето ѝ бе толкова разбито, че всяка сутрин с мъка ставаше от леглото и с нежелание се изправяше пред поредния изнурителен в търсене на работа ден. Слуховете за затруднението ѝ явно бяха стигнали и до преподобната майка, защото ѝ се бе обадила да я покани на чай.

Възрастната жена премина директно на въпроса:

— Чувам, че срещаш трудности в намирането на работа. Не е чудно, като се има предвид уникалната ти квалификация. — Тя се усмихна — миниатюрна жена, прегърбена от възрастта, която придържаше чашата с двете си изкривени от артритата ръце, за да не

разлее чая. — Не плачи... не съм те поканила за това. Всъщност тук имаме нужда от теб.

Джери не можеше да възпре сълзите си.

— Не виждам как бих могла да съм ви полезна. — Тя се взираше в чинията си с разрязана кифла, полята с мед. Беше се поддала на черното си чувство за хумор, което досега ѝ служеше добре, и бе вдигнала глава, за да добави с лека и развълнувана усмивка: — Освен ако не искате да съм тук, за да напомням за опасностите от грехопадението.

— Дрън-дрън! — Майка Джероум не употребяваше обичайните възклицания. — Не искам да те използвам за пример. Господи, дете, имам по-важни неща за вършене. Нуждаем се от човек, който да се грижи за бизнес делата на „Благословена пчела“, някой достатъчно вещ в манастирския живот, ала да може и да контактува с външния свят, и не се сетих за по-квалифициран човек от теб. — Преподобната майка се усмихна. — Не искаш ли да знаеш каква ще бъде заплата ти?

— Не искам — отвърна тя. — Каквато и да е, приемам.

Бе започнала на следващия ден, та до ден-дневен.

Погледна към коридора — беше празен, дори приемната бе пуста. Вече бе свикнала. Излезе навън и откъм параклиса дочу ангелски хор от гласове — пеенето за късната сутрешна служба. Спря на стълбите и затвори очи, за да се наслади на древните ритми на преклонение. Слънцето се бе показало и хвърляше пъстра зеленикава светлина над манастирската градина, където навсякъде бяха запокитени сечива, а наполовина изпита чаша със сода привличаше мухите. Седем пъти дневно на точно определени интервали сестрите изоставяха всичко и се насочваха към параклиса за определената литургия. При това никоя не носеше часовник.

Джери тръгна по пътеката, където със сигурност щеше да настигне сестра Кармела на път за параклиса. Градината беше прилежно подготвена в очакване на пролетта. Тя огледа наторените цветни лехи и голите розови храсти, оголената беседка, която само след няколко месеца щеше да се покрие с цъфтящи глицинии. Тогава сестра Агнес и нейният екип щяха да са под пълна пара — с навити до лактите ръкави и затъкнати в коланите краища на монашеските си одежди, обявили война на плевелите и паразитите. Дори каменната

статуя на свети Йоан, извисяваща се наред средновековната градина, щеше да бъде основно изтъркана.

— Откога подминаваш приятелите си, без дори да ги поздравиш?

Стресната, се огледа и забеляза отец Риърдън, седнал на пейка под плачещата върба, наполовина скрит от клоните ѝ. Тя извинително се усмихна.

— Извинявай, Дан. Май умът ми беше другаде.

— Наистина имаш нужда от почивка. — Сините му очи се присвиха.

— Почивка ли? Трябва да погледна значението ѝ в речника за чужди думи. — Тя наклони глава и го поглед ма с престорена сериозност. — Може ли да попитам какво правиш тук, шпионирайки невинните хора, които си вършат работата?

Той въздъхна и прокара пръсти през непокорната си черна коса, изпъстрена със сребристо на слепоочията.

— Искан ми се да бях тук по хубав повод... става дума за сестра Серафина.

— Тя?...

Дан поклати глава.

— Фалшива тревога. — За трети път го викаха за последно участие, но старата сестра Серафина, една от основателките на ордена, прехвърлила деветдесетте, някак успяваше да се задържи... сякаш на тънка нишка. — Както виждаш, сега отмарям. — Той дълбоко си пое дъх и признателно се огледа наоколо. Сякаш пред лицето на смъртта е добре човек да си припомни кое прави живота ценен.

Джери не знаеше дали да изпитва съжаление или облекчение. Вкопчването в живота, както сестра Серафина, не беше решение.

— Когато дойде моят час — каза му тя, — бих искала гигантска вълна да ме помете навътре в морето.

— Доколкото те познавам, дотогава има още много време. — Той потупа мястото до себе си. — Седни.

Джери погледна часовника си. Сестра Кармела можеше да почака.

— Добре — каза тя и седна на пейката, — но само за минута. Трябва да бъда на едно място след малко.

Дан се облегна и протегна крака — в черното си расо с бяла якичка, с искрящите си сини очи и широки рамене, от които дрехите

му се пукаха по шевовите, той въплъщаваше мечтата на всяка ирландска майка и на всяка неомъжена жена.

— И накъде си се забързала в този прекрасен ден?

Тя си помисли за Клеър и стомахът ѝ се преобърна за кой ли път.

— Имам среща за обяд.

Той погледна часовника си.

— Доста рано е.

— Познаваш ме... винаги подранявам — отвърна тя, не възнамерявайки да задълбават в темата. — Майка ми все повтаря, че един ден ще изпреваря и самата себе си.

— Как е тя? Не я видях в църквата миналата неделя.

— Добре... винаги така казва. На смъртното си ложе ще ти поръча да сложиш чайника на печката и да не си правиш труда да вадиш поднос, защото ще слезе само след миг. — Джери поклати глава, но Дан със сигурност си мислеше, че крушата не пада по-далече от дървото. — Истината е, че здравето ѝ вече не е както преди. Опитвам се да я накарам да продаде онзи неудобен подарък, но не иска и да чуе.

— Поне е по-добре от сестра Серафина. — Той се загледа в една червеношийка, кацнала на мъха на пътеката. — Дали да не се отбия някой ден през следващата седмица? Звучи ми, сякаш се нуждае от малко развеселяване.

— Ще ти се зарадва. Само я посети на гладен стомах.

Той се засмя от сърце.

— Не съм забравил обърнатия кекс с ананас, който беше направила последния път... изядох три парчета. Не си мисли, че нямам и задни мисли.

— Е, тя ще е доволна да те види при всички положения.

Джери наблюдаваше червеношийката — истинско малко пухено кълбо, как разпръсква капчици вода, които уловиха слънчевата светлина и заблестяха като диаманти.

— Ами ти? Не си се отбивала в енорията от векове — сгълча я свещеникът, продължавайки напрегнато да я наблюдава. — И не ми казвай, че си била прекалено заета. Това извинение вече не минава.

Джери усети как се изчервява. Откъм параклиса като нежен бриз долитаха финалните строфи на службата: „Слава на Отца и Сина, и

Светия дух. Както е било в началото, така е сега и така ще бъде завинаги. Амин.“

— Трябваше да ти кажа по-рано — отвърна тя.

Той повдигна едната си вежда и я изчака да продължи.

Джери си пое дъх, напоен с аромата на влажната почва.

— Кой е човекът, с когото имам среща ли? Моята дъщеря.

Отец Риърдън я погледна объркан.

— Анди ли? Тя не е ли на училище?

— Не Анди. Другата ми дъщеря.

Объркването му се превърна в щастливо учудване.

— Намерила си я значи?

— Преди няколко седмици.

— Е, това наистина е повод за празнуване! — Той протегна ръце — огромни, загрубели, които според някои повече прилягаха на плуга, отколкото на книгите. — Ако пиех, щях да ти предложа един хубав скоч.

— Поне би успокоил нервите ми — въздъхна тя.

— Ти? Безстрашната Джери?

Познаваше я прекалено добре. Беше видял лицето ѝ сред разгневената тълпа на протестантите от „Зелената земя“, които се готвеха да подпалят новопостроените кондоминиуми<sup>[1]</sup> край Хорс Крийк (вместо това тя ги бе дала под съд).

— Децата ми не бяха особено щастливи, когато им казах.

Той сви рамене.

— Трябва да има една-две трудности.

— Става дума и за баща ѝ... тя ще поиска да знае за него.

Руменото лице на Дан потъмня и блясъкът в погледа му угасна.

— Значи ще ѝ кажеш истината... че той е студенокръвен гадняр, срам за якичката, която носи. — Преди години му бе разказала грозната история, но никога не го бе виждала толкова ядосан. Времето изобщо не беше намалило омразата му.

А тя? През всичките години си бе мълчала и ако по онова време внезапното напускане на отец Галахър бе възбудило подозрение, не бе направила нищо, за да разпали пламъците. Нито се беше опитала да се свърже с него. Знаеше само онова, което се говореше — че е предложен за наследник на епископ Кардиф, когато той се пенсионира. Ако се разчуе и една думичка, всичките му шансове ще се сгромолясат.

Но защо трябва да я е грижа за това? Той мислеше ли за нея, когато тя забременя? Дори не беше се погрижил за никакви предпазни мерки, а и двамата знаеха, че е грях (сякаш онова, което правеха не беше). Но Джим не бе принуден да живее с последствията. И ако това въобще му тежеше на съвестта, макар тя да се съмняваше, сега не му се налагаше да се изправи пред една млада жена, изпълнена с въпроси, на които нямаше добри отговори, и не трябваше да се чуди как този нов човек ще се впише в семейство, куцукащо на три крака.

Ако някога Джери бе изпълнена с гняв, сега бе останала само горчилката.

— Имало е ноци, в които съм лежала будна и съм обмисляла всички начини да пренаредя нещата, свързани с него. Но — тук тя въздъхна — не знам дали имам правото да разруша живота на един човек.

— Него не го е било грижа дали разрушава, или не твоя живот.

Тя му хвърли поглед, изпълнен с лек укор.

— Свещениците не трябва ли да даряват опрощение?

— Също така трябва да си държим панталоните закопчани — веднага възрази той.

„Ако отец Дан има недостатък — помисли си тя, — това е ирландският му нрав“, и се усмихна.

— Е, щом гледаш на нещата по този начин...

— Извинявай. Не исках да се увличам. — Юмруците му се отпуснаха, той се наведе напред, като облегна лакти на коленете си, и боязливо ѝ се усмихна. — Мислила ли си да се свържеш с него? Сигурно има цивилизован начин да се справите със ситуацията.

Тя усети как в нея отново се надига част от старата омраза.

— Последния път, когато видях Джим Галахър, беше, за да му кажа, че съм бременна. Той отказа да поеме и най-малката отговорност. Не спираше да твърди, че съм го изиграла и вината е изцяло моя. — Устните ѝ се изкривиха в тъжна усмивка. — Най-лошото бе, че тогава му повярвах.

— Надявам се, сега не изпитваш същото.

— Не, но всичко беше толкова отдавна. Наистина ли трябва да го обсъждаме отново?

— Може би няма да имаш избор.

— Ще го предоставя на Клеър.



— Хубаво име, Клеър. — Той се усмихна.

— Аз щях да избира нещо по-различно. Нещо по-малко интуитивно.

— Като например?

— Айлийн, на ирландската ми баба.

— Имах леля, която се казваше Айлийн. Сляпо вярваше в поговорката „Много баби — хилаво дете“.

Джери разбра какво се опитваше да направи отчето — да успокои собствените ѝ страхове, и усети прилив на обич.

— Искам само да я опозная. Нали не се надявам на нещо невъзможно?

Отец Дан се взираше в градината с каменните ѝ пътеки, които се виеха в далечината отвъд взора, и древните дървета, изкривени от преклонната си възраст.

— Надеждата — каза той и усмихнат се обърна към нея — е само бедна братовчедка на вярата. А с това, скъпа моя, ти си благословена в изобилие. — Изправи се с въздишка. — А сега защо не те изпратя до колата ти? След разговора ни не искам да закъснееш.

Едва бяха тръгнали по пътеката, когато сестрите започнаха да излизат от параклиса, мълчаливо плъзгайки се по павираната пътека, която водеше към основната сграда. Никоя не се учуди, виждайки Джери редом с красивия отец Риърдън (всички клюки за Джим бяха спрели още преди години), точно както на нея ѝ се искаше.

Портата от ковано желязо проскърца, когато той я отвори и излязоха на алеята, край която също растяха розови храсти. Тя му махна за довиждане, щом отчето се качи в стария си понтиак, който май се движеше само чрез силата на вятъра и молитвата. Минути по-късно Джери последва облака прах, вдигнат при неговото заминаване — сестрите нарочно не искаха пътят да се асфалтира, за да държат настрана нежеланите посетители, на които се налагаше да преодолеят коловозите и дупките, за да стигнат до манастира.

Изведнъж я прониза още една тревожна мисъл. „Ами ако Клеър си е променила мнението и е решила да не дойде?“

Сърцето ѝ замря. „Не, тя щеше да се обади.“

Джери не осъзнаваше, че натиска педала за газта повече, отколкото трябва, до момента, в който попадна в дупка и за миг полетя във въздуха. После колелата се удариха в земята с рязък тътен,

достатъчно силен, та зъбите ѝ изтракаха с ясно доловим звук. Обзе я облекчение и тя започна да се смее — тих, бездиханен смях, в който прозираше истерия. Досега не ѝ бе хрумвало, че може би на нея ще ѝ се наложи да изтърпи Клеър.

На десетина километра оттук Клеър се опитваше да се справи със стръмния, виещ се път над долината с предпазливостта на човек, който от най-ранна възраст е научен, че в живота винаги някакъв инцидент просто чака, за да те изненада. Караше от почти два часа и без проблеми беше стигнала покрайнините на Вентура, където шосето завиваше на североизток към магистрален път 33 и започваше да се изкачва. Сега я съпровождаха единствено наклонени скали от пясъчник от едната ѝ страна, а от другата — само тясна скала я отделяше от стръмната котловина.

Пейзажът беше метафора на онова, което я очакваше.

Защо бе настояла да предприеме това пътуване? Тя поне би трябвало да знае. За Бога, та нали е адвокат. И нали такава е първото правило на стратегията, че предимството винаги е на страната на домакините? Ето защо с повечето си клиенти се срещаше в домовете им, където те се чувстваха по-уверени в обсъждането на въпроси за живота и смъртта и съставянето на планове за имотите им.

Точно тогава навлезе в завой и пред погледа ѝ се разкри обсипан с чакъл пейзаж. Почти несъзнателно отби от пътя. Сякаш в транс, разкопча предпазния колан и слезе от колата. Духаше ветреца и тя долови лекия аромат на суха трева и градински чай. Под краката ѝ се разкри обширна долина. В източния ѝ край блесна езеро с гористи брегове, което спокойно се взираше в небето, а на запад няколко скупчени кафяви хълма, тъмни от цвета на горите, се изкачваха, за да посрещнат заснежените планински върхове в далечината. Дъното на долината бе изпъстрено със зелени петна от портокаловите горички в стройни редове, като тропоска, разнообразна тук-там от скупчени постройки.

Приближи се до ръба, вятърът подхвана косата ѝ и задуха в лицето ѝ. Тя познаваше това място. Дежа вю бе прекалено силно — тук ставаше дума по-скоро за усещането ѝ за принадлежност. Но това

беше лудост, нали? Била е на не повече от няколко дни, когато са я отвели оттук.

Усети силен прилив на лекота, все едно бе искра, подхваната от вятъра и запратена към обраслата с шубраци долина под нея. Без значение е, че после никога няма да може да види Джери. Нещото, което бе желала през целия си живот, бе на път да се сбъдне — най-накрая щеше да се срещне с родната си майка.

Думите на Мили отново се върнаха в съзнанието ѝ — „Тя те е изоставила, все едно си някое котенце“. Но би ли могла майка ѝ да е толкова безсърдечна? Само едно бе сигурно — животът беше по-лесен, докато Джери бе празна страница.

Клеър с неохота се обърна и погледът ѝ попадна върху бронзова табела, закачена на бетонна основа само на няколко крачки от нея, отчасти скрита под клоните на висок храст със сребристи листа. Надникна към потъмнелите от времето букви. Споменаваше се за някакъв филм „Чужденец в рая“, заснет някъде тук през петдесетте години. Може би затова пейзажът ѝ изглеждаше толкова познат.

Насочи се към колата и се чудеше що за филм ще се окаже този в края на краищата — съзливлива мелодрама или от онези с претенции за художествена стойност, в които всички говореха на групички и в крайна сметка нищо не се случваше? Независимо от изхода животът никога вече нямаше да бъде същият.

Клеър се върна на пътя, за да започне спускането. Измина още няколко километра, преди сервизите и търговските центрове да заменят скалите и шубраците. Скоро шофираше по главната улица на града с фасадите в испански стил, поръбени с мозайки от яркочветни керамични плочки, и тротоарите, украсени с цитрусови дръвчета в големи глинени саксии. Различни нещица започнаха да привличат погледа ѝ — яркосиня врата с гирлянда от сушени червени чушки, стара въртележка с кончета с нови кожени седла, количка с касетки плодове и зеленчуци, изложени с толкова любов, като че ли бяха бижута. На другия ъгъл до светофара се издигаше пощата от годините на Голямата депресия, снимана на корицата на пътеводителя, който си бе купила. Загледа се в позлатената часовникова кула, която блестеше на обедното слънце. Това някак ѝ се стори като добра поличба.

Следваше инструкциите на Джери и на светофара зави наляво. На ъгъла отдясно съгледа висок дъб, издигнал се над причудливо

заграждение — това би могло да е само кафенето „Къщата на дървото“. Намери място за паркиране и излезе. Ръцете ѝ трепереха, докато пускаше монети в апарата и изтърва една в храстите. Затърси я, но после се изправи с тих, притеснен смях. Какво ли би си помислила Джери, ако я видеше така да ровичка в гъсталака?

До входа на заграждението имаше груб шкаф със стари книги и кутия с отвор за писма с мнения. Клеър влезе и се озова във вътрешен двор, приблизително с размерите на бейзболно игрище, с накацали няколко десетки маси. В дъното се мъдреше паянтова постройчица, а в центъра се извисяваше огромният дъб, който бе видяла от улицата. В ниските клони на дървото бе направена къщичка, към която водеше здрава стълба, където няколко деца играеха и крещяха дружно. В сянката му хората седяха доволни и хапваха, някои четяха книги, без съмнение взети от претъпканите рафтове на входа.

Посрещна я атлетичен мъж с бронзов загар и разкопчана на врата риза. От дълбините на пресъхналата си уста едва успя да извади глас, за да му каже:

— Имам среща. Джери Фицджералд.

Усмивката му се разшири. Изглеждаше на около трийсет години — гъста, чуплива кестенява коса, кафяви очи, искрящо бели зъби като от реклама на „Колгейт“.

— Вие сигурно сте Клеър. Тя ме помоли да ви посрещна. Последвайте ме.

Тръгна след него и панически се заоглежда.

Ами ако беше като в „Маймунска лапа“? Нещо като да внимаваш какво си пожелаваши. Погледът ѝ попадна на жена в тенис екип, която се мръщеше на менюто си. Две маси по-нататък седеше дебелана със сламена шапка и крещящ тоалет, която високо разпитваше за специалистите на деня. Слънчевата светлина падаше на пъстри петна в краката ѝ, но Клеър изведнъж усети студ.

„Направих грешка. Не трябваше да идвам.“ Защо, о, защо, не се ли чувстваше достатъчно добре и когато беше сама?

Джери пристигна няколко минути преди обяд, точно преди да започне напливът. На входа си поговори за малко с Дейвид Райбак. Малкият Дейвид отново бе влязъл в болница и той сигурно бе

подложен на огромен стрес, тичайки напред-назад, но изглеждаше както винаги спокоен. Нямахте представа как успява да се справя. Годишите, през които беше атлет в гимназията и колежа и след това още толкова на работа при баща му, явно са били добра школовка.

Дейвид я заведе до сенчеста маса в задната част на ресторанта, издърпа стола ѝ. Тя седна като лъвица — всичките ѝ мускули я боляха от напрежение. Той погрешно възприе очевидната ѝ изнервеност и я попита с леко намигване:

— Ще се оглеждам за него. Как изглежда той?

— Всъщност е тя. — Джери осъзна, че не знае как изглежда дъщеря ѝ. Просто предполагаше, че ще я познае. Сега се почувства глупаво. — Гореводу на твоята възраст. Казва се Клеър.

Поръча си студен чай и бавно отпи. Минутите се точеха като часове. О, Господи! Това не е ли Маргъорит Мур с дамите от нейния бридж клуб? „Моля ви, не поглеждайте насам“, помоли се Джери. Нямахте нищо против хората да клюкарстват за интимния ѝ живот, но сега случаят бе съвсем различен.

Маргъорит не се обърна. Поне веднъж се занимаваше със собствените си дела. Същото вършеше и Дийн Крибс. Джери забеляза, че ужасният дилър на коли — притежаваше най-големия автосалон за чевита от тази страна на Вентура — е приклешил Мелъди Уайкоф до масата на сервитьорките. Горката Мелъди. Едва ли някой щеше да се сети да ѝ се притече на помощ, като се имаше предвид с какво се е облякла — къса дънкова поличка и бяла блузка, през която спокойно се виждаха очертанията под сутиена ѝ. Джери също би предположила, че Мелъди флиртува с Дийн, както често правеше с повечето клиенти мъже, ако не бе болезнената ѝ усмивка. Дийн не я оставяше на мира. Само още няколко сантиметра и токата на колана му щеше да се отпечата върху кожата ѝ. Джери не чуваше думите му, но от изражението на русокосата сервитьорка — изражение на отчаяно добро чувство за хумор, изнервено до крайност — бе очевидно, че той не ѝ предлага дарения за Червения кръст. Господи, щеше ли този мъж някога да се научи да се държи подобаващо? Действаше така още от гимназията, а после дебеличкият, пъпчив Дийн, който никога не можеше да си уреди среща с момиче, буквално за месец се бе преобразил в зализан продавач с целогодишен загар. Джери го наблюдаваше как сложи месестата си ръка на талията на Мелъди и я

принуди да отстъпи, като се опря на шкафа с приборите, които тихо изтракаха. От мястото си забеляза онова, което Дийн не би могъл — ръката на блондинката се прокрадваше назад и се опитваше да сграбчи някоя вилица.

Джери скочи и се втурна към тях. Хвана мъжа за рамото и твърдо, но любезно каза:

— Защо не си седнеш на мястото, Дийн? Обядът ти изстива.

Той се завъртя и озадачената му физиономия се преобрази в широка и студена като неонов надпис усмивка.

— Джери, винаги е удоволствие да те срещне човек. — Говореше с типичния за продавачите мазен и повлечен тон. — С Мелъди си приказвахме. Може би искаш да се присъединиш към нас? — Той се хилеше, показвайки ѝ, че знае за слуховете, които се носеха за нея.

Джери отвърна на усмивката му и отговори учтиво:

— Страхотна идея. Защо не се обадим и на жена ти? Сигурна съм, че и тя би се радвала да дойде. — И хвърли многозначителен поглед към мобилния си телефон на масата.

Загорялото лице на Дийн придоби цвета на леберкез. Той отстъпи, но усмивката не слезе от лицето му.

— Много добре, Джери. Сигурно си ги отбелязваш с чертички по хълма. Винаги съм казвал, че няма нищо по-забавно от добрите шегички на монахините. — Изтупа невидима пращинка от ревера на сакото си. — Е, радвам се, че се видяхме. — Той намигна на Мелъди. — О, сладурче! Все пак ще взема онова парче пай. Най-обичам да хапвам нещо сладичко след основното ястие.

Мелъди изръмжа тихо и се спусна към него, но Джери беше още по-бърза. Грабна вилицата от ръката на келнерката и я насочи към Дийн.

— Сигурен ли си за пая?

Той пребледня, а усмивката му бавно угасна.

— Като се замисля, бих искал сметката.

Клеър не можеше да повярва на очите си — красива и стилна жена с вилица в ръка държеше на разстояние едър мъж, докато обикновена на вид руса сервитьорка ги наблюдаваше. След напрегнатата размяна на реплики — не можеше да ги чуе — мъжът се завъртя на пети с израз на отвращение и си тръгна.

— Джери... — Собственикът дотича да разбере за какво е цялата олелия.

Клеър продължаваше да гледа ужасено. Значи това е нейната майка. Мили Боже. „В какво се забърках?“

Но беше прекалено късно да се върне. Жената се приближаваше към нея — висока и закръглена, облечена с тесни панталони и мек пуловер от камилска вълна, а на ушите ѝ проблясваха златни халки наред буйните тъмни къдрици. Шокирана, Клеър разпозна същите очи, които всяка сутрин я гледаха от огледалото в банята — големи, зелени и с гъсти мигли. Очи, които сега се изпълниха със сълзи.

— Клеър? — Джери хвана дланите на момичето с двете си ръце. Клеър усети трепета им, а озадачените зелени очи търсеха нейните напрегнато, почти жадно, та чак ѝ се прииска да се отдръпне. — Толкова си хубава. Нямах представа, че си толкова красива. — Гласът ѝ беше тих и странно приспивен.

— Хубаво е... да се срещнем най-накрая — успя да промълви Клеър.

— Надявам се, че инструкциите ми са ти помогнали.

— Всичко беше наред. А и тръгнах доста по-рано.

Джери ѝ се усмихна разкайващо.

— Съжалявам за инцидента преди малко, но смятам, че Дийн си го просеше.

— Какво е направил?

Погледна русата сервитьорка, която вече разпалено обясняваше на собственика на заведението.

— Нека просто да кажем, че той искаше нещо повече от захар в кафето си.

— Ооо. — Клеър леко ѝ се усмихна. Откъде можеше да знае дали Джери не е някоя луда?

Седна на стола срещу нея. Сервитьорката прекрати излишния си и забърза към тях.

— Каквото и да си поръчаш, заведението черпи — каза тя и погледна Джери с нещо като обожание. Кичур платинена коса, показващ повече от сантиметър черни корени, се бе измъкнал от кока на върха на главата ѝ и фибите. Тя го прибра зад ухото си. — Господи, ако не беше ти, сигурно щях да правя компания на Джими в участъка.

— Ще пия още един студен чай. — Джери ѝ се усмихна. — Ооо, ако да си арестувана от този твой красив съпруг, е някакъв вид наказание, то тогава не съм ти направила никаква услуга. — Тя се обърна към Клеър. — Ти какво ще пиеш?

— За мен същото — каза тя.

Джери изчака сервитьорката да се отдалечи достатъчно, после се наведе напред.

— Ако предпочиташ, можем да отидем на някое по-усамотено място?

— Тук е добре — каза тя и поклати глава.

— Поне храната си я бива. А и атмосферата е неповторима.

Храната беше последното нещо, за което Клеър можеше да мисли. С формата, която стомахът ѝ бе придобил в момента, щеше да е чист късмет, ако успееше да хапне и едно кротонче.

— Прекрасно е. Цялата долина... красива е точно както ми каза.

Джери се облегна назад и отпусна веждите си.

— Мислех да те разведа наоколо, след като обядваме.

Клеър се поколеба, после отвърна:

— Разбира се. Искам да кажа... да, ще ми хареса. Първо обаче бих искала да си оставя багажа в мотела.

— Къде ще отседнеш?

— В странноприемница „Хорс Крийк“.

— Добре. Можем да спрем там по пътя.

„По пътя за къде?“ Клеър се зачуди и още веднъж почувства, че е отхапала по-голям залък, отколкото може да преглътне. Джери не изглеждаше от хората, които приемат „не“ за отговор.

Тя явно усети колебанието на момичето и бързо добави:

— А сигурно си уморена... Може би първо ще искаш да си починеш.

— Всъщност...

— Искам да кажа, не бързаме за никъде, нали? Тук си до неделя.

— Точно така. — Изведнъж Клеър се почувства изцедена, но с подходящата доза ентузиазъм успя да изрече: — С нетърпение очаквам да се запозная с децата ти.

Студеният им чай пристигна и Клеър с благодарност отпи.

— И те са повече от любопитни за теб. — Джери бавно махаше обвивката на сламката си.



— Предполагам, не всеки ден им се случва да се запознаят със сестра, за която не са подозирали. — Клеър искаше да разчупи леда, но думите ѝ прозвучаха по-скоро като саркастична забележка и се изчерви.

За миг Джери помръкна.

— Като заговорихме за това, не спомена дали имаш братя или сестри, когато разговаряхме по телефона.

— Единствено дете съм.

— Сигурно си била самотна, докато си растяла.

— Родителите ми компенсираха това — отвърна схванато Клеър.

— Не исках да кажа... — Лицето на Джери посърна. — О, Господи! Боях се... че ще си объркам приказката. Имам този лош навик.

Клеър омекна.

— Мисля, че и двете сме малко нервни.

Джери се пресегна, сякаш да я погали по бузата, но протегнатата ѝ ръка остана за миг във въздуха, преди да се отпусне отново в скута.

— Не мога да ти опиша колко пъти съм си представяла тази ситуация. Двете... — По бузата ѝ се търкулна сълза и тя я избърса с тих стеснителен смях. — О, Господи! Обещах си, че няма да го правя... да те притеснявам с подобни излияния. Просто... — гласът ѝ заглъхна — мина толкова много време.

Клеър също усети как в очите ѝ напират сълзи.

— Мисля, че имаме доста за наваксване.

— Сигурно имаш хиляди въпроси.

Клеър усети как въздухът наоколо се сгъсти. Пое си дълбоко дъх, а белите ѝ дробове сякаш се изпълниха с вода.

— Всъщност е само един... Защо?

Джери обходи с поглед лицето на дъщеря си и съзря лек упрек, съчетан с нещо по-дълбоко и отчаяно. Усети пристъп на паника и си помисли: „Стъпих с погрешния крак.“

Трябваше да намери начин да се върне на правилния път.

— Бях млада — започна колебливо и сведе поглед към масата, където беше сгънала обвивката от сламката на идеален четириъгълник.

— О, знаех в какво се забърквам, когато... че може да има последици. Просто никога не съм си мислела, че ще забременея.

Вдигна поглед към Клеър, която мълчалива седеше и я слушаше внимателно, като кошута наред пъстрата сянка. Изглеждаше ѝ позната и същевременно толкова различна от онова, което бе очаквала, и това предизвикваше у нея лек шок всеки път, когато погледите им се срещнеха. Бе си представяла, че Клеър е красива, но не чак толкова. Тя беше висока и стройна като Джим, с неговите устни и порцеланова кожа, леко изпъстрена с лунички. Само очите ѝ бяха същите като на Джери.

— Беше ли влюбена в него? — попита Клеър.

Джери се усмихна.

— Ситуацията не беше подобна на тази, която се нарича нормално ухажване. Разбираш ли, аз бях монахиня.

Клеър я погледна слисана. Майка ѝ се усмихваше.

— Да, знам. Трудно е да повярваш, като ме виждаш сега.

— Нямах представа.

— Как би могла?

— Какво се случи, след като разбра, че си бременна?

— Напуснах манастира и се пренесох при майка си. Беше трудно и на двете ни. Баща ми беше починал няколко години преди това и тя едва свързваше двата края. Що се отнася до мен, не можех да си намеря абсолютно никаква работа. Кой ще наеме бивша монахиня?

— Значи никога не си мислила да ме... задържиш? — Изражението на Клеър беше равнодушно.

Джери се задави от напирания ироничен смях.

— Не мислех за нищо друго. В края на краищата направих онова, което сметнах за правилно. За теб. За двете ни. — Тя замълча. — Не знаех, че ще прекарам остатък от живота си, съжалявайки за това свое решение.

Някаква мрачна сянка премина през лицето на Клеър, но когато заговори, тонът ѝ дори беше леко приповдигнат:

— Няма за какво да съжаляваш. Не бих могла да искам по-добри родители.

Джери се насили да се усмихне и да задържи усмивката си.

— Разкажи ми за тях.

Изражението на Клеър омекна.

— Баща ми е пенсионер. Беше управител на супермаркет. Майка ми работела в счетоводния отдел на горния етаж... в продължение на двайсет години... но напусна работа, за да си остане вкъщи и да се грижи за мен.

— Представям си ги като мили хора.

— Наистина са такива.

— Бих искала да се запозная с тях някой път.

Клеър се стегна.

— Не мисля, че е много добра идея.

Джери се засегна. Какво имаха те против нея? Ако не друго, поне трябваше да са ѝ благодарни.

— Просто ми хрумна — каза тя и сви рамене.

— С какво се занимаваш? — Клеър беше нетърпелива да смени темата.

— Мисля, че съм направила пълен кръг. Сега съм мениджър на производството на мед към манастира. — Джери посочи към бара отпред, където сред редицата различни шишета и други опаковки на рафтовете се виждаха и десетина буркана с мед от „Благословена пчела“. — Единствената разлика е, че вече не нося було.

— Звучи ми интересно.

— Така е през повечето време. — Погледът на Джери попадна на ръката на Клеър, където блещукаше малък сапфир. — Не ми каза, че си сгодена.

— Не съм, ами не точно... по-скоро ми предстои годеж. — Тя се засмя притеснено и отпусна ръце в скута си. — Байрън е втори курс в Станфорд.

— Отдавна ли се познавате?

— Може да се каже, че практически сме израснали заедно. Родителите му са съседни на моите. — Тя се изчерви и Джери усети, че има още нещо. — Ами ти? Спомена, че си разведена.

— Почти от две години.

— Той не е...

— Не. — Джери си пое дълбоко дъх. — Това се случи много преди да се запозная с Майк. Твоят баща беше... е... свещеник.

Последва пълна тишина, която Клеър наруши с усмивка:

— Е, не точно това очаквах.

— А какво очакваше!

— Не знам... Джеймс Дийн от „Бунтовник без причина“. — Тя сви рамене, все така усмихната. Слънчев лъч си проправи път през клоните точно в този момент и я освети, а косата ѝ придоби десетки оттенъци на кафявото: от тъмно медено до рижаво. — Той наблизко ли живее?

Джери поклати глава.

— Сега е в Архиепископството на Сан Франциско.

— Искате ли да се запознаем с мен?

— Ще трябва да попиташ него. Но моето предположение е, че отговорът ще бъде не.

— Какво те кара да мислиш така?

— Първо, ще трябва да признае твоето съществуване.

Клеър я погледна объркано.

— Той не знае ли?

— О, разбира се, че знае. Но знаенето и признаването често са съвсем различни неща.

— Може би ако отида да го видя...

— Можеш да го направиш. — Джери подбра следващите си думи много внимателно. — Но не бих ти го препоръчала.

Клеър притихна, загледана замислено в далечината. Най-накрая Джери каза:

— Сигурно си гладна. Хайде да поръчаме.

Погледът на Клеър се върна към нея.

— Всъщност не мисля, че имам апетит. — Бе леко смутена, сякаш се боеше, че ще изглежда груба.

Апетитът на Джери също се бе изпарил.

— Имам по-добра идея... да пропуснем обяда. Ще го компенсираме с голяма вечеря. Обичаш ли китайска храна?

— Разбира се. Каквато и да е.

— Съжалявам, но не мога да ти я предложа домашно приготвена. Не съм точно Марта Стюърт. — Устните на Клеър се извиха в усмивка и това предизвика Джери да добави: — Какво? Нещо смешно ли казах?

Момичето поклати глава и стисна устни, за да спре да се усмихва.

— Нищо. Просто си помислих, че ти и майка ми все пак имате нещо общо.

— И двете ли сме лоши готвачки? — Това поне беше нещо.

— Нека просто кажем, че в нашата къща готвех предимно аз.

— Талант, който очевидно не си наследила от мен. — Джери се засмя. — Изчакай да се запознаеш с твоята... моята майка. Тя прави най-доброто говеждо с царевица от тази страна на Атлантическия океан, а соденият ѝ хляб е извънземен със сигурност. Двете ще можете да си говорите за рецепти чак до сутринта.

Тя повика сервитьорката, която явно беше забравила инцидента с Дийн и сега упорито флиртуваше с Боби Тредуел. Мелъди побърза да дойде. Джери забеляза, че бузите ѝ бяха по-зачервени от обикновено, а горните две копчета на блузата — разкопчани.

— Променихме решението си за обяда — каза ѝ Джери.

— Да не би да има някакъв проблем?

— Не, никакъв.

За момент Джери почти си повярва. Бяха преодолели най-голямата височина, нали? Най-лошото със сигурност вече бе зад гърба им.

Вече бяха навън и вървяха по тротоара, когато Клеър не можа да удържи абсурдността на последната си мисъл и попита:

— На колко точно години беше!

— На двавет — отвърна ѝ Джери.

Лицето на Клеър помръкна.

— Мислех...

Нямаше нужда да го казва — по-лесно щеше да ѝ бъде да прости действията на тийнейджърка. Но двавет години — е, това беше различно. Джери е била напълно пораснало момиче.

Отвори уста, за да обясни, но нещо в изражението на Клеър я накара да размисли.

— Сега вече се чувствам стара като околните хълмове — отвърна тя с пресилено веселие в гласа. — Всъщност аз самата имам нужда от малко почивка.

Обри наблюдаваше през прозореца жената, която вървеше по тротоара. Висока, дългокрака, с целеустремена крачка, а пуловерът ѝ нежно обгръщаше щедрите извивки. Светлината обливаше лицето ѝ и дори от кабинета си на втория етаж виждаше, че тялото ѝ е зряло... и все пак по-прекрасно от тези на младите жени, които непрекъснато му

подаваха визитките си. Радваше се, че тя не бе направила грешката на повечето жени, приближаващи петдесетте, да прибегне към пластична операция или поне да боядиса косата си.

„Изабел щеше да одобри.“

Мисълта, както обикновено, бе придружена от познатото придръпване — подводно течение, което можеше да го издърпа от морето, дори да не можеше да плува много добре. Тази година съпругата му щеше да навърши четирийсет и шест години. Изабел, чиито коси бяха с цвета на слънчевата светлина, огряваща хълмовете, на които той се наслаждаваше всеки ден, и с устни и очи, изписани сякаш с перце. Изабел, която можеше да накара цигулката да запее от радост или да заплаче от отчаяние.

Пропъди мисълта от съзнанието си. В някои моменти се луташе на ръба на лудостта и онази особена тъмнина все още беше там някъде — приклепнала като тигър в очакване на плячката си. Понякога по-голяма, друг път по-малка. Но винаги беше там. Доктор Драйър бе обяснил, че с времето ще става по-лесно, но Обри откри, че дори и да беше така, процесът не бе постепенен и плавен, като конци, които се разплитат на съставните си нишки, а странен и заобиколен маршрут, понякога сякаш отвеждащ към нищото. За това лекарят не му бе споменал.

„С какво си се заел, Обри?“

„Аз съм диригент, знаеш.“

„Не питах за това, как си изкарваш прехраната?“

„Виждам накъде води разговорът.“

„Накъде?“

„Някаква глупава каша за естеството на живота, предполагам.“

„И защо го наричаш каша?“

„Защото всичките глупости, че животът продължава, са си точно това — глупости. Животът не е просто да се живее... става дума и за смърт. Хората, които обичаш, умират. Хората, които не е трябвало да изкарват колата през нощта в проливния дъжд.“

„Звучиш толкова ядосан.“

„Аз съм ядосан, по дяволите! Тя не е мислила, не е спряла дори за миг да помисли за онова, което би могло да се случи... какво ще се случи с нас, ако...“

„Какво? Кажете го, Обри.“

Но той не можеше да го направи. Защото тогава щеше да се остави на течението и тя щеше да си отиде — наистина и завинаги да си отиде. Затвори очи и видя покрития ѝ с цветя ковчег. Червени, сини и алени, които се спускаха чак до земята. Изабел обичаше ярките цветове — апартаментът им на улица „Сент Пере“ беше в яркоцветни райета и флорални мотиви. Малкият бял ковчег до нейния бе почти в противовес — шамар в лицето на всичко, което някога бе обичала. Но бебешките ковчези не са в тъмни цветове. „Не знаеше това, нали, доктор Драйър? Не, разбира се, че не, копеле такова!“

Обри се отдалечи от прозореца. От стереото долиташе „Соната за цигулка и пиано в сол мажор“ от Франк и той спря, за да остави музиката да премине през тялото му като силен бриз, отвяващ развалините. Отначало не беше сигурен за този запис с неговата замечтана, почти галска атмосфера и строго внимание към детайлите, но тя го омая. Разбира се, нищо не можеше да се сравни с изпълнението на Изабел, но нейните дискове бяха прибрани в чекмеджето. Не можеше да ги слуша след смъртта ѝ.

Онова, което повечето хора не разбираха за музиката, мислеше си той, е, че тя не е застопорена. Запис, който си слушал сто пъти, би могъл да zazvuchi по съвсем различен начин сто и първия път. Концерт на Бах, отличаващ се с прецизността на математическо уравнение, съвсем ненадейно може да те разплаче. Музиката е просто рамка, продължаваше да размишлява той, на която, елегантно или не, се градят надеждите и мечтите.

Обри слизаше по стълбите, разсъждавайки колко по-лесно би било всичко, ако животът е разделен на части като музикално произведение. Адажиото следва алегретото, отморяващата тишина на пианисимото след тропота на фортисимото. Джери, мислеше си той, би могла да бъде конбрио — с дух. Винаги, когато я видеше, се чувстваше освежен като след ободряваща разходка. А сексът...

Това поне не го бе изоставило. Само в най-тъмните часове на най-мрачните си дни желанието си отиваше. Джери Фицджералд просто бе отворила вратата и бе пуснала в живота му чист въздух и светлина. И още по-хубавото бе, че тя му се отдаваше изцяло, а не искаше нищо в замяна. Неговото желание бе и нейно — приятелство и интимност без обвързване. Нямахше да има изисквания, по неизречен или друг начин, и нямахше да има сълзи, когато дойдеше раздялата.

Джери бе единствената жена измежду познатите му, която би избягала по-бързо и от него към хълмовете само при звука на сватбените камбани.

Той чуваше стъпките ѝ в антрето, слизайки по стълбите, и гласа ѝ, докато тихо разговаряше с Анджелита. Щом го видя, по лицето ѝ се разля дълбоко облекчение. Испанският ѝ, доколкото той знаеше, беше оскъден, както английският на прислужницата му.

Анджелита го попита:

— Сеньор Ролинджър, да донеса пиене?

— Има студен чай в хладилника. — Той се усмихна на Джери, която изглеждаше обгърната от вятъра, направил страните ѝ розови, а очите ѝ блестящи. — Или искаш нещо по-силно?

— Студен чай е добре — отвърна тя.

Анджелита забърза към кухнята — кльощаво малко същество с огромни кафяви очи, което му напомняше Бамби. Той я наблюдаваше как се отдалечава и осъзна, че не бе намерил заместничка на Лупе, доколкото бе осигурил на юначната възрастна прислужничка компромисно решение — Анджелита вършеше тежката домакинска работа, а Лупе наблюдаваше всяко нейно движение. Похвално за момичето бе, че изискванията на пралеля ѝ не засегнаха дори за миг веселия ѝ нрав.

— Сигурен ли си, че моментът е удобен? — Джери го целуна по бузата. Долови аромата на чист въздух, примесен с нещо леко и цитрусово, като току-що набрани лимони, все още топли от слънцето.

— Не бих могъл и да желая по-приятно прекъсване. — Когато му се обади преди няколко минути, той бе по средата на писането на партитура. Гласът ѝ предизвика обаче толкова вълнуващи асоциации, че веднага прие извинението за прекъсването, за да я покани.

— Обещавам, няма да стоя дълго — отвърна му тя.

Той се сети, че именно днес Джери трябваше да се запознае с дъщеря си. Добре ли бе минало всичко? Изглеждаше леко обезпокоена и му хрумна, че никой не можеше да оправдае очакванията ѝ. Вероятно и дъщеря ѝ се чувстваше по същия начин. Това е проблемът на хора, усетили отсъствието на нещо — тема, с която той е добре запознат, бяха склонни да идеализират реалността в съзнанието си. Дълбоко в себе си той таеше зрънце съмнение, че дори Изабел, ако днес беше



жива, нямаше да може да достигне наистина обожествените му спомени за нея.

— Остани толкова, колкото щеш — отвърна той с усмивка. — Искам да чуя всичко. — Хвана я за ръка. — Да седнем ли на терасата? Днес е доста топло.

Те преминаха през обляната от слънце дневна с тъмните мебели от мисията, тапицирани с яркоцветни югозападни материи — всичко беше дело на Сам (нейният вкус съвпадаше с неговия, затова не бе видял причина да променя интериора), — и Обри си спомни за първото си посещение в „Исла Верде“ преди не повече от пет месеца. За разлика от агентите по недвижими имоти, които изтъкваха всички предимства, та чак ставаха досадни и ти се искаше да ги изхвърлиш през прозореца, Сам Кайли бе оставила къщата да говори сама за себе си.

— Наслади й се. Тук съм, ако имаш някакви въпроси — бе казала тя, спря по средата на опаковането на багажа си и му посочи с ръка стълбите.

И той бе направил точно това, като се бе разходил из стаите, попивайки атмосферата така, както би сторил и с особено хармонично музикално произведение — праволинейната солидност бе омекотена от средиземноморски извивки, искрящата белота тук-там бе нарушена от декоративни керамични плочки. Гледката от всички прозорци бе различна, но еднакво приятна по свой си начин. Тези на долния етаж гледаха към градината, а на втория — към далечните хълмове. Това бе къща, построена, за да устои на пожари и земетресения, и засега успешно изпълняваше ролята си на пазач от спомените за Изабел.

Те пристъпиха на терасата, където басейнът блещукаше в неземно синьо, а цитрусовите дръвчета бяха натежали от зелените кълбета на зреещите плодове. Високите каменни стени, обвити в тропически храсти, сякаш улавяха слънцето в купа. Когато се настаниха в шезлонгите, Обри усети топлината, която излъчваха плочките през кожата на мокасините му.

Анджелита се появи точно в този момент, понесла поднос с чайник и чиния с току-що изпечени *dulces*<sup>[2]</sup>. Остави го на стъклената масичка между тях и бързо се отдалечи със сведен поглед.

— Защо винаги имам чувството, че тя почти очаква да ни завари да се въргаляме голи по земята? — отбеляза Джери със смях.

— Може би защото обикновено го правим.

— При затворени врати.

— Ако искаш да се качим горе...

— Ти си непоправим. — Закачлива усмивка заигра на устните й... устните, на които не можеше да се насити.

— Компанията ти ми е приятна във всичките й проявления. Със или без дрехи.

— Това е най-хубавото нещо, което си ми казвал.

Той й наля чаша чай, преди да напълни и своята.

— А сега за дъщеря ти. Как изглежда?

Лицето на Джери засия.

— О, Обри, тя е всичко, на което съм се надявала — красива, умна, уравновесена.

— Oui<sup>[3]</sup>. Тя е твоя дъщеря.

— Все още трябва да се ощипя, за да повярвам.

Той усети внезапна и силна болка и застина, все едно го бе ударил ток. След десетгодишни опити с жена му бяха полудели от радост, когато научиха, че очакват дете. Сега никога нямаше да познава детето си, своя син.

Той се замисли за детството си. Девет месеца в годината в студената и влажна Великобритания, а от юни до август живееше с баба си и дядо си в Бритъни. Спомни си как събираше стриди в залива на Трините сюр Мер, а неговият grand-pere<sup>[4]</sup> го учеше да разтваря твърдите черупки, и неговата grand-mere<sup>[5]</sup> със старовремските си рецепти като стрито на прах зеле, за да накара главата ти да заври, и кръстовче за лекуване на болки в стомаха. Провинциалният им диалект приличаше малко на правилния френски от учебниците, който той говореше с баща си.

Удоволствията от цивилизацията там бяха рядкост — кладенец, който вечно заплашваше да пресъхне, и единственият телефон, отстоящ на десет минути път с велосипед. И все пак в края на лятото, когато дойдеше време да се връща към безкрайния сезон в „Итън“ и още по-безкрайните училищни ваканции с родителите му в градската им къща на „Чини Уолк“, той заставаше на пристана с буца колкото стрида, заседнала в гърлото му, и се опитваше да преглътне напирещите сълзи. Дори и днес, в нощите, когато не можеше да заспи,

затваряше очи и извикваше спомена за аромата в къщата на баба му — изпечен хляб и чаршафи, съхнещи на простора.

— Радвам се за теб — каза той на Джери.

Изведнъж обаче лицето ѝ потъмня.

— Проблемът е, че не съм сигурна дали тя ме харесва.

— Дай ѝ време.

Никой не можеше да не хареса Джери. Но, разбира се, той беше предубеден. Обри си помисли как тя бе озарила живота му и как въпреки всичките месеци, откакто се срещаха, все още не се бе уморил от нея. Сега я гледаше и му бе трудно да повярва, че само преди година нямаше ни най-малко желание да ходи по срещи.

Спомни си първата им среща на музикалния фестивал миналото лято. Колко жизнена изглеждаше тя и колко поразен бе той от напълно освежаващата ѝ липса на страхопочитание. За Джери той не беше великият Обри Ролинджър, а само мъж, когото тя намираще за интересен.

— Тази вечер ще я заведа къщи, за да се запознае с децата — обяви Джери.

— Ще бъде интересно — отвърна той.

— Меко казано. — Тя изстена.

Искаше му се да я окуражи, но какво би могъл да каже, без да прозвучи банално? Вместо това ѝ подаде чинията с мексикански сватбени кексчета, които Лупе бе изпекла сутринта.

Тя си взе едно и започна да го гризе инстинктивно.

— Все още се чувствам, като че сънувам. И през всичките тези години съм се чудила колко ли е пораснала, дали се справя добре в училище, дали... — Тя замълча и го погледна смаяна.

Погледът на Обри се замъгли и той усети соления вкус в устата си. Сълзи, осъзна стреснато. Не беше плакал от толкова отдавна.

— Синът ми щеше да стане на четири тази година — промълви тихо.

— О, Обри... Съжалявам. — Тя затвори с юмрук устата си. — Не се усетих.

— Всичко е наред — успокои я той.

За пръв път ѝ бе заговорил за това и почувства как стегнатият възел вътре в него се разхлаби. Нямаше нужда да усложнява нещата,

достатъчно бе, че можеше да говори за неизразимото, без земята да се разтваря под краката му.

Смениха темата. Той ѝ разказа за предстоящото си пътуване до Будапеща, където щеше да е гост диригент на фестивал, посветен на Лист, със солисти от цял свят. Тя пък му сподели за предстоящата статия на списание „Уест“ за „Благословена пчела“ и за трудностите, които щеше да срещне, за да накара игуменката да се съгласи.

Джери реши, че е време да си ходи, и двамата тръгнаха по павираната пътека към портичката на дворчето пред къщата, сгушила се под дълбоката сянка на дърветата, а езерцето блещукаше в сенчестата тъмнина. Обри я прегърна и леко я целуна по устните.

— Свободна ли си следващия петък? Имам билети за концерт.

— Ще си погледна графика.

Винаги му отговаряше така и той се усмихна, защото бе използвал същата реплика пред други жени, макар и не толкова искрено. Имаше толкова много след Изабел и всички те копнееха да го утешат както в леглото, така и извън него. Нямаше кураж да им каже, че изобщо не се интересува от предложенията им.

Сега, когато гледаше Джери, застанала до езерцето под пъстрата сянка, искаше единствено да я отнесе в спалнята си. Вместо това я хвана за ръка. Странно, но онова, което най-много му липсваше от времето, когато беше женен, бе меката женска длан в неговата.

— Трябва да го правим по-често — каза той.

Тя се отдръпна със смях.

— Казваш го сега.

— Сериозно говоря.

— Прочутите последни думи — ще ти омръзна след седмица. — Започна да рови в дамската си чанта за ключовете. Как успяваше да открие нещо при целия този хаос на вещи в чантата ѝ, така и никога нямаше да разбере. — Между другото, Сам пита дали ще ме придружаваш на сватбата на Лора. Поради някаква причина очаква да дойдеш. — Тя спря, за да му се усмихне сякаш по установена странна и древна традиция.

Обри вдигна рамене.

— Аз съм навит, ако и ти искаш.

— Чудесно. Ще ѝ предам.

Той ѝ махна с ръка, когато тя излезе през портичката. Тежестта, която носеше като мокро сако, бе изчезнала. Сега се чувстваше по-леко от дни наред. Ако доктор Драйър беше прав, ако това беше истинската му работа — да живее живот на пълни обороти, Джери Фицджералд му бе дала такъв назаем.

---

[1] Кондоминиум — съвместно владение. — Б.ред. ↑

[2] Dulces (исп.) — дребни сладки. — Б.пр. ↑

[3] Oui (фр.) — да. — Б.пр. ↑

[4] Grand-pere (фр.) — дядо. — Б.пр. ↑

[5] Grand-mere (фр.) — баба. — Б.пр. ↑

## ШЕСТА ГЛАВА

— Красиво е — каза Клеър.

От двете ѝ страни се простираха леко хълмисти пасища в различни оттенъци на кафявото и зеленото, изпъстрени с гигантски дъбове и явори. Тук-там се виждаше по някой кон. Бяха шофирали почти час и все още очакваше да зърне обрани овошки или дори един неонов надпис.

— Трябва да ги видиш през пролетта. След няколко месеца всичко ще е покрито с макове. — Джери нарочно караше бавно, като човек, свикнал да шофира бързо, на когото сега се налагаше да закара възрастен роднина на лекар. — Когато бяхме малки, татко често ни казваше, че те са призраците на златотърсачите от 1894 година, които се връщат, за да ни преследват.

— Той кога е починал?

— Когато бях на тринайсет. — Под деловия тон Клеър долови нотка на нещо като тъга — онова, което французите наричат *tristesse*<sup>[1]</sup>.

— Майка ти не се ли омъжи повторно? — Клеър си помисли за Лу и Мили, които бяха заедно от толкова отдавна, че бяха заприличали на сол и пипер. Понякога сякаш четяха мислите си.

Джери поклати глава.

— Беше достатъчно млада, само Бог знае... беше едва на четирийсет. Но винаги е казвала, че за нея имало един-единствен мъж и това бил татко. — Тя намали, за да не удари катерица, която подскачаше по шосето. — Срецнали се по време на войната, докато баща ми бил в отпуската в Дъблин. Излязъл с приятелчетата си вечерта и по случайност мама била на смяна в един от пъбовете, където се отбили. Когато ѝ казал, че се казва Фицджералд, разбрала всичко... било като знак. — Тя се усмихна. — Моминското име на майка ми е същото.

„Моите баба и дядо“, помисли си Клеър и завъртя мисълта в съзнанието си така, както би се насладила на някакъв нов и екзотичен вкус в устата си.

— Не всичко е било идеално обаче — продължи Джери. — Имали са доста проблеми. Моят баща... е, нека просто кажем, че гръбнакът на мама бил достатъчно як и за двама им. Мама поддържала нещата в ред, когато... — Тя млъкна със загадъчна усмивка. — Ще разбереш, когато я видиш.

— Нямам търпение.

Вече пътуваха нататък. Клеър се усещаше напрегната и развълнувана не защото Джери не се стараеше да я накара да се чувства добре, а защото се престараваше. Колко по-лесно би било, ако можеше да се върне в Мирмонт жива и здрава със съзнанието, че през цялото време родителите ѝ са били прави — че Джери е повърхностно, безсърдечно същество без никакви чувства към детето си, подобно на котка към отрасналите си рожби. Вместо това обаче с всяка мила дума и изпълнена с надежда усмивка Клеър оставаше с впечатление, че ножовете, забити в гърбовете им, рязко се завъртаха.

— Имам прекрасен брат, Кевин — продължи Джери. — Беше малък, когато татко почина.

— Наблизо ли живее?

След завоя пред погледа им се показва червената ферма на баба Моузес. Отпред имаше надпис на ръка: *Антики Луелин*

— В Сан Франциско — отвърна ѝ Джери. — Искане ми се да го виждахме по-често, но когато не може да се освободи, просто кани децата да му гостуват.

От начина, по който говореше, Клеър усети, че двамата са много близки.

— Аз живея само на един час оттам — каза тя.

— Ще ти дам адреса му. Умира да се запознае с теб. — Джери отметна тъмна къдрица, залепнала за бузата ѝ. — Всъщност двамата имате нещо общо — обичате да готвите. Кевин е главен готвач в „Рагу“. Чувала ли си за него? Удостоиха го с три звезди.

— Не излизам много. — Устните на Клеър се извиха в тъжна усмивка. Попълвайки с Джери празните места в историята — кратка история на живота и времето на Клеър Брустър, — тя осъзна: съществуването ѝ е доста отегчително.

— Кевин е точно обратното — обикновено се храни навън. Дарил винаги се оплаква, че почти не го вижда. — Клеър сигурно я

беше погледнала озадачено, защото Джери бързо добави: — Дарил е човекът в неговия живот.

Значи чичо ѝ е гей. Клеър се зачуди какво ли щяха да кажат родителите ѝ за това. Лу наричаше гейовете „чудаци“, а Мили беше убедена, че единственото им развлечение е да покваряват момченца.

— Майка ти знае ли?

Джери въздъхна.

— И да, и не. Знае, но се преструва, че не знае. Що се отнася до мама, Дарил е нещо като продължена версия на съквартиранта на Кевин от колежа.

— Родителите ми по-скоро биха умрели.

Клеър веднага съжали за думите си. Ами ако Джери я разбере погрешно? Независимо от недостатъците им те бяха нейните родители. Джери беше просто приятна жена, която случайно ѝ се оказа роднина.

Клеър почувства облекчение, щом чу веселия отговор:

— Господ знае, че е достатъчно трудно да бъдеш родител дори и при най-доброто стечение на обстоятелствата. Спомням си миналото лято, когато Анди искаше да си пробие веждата. — Тя се изкикоти. — Всеки би си помислил, че иска да се запише в цирка, ако съдеше по реакцията ми.

— Кой спечели?

— Споразумяхме се вместо това да си направи още по две дупки на ушите. Клеър се усмихна.

— Имам клиент, който искаше в завещанието му да впиша условие, че ако внукът му се появи на погребението му с обеца на носа, ще бъде лишен от наследство.

Джери отметна глава назад и се разсмя от все сърце, а отражението ѝ заигра по стъклата на слънчевите ѝ очила като движещи се образи на тъмен екран.

— Обзалагам се, че можеш да напишеш книга.

— Не точно. Всъщност — усмихна се тъжно — обикновено работата ми е доста отегчителна.

— Ако можеше да започнеш отначало, пак ли щеше да станеш адвокат?

Клеър си помисли за Кити.

— Когато бях в гимназията, почасово работех в чайната „На чай с приятели“, какво име, а? Това е една стара къща и собственичката,



моя приятелка, приготвя всички сладкиши. Ако можех, ето това е, което бих искала да правя... да съм на мястото на Кити. — Тя поклати глава. — Но все едно да искам да отида на Луната.

— Защо не? — Джери зададе въпроса си така, сякаш ставаше дума за нещо толкова лесно, като да си смениш мястото в автобуса.

— Ами, като начало, не знам абсолютно нищо за управлението на бизнес.

— Можеш да се научиш. А и вече умееш да готвиш.

— Като хоби, не като професия.

Джери замълча, сякаш размишляваше.

— Ако имаше партньор... — каза тя най-накрая и зави по еднопосочна алея, осяяна с дупки. — Например тази твоя приятелка. А и познаваш неща като отписване на сметки и данъчни облекчения. Може и да проработи.

— Ако някоя от нас имаше пари, които ние нямаме.

— Не можеш ли да вземеш заем?

— Вече съм затънала до уши в студентски заеми.

Джери се усмихна.

— Е... само размишлявах на глас.

— По-скоро става дума за строене на въздушни кули — каза Клеър през смях.

— Империи са били построени от по-малко.

„Как би могла да знаеш кое е най-добро за мен?“, помисли си Клеър. Джери можеше да не се замисля относно преследването на някаква прищявка, но в нейния свят всяка стъпка трябваше да бъде старателно подготвена. Най-рискованото нещо, което беше направила, бе идването ѝ тук.

За щастие Джери не задълба в темата. След малко спряха на алеята пред стара, не особено изискана викторианска къща, заобиколена от високи храсти и дървета. Хранилка за птици — свети Франциск с протегнати ръце се виждаше отдалеч наред останките от оголяваща морава. На верандата вятърни висулки от раковини потрепваха от бриза с лек звънтящ звук.

Предната врата не беше заключена. Клеър пристъпи и долови движение с периферното си зрение, но се оказа само отражението ѝ в огледало с дъбова рамка. Тя застина в полутъмното антре. Къщата

ухаеше на току-що извадени от фурната сладки и това ѝ се стори познато.

— Мамо! Аз съм! — извика с всичка сила Джери. Изминаха няколко минути, без да последва отговор, и тя обясни: — Малко е зле със слуха.

— Няма нужда да крещиш, скъпа. Чувам идеално.

Клеър се обърна и видя възрастна жена да върви към нея. Висока, с едър кокал, с коса с цвета на ръждиви пружинки, стърчащи във всички посоки, и очи като цепнатини, през които проблясваше синьото небе, сякаш през обветрени капаци на прозорци. Клеър забеляза, че едно време е била много красива, и докато тя се приближаваше, от начина, по който се движеше, разбра, че някога е била свикнала хората да се обръщат след нея.

— Ти сигурно си Клеър. — Пръсти като полирано възлесто дърво се докоснаха до нейните. — Радвам се, че си тук.

Без красноречиви фрази, без объркващи увертюри, само тези простички думи. Клеър моментално бе обезоръжена.

— Аз също — отвърна тя.

— Не знаех кога да ви очаквам, затова не съм облечена. — Тя погледна тъжно към престилката си, завързана над дочени панталони и синьо поло, което подчертаваше очите ѝ. Обута беше с гуменки.

— Изглеждаш прекрасно, мамо — успокои я Джери.

— Е, сигурна съм, че не си била целия този път само за да видиш как изглеждам. — Пронизващият ѝ поглед още веднъж попадна на Клеър. — Всъщност точно сега се обзалагам, че си мечтаете за чаша чай.

Клеър се усмихна.

— Прочете ми мислите.

Мейвис приглади с ръка рижавата си коса и прибора зад ухото си немирен кичур.

— Настанете се удобно, докато сложа чайника. — Тя посочи към дневната. — Ще се върна след минута.

Мейвис изчезна обратно в къщата и Джери тръгна към слънчевия хол, обзаведен с извити столове и старинни украшения. На пода бе застлан износен ориенталски килим, на места лекъосан. Клеър потъна в старото плюшено канапе. На масата до лакътя ѝ имаше галерия от снимки в рамки — Джери и брат ѝ на различна възраст и по-скорошни

— на внуците ѝ. Погледът ѝ привлече една по-специална фотография в ръчно изработена рамка, украсена с мидички — момченце и момиченце строяха пясъчен замък на брега.

Джери проследи погледа ѝ.

— Това беше годината, в която Анди тръгна на детска градина. Бяхме наели къща в Санта Моника през лятото. Мислех, че двамата никога няма да излязат от водата.

Спомени, в които Клеър нямаше никакво участие. Изведнъж усети силно тази загуба.

— Израснах на една пресечка от океана. Най-хубавото бе, че всяка вечер заспивах от шума на сърфовете по вълните.

— Звучи божествено.

На върха на езика ѝ беше да каже, че не е прекарвала много време на плажа като дете — Мили живееше в непрекъснат страх, че може да се удави или да изгори на слънцето, но после размисли.

Мейвис се появи отново след няколко минути с препълнен поднос, който изтрака опасно, когато го остави на масичката за кафе. На подноса имаше чайник на цветя с отрязан чучур, захарница и каничка за мляко от един сервиз, чаши и чинийки от друг и чиния с домашни сладки. Изкривените ѝ от артритата ръце трепереха, докато наливаше чая.

— Захар?

— Съвсем малко — каза Клеър.

— Надявам се, че обичаш сладки с джинджифил — продължи тя и ѝ подаде чинията. — Те са любимите на децата ми.

— И на мен са ми любими. — Клеър ухапа една сладка и се наслади на нежната смесица от подправки и меласа. — Мммммм! Вкусни са.

Мейвис се наведе и с тих глас ѝ довери:

— Тайната е в пресния джинджифил.

Клеър се усмихна.

— Наистина ли? Трябва да опитам следващия път.

Лицето на Мейвис грейна в широката усмивка на човек, попаднал на свой съселанин на непознато място.

— Виждам, че ще си допаднем идеално.

И разговорът започна, като Мейвис затрупа Клеър с истории за прочутия нюх на майка ѝ, както и за нейните също толкова известни

кулинарни провали — и всичко това беше разказано с такава доза хумор, която показваше, че подобни засечки вече отдавна са останали в миналото. После предложи на момичето своята рецепта за така хваления ѝ хляб със сода, а то от своя страна обеща да ѝ изпрати няколко от любимите си рецепти. След малко Клеър погледна към Джери. Тя се усмихваше насила като някой, напълно изключен от разговора, който обаче се опитва да не го покаже.

Най-накрая се изправи и изтръска трохите от полата си.

— Трябва да тръгваме, мамо? Слушай, защо не разведеш Клеър набързо, докато аз почистя?

— Глупости — срыза я Мейвис. — Аз ще почистя.

Клеър стана.

— Благодаря за чая, госпожо... въъ, Мейвис.

Тя последва Джери и двете влязоха в голямата, старомодна кухня, която ѝ напомни за тази на Кити, с вградената фурна и остъклената веранда. На втория етаж бяха спалните с овехтели флорални тапети и тежки, тъмни мебели в стил „Гранд Рапидс“.

— Това беше моята стая — каза ѝ Джери, когато пристъпиха в стаичка в задната част на къщата с изглед към градината. Леглото беше махнато и на негово място бяха поставени шевна машина и маса, отрупана със стари модели и парчета плат. Не изглеждаше, като че ли не е използвана отдавна. Край стената бяха подредени картонени кутии със стари издания на „Нешънъл Джиографик“ и „Сатърдей Ивнинг Поуст“, завързани с канап. Джери отвори една от кутиите и извади смачкан кафяв плик. Изсипа съдържанието му на масата — стари черно-бели снимки.

— Това са мама и татко на сватбата им. — Тя посочи леко нюансирания портрет на доста младата Мейвис, сияеща в сватбената си рокля, изправена до едър, светлокос мъж в униформа. Имаше фотографии на новородени бебета — Джери и брат ѝ, облечени с една и съща дантелена рокличка за кръщение. Едрата възрастна жена в еднакви по цвят обувки и шапка, смръщила се на фотоапарата, се оказа майката на Мейвис — ирландската баба Фицджералд.

— Това съм аз с Джинджър. — Джери посочи снимката на беззъбо момиченце с кученце в скута си. — О, беше на Коледа. Оставили го под елхата в една кутия, само че Джинджър се измъкнал и

беше нагризал абсолютно всичко, до което се е докопал. Изненадата беше предвидена за нас, но изненаданите бяха мама и татко.

Имаше и още една снимка на Джери като тийнейджърка в сватбена рокля, с корона от розови пъпки на главата си.

— В този ден дадох обет. — Тя говореше делово, макар че Клеър забеляза бързината, с която прибра снимката.

— Но аз мислех...

— Не ставаш истинска монахиня, докато не дадеш окончателния си обет — обясни Джери.

— Колко време отнема?

— Бях там почти три години.

— Щеше ли да останеш, ако не беше забременяла?

— Не мисля, че ми е било писано да стана монахиня. Разбира се, трябваше нещо голямо да ме удари по главата, за да го осъзная.

— Предполагам, че си обмислила и евентуален аборт.

Джери я погледна шокирано.

— Дори не ми е хрумвало. Нито за секунда.

„Но не е било проблем да ме захвърлиш като стара обувка след раждането ми“, помисли си Клеър.

— За мое щастие. — Тя не се постара да прикрие презрението в гласа си.

Джери сведе глава и прибра снимките в плика... но не и преди Клеър да зърне блясъка на сълзите в очите ѝ.

Вече беше време да тръгват, а Клеър имаше повече въпроси, отколкото отговори. Защо Мейвис не е настояла Джери да я задържи? Може би защото самата тя ѝ е била в тежест или е имало и други причини?

Мейвис ги изпрати от предната веранда.

— Чувствам се така, сякаш току-що пристигаш. Но не трябва да съм егоист... Сигурна съм, че Анди и Джъстин умират да се запознаят с теб. — Тя прегърна бързо Клеър и остави след себе си силен аромат на сапун и джинджифил. Когато отстъпи назад, очите ѝ — тези забележителни очи като цепнатини в синьото небе — бяха взрени в Клеър с настойчив блясък. — Но ще дойдеш пак, нали?

Клеър измърмори нещо учтиво, а бушуващите в нея чувства се разбиваха както вълни в скали. Не можеше да мисли за живота си след този уикенд. Но сега, когато се взираше в невероятните останки от

някогашното красиво лице на баба си, разбра, че непременно ще се върне.

Анди наблюдаваше младата жена, седнала срещу нея на масата. „Моята сестра.“ Колкото ѝ силно да се старееше, не можеше да възприеме мисълта. Сякаш бе в една от приказките, които майка ѝ четеше, когато беше малка. В тях се разказваше за селски момиченца, които в действителност са принцеси, но бяха омагьосани от зли хора. Щом лошата магия бъдеше развалена, принцесата се връщаше при истинското си семейство и всички живееха щастливо до края на дните си. Това обаче се случваше само в приказките. Как ли щеше да изглежда в реалността?

И виж как само мама се умилква около нея. И Джъстин. Точно сега слушаше с интерес всяка думичка, която Клеър изричаше — нещо за щатския конкурс „Мис Америка“ в родния ѝ град.

— Феминистките го нападат всяка година — разказваше тя. — Миналата година една от тях носеше рокля от парчета наденица. Всичко беше добре, докато не я надушиха кучетата. Докато ги изгонят, вече беше буквално гола.

Джъстин се изсмя.

— Носеше ли бельо?

— Сигурно. Снимката ѝ излезе на първа страница в местния вестник — доста изпревари победителката в конкурса. Нейната пък я сложиха на трета страница. — Клеър се усмихна и избърса устата си със салфетка. — Между другото, това е много вкусно.

— Съжалявам, че е от ресторант — извини се Джери. — Както казах, не съм голяма готвачка.

— Не е вярно, мамо — изписука Анди. — Правиш страхотен пай с месо.

— А също и хубави вафли — похвали я Джъстин на Клеър. — Не само от замразените.

Джери се усмихна широко на Джъстин и изглеждаше облекчена, че всички се разбират толкова добре... като че ли е имала предчувствие.

— Още кюфтета? — Тя подаде картонената кутия.

Анди я погледна с копнеж, но не си взе.

— По-добре не.

— Страхува се да не напълнее. — Джъстин си взе две. — Да не мислиш, че Саймън ще забележи.

Анди го погледна мръснишки.

— Какво трябва да означава това?

— Нищо. — Момчето сви рамене, побутвайки кюфтето в чинията си със зеленчуци, преди да се предаде и да го набоде на вилицата си. — Просто не съм го виждал наоколо скоро.

— Не сме се разделили, ако това намекваш.

Основната причина, поради която Саймън не се появяваше, бе, защото тя го бе помолила. Щеше да се чувства неловко. През цялото време щеше да си въобразява, че на челото ѝ с червено мастило е написано: ние правихме секс. Не че майка ѝ беше в положението да я съди.

— Саймън е приятелят ти ли? — попита Клеър, заинтригувана.

— Нещо такова. — Анди не виждаше какво я засяга това.

— Обзалагам се, че харесва повече Моника Винсънт. — Джъстин се усмихна самодоволно.

Анди отново го изгледа гадно.

— Саймън пише статия за нея в местния вестник — обясни тя на Клеър. — Всъщност и аз бях с него, когато я интервюираше.

Клеър изглеждаше впечатлена.

— Наистина ли? Каква е в действителност?

— Тук е известна с прякора Кучка на колела.

Джери я погледна предупредително.

— Анди! Не е хубаво да се присмиваш на хора в инвалидни колички.

Анди почервеня, сякаш ѝ бяха ударили шамар.

— Не съм го казала аз.

— Чувала съм, че била непоносима. — В очите на Клеър прозираше съчувствие.

Анди не отговори.

Последва кратко мълчание, изпълнено с тракане на вилици и шума от Бъстър, който ближеше чинията си под масата. Все едно бе обикновена вечеря, в която и да е предишна вечер, сякаш тази абсолютно непозната не се бе изтърсила като от небето, а майка им не

очакваше от тях да я посрещнат с отворени обятия. Само добави топла вода и разбъркай.

От друга страна, беше ли честно да обвинява Клеър? Всъщност тя не е поискала да бъде част от семейството. „Ако можеше да си избира сестра, нямаше да съм аз.“

Анди преглътна късче пиле.

— Мама каза, че си адвокат.

— Виновна по обвинението. — Усмивката на Клеър не стопли погледа ѝ.

— Като по телевизията ли? — попита Джъстин.

— Не точно — отвърна му тя. — В реалния живот адвокатите не прекарват толкова много време в съда. Особено при правото, с което аз се занимавам. Работя със завещания и недвижими имоти.

— На богаташи ли? — Джъстин я погледна с надежда.

Клеър се засмя и поклати глава.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, но почти всичките ми клиенти са обикновени хора като теб и мен. Макар че, повярвай ми, накрая всички са равни. Виждала съм роднини на починалия да се бият за сервиз, все едно става дума за кралски бижута.

— Аз ще стана пилот, като порасна — обяви Джъстин.

— Във военната или гражданската авиация? — Клеър, за нейна чест, не се държеше покровителствено. Напротив, беше искрено заинтересована.

— Пилот на боен самолет във военния флот. — Той се изправи и сякаш порасна с два сантиметра.

— „Топ гън“ е най-любимият му филм за всички времена — осведоми я Анди. — Знае всички реплики наизуст.

— Гледал ли си „Духът на свети Луи“? — попита Клеър. Джъстин поклати отрицателно с глава и тя добави: — Това е първият самостоятелен полет над Атлантическия океан от мъж на име Чарлс Линдберг. Имам видеокасетата. Ще ти я изпратя. Кое то ми напомня... — Стана от масата и отиде в хола, за да се върне след минута с два опаковани подаръка. По-малкия подаде на Анди с думите: — Надявам се да ти хареса.

Сребриста шнола с нежна и красива седефена инкрустация. Сложи я на дланта си и тя като че ли засия. Анди усети, че ще се заплаче.



— Благодаря ти — каза и вдигна поглед към Клеър. — Много мило от твоя страна.

Лицето на Джъстин засия, когато отвори подаръка си — програмата „Гейм Бой“.

— Страхотно. Ей, откъде си разбрала? Тази е практически единствената, която нямам. — Погледна Клеър така, сякаш тя ходеше по вода. — Само да кажа на Несто! — Отдалечи се от масата.

— Не забравяш ли нещо, младежо? — подсказа му Джери.

— Ъ? — Засрамено се обърна към Клеър. — О, да. Благодаря.

— Добре, извинен си. — Кимването на Джери му даде начален старт и той изхвърча като изстреляно гюле.

Клеър стана.

— Ще ти помогна с чиниите.

— Не. — Анди скочи. — Ти си ни на гости. — Тя сложи леко ударение на думата „гости“. — Аз ще ги измия.

В този момент се позвъни на вратата и майка ѝ излезе да отвори. Двете останаха сами. Настъпи тягостна тишина. Най-накрая Клеър се прокашля.

— Виж, сигурна съм, че и ти се чувстваш толкова странно, колкото и аз. — Тя погледна Анди право в очите. — Искам само да знаеш, че не си търся майка. Вече си имам.

Анди усети как храната в стомаха ѝ се превърна в тежък камък. Не беше ли ѝ казала същото и Синди? „Знам, че си имаш майка. Не се опитвам да заема нейното място.“ Но Синди не беше заела мястото на майка ѝ, а това на Анди. Ами ако така станеше и сега?

Майка ѝ се върна, преди тя да успее да отговори.

— Момчетата от ЮПиЕс донесоха новите възглавници, които бях поръчала за столовете на верандата. — Посегна към престилката на кукичката до печката и разсеяно погледна Анди. — Ти нямаш ли домашни?

— Мамо, петък е. — Беше абсурдно, но Анди усети как сълзите напират в очите ѝ.

Джери не отговори. Водата шуртеше и майка ѝ плакнеше чиниите, които после подаваше на Клеър, а тя ги подреждаше в миялната машина. Въобще не си приличаха — Джери беше висока, тъмнокоса и с голям бюст, а Клеър — слаба, с кестенява коса, която падаше на леки вълни по раменете ѝ, и все пак двете бяха странно

съвместими и се движеха заедно като танцова двойка. Анди ги гледа в продължение на минута — имаше странното усещане, че стои навън и ги наблюдава през прозореца, — после се обърна и безшумно напусна кухнята.

Клеър сгъна салфетката и я сложи до чинията си. Неделната закуска в кафенето-пекарна „Лундкуист“, известно с ябълковите си палачинки, от които беше опитала вече прекалено много, бе идеалният завършек на уикенда и тя с нетърпение очакваше да потегли обратно за дома.

— Ще те изпратя до колата ти. — Джери се обърна към децата и сякаш им нареди да останат по местата си.

Джъстин бутна чинията си настрана и погледна Клеър.

— Помни, само го свали, както ти показах. Останалото е лесно. — Той говореше за програмата „AOL Инстант Месинджър“. Вчера, след обяда, ѝ беше предал кратък урок.

Клеър стисна ръката му тържествено.

— Ще се срещнем в чата.

— Беше ми приятно да се запознаем. — Анди говореше официално и любезно. Беше си поръчала френски препечени филийки, но почти не ги докосна. Сега седеше изправена на стола си. Наклонената над едното ѝ слепоочие шнола, която придържаше красивите ѝ тъмни къдрици, не беше подаръкът на Клеър.

Клеър искаше да намери начин и да ѝ покаже, че не е заплаха, но всъщност не беше нейна работа. Анди явно бе обезпокоена много преди тя да се появи на хоризонта.

Клеър топло се усмихна на своята полусестра.

— Харесва ми как ти стои този цвят. По-често трябва да носиш червено.

Анди се изчерви и сведе поглед към пуловера си.

— Благодаря. Подарък ми е от татко. — Първият искрен отговор, който Клеър бе успяла да измъкне от нея за целия уикенд.

— Ами... довиждане. — Клеър я докосна леко по рамото.

— Довиждане — каза Анди със сведен поглед.

Уикендът беше минал добре през по-голямата си част. Което, според стандартите на Клеър, означаваше, че нямаше неприятни

сцени, а неловките мълчания бяха малко. В събота Джери ѝ бе показала още забележителности, сред които изоставеното училище, където бе заснета ключовата сцена от филма „Чужденец в рая“, преди да се отбият при приятелката на Джери Сам и нейния възлюбен Иън, с когото тя живееше.

Веднага си допаднаха. И двамата бяха земни и общителни и бе невъзможно да си в тяхно присъствие повече от няколко минути, без да забележиш колко лудо влюбени са един в друг и въодушевени от очакването след няколко месеца бебе. Макар че не си приличаха ни най-малко, Сам ѝ напомняше малко на Кити, а къщичката, която обитаваха с Иън, бе толкова спретната и уютна, че на Клеър ѝ се прииска веднага да се премести при тях.

Дълбоката привързаност между Сам и Джери също бе очевидна. Понякога Клеър се улавяше, че ѝ се иска Джери да не ѝ е майка, а просто приятелка. Колко по-лесно би било, ако всичко, което Джери казваше и правеше, не ѝ изглеждаше прекалено малко и прекалено закъсняло.

Сега, когато си проправяше път между гъсто наредените маси, окичени с палта, и стърчащите лакти, усети как я изпълва копнеж. Намираще се някъде по средата — нито приятелка, нито дете. Джери може би съжаляваше, задето я е изоставила преди толкова години, но дали беше готова за нещо повече? Връзка от разстояние, която няма да залюлее удобната ѝ лодка.

Наблюдаваше я как спира и разговаря с няколко души в кафенето. Явно познаваше всички и очевидно те я харесваха. Една от сервитьорките, набита жена със светлоруса коса и престилка в розово като лицето ѝ, ѝ махна, докато вървеше покрай нея. После минаха покрай пекарната, откъдето се носеше ухання пара, и се промушиха покрай опашката от хора, която се виеше чак на тротоара.

Слънцето навън блестеше ярко, а камбаните на църквата биеха. Клеър погледна към камбанарията, която се извисяваше над морето от зеленина в дъното на парка. Отново се обърна към Джери и откри, че тя напрегнато я наблюдава, сякаш се опитва да запамети чертите ѝ.

— Надявам се, знаеш с какво се захващаш — отбеляза Джери. — Чат рум, пълен с дванайсет-тринайсетгодишни хлапаци, може да е доста образователно изживяване.

— О, мисля, че ще се справя.

— Джъстин наистина те хареса — каза Джери.

— Той е страхотно хлапе.

— И Анди ще се оправи. Просто има нужда от малко повече време.

— Не го приемам лично.

— Не е същата след развода. — В гласа на Джери се прокрадна горчива нотка. — А и Майк не улеснява нещата. Половината от времето все едно е забравил, че има деца.

„Намерил се кой да го каже“, помисли си Клеър.

Отиваха към колата ѝ. Тя чакаше Джери да изрази съжаление поради заминаването ѝ или да каже колко много означава за нея срещата им — едновременно се надяваше да го чуе и да не го чува.

Забеляза наетия син таурус. Обърна се към Джери рече:

— Виж, аз... — изведнъж млъкна.

Групичка жени бързаха към тях — две двойки идентични близначки, едната по-възрастни, а другата тийнейджърки. По-възрастните близначки бяха облечени абсолютно еднакво с рокли на цветя и подходящи сламени шапки, докато по-младите, явно техни внучки, бяха изменили на природата и се бяха разграничили в облеклото си. Едната носеше спретнатата блуза и дълга пола, а другата джинси и модерна дънкова риза.

— Джери! Какво съвпадение. Олив тъкмо казваше, че не те е видяла в църквата — изписука една от по-възрастните близначки. Тя и сестра ѝ можеха спокойно да бъдат двойка птички с любопитните си кафяви очи и посивели коси, опънати в кокове. — Проповедта на отец Риърдън беше...

— ... много предизвикателна — довърши вместо нея сестра ѝ.

— Олив, Роуз, Доун, Ив, бих искала да се запознаете с... — Джери се поколеба. Отчаяно искаше да представи Клеър като своя дъщеря, но нещо в строгата стойка на раменете на девойката я предупреди да не го прави. Можеше да си помисли, че я притиска, или още по-лошо, че е самонадеяна. А и уикендът беше минал толкова добре, че не се осмеляваше да разклати лодката. Следващия път — о, как се надяваше да има следващ път, — когато Клеър се чувства комфортно в цялата тази история, тя ще се изкачи на часовниковата кула и ще извика с цяло гърло. Довърши с тих глас: — Клеър Брустър. Тя, въъ, ни е на гости.

Клеър усети как въздухът в гърдите ѝ се стегна на топка. Толкова много очакваше да чуе думите моята дъщеря, че отначало си въобрази, че Джери е казала точно това. Секунда по-късно я удари реалността: „Тя се срамува от мен.“ Едно беше Сам и Иън да знаят — Сам все пак е най-добрата ѝ приятелка, но съвсем друго е всички да разберат.

— Толкова се радваме да се запознаем. — Една от по-възрастните близначки протегна към нея детската си ръка с ръкавица. Роуз или Олив? — Надявам се, че ти е харесало тук. По това време на годината няма много посетители.

— Всъщност... вече си тръгнах — заекна Клеър. В продължение на една ужасяваща минута сякаш щеше да избухне в сълзи.

— Ами тогава няма да те задържаме — отвърна сърдечно другата близначка. — Беше ни приятно да се запознаем, мила.

— И на мен — успя да измърмори Клеър.

По-младите близначки я изгледаха така, все едно усещаха, че нещо не е наред, но едната от тях весело изписука:

— Следващия път трябва да дойдеш в нашето кафене. Малко по-надолу — „Синята луна“. — И посочи към края на улицата. — Баба прави страхотни бургери.

Клеър наблюдаваше двете весели стари дами, докато вървяха по тротоара, а внучките им ги следваха неотлъчно. Усещаше, че Джери иска да добави още нещо, но каквото и да бе, не искаше да го чуе. Точно сега не можеше да се насили дори да я погледне в очите.

Тя ѝ подаде ръка пред колата и със същия официален и любезен тон като Анди каза:

— Благодаря ти. За всичко.

Джери изглеждаше така, сякаш щеше да заплаче.

— Надявам се, че си прекарала добре. — Едно от тъгълчетата на устата ѝ се изви.

— Беше образователно.

— Чудех се дали...

Клеър погледна часовника си.

— Трябва да бягам. Не искам да си изпусна самолета.

Минути по-късно вече завиваше надясно на светофара. Караше бавно, полузаслепена от сълзите. Не беше изминала повече от няколко пресечки, когато рязко спря и опря глава на волана, разтърсена от тихи, накъсани ридания, като не спираше да стиска кормилото, като че ли

взимаше труден завой. Не знаеше колко дълго е седяла така в битка да възстанови равновесието си. Явно обаче е било достатъчно продължително, за да привлече внимание.

— Хей... добре ли си?

Гласът, придружен и от почукване по стъклото, я накара бързо да изправи глава. Едър мъж в работни дрехи, рошава руса коса и гъсти червеникави мустаци, които скриваха горната му устна, се бе навел и я наблюдаваше с обезпокоени кафяви очи.

Лицето на Клеър бе зачервено, но тя свали прозореца.

— Добре съм... благодаря.

— Сигурна ли сте? — Той я наблюдаваше с любопитство.

Тя вдигна ръка към слепоочията си.

— Наистина. Добре съм.

— Не искам да ви прозвучи грубо, но не изглеждате добре.

— Ще бъда... след минута. — Никога досега не се бе чувствала толкова засрамена.

Мъжът не си тръгваше.

— Искате ли да влезете? Не е моя работа, но мисля, че не трябва да шофирате в това състояние.

Клеър погледна покрай него към къщичката с червен покрив и стени, обрасли с лози. На моравата стоеше килнат надпис „Продава се“. По диагонал се виждаше още един надпис „Къщата е отворена от 12 до 15 часа“.

— Аз... — Тя понечи да повтори, че е добре.

Той се усмихна и се изправи.

— Не се безпокойте. Безопасен съм.

Преди да се осъзнае, излезе от колата, докато един глас в главата ѝ не спираше да крещи: „Какво си мислиш, че правиш? Ще си изпуснеш полета!“

Мъжът, горе-долу на нейната възраст, но по-висок с около глава и половина, ѝ протегна едра мазолеста ръка.

— Мат Удръф. — На бедрата му висеше колан с инструменти и тя си спомни бегло за стрелците от Дивия запад. — Къщата няма да е отворена още един час — каза той и кимна нагам, — но няма закон, който да ми забранява да те разведа и по-рано.

— Вие ли сте собственикът? — попита тя и потърси в чантата си носни кърпички. Вероятно изглеждаше ужасно, но какво значение

имаше?

Той се усмихна широко и ѝ разкри големите си бели зъби.

— Господи, не. И без това си имам достатъчно главоболия. Госпожа Далримпъл ме помоли да поработя върху сградата и да ѝ придам представителен вид. — Усмивката му стана още по-широка. — Агентите по недвижими имоти я наричат къща за младоженци, което е модна дума за приспособена постройка.

— Оттук ми изглежда доста прилично.

Мат Удръф я погледна с интерес. Дървени трици бяха полепнали върху гънките на бархетната му риза, а ръкавите му бяха навити до лактите и показваха едри, мускулести ръце като железопътни линии. В главата ѝ се появи строфа от стихотворение на Лонгфелоу, което трябваше да научи наизуст в гимназията: Под сянката на ореховото дърво, един ковач стои...

— Хайде влезте, ще ви разведа за петдесет цента.

— Налага се да вървя — каза тя и си погледна часовника. — Трябва да хвана полета си.

— Няма да ви отнеме време... няма много за гледане.

Клеър се поколеба. Беше свикнала да я свалят разни мъже. Това ли се случваше и тук? Не, не мислеше. Лицето на Мат бе честно и приятелско, очите му бяха с цвета на силно запарен чай и блестяха единствено от приятелски интерес... и може би съчувствие.

— Мисля, че мога да отделия няколко минути — каза тя. Нещо в поведението на този мъж внушаваше доверие. Или то, или уикендът с майка ѝ напълно я бе лишил от защитни сили.

А и какво лошо имаше в това?

---

[1] Tristesse (фр.) — тъга, мъка. — Б.пр. ↑

## СЕДМА ГЛАВА

Курсовете за родилки се провеждаха в залата на организацията на „Ветераните от войните в чужбина“ (идеалното място според Сам, която твърдеше, че раждането заслужава пурпурно сърце, особено на нейната напреднала възраст), където в момента двете с Джери седяха със скръстени крака на постелките си. Имаше девет жени на всякаква възраст и с различни професии, оформили кръг в центъра на удобната стая с метални столове, струпани в единия ъгъл, а в другия — шкаф с трофеи и маса с кана кафе и чиния със сладки. Инструкторката, Джейн, беше слаба жена с пясъчноруса коса. Сигурно е била бебе, когато Сам е била бременна с Лора, ала ги беше превела през всички видове дихателни упражнения — далечен спомен за Джери, която се радваше, че тази ѝ роля в живота е завършила. Сам пък се наслаждаваше на всяка минута. Беше най-възрастната в курса, но продължаваше да е все така слаба, макар и бременна от шест месеца и половина. Облечена в широка тениска, вероятно на Иън, ако се съдеше по боята на ръкавите, почти не ѝ личеше.

— Какво ще сложим в чантата си за родилното отделение, дами?  
— Джейн, сестра акушерка и майка на две деца, обиколи кръга от постелки със скръстени зад гърба ръце. Почиваха си от дихателните упражнения и разискваха по-практични въпроси.

— Моят съпруг! — изграчи едрата Ема Петигрю, омъжена за пожарникар, майка на две деца в предучилищна възраст, които бе родила, докато баща им някъде гасеше огън.

Жените дружно се разсмяха.

— Майка ми настоява задължително да си взема конски успокоителни — изписука бъдеща майка, на която ѝ бе за пръв път — Ивон Рамзи, слаба негърка със светла кожа и коса, сплетена на плитчици, подредени в артистична прическа. Джери я разпозна като една от мениджърките в „Ръскс“.

— Запазете ги за вашия старец — излая Кит Грегинс с дрезгав глас, къносана жена с татуировки, бременна в шестия месец с петото



си дете. — Така де, ако сам не припадне преди това.

— Добре, дами. — Инструкторката се усмихна. — Мисля, че чухме достатъчно бойни истории. Сигурна съм, че и така сте достатъчно притеснени.

— И още как — вметна Катрина Брил, четирийсет и няколко годишна администраторка, уморила се да чака г-н Идеален и взела нещата в свои ръце. Придружаваше я също толкова разумната ѝ и способна сестра. — Ако всичко приключи с шевове, никога няма да си намеря съпруг.

Веселото настроение беше нарушено от Фей Бонтемпи, която се държеше като треньор на шестнайсетгодишната си дъщеря Кристина.

— Аз съм приготвила чантата на Крис — тъжно обяви тя. — Четка за зъби, нощница, балсам за устни, уокмен, но не с щурата музика, която тя слуша, а с нещо приятно и успокояващо — и да, близалки. Ще ѝ трябват, за да поддържа висока кръвна захар.

Нищо не спомена за дрешки и принадлежности за новороденото. Кристина, едро момиче, покорно седеше до майка си и явно нямаше да има нужда от тях за бебето си. Джери усети внезапно бодване и ѝ се прииска да каже нещо на момичето... но какво? „Помисли пак, ще съжالياваш.“

Мислите ѝ се върнаха към Клеър. Минаха две седмици, а всичко, което Джери имаше след посещението ѝ, бе една бележка, в която ѝ благодареше за гостоприемството. Няколко пъти ѝ звъня, но оставяше съобщения на телефонния секретар. Тя не ѝ се бе обадила нито веднъж. Единственият, който се чуваше с нея, беше Джъстин, с когото разговаряше онлайн.

Джери щеше да се качи на самолета, ако мислеше, че това ще промени нещата, но подозираше, че те ще се влошат. Клеър явно се нуждаеше от време, за да приеме всичко. Джери можеше само да седи, да чака и да се надява, че накрая тя ще се обади.

С търпение подлагаме на изпитание душите си. Думите на Лука щяха да бъдат болезнено проверени през близките дни.

— Нямам сърце да им кажа, че това е лесната част — измърмори Сам под носа си. — Изчакайте, докато децата пораснат.

Знаеше го много добре. Миналото лято, когато започна връзката ѝ с Иън, дъщерите ѝ бяха вдигнали голяма олелия. Сам винаги поставяше семейството си на първо място и с радост би дала живота

си за момичетата си, когато бяха малки, но най-накрая се съгласи с начина на мислене на Джери — сега е нейният ред. С времето Лора и Алис щяха да я разберат.

— Аз ли не го знам — простена Джери. — Напоследък Анди не казва нищо, което няма да ме засегне.

— Тя е тийнейджърка. — Сам сви рамене.

— Искане ми се да беше само това.

— Какво те кара да мислиш, че има и друго?

Курсът свърши и те навиха постелките си. Джери сложи своята в обемистата плетена кошница на Сам, в която видя още мобилния й телефон, бутилка с минерална вода „Евиан“, бонбони за кашлица и крем за ръце (Джери не се съмняваше, че чантата й за родилното вече е готова и я чака до вратата). Другите жени се бяха скупчили около масата, където си приказваха, пиеха безкофеиново кафе и нагъваха сладки. Джейн беше потънала в разговор с Фей Бонтемпи, която изглеждаше доста мрачна. Фей, на четирийсет, но все едно бе на петдесет, стоеше, скръстила мършавите си ръце на гърдите, и само от време на време кимваше на някои от думите на инструкторката.

Джери въздъхна.

— Напоследък е по-лошо — след посещението на Клеър.

Сам, която познаваше Джери по-добре от всеки друг, включително майка й, присви очи и я погледна състрадателно.

— Опита ли да поговориш с нея?

— Повече от веднъж. Все едно приказвам на стената.

— Тогава изчакай тя да те потърси.

— Спомняш ли си, когато беше малка? — Джери се замисли с копнеж. — Беше като малка говорилня — човек не можеше да я накара да млъкне. Майка ми често повтаряше, че Господ си е направил шега с мен след годините в манастира.

Погледът на Сам като че ли й каза: „Крушата не пада по-далече от дървото“.

— Стара мъдрост е, че онези, които приличат най-много на теб, са най-трудни за общуване. — Тя се изправи. — И теб никой не може да те накара да млъкнеш. Спомняш ли си в гимназията дебата с Кингсуд? Камбаната спря да бие, но ти продължи да говориш.

— Така и не помня да съм я чула — сети се Джери и се разсмя.

— Спирам дотук.

Сам изглеждаше толкова млада в момента с поруменели страни и кестенява коса, която падаше върху раменете ѝ, и Джери веднага се върна назад към първата им година в колежа, когато най-добрата ѝ приятелка разбиваше мъжките сърце наред, а тя вече беше с единия крак в манастира.

„Някои неща никога няма да се променят“, помисли си тя. Сам живееше с най-хубавия мъж в околността, а тя продължаваше да се моли — напоследък на светеца покровител на разведените майки.

Джери усети лека завист. Не, не завист. Не би отишла толкова далеч, като назове усещането си с тази дума, защото не би сменила мястото си със Сам за всичкия чай на Китай. Но от време на време не би ли било хубаво да има и някой друг, освен децата ѝ, на когото да се облегне? Някой, с когото би могла да се сгуши на дивана и да гледат стари филми. Както с Майк, след като се бяха оженили и бяха толкова заслепени от любов, че нямаха и най-бегла представа какъв всъщност е човекът до теб.

Сети се за Обри. От мъжете, с които се бе срещала след развода, той беше единственият, за когото мислеше най-често както в леглото, така и извън него. Но напоследък витаеше в ума ѝ прекалено много, което бе обезпокояващо. Дори и да искаше да се омъжи отново, което тя със сигурност не желаше (Майк се бе погрижил да я излекува от подобни фантазии), положително беше сгрешила човека. В сърцето на Обри нямаше място за друга жена, освен Изабел.

„Да, и какво ще стане през следващите години — ще остарееш заедно с монахините от хълма, и само ще си спомняш за лудориите на младини.“ Може би Сам все пак е постъпила правилно.

Вдигна поглед и видя, че приятелката ѝ я наблюдава с любопитство, сякаш усеща, че нещо не е наред. Тя хвана Джери подръка.

— Ще черпиш ли бременната едно питие?

— И на мен ще ми дойде добре едно питие. — Джери обикновено не пиеше, но тази вечер щеше да направи изключение. — Какво ще кажеш за „Силвестър“? — Мястото не беше централно, но пък бе на същата улица.

Пет минути по-късно двете минаха през врата като на каубойски бар. „Силвестър“, под една или друга форма, съществуваше още от времето на Треската за злато, първоначално като спирка по пътя на

дилижанса, после като бордей, а напоследък като билиард и кръчма. Освен че беше удобно разположено, в съседство със залата на ветераните, което осигуряваше постоянен поток от стари войници в търсене на начин да възродят някогашната си слава или да удавят мъката си, а понякога и двете, това бе мястото, където можеше да убиеш още няколко часа, когато навсякъде е затворено, а специално за Карсън Спрингс означаваше спуснати кепенци в девет.

— Това не беше ли Мелъди Уайкоф? — измърмори Сам, когато се настаниха на маса близо до бара. Гарт Брукс виеше от джубокса за едно разбито сърце, а на слабата и зловеща светлина любимата на всички сервитьорка танцуваше блус с мъж, който определено не беше съпругът ѝ.

— Не виждам нищо. Не чувам нищо. — Джери имаше достатъчно лични проблеми, за да добавя към списъка и тези на Мелъди. А и както изглеждаше, бе прекалено пияна, за да я е грижа дали съпругът ѝ, добре известно ченге с дълга ръка и сърдит нрав, щеше да разбере за това, или не.

Сам си поръча бира от корени, а Джери чист скок.

— За светците и грешниците. — Сам вдигна чашата с пенлива течност.

— Пия за това — обяви Джери.

— Слушай, благодаря ти, че дойде с мен тази вечер. Наистина го оценявам.

— Шегуваш ли се? Нямах да се съглася иначе. В това нетипично събитие аз се явявам твоя наставничка и трябва да знам какво правя.

Сам се усмихна.

— Нямах никакви шансове. Не мога да отида до края на алеята, за да прибера пощата, без Иън да настоява да си взема мобилния телефон. Вчера трябваше буквално да го избутам през вратата. Сякаш пътуване до Сан Бернардино е пътешествие до Луната.

Иън нямаше да тръгне, ако не ставаше дума за спешен случай, и Джери го знаеше. Таванът над един от неговите стенописи се бе срутил и той бе отишъл да види какво би могло да се спаси.

Въпреки това Джери поклати глава от изумление.

— Кой би си го помислил? — Дори и тя, която ги окуражаваше от самото начало, никога не бе допускала, че ще е благонадежден като

баща. Най-малкото, той е петнайсет години по-млад от Сам... и художник — при това скитащ. Но се бе доказал за щастие на Джери. Доколкото тя знаеше, това бе първият курс за родилки, който той пропускаше.

— Когато купихме люлката, Иън будува половината нощ, докато я сглоби.

— Далечен писък от миналото. — Джери си спомни за покойния съпруг на Сам, който очароваше птиците по дърветата, но не пипваше нищо в къщата.

Тънките бръчици около очите и устата на Сам се свиха от иронията на ситуацията.

— Напоследък мисля много за онова, което казваше майка ми: „Търкулнала се тенджерата, намерила си похлупака“. Ако това е вярно, прекарах доста години в опити да нагодя неподходящия капак.

Джери въздъхна.

— Поддържам те напълно.

— О, не ме разбирай погрешно — обичах Мартин. Ти поне го знаеш. Но... — Гласът на Сам заглъхна и тя неவிждащо се загледа в бара, където по телевизията даваха футболен мач, а мъж с работен гащеризон седеше на висок стол и пиеше бира. — Мисля, че получаваме само онова, което си мислим, че ни се полага, и напоследък не се оценяваме особено високо.

„Какво ми се полага?“, помисли си Джери.

Отпи от уискито си. На билиардната маса в задната част на заведението Джими Де Сото разговаряше приповдигнато с Луис Мартинес, докато малко по-нататък Мелъди и приятелят ѝ бяха преминали от бавно танцуване към поклащане едва-едва на музиката. Бяха се притиснали толкова плътно един към друг, че между тях не можеше да се пхне дори карта за игра.

В съзнанието си Джери се върна още веднъж към Обри и усети как по тялото ѝ се разлива топлина, която не се дължеше единствено на уискито. Сети се как последната нощ той я бе разсъблякъл сантиметър по сантиметър, и то толкова бавно, че когато стигна до бикините ѝ, тя вече му се молеше. Дори и тогава обаче той бе действал бавно и се бе отдръпвал, докато тя вече щеше да експлодира. О, какво правеше този мъж с нея! Ако не се овладееше...

Осъзна, че Сам напрегнато я наблюдава. Дали ѝ личеше? Но приятелката ѝ само попита:

— Някакви новини от Клеър?

Джери поклати глава и усети как топлината изчезва.

— Мисля, че я уплаших завинаги.

— Как така? — Сам се усмихна, явно не ѝ вярваше.

— Ами родителите ѝ. — Джери си спомни колко отбранително се бе държала всеки път, когато станеше дума за тях. — Имам чувството, че те не са особено щастливи от цялата ситуация.

— Мога да си представя защо.

Ако приятелката ѝ имаше недостатък, според Джери той бе, че трудно намираше недостатъци на другите.

— Предполагам, в мен виждат заплаха. — Тя пак отпи от скоча си и се намръщи.

— Ти не възнамеряваш да я откраднеш. Тя е голяма жена, за Бога.

— И аз мисля така.

Сам се умълча за момент.

— Хората обикновено виждат в другите онова, което не искат да видят в самите себе си. Ако родителите ѝ се смятат за застрашени, това вероятно е така, защото дълбоко в себе си се боят, че не са се справили много добре с отглеждането ѝ.

— Успокояваща мисъл — мрачно отвърна Джери.

— О, не ме разбирай погрешно — те са я обичали, това е очевидно.

Джери погледна към чашата си и с изненада откри, че е празна. Усещаше само леко замайване.

— Виждам. Не знам само колко е щастлива.

Сам въздъхна.

— Тя изглежда... Струва ми се, че нещастна е прекалено силна дума. По-скоро изгубена.

— Господи, какво не бих дала да върна времето назад! — Джери сграбчи чашата си с такава сила, та беше цяло чудо, че не я счупи. — Тази вечер едва се сдържах да не отида при бедната Кристина и да ѝ кажа, че ще направи ужасна грешка.

— Може за нея да не е така — нежно отговори Сам, а погледът ѝ излъчваше съчувствие.

— Трябва да знае въпреки всичко — продължи Джери със същия тих, овладян глас — какво е да се събуждаш нощ след нощ от плача на бебе, което не е до теб. И през цялото време да се чудиш какво прави тя и дали е щастлива. Само ако... — Гърлото ѝ се стегна.

— Отглеждаш две прекрасни деца. — Сам говореше уверено, но лицето ѝ сякаш потрепери сред мъглата от цигарен дим във въздуха. — Няма за какво да се обвиняваш.

Джери пресуши чашата си и тежко я тръшна на масата.

— Може ли да говорим за нещо друго? Иначе има опасност това да се превърне в сапунен сериал.

Тя погледна към Мелъди. От джубокса Шаная Туейн тихо тананикаше за нечие разбито сърце, докато Мелъди и приятелят ѝ продължаваха да стоят притиснати един към друг на фона на кехлибарените светлини откъм билиардната. Главата ѝ беше отпусната назад, а той я целуваше. Джери усети тръпката от припомненото удоволствие и си представи устните на Обри върху своите.

— Не ти казах най-новото. — Сам тактично смени темата. — Оказа се, че семейството на Хектор в крайна сметка ще дойде на сватбата. Лели, чичовци, племенници и племеннички, братовчеди — и нито един от тях не говори английски. Лора няма представа къде ще ги сложи.

— Мога да подслоня един-двама — предложи помощта си Джери.

— Благодаря, сигурна съм, че тя ще го оцени. — Погледът ѝ се плъзна към Мелъди, но бързо се отклони — сякаш си спомни времената, когато бе като фураж за шарещите езици.

— Между другото споменах ли ти, че Обри ще дойде? — Джери беше казала на Лора, но не бе успяла да сподели със Сам. Вероятно защото се боеше от отговора, който щеше да получи сега.

Сам се усмихна всезнаещо, докато оставяше чашата си на масата.

— Е, време беше.

— Не си въобразявай нищо — предупреди я Джери. Само защото той щеше да ѝ кавалерства на сватбата, не означаваше, че те самите се доближават до олтара. — Нещата са идеални така, както са сега.

Веждите на Сам се извиха.

— Засега може би.

На Джери не ѝ харесваше посоката на разговора.

— Дори да исках повече, което, уверявам те, не искам, Обри Ролинджър е последният мъж на земята, за когото бих се омъжила.

Сам се облегна назад с озадачено изражение на лицето.

— Не разбирам. Изглеждате толкова идеални един до друг.

Джери ѝ намигна мъдро и осъзна, че може би е малко пияна.

— Решила съм, че няма да споделям леглото си с повече от един човек по едно и също време.

— Предполагам, става дума за жена му. — Сам можеше понякога да е малко наивна, но не и сляпа.

— Да отбележим, че, меко казано, още не е преодолял загубата ѝ. Той дори не може да говори за нея.

Тя си спомни начина, по който очите му потъмняваха понякога, дълбоко и плътно, сякаш светлините в затворена стая биваха изгасени. Няколкото пъти, когато бе споменавал Изабел, Джери бе останала с впечатлението, че той само се преструва заради онези, които иначе не биха го оставили на мира да продължи живота си. За разлика от Сам, която дълбоко в себе си сигурно бе почувствала облекчение от смъртта на Мартин, Обри пазеше скръбта си като заровено съкровище.

— Това изисква време. — Тъжната нотка в гласа на Сам ѝ напомни, че въпреки всичко тя е обичала съпруга си.

— Повярвай ми един живот може да не е достатъчен. — Изпита завист. Не към самата Изабел, а към неговата преданост. Да си обичан толкова дълбоко...

Сам скръсти ръце на масата, а от изражението ѝ ставаше ясно, че няма да се хване на думите ѝ.

— Това няма да те убие, би трябвало да го знаеш.

— Кое?

— Да се влюбиш.

— Любов ли? Какво е това? — Джери цинично се изсмя.

— Смешно. Ти свърши толкова добра работа да ме убедиш в същото. — Сам ѝ напомняше колко безмилостно ѝ бе говорила в защита на Иън. — А сега, когато обувката и на другия крак е обута...

— При мен е различно. Аз само спя с него. — Джери говореше лековато, но знаеше, че не е толкова лесно — можеше да се влюби в Обри като едното нищо. — Освен това случилото се с теб би трябвало да ме накара да побягна презглава към хълмовете. Признай си, Сам,



колкото и да обичаш бебето, дните на спокойствие и тишина свършиха. Аз ли? Аз планирам грациозно да пристъпя към зрелите си години.

— За какво говориш? Ти сега си в зрелите си години.

Джери отпусна глава назад.

— Говори за себе си.

Двете жени искрено се разсмяха.

В другия край на залата Мелъди и настоящата ѝ любов седяха кротко на масата си, отпиваха от питиетата си и пушеха. Джими и Луис бяха спрели да се карат и играеха бiliarд, а мъжът на бара пиеше втора бира. Джубоксът превключи и зареди поредното изпълнение — стара, но много хубава песен на Хърб Алпърт „Вкус на мед“.

Джери повика сервитьора за сметката.

Сутринта на сватбения ден беше студена и облачна. Джери бе скептична за церемония на открито по това време на годината, но когато файтоните закараха гостите по прашната пътека зад ранчото на Лора нагоре по хълма, където щеше да се проведе ритуалът, небето магически се проясни.

Тя се огледа, наслаждавайки се на прекрасната гледка. Пред погледа ѝ се разкри панорама единствено от трева, издигащи и спускащи се плавно дървета и зеленото сърце на долината. На няколко километра, кацнал на върха на съседния хълм, се виждаше манастирът, който отдалече напомняше на средновековна крепост. Забеляза как облак прах с големината на жълъд се изкачва по тесния път — без съмнение сестра Жозефа се връща от ежеседмичната си експедиция за провизии в града.

Планините в далечината изглеждаха толкова близо, че ако се протегне, можеше да ги докосне — Спящият индиански вожд и хълмът Тойон, покрити със сняг, а на юг и запад се издигаха върховете Двете сестри и Лунно гнездо с формата на наковалня. Сенките на два облака се плъзнаха като тайнствени сиви баржи по огрените от слънцето хълмове.

Тя се обърна към Обри, който стоеше до нея, а ръката му нежно обхващаше кръста ѝ.

— Не мога да си представя по-хубаво място от това за една сватба.

— Моето мнение съвпада напълно с твоето. — Облечен с джинси и морскосиньо спортно яке — Лора изрично бе помолила всички да са неофициални, — бе самото олицетворение на ежедневната елегантност. Дори косата му падаше върху яката на якето точно толкова, колкото трябваше. Той посочи към планината в най-северния край на долината. — Какво е онова там?

— Сеспе-Чумаш с наколенки — отвърна му тя. — Не ти ли прилича на клекнал човек?

— Не е особено романтично.

— О, не знам. Вероятно е коленичил, за да направи предложение за женитба на някоя жена. — Можеше да се шегува по този начин с Обри със съзнанието, че той няма да възприеме погрешно думите ѝ.

— В този случай никога няма да научим отговора. — На слънчевата светлина очите му, обградени от ситни бръчици, бяха обагрени в златистокафяво, като цвета на поточето, което се виеше между върбите в долината.

На Джери ѝ хрумна, че и те са застопорени по един и същи начин. Двама, намерили временно убежище в прегръдките си, но без някога да продължат напред. Мисълта я натъжи. Може би такава бе ситуацията или образът на завинаги застиналите любовници. Независимо от това откри, че иска нещо повече — може би не толкова, колкото Лора и Хектор, но достатъчно, за да се чувства комфортно през нощите, когато радостта от легло, в което може да се отпусне сама, бледнее в сравнение с това да усети как някой се сгушва до нея.

— Не се обръщай — наведе се да му прошепне, — но в момента ни гледат.

Алис Карпентър ги наблюдаваше сериозно изпод сянката на близкия дъб, където стоеше със съпруга си Уес — бащата на Иън. Няколко крачки встрани от Алис и Уес Анна Винченци също им хвърляше тайни погледи.

Обри не изглеждаше ни най-малко притеснен.

— По-добре свиквай. Имам чувството, че това е само началото.

— А да кажеш, че никога не са ме виждали с мъж — подхвърли тя.

Той повдигна едната си вежда.

— Трябва ли да ревнувам?

— До полуда. — Знаеше, че Обри само се шегува. Със сигурност не беше ревнив.

— Поне твоят личен живот не е храна за жълтата преса.

— Чудя се какво ли биха казали за нас! — Тя се усмихна.

— О, вече със сигурност са ни оженили. — Кафявите му очи весело заблестяха. — Или поне са ни сгодили.

Джери си позволи да си го представи — Обри и тя. После образът избледня, а с него и всички глупави романтични мисли, които днешният повод би трябвало да породил. Усети леко раздразнение. Преди нямаше нищо против шегите му, но изведнъж ѝ се прииска да не говори по този начин.

Тя погледна към децата си. Анди бе облечена в синя плетена рокля, на ушите ѝ блестяха редица обеци, а стойката ѝ напомняше извития полумесец по време на новолуние. Разговаряше с Финч, която изглеждаше странно екзотична в памучна рокля с дълги ръкави, която лекият вятър увиваше около глезените ѝ. Джъстин риеше в пръстта няколко метра встрани. Изглежда, се чувстваше неудобно в новото си сако и памучен панталон и доста разочарован, че наоколо няма негов връстник.

Какво ли си мислеха за Обри? Беше го поканила на вечеря миналата седмица и двамата се бяха държали изключително прилично, почти безгрешно, но така и не разбра дали го харесват, или не.

Вече за кой ли път се чудеше дали идеята да го покани на вечеря е била добра. Не беше ли това някакъв вид изявление? А като се замислеше, ами жълтата преса? Рано или късно щяха да разберат и за нея.

Алис и Уес се насочиха към тях. По-малката дъщеря на Сам бе избрала плисиран кремав панталон и шоколадовокафяв блейзър, а на врата си артистично бе вързала шалче — спокойно можеше да е слязла от реклама на Ралф Лорън. Тя многозначително премести поглед от Джери към Обри. Без съмнение бе получила своя дял от подобни заглеждания заради Уес — доста по-възрастен от нея.

Алис я целуна по двете бузи, преди да протегне ръка към Обри.

— Здравей. Аз съм Алис Карпентър.

— Познах ви от снимката. — После бързо добави: — Попаднах на снимка от сватбата ви, която майка ви бе забравила в „Исла Верде“.

Алис се усмихна на Уес.

— Оженихме се миналото лято.

— А това си беше цяло приключение. — Уес се засмя и Джери разбра, че той си спомни за Финч, която нахълта наред церемонията и едва не я провали.

— И ето ни отново тук. — Алис въздъхна. — Честно казано, никога не съм мислила, че ще доживея този ден. — Тя се обърна към Джери. — Спомняш ли си как, когато бяхме деца, сестра ми преследваше Хектор като паленце? Той винаги се преструваше, че не я забелязва, но тогава би трябвало да е бил сляп. Чудя се защо му отне толкова време да реши проблема.

Джери се върна няколко години назад, когато Хектор — кльощав осемнайсетгодишен младеж, който не говореше английски и дори нямаше зелена карта, се бе появил на прага на Сам. Тя го бе наела като работник и оттогава той бе останал със семейството ѝ.

— Сигурно има нещо общо с Питър — отвърна сухо Джери и им напомни, че за Лора това не е първото изправяне пред олтара.

— Питър ли? Той беше само за загрявка. — Алис махна с ръка, за да прогони спомена за него, и каза на Уес: — Виждаш ли, скъпи? Ако не се получи, ще има втори рунд.

Уес се разсмя от сърце.

— Имам два девиза: никога не си купувай кола, която не можеш да поддържаш, и никога не се жени за жена, която не можеш да издържаш. — Едър и красив по поразяващ и дързък начин, с прошарена коса и брада, той винаги бе оставил у Джери впечатлението за човек, сблъсквал се в живота си с малко неща, с които не е могъл да се справи. Целуна я по бузата, преди да се ръкува с Обри. — Чувал съм много за вас. — Гледаше го като сродна душа. Основател и директор на кабелна мрежа за няколко милиона долара, той също бе получил своя дял от нежелано внимание от пресата. — Сам ни каза, че не би могла да иска по-добър наемател.

— Може би защото рядко си оставам вкъщи — отвърна му Обри.

— Лупе продължава ли да те вбесява? — От двете момичета Алис повече приличаше на майка си — бе наследила деликатната костна структура на Сам и сърцевидната форма на лицето, но беше руса, а сините ѝ очи бяха по-тъмно копие на Мартеновите.

Обри се засмя.

— Понякога може да се държи доста покровителствено.

— Мама от години се опитва да я накара да се пенсионира. Предполагам е мислела, че като даде къщата под наем, ще успее, но явно не е.

— Нямам нищо против — всъщност не съм сигурен какво щях да правя без нея.

Алис изглеждаше така, сякаш се чудеше къде е мястото на Джери в цялата картина.

— Е, радвам се, че най-накрая се запознахме. Всъщност ще ни бъде приятно някой път двамата да дойдете на вечеря у нас.

Последва момент на неловко мълчание. Тук не ставаше дума за Алис и Уес, просто в противовес на публичната личност на Обри или може би именно поради тази причина, той почти никога не се срещаше с хора извън семейството и старите си приятели. За щастие отговорът му бе спестен от рева на експлоръра на Лора, който се катереше по прашния път, а от бронята му весело се вееха разноцветни ленти. Когато се изкачи, Джери видя как Финч се отдели от Анди, за да се заеме със задълженията си на шаферка.

Хектор бе с джинси и изгладена бяла риза, а сребрилата вратовръзка явно бе единственият компромис за повода. Той слезе от джиपा и го заобиколи, за да отвори вратата на Лора. Тя бе в семпла рокля от органза, която можеше да мине за комбинезон, но ѝ стоеше идеално, а Джери не можа да се сдържи и си представи цветовете на кактус, разцъфтели след дълга суша в пустинята. Бе свалила десетината килограма, натрупани след развода, и макар че Алис винаги е била по-хубавата от двете сестри, в този момент Лора определено беше най-красивата жена на хълма. Кафявите ѝ очи сияеха, а матовата ѝ кожа блестеше. Корона от розички украсяваше лъскавата ѝ кестенява коса.

Хектор, с леко криви крака от прекарания на кон живот, с широк гръден кош, добил стоманена твърдост от вдигането на бали и тежки инструменти, обви с ръка талията ѝ, а тъмните му очи бяха впити в нея, все едно са единствените хора на километри оттук.

Джери огледа останалите гости — грубо около петдесет човека, а от страна на Хектор бяха още повече. Роднините му разговаряха оживено, а Сам ги поздравяваше наред, вкарвайки в употреба оскъдния си испански от гимназията. За щастие не се наложи Джери

да приютява някой от тях. Алис и Уес бяха настанили всички в странноприемница „Конско поточе“ като сватбен подарък.

Погледът на Джери попадна на Иън, който говореше с Анна Винченци до импровизирания олтар — подходящ за случая дънер, украсен с цветя. Анна изглеждаше по-малко безцветна от обичайното, с рокля на цветя и червило, а пухкавите ѝ страни бяха порозовели от неочакваното внимание — обикновено беше в сянката на Моника.

На няколко метра встрани възрастната Мод Уикършъм, една от безпризорните на Лора, която беше тук толкова отдавна, че вече се бе превърнала в част от дома, се показва изпод широкопола шапка, толкова голяма, че можеше да покрие почти цялата ѝ дребна фигура. Беше се издокарала с костюм от шантунг от друга епоха — явно една от покупките ѝ от евтините магазини, които често обикаляше. Джери я наблюдаваше как се заклатушка да поздрави Мейвис. Майка ѝ изглеждаше доста празнично в разкроена дънкова пола и модерна каубойска риза като онези, които Дейл Евънс обичаше да носи.

Тълпата се раздели на две, когато Лора и Хектор тръгнаха към олтара и спираха да поздравят гостите си. Лора придържаше крайчеца на роклята си леко повдигнат, за да не се влачи по земята, и разкриваше чисто новите си кремави кожени каубойски ботуши, което накара Джери да се усмихне, защото те бяха толкова... е, типични за Лора. Хектор също бе с каубойски ботуши — черни, с причудливи шевове, и колан с формата на раковина, който би повалил и бик.

Джери потисна напирещите сълзи. По дяволите, беше си обещала да не плаче. Какво ѝ ставаше? За човек, категорично против втора своя сватба, как можеше да се разчувства така за подобен повод на други?

Тя зърна отец Дан, безкомпромисно обсебен от бледата сестра на Сам, Одри — която се различаваше от Сам като деня от нощта. Лора бе разведена и той съответно не можеше да извърши богослужението, но затова пък сега изглеждаше лесна плячка за всяка душа, която имаше нужда от разтуха. Горкият Дан! Джери щеше да е принудена да му се притече на помощ, ако нещата продължаваха така.

Епископалният свещеник бе стара приятелка на Лора от колежа — висока жена с обикновено лице и късо подстригана кестенява коса. Тя бе заела служебното си място срещу Лора и Хектор, робата и стихарът ѝ се полюшваха от вятъра, но успя да проведе церемонията

по един спокоен и задушевен начин, като по-голяма сестра, която дава съвет. Джери се усмихна, защото почти очакваше да напомни на Хектор, че е хубаво винаги да пуска капака на тоалетната чиния.

В унисон със спокойния тон на ритуала Лора прочете притча за възрастна двойка: двамата имали право на едно желание и то било да умрат заедно; когато Господ повикал единия от тях, те били превърнати в дървета, преплетени едно в друго във вечността. Хектор с дрезгав от напирещите емоции глас я последва със стихотворение на Пабло Неруда, което прочете на английски и испански. После дойде ред на Финч. Тя пристъпи свенливо и сподели как Лора я е приютила, когато никой друг не се осмелил да го направи, и как се надява Хектор да бъде толкова щастлив с майка ѝ, както тя с нея. Когато дойде време двамата да се врекат във вечна вярност, всички гости плачеха.

Джери погледна Сам, която се усмихваше през сълзи. И двете ѝ дъщери са щастливо омъжени, а тя се кани да започне живота си отначало. „Сам е живото доказателство — помисли си Джери, — че не е задължително хубавите неща да се появят в живота ти в спретнатата опаковка и четлив надпис по пощата.“

— Изглеждат щастливи, нали? — промърмори Обри.

Джери реши, че е доловила нотка копнеж в тона му, и се почуди дали и сега той си мисли за Изабел.

— Заслужили са го. — Не се довери на гласа си, за да добави още нещо — беше прекалено развълнувана.

След малко се осмели да го погледне и видя, че той не се взира в Лора и Хектор, а в извисяващите се в далечината планини. Изведнъж ѝ се прииска да го откъсне от мястото, където мислено се бе пренесъл. Тя можеше да направи онова, което Изабел не можеше — да стопли леглото му, но във всяко друго отношение той оставаше верен на съпругата си.

После Обри хвана ръката ѝ, стисна я нежно и така я накара да се замисли дали пък не си въобразява.

Върнаха се в ранчото, украсено с балони и разноцветни ленти, без съмнение идея на Мод. Тук дори и кучетата се присъединиха към празненството — териерът Роки се влачеше след всички, захапал чиния, с надеждата някой да му подхвърли нещо; милата стара Пърл, прекалено горда, за да се моли, се разхождаше напред-назад и подлагаше голямата си жълта глава, за да я погалят; котките Наполеон

и Жозефин трескаво се стрелкаха между гъстата гора от крака в дневната. Дори Пънч и Джуди, а и новата кафява кобила на Финч — Шайен, цвилеха от обора, за да оповестят присъствието си. Сам дойде да целуне Джери по бузата.

— Надявам се да си гладна, защото има храна за малка армия. — Не беше нужно да го казва, нали Лупе отговаряше за гощавката.

Миризмата на печено на грил пиле се носеше от двора, а над рамото на Сам Джери надзърна в кухнята, където Лупе, с дебелите си черни плитки, единствени неподвластни на възрастта ѝ, увити около главата ѝ, се суетеше като най-стария генерал в света. В единия край на дневната импровизирана маса — стара врата, подпряна на две магарета за рязане на дърва, покрита с бродирана покривка, бе отрупана с купи, плата и кошнички, които преливаха с любимите на Лупе царевични питки. Каква противоположност на изискания прием на Алис на моравата пред „Исла Верде“!

Сам явно също си мислеше за „Исла Верде“. Тя се обърна към Обри усмихната:

— Между другото господин Хатауей ме помоли да ти кажа, че майсторите на покрива ще приключат следващата седмица. Надявам се шумът да не те е обезпокоил много.

Джери се сети, че господин Хатауей е строителният предприемач, нает от Сам, което ѝ напомни защо приятелката ѝ бе принудена да даде „Исла Верде“ под наем — ремонтните работи бяха повече, отколкото можеше да си позволи.

— Ни най-малко. — Обри бе споменал за шума, но като възпитан джентълмен премълча пред Сам.

— Е, ако искаш да избягаш, винаги можеш да отидеш при Джери.

Джери я погледна предупредително.

— Един ден в моята къща и на бегом ще се върне под течащия покрив.

— Да не говорим за Лупе. — Обри за щастие не приемаше на сериозно забележката на Сам.

— Що се отнася до Лупе, ще трябва сам да се оправяш. Аз се отказах от нея преди години. — Сам се засмя. — Извинете ме...

Втурна се да спасява Анна, заклещена в ъгъла от един от чичовците на Хектор — прошарен възрастен мъж с подчертан интерес



към жените. От паникьосаното изражение на Анна бе очевидно, че не разбира нито думичка от онова, което той ѝ разказва.

— Дотук добре — измърмори Джери и се огледа. Поне за момента бяха официално пренебрегнати от общественото внимание.

Обри погледна леко иронично Анди и Джъстин, наредили се на опашка пред масата с чинии в ръка.

— Останах със смътното впечатление, че децата ти не пропускат нищо.

Джери въздъхна.

— Понеже ги познавам, позволи ми да се усъмня в думите ти.

Обри отпи от виното и замислено я погледна над очилата си. Хората около тях се блъскаха, смееха и разговаряха и всички си прекарваха добре — дори възрастните близначки Милър, Олив и Роуз, които явно си бяха пийнали малко повече и се кикотеха като ученички на опитите на брата на Сам Рей да ги въведе в стъпките на тексаския танц.

— Не съм сигурен, че знаят какво да си мислят за мен — каза той.

Леко замаяна от шампанското, Джери се приближи още повече до него, за да му сподели мнението си:

— Според мен са малко уплашени.

— Да не би да приличам на човекоядец?

— По-лошо — известен си.

Той се усмихна.

— Надявам се, не се възприемат като синоними.

— Освен това си втората бомба, която пускам за изминалия месец. — Мисълта за Клеър ѝ причини тъпа болка.

— Дъщеря ти, да. — Той отпи от виното, а дългите му пръсти се увиха около тънкото столче на чашата. — Все още ли нямаш новини?

— Не. — Джери опита да се усмихне, решена да не проваля хубавия повод. — Виж, забрави, че съм го споменавала. Не искам да те отегчавам с проблемите си.

Пръстите му леко се плъзнаха по ръката ѝ.

— Никога не би могла да ме отегчиш.

Косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха. О, Господи, не трябваше да пие толкова много. Колко по-лесно е да държиш всичко подредено като в кутия, когато си трезвен.

— Затова се разбираме — никога не оставам достатъчно дълго, за да те подложа на изпитание — каза тя леко провлачено.

Джери очакваше да се засмее, но той не го направи. Тя долови някакво пламъче в очите му и усети студения полъх на тревогата. В негово присъствие доста често усещаше, че той живее сякаш в два различни свята — миналото, с чиито спомени никоя жена от плът и кръв не можеше да се мери, и настоящето, в което всяка крачка трябваше да е внимателно обмислена. После този поглед изчезна и той отново ѝ се усмихна така, все едно тя е единствената жена в стаята. Хвана я за ръка.

— Ще си вземем ли нещо за ядене, преди всичко да е изчезнало?

Когато дойде и техният ред, през чиниите с храна вече бяха прокарани сериозни пътеки. Взеха си печено пиле, салатата от черен боб и пай с царевица, месо и пиперки, после се насочиха към верандата, където неколцина гости се наслаждаваха на необичайно топлото за сезона време. Храната беше също толкова вкусна, колкото изглеждаше, и Джери определено преяде. Тъкмо се канеше да влезе в къщата за чаша вода, за да потуши огъня от пикантните царевични питки на Лупе, когато Обри каза:

— Ще ме извиниш ли за момент? Видях някого, с когото бих искал да поговоря.

Тя проследи погледа му и забеляза красива млада испанка в прилепнали джинси и лъскава блуза, която оставяше малко на въображението — несъмнено една от братовчедките на Хектор. Джери усети бързо и силно пробождане, но после установи, че той се бе насочил към брата на Хектор Еди. Спомни си, че Еди е нещо като знаменитост в града заради изявите си на арената за родео. Озадачена от реакцията, прибързаните си заключения и още повече от ревността, която бе изпитала, тя се намръщи и отвори вратата.

Вътре видя отец Дан на опашката пред масата. Не можеше да не забележи, че му е време за подстрижка — ако косата му пораснеше още малко, Алтия Уормли щеше да го обвини, че е един от свещениците хипари, които според нея и съмишлениците ѝ, бяха отнели светостта на Църквата със своите китарни меси, свободни дискуссионни групи и други подобни глупости.

Тя го заговори:

— Забавляваш ли се?

Той се обърна усмихнат.

— Ако трябва да съм честен, чувствам се малко не на място. Обикновено не ходя на сватби като гост.

— Помисли си за цялата бъдеща работа, която ще ти се отвори. — И кимна към племенниците на Сам — момчетата на Одри, ъгловати и тъмнокоси като майка си, които правеха всичко възможно да впечатлят внучките на Роуз Милър, близначките Доун и Ив.

— О, никога не съм страдал от недостиг на желаещи да ги венчая — отвърна на закачката ѝ той и сините очи заблестяха на широкото му ирландско лице. — Когато обаче дойдат при мен, след като розата е прецъфтяла, ми се иска да ги бях посъветвал да изчакаат.

Тя усети дълбока привързаност към стария си приятел. Колко пъти се бе обръщала към него за съвет? Дан нямаше готови отговори и именно затова го обичаше. Ако не можеше да ѝ даде съвет, просто я изслушваше. Освен това бе единственият ѝ познат свещеник, който не изпитваше нужда да цитира Библията за всяко зло под слънцето.

— Не мисля, че тази роза някога ще прецъфти.

Тя кимна към Лора и Хектор, заобиколени от семейството и приятелите си. Те вече изглеждаха като отдавна женени — ръцете им бяха здраво вплетени, погледите им се стрелкаха един към друг, преди с неохота да се насочат към човека, който им говореше в момента.

— Малко вероятно е наистина — съгласи се Дан.

— Що се отнася до мен — почувства се задължена да добави, — веднъж ми е достатъчно.

— Никога не казвай никога. — Той наклони глава и се усмихна — единственият мъж в стаята, който бе достатъчно извисен, за да я гледа отвисоко.

Джери усети как се изчервява — не беше ли намек за Обри?

— Хубаво и маниашко твърдение — засмя се тя, — особено от човек, който никога не е бил с жена в леглото.

— Не бъди толкова сигурна. — Дан ѝ намигна. — Не забравяй, че невинаги съм бил свещеник.

Обри бе забравил за Джери, когато влезе в къщата. Мислеше за Еди Наваро — мъж, който яздеше бикове така, както Ицхак Пърлман свиреше на цигулка. Бе изненадан, когато се оказа, че Еди също е негов

почитател. Слушал класическа музика преди всяко родео, без да обръща внимание на подигравките на другите каубои, че прекалено често е паднал на главата си. Проведоха много интересен разговор, но след няколко минути, за своя изненада, Обри откри, че Джери му липсва.

Той спря на прага, за да огледа претъпканата стая и я забеляза, потънала в разговор със свещеника. Как му беше името? Риърдън, да. Човек, който се държеше приятелски с всички, широкоплещест като гардероб, за когото не би повярвал, че е свещеник, ако не беше бялата якичка. Онова, което поразя Обри, бе начинът, по който Джери го гледаше, с леко повдигнато лице, сияещо като на младо момиче... което е влюбено.

Мисълта го изненада. Исусе, откъде се бе появило пък това! Нямахше нито едно разумно обяснение за подобно нещо, а и какво, ако имаше? Нямахше никакви права над нея. Въпреки това усети някакво безпокойство, което му отне известно време, докато го разпознае — „Аз ревнувам“. Стоеше прекалено зашеметен, за да помръдне, а стаята бе пълна с щастливи, бърбещи хора, без това да достига до съзнанието му. Откъде накъде я ревнуваше? Не е влюбен в Джери. Харесва я, да, може би малко повече от онова, което си бе обещал в началото, но не беше същото, нали? Единствената причина, поради която продължаваше да се вижда с нея, бе, защото... ами защото... просто не можеше да не я вижда.

Обри се намръщи и усещането му за безпокойство се засили. След месеци, години, в които едва успяваше да задържи главата си на повърхността, най-накрая бе постигнал нивото на удовлетворение, за което знаеше, че не е същото като щастието, погребано заедно с жена му, но по свой начин бе доста ценно състояние. Бе го скътал така, както човек, лишен от богатството си, крие последните си монети. Сега сърцето му поемаше в посока, която не бе предвидил. И това не му харесваше, ама никак не му харесваше.

Подозираше, че Джери ще е също толкова ужасена. Ясно му бе показала, че не желае нищо повече от онова, което сама бе способна да даде — секс и привързаност, в този ред.

Той направи крачка назад и затвори вратата. Обърна се и съгледа сина на Джери, който седеше на стълбите на верандата и мятеше стара тенис топка на едно от кучетата — малък черен териер, който

ръмжеше с престорена свирепост, когато момчето откопчваше топката от зъбите му и я мятеше към другия край на прашния двор. Обри се приближи към него.

— Имаш ли нещо против да си правим компания?

Джъстин само сви рамене, но не помръдна, когато Обри се настани до него.

— Винаги съм харесвал териерите. Като големите кучета са, само че с малки размери. — И кимна към Роки. — Баба и дядо имаха куче — казваше се Миньон. Опитваше се да плува, за да улови пръчките, който му мяха, а вълните го връщаха обратно на брега. Така и не се отказа.

— Кучетата няма как да го преценят — измънка Джъстин.

Обри му хвърли един поглед. Джъстин беше коленичил, а позата му бе напрегната.

— Не се забавляваш, нали?

Момчето отново сви рамене.

— Няма никой на моята възраст.

— Да, виждам. — Обри си спомни с кристална яснота какво му беше всеки път, когато ходеше при баба си и дядо си, които живееха на няколко километра от най-близкото село.

Сега момчето вдигна поглед към него, а зелените му очи, които толкова приличаха на тези на майка му, се плъзнаха покрай Обри като хладка вода.

— Мама не ми разреши да доведа Несто.

— Предполагам, защото не е бил поканен.

Сега Джъстин открито се взираше в него.

— Ти също не беше поканен, а си тук.

— Правилно. — Обри се засмя. Това момче не пропускаше нищо.

— Щях да отида при татко, но тя не ми позволи и това. — Лицето на Джъстин придоби още по-навъсено изражение, сякаш показва скрития в себе си тийнейджър.

Обри се загледа в хортензиите покрай алеята. Напомниха му за къщата, която с Изабел бяха наели онова лято в Екс ан Прованс. Тя беше потънала в хортензии — розови и сини, с цветове, големи колкото зелки. Усети как сърцето му се прибира обратно в безопасната си пещера.

Когато отново погледна към Джъстин, момчето го наблюдаваше с присвити очи.

— Познаваш ли баща ми?

— Боя се, че не съм имал удоволствието.

— Той е на същата възраст като теб, но е по-висок.

— Така ли? — Ако Джъстин се опитваше да го предизвика, щеше да остане разочарован.

— Практически той ръководи цялата си компания.

— С какъв бизнес се занимава? — Обри вече знаеше, но питаше само от учтивост.

— Дава заеми на хора, които искат да си купят къща или нещо друго. — Момчето запрати тенис топката високо във въздуха и я приземи в хрусталаците. Кученцето хукна да я гони.

— Разбирам... работи със спестявания и заеми.

— Да, така е.

— Баща ми беше адвокат във Великобритания. Не го виждах много, докато растях.

— Родителите ти разведени ли бяха?

— Не. Аз бях в пансион.

— Като в „Хари Потър“ ли? — Джъстин изглеждаше заинтригуван.

— Като се изключи магьосничеството. — Обри се усмихна, докато наблюдаваше как кучето трескаво обикаля хрустите в търсене на топката.

— Не ти ли беше мъчно за дома?

— Отначало, но после се свиква. — В главата си Обри сякаш чуваше същите думи от устата на баща си, който му казваше, че така ще стане мъж — тогава беше на осем години и осъзна, че не е напълно вярно. Имаше разлика между това да свикнеш с нещо и просто да се научиш да го приемаш.

Джъстин се замисли за малко над думите му, подпрял лакти на коленете си, загледан към двора. Най-накрая се завъртя и погледна Обри с присвити очи като Клинт Истуд в „Шепа долари“ — още един каубой, на когото се възхищаваше.

— Ти и мама ще се жените ли?

Ето какво го тормозеше. Обри внимателно обмисли отговора си.

— Всеки мъж, който се ожени за майка ти, би бил истински късметлия — отвърна той. — Но не планирам да се женя... за никого.

Джъстин изглеждаше облекчен.

— Мама каза същото, когато й зададох въпроса.

— Какво друго каза тя?

— Че на теб ти харесва да живееш сам.

Обри усети силно присвиване, сякаш белите му дробове бяха притиснати от наранено ребро.

— Бях женен веднъж — каза той, — за човек, когото много обичах. Тя почина.

— О! — Джъстин сведе поглед към земята.

Точно в този момент малкият териер дотича до стълбите с топката, която сега бе еднакво олигавена и изкаляна. Обри я измъкна от челюстите му и я изтри с нечия изпусната на земята салфетка. После импулсивно добави:

— Какво ще кажеш да хвърлим няколко пъти?

Момчето засия, после сви рамене и отклони поглед.

Обри се изправи и слезе от верандата. Минаха няколко секунди, преди да чуе провлачването на крака по стълбите след себе си. Усмихна се леко, но бързо изтри усмивката от устните си, когато момчето го настигна.

Джери ги наблюдаваше от прага на къщата — кльощавото момче, чиито дрехи трябваше да отидат в пералнята веднага щом се приберяха, и елегантния мъж с прошарени коси, на когото не му пукаше за скъпото му сако. Нещо в гърдите й потрепна. Как бе разбрал от какво се нуждае Джъстин? Момчето, мрънкащо от сутринта, сега бе ухилено до ушите.

— Изглежда, си има нов приятел.

Тя се обърна и видя, че Сам безшумно се е приближила до нея.

Джери сви рамене.

— Познаваш Джъстин — разбира се с всички.

— Той се нуждае от мъж в живота си.

— Има баща си.

— Когато Майк успее да намери време. — Сам имаше още лошо мнение за бившия ѝ съпруг от нейното собствено, ако това

въобще бе възможно.

Джери я погледна строго.

— Виж, каквото и да ми предлагаш, не се интересувам.

Тя не изпускаше от очи Джъстин, който подскачаше нависоко, за да хване топката, и после я връщаше обратно на Обри, който пък я улавяше с лекота. Обри я забеляза и ѝ махна. Джери също му махна и му посочи часовника си, за да му подсказже, че скоро щяха да разрязват тортата. Когато се обърна, готова за още една лекция, установи, че Сам не бе зад нея. Джери я забеляза в другия край на верандата да разговаря с Том Кемп. От зачервените ъгълчета на ушите му — проклятието на рижавите, ѝ стана ясно, че той продължава да таи чувства към нея. Джери се почуди дали любовта винаги е толкова прозрачна, дори когато поразените са слепи за нейното съществуване.

Обри и Джъстин се върнаха на верандата и тримата заедно влязоха в къщата. Чиниите от дневната бяха разчистени, а на тяхно място бяха заредени сладки и голяма купа с плодова салата. Триетажната торта стоеше в центъра на масата — куполообразна възхвала на сладкарските умения на Мод. Джери напълни две чаши с кафе от каната и подаде едната на Обри. Те отидоха до камината, където намериха място да седнат на канапето.

— Хубаво беше това, което направи — каза му тя.

Той повдигна рамене.

— Беше ми приятно.

— Е, все пак беше хубаво.

— Той е добро хлапе.

— След развода се опитах да се справя с всичко — веднъж дори паднах в езерото, докато се опитвах да извадя от водата риба, която се оказа прогизнала тениска. — Тя се усмихна мрачно при спомена. — Но ако има нещо, което съм научила, то е, че не можеш да бъдеш едновременно майка и баща на децата си.

Той я погледна странно и тя усети как от стомаха ѝ изпълзя студена тръпка. Да не би да я предупреждаваше да не взима прекалено на сериозно държането му с Джъстин? Да не би да я причисляваше към самотните майки, които използват децата си като стръв?

Джери се насочи към масата, за да напълни отново чашата си с кафе и зърна Анди с цяла купчина дискове.



Лора сигурно я бе помолила да зареди уредбата. Джери ѝ се усмихна и за пръв път от много време насам Анди не я погледа накриво. Изглежда, се забавляваше.

В стаята настана тишина, когато Мод се изправи да вдигне тост, заваляйки леко думите след изпитото шампанско. Бялата ѝ коса бе събрана на кок на върха на главата, който сега се разпадаше и около кукленското ѝ лице се виеха снежнобели кичури.

— Да пием за двама души, които много обичам — каза тя и вдигна чашата високо. — Нека живеят дълго и щастливо... и нека никога не се уморяват да приемат бездомници.

Последва хор от аплодисменти, поздравления и подвиквания, след което тортата бе разрязана. Лора даде една хапка на Хектор, докато всички снимаха с фотоапарати и камери. Тя като че ли беше малко притеснена от цялото това внимание, но същевременно бе доволна, че всичко минава толкова добре. Хектор пък изглеждаше зашеметен, все едно току-що бе хвърлен от коня си.

Музиката започна отново, но не мелодичен рок, както допреди малко, а прекрасен концерт за цигулка. Едва когато погледна към Обри, Джери разбра, че нещо не е наред. Той изглеждаше поразен, устните му бяха замръзнали в призрачна пародия на усмивка. Тогава я осени мисълта — изпълнението бе на Изабел.

„Анди. Анди направи това.“

Джери, зашеметена от преднамерената жестокост на ситуацията, стоеше като закована на мястото си, докато хората се въртяха около тях, здрависваха се и вдигаха тостове — а един циник, подобно на скъперника Док Хенри, се пошегува, че Лора и Хектор ще придадат нов смисъл на термина животновъдство. Чашите се чукаха една в друга и шампанското продължаваше да се лее. През цялото време се лееше и поразително красивата музика на Изабел, която заедно с тъгата по лицето на Обри вече бяха почти непоносими за Джери.

## ОСМА ГЛАВА

Клеър се престрой в дясната лента за движение. Малко по-напред беше спрял трактор с ремарке и макар че не се виждаха никакви предупредителни светлини, намали, докато минаваше покрай него. „Няма смисъл да си създаваш неприятности“, предупреди я вътрешен глас — гласът на Мили. Тя се усмихна на иронията на ситуацията. В хладния февруарски ден, докато се движеше на север по магистрала 101 към Сан Франциско, не беше ли неприятност самият факт, че имаха среща на другия край на града?

Пристигна в Сан Матео, извади мобилния си телефон и набра номера на Байрън. Днес не беше на работа и все още бе рано — малко след десет. Може би щеше да успее да го открие.

Той вдигна на четвъртото позвъняване.

— Здравей — каза тя.

— Здравей, скъпа. — Гласът му беше сънлив.

— Мислех, че си навън. Щях да ти оставя секси съобщение.

Той се прозя.

— Бях на повикване до четири сутринта. Тъкмо ставам.

— Съжалявам. Не исках да те събуждам.

— Ей, няма проблем. Може ли все пак да получа секси съобщението?

— Не сега — шофирам.

— Накъде?

— Знаеш много добре.

— О, да. Забравих.

— Той е там. Обадох се, преди да тръгна, за да съм сигурна.

— Какво му каза?

— Нищо. Затворих.

— Може да си отиде, докато пристигнеш.

Тя усети лек пристъп на раздразнение. Не се ли сецаше, че и тя подозира същото?

— Тогава ще опитам пак. — Винаги в замяна можеше да издири брата на Джери. И без това имаше намерение да го направи.

— Да, но все пак няма гаранция, че той ще иска да те види.

За момент си помисли, че приятелят ѝ има предвид Кевин, преди да осъзнае, че, разбира се, става дума за отец Галахър.

— Предполагам, това е рискът, който ще трябва да поема. — При мисълта пулсът ѝ се ускори.

От другия край на линията дочу боси крака да шляпат по плочките, а после как Байрън пишка в тоалетната. Господи, те дори не живееха заедно, а вече бяха като отдавна женена двойка. После си спомни, че в семейството на Байрън никой никога не се притесняваше от подобни неща — родителите му дори се печеха голи на слънце. Веднъж ги беше шпионирала през оградата на двора.

— Слушай, аз изцяло те подкрепям — каза той, — щом това ще ти помогне да приключиш темата. — Беше свикнал да използва такива формулировки, след като започна стажа си по психиатрия.

Тя лично не се доверяваше на подобни изразни средства. Преди двайсет години никой не бе чувал за „прекратяване на темата“ и нямаше да разбере за какво говори той.

— Не правя това, за да излекувам наранената си психика — отвърна тя малко троснато. — Просто искам да знам как изглежда. Все пак е мой баща. — Беше ѝ странно да изрече тези думи, а единственият образ, който изплува в съзнанието ѝ, бе на Лу.

— Ей, аз съм на твоя страна, не помниш ли? — Тя чу как пусна водата в тоалетната.

— Знам — отвърна с въздишка.

— Липсваш ми, скъпа.

— И ти на мен.

— Искан ми се да беше тук.

И на нея ѝ се искаше същото. Същевременно се сви при мисълта как Байрън ще я гледа съчувствено, докато тя се опитва да разбере семейството, което някой просто беше пуснал в скута ѝ.

— Ще ти дам пълен отчет на връщане — обеща тя.

— На добър час.

— Благодаря ти, ще имам нужда от това.

— Обичам те.

— И аз те обичам.

Тя натисна копчето за край и отново ѝ се прииска думите, които толкова често чуваше, прошепнати в ухото ѝ, да са придружени от жив и дишащ Байрън. Беше трудно да го вижда толкова рядко. А онова, което я тормозеше най-много, бе, че връзката им от разстояние започваше да ѝ се струва нормална.

Мисълта поведе след себе си и размисли за Джери. Поне десетина пъти през изминалите няколко седмици беше посягала към телефона, но нещо винаги я спираше. Какъв щеше да е смисълът? Едно нещо водеше до друго, а преди да се осъзнае, щеше да е принудена да покани Джери в дома си. А как щеше да обясни това на Лу и Мили? Беше успяла да оправдае първата им среща, поне в собствения си ум, но родителите ѝ щяха да погледнат на нова среща като на голямо предателство.

После си спомни сладките и смешни имейли на Джъстин. И рецептите, които Мейвис ѝ бе изпратила, старателно преписани с изкривените ѝ от артрит пръсти на картончета. Дори споменът за двойствеността на Джери и отблъскващото държане на Анди не бяха в състояние да прогонят топлите чувства, които се прокрадваха в нея.

Първо обаче трябваше да разреши загадката с баща си. Използва малкото информация, която Джери ѝ бе дала, и от Архиепископството в Сан Франциско взе домашния му телефонен номер. За щастие, когато се обади, телефона вдигна някаква прислужница. Клеър ѝ бе обяснила, че работи за списание „Мариан Рийдър“ и би искала да изпрати на отец Галахър копие от статията, в която се споменава и неговото име.

И така, въоръжена с адреса му, тя щеше да се изправи срещу него лице в лице.

Забеляза табелата за отбивката към центъра на града и стомахът ѝ се преобърна. Беше ли честно да му устройва подобна засада? Може би по телефона трябваше да му каже коя е. Ако Джери беше права, щеше да си спести пътуването.

Ами родителите ѝ? Тя не им бе дори споменала за това малко залитане. Едва издържаха да чуят името на Джери. След уикенда ѝ в Карсън Спрингс я бяха попитали само за най-важното: как изглежда тя и как са децата ѝ? Клеър знаеше, че се чувстват зле заради връвата, която бяха вдигнали. Мили даваше всичко от себе си, за да бъде мила, а Лу доброволно бе пожелал да поправи теч под мивката ѝ. Затова Клеър се придържаше към фактите, без да навлиза в подробности. На

тях им бе по-лесно да мислят, че любопитството ѝ е задоволено и е... приключила темата.

Отец Галахър живееше на улица „Търк“ в тясна, двуетажна сграда, облицована със застъпващи се дъски, която се намираще навътре от тротоара. Обиколи квартала няколко пъти, преди да намери място за паркиране. Над града бе паднала мъгла, а влагата се стелеше като мокра пелена, докато тя отиваше към къщата.

Влезе през портата и пое по алеята. В двора ниските дървета и храсти се бяха превили от влагата, а сградата сякаш трептеше като кораб в мъглата. Сърцето ѝ силно туптеше, докато се изкачваше по стъпалата на верандата.

Почука на вратата и измина една дълга минута, преди чифт бледи сини очи под сиви рамки да се появят на скосеното стъкло прозорче. Възрастна жена в кафяв пуловер, провиснал до бедрата ѝ, се появи с лимоненожълт парцал за прах в ръка.

— Мога ли да ви помогна?

— Търся отец Галахър — каза Клеър.

— О, да, той ви очаква. — Сърцето на Клеър се сви. Откъде би могъл да знае? После жената добави: — Отецът каза, че ще изпратят някого с документите за подпис. — Тя отстъпи назад и пушна Клеър да влезе.

Введе я в овехтяла, но безукорно чиста дневна, с малка трапезария в единия край. Долови лека миризма на печена риба от предишната вечер. Явно облекчението на ограниченията, въведени от Ватикан II, не бяха достигнали това крайче на еклесиастичната вселена.

„Какво търся тук? Това е лудост.“ Трябваше да гледа напред към бъдещето, а не да се рови в миналото. Не ѝ ли беше достатъчно положението с Джери? Какво би могъл да ѝ предложи този мъж, което да оправдае мъката ѝ?

Тя чу проскърцване от някой, който слиза по стълбите, и миг по-късно мъж мина под арката на вратата на дневната, като накуцваше леко — свещеник от средната класа, с пронизващи сини очи и чуплива сребриста коса, сресана назад над слепоочията му. Лицето му беше гладко и спокойно, като се изключи дълбоката, подобна на нашивка, линия между веждите му.

Той протегна едрата си суха длан, която леко миришеше на сапун. Здрависването му бе уверено.

— Съжалявам, че архиепископът трябваше да ви изпрати чак тук. — Усмихна се и потупа крака си. — Пристъп на ревматизъм. Ще се върна на бюрото си след един-два дни.

Страните ѝ поруменяха.

— Боя се, че ме бъркате с някого.

Той наклони глава с леко озадачен поглед, сякаш се опитваше да си спомни дали я познава отнякъде.

— Е, моя е грешката тогава. Какво мога да направя за вас?

— Казвам се Клеър... Клеър Брустър. — Тя изчака да види дали името ѝ ще му говори нещо и когато това не стана, се поотпусна. — Може ли да седна?

— Разбира се. — Той посочи към канапето.

Клеър имаше странното усещане, че възглавниците паднаха на пода, макар тя да седна на една от тях. Изчака отец Галахър също да седне, но той остана прав, подпирайки се на здравия си крак, опрял ръка на стол с висока облегалка.

Тя се прокашля.

— Джери ми каза къде да ви открия.

— Джери?

— Фицджералд.

Той само леко се намръщи, после почука с пръст по слепоочието си и каза:

— А, да, „Крайпътната Мадона“. Тя беше една от сестрите там. Преподаваше катехизис, нали?

— Но вие не сте ли?... — Тя спря, защото изведнъж се почувства несигурна.

— Приятели? Да, предполагам, че може и така да се каже. Доколкото духовният наставник може да бъде такъв. — Отец Галахър я наблюдаваше благо. — Не искам да бъда груб, госпожице Брустър, но в момента съм доста зает. Може би ще благоволите да ми кажете защо сте тук.

Клеър дълбоко си пое дъх.

— Мислех... тя ми каза, че вие сте мой баща.

Резката на челото му се вдълба още повече и сега той вече седна, като потъна в едно от креслата.

— Какво би я накарало да каже... или дори да си помисли... подобно нещо?

— Истината е, че не я познавам толкова добре. Аз съм осиновена. — После добави: — Не знаех нищо, докато тя изневиделица не ми се обади.

Изражението му не се промени, но онова, което тя възприемаше като спокойствието на свещеник, изведнъж ѝ се стори по-малко великодушно — нещо като свръхестествена безпристрастност. Дори когато се опита да намери прилика помежду им, с радост не откри такава.

— Каквото и да ви е казала — отвърна той с глас, също толкова свръхестествено безпристрастен, колкото беше и изразът на лицето му, — боя се, че ви е заблудила.

В стаята беше не повече от двацет градуса, но под мишниците си тя вече бе мокра. Точно както Джери ѝ бе казала — той изцяло се отричаше от нея. О, Господи, защо дойде?

— Не виждам защо ще си измисля подобно нещо — промълви Клеър.

— О, не се съмнявам, че тя е искрена в своята вяра. — Физиономията му се преобрази почти неуловимо, подобно на актьор, който се вмъкваше в ролята си. Наведе се към нея със загриженост в погледа. — По-често, отколкото вие си мислите, се случва... млади монахини да започнат да си фантазират за свещеници и дори да стигнат до истерия... и понякога до самозаблуда. — Той поклати глава. — Има доста литература по въпроса, ако решите да прочетете нещо.

— Тя... не е такава.

Ако някой лъжеше, бе отец Галахър — Клеър можеше да се закълне в това. Същевременно не беше сто процента сигурна.

— Вие самата казахте, че едва я познавате. — Той склочи молитвено пръсти под брадичката си и тя зърна златен пръстен печат. — Може ли да изкажа едно предположение, госпожице Брустър? Нека остане така засега. След време може би истината — истинската истина, ще излезе наяве. — Звучеше толкова искрено, сякаш тя не бе нищо повече от обикновен енориащ, дошъл при него за духовна насока, че за момент за малко да му повярва.

— Но...

Той погледна часовника си и стана.

— Боя се, че ще трябва да приключим разговора. Съжалявам, че е трябвало да изминете целия този път за нищо.

Клеър също сковано стана, а бузите ѝ горяха, все едно имаше треска.

— Благодаря ви, че ме приехте, отче. — Не ѝ убягна обаче иронията, че го нарече „отче“.

— Няма за какво, чадо. — Говореше така, сякаш тя беше част от паството му, и когато протегна ръка към него, той я хвана с двете си ръце и нежно я потупа.

После тя излезе и като в мъгла слезе по стълбите. Какво се бе случило там вътре? Клеър не знаеше какво да си мисли. Беше чувала за случаи, при които религиозната пламенност преминава границата и се превръща в сексуална истерия. Възможно ли е тази връзка да съществува само във фантазията на Джери? Тогава, щом този мъж не е неин баща, кой беше истинският?

Отец Джим Галахър не си спомняше някога да не е искал да стане свещеник. Докато другите момчета се криеха, за да пушат на паркинга на „Вси светии“, и се хвалеха за сексуалните си подвизи с момичетата от „Светия кръст“ (повечето разкази обаче не се покриваха с действителността), той бе открил утеха в сериозното изследване на отец Черни и те прекарваха часове в обсъждане на библейски текстове и радикалните промени, предприети от Ватикан II.

Отец Черни, едър мъж с гъсти вежди и навик да мига бързо, когато е развълнуван (а това се случваше при разискването на теми като ватиканския мандат/заповед за месата, която бе произнесъл на английски, а не на латински), беше нещо повече от енорийски свещеник и наставник. Той бе истински спасител. Именно от него Джим се научи да се справя с алкохолизма на баща си и пренебрежението на майка си. Възрастният свещеник също не беше светец (пушеше прекалено много и се наслаждаваше от време на време на игра на карти), но направи много повече от това да му покаже светлината — бе му посочил изход от ситуацията, от квартала и от дъното на живота, където нищо никога не се променяше, всеки ден приличаше на предишния, от майка му, която крещеше на баща му за нарасналата му сметка в кръчмата на ОМейли, а той ѝ отвърщаше, че



тя трябва да го уважава поне малко, и госпожа Малатеста от долния етаж, която тропаше по тавана с бастуна си и крещеше: „Млъкнете, проклет ирландци, млъкнете или ще извикам полицията и този път не се шегувам.“

През годините дребничкият Джими Галахър, чиито ръкави винаги бяха по-къси и носът му не спираше да тече, постепенно отстъпи мястото си на отец Джим Галахър. Някои смятаха Семинарията за ограничение, но за него се оказа рай на спокойствието и уравнивесеността. Дори безбрачието, на което отначало се противопоставяше, бе станало по-приемливо с времето и със съзнанието, че живот без саможертва е малко или много същият като онзи, който бе оставил зад себе си — хаотичен, недисциплиниран и неподходящ. Едва когато го разпределиха в „Св. Ксавиер“ и хубавата млада послушница Джери Фицджералд се появи в живота му, всичко се промени и той започна да се събужда през нощта, а чаршафите му бяха мокри и на петна.

О, да, много добре си я спомняше. Джери с малките очи и омагьосващата усмивка, а бедрата ѝ примамващо се полюшваха под робата ѝ. Джери, чиято невинност го възпламеняваше. Сякаш над стената на градината бе прелетяла екзотична птица и пъстрата ѝ перушина бе видима единствено за него, а звънките ѝ песни бяха предназначени само за неговите уши — създание на Божията ръка, — която летеше срещу него над всичко божествено, която без абсолютно никаква вина предизвика истински погром във внимателно подреденото му съществуване. И всичко това, преди да бяха разменили повече от една дума, разминавайки се.

Кога бяха прекрачили границата? Не можеше да си спомни точния момент, а само малките прегрешения по пътя. Ръка, която се задържаше върху нейната малко по-дълго. Поздрави, които преминаваха в продължителни разговори. Посещения в манастира, станали по-чести и не бяха планирани като съвпадения, но той почти винаги попадеше на нея. Дори когато тя коленичеше пред него в изповедалнята, където самата ѝ близост бе като наркотик, който замайваше главата му и ускоряваше пулса му, на нея отделяше повече време, отколкото на останалите монахини. Сега, когато си спомняше, той виждаше в тези изповеди — сенчестата кабина, напоена с аромата ѝ, шепнещите им гласове, интимни като на любовници —

предшественик на онова, което се бе случило. Опрощението, което даваше, беше досущ мръсна монета, предавана от ръка на ръка. Не беше ли той виновен за грехове, много по-лоши от нейните? Дори разтоварването в усамотението на стаята след това не му помагаше много, за да облекчи мъчението му.

Спомняше си, сякаш бе вчера, нощта, когато пристъпи напред и падна в пропастта. Джери бе назначена от майка Джероум да ръководи курс по катехизис, защото учителката се разболяла. Скоро ѝ стана навик след това да се отбива в енорията за чаша чай и оживен спор — Джери подкрепяше Ватикан II; всъщност спореше разпалено, че са необходими още повече промени. Седмица след седмица столът му се приближаваше все повече до нейния. Чаят им изстиваше дълго преди един от тях да погледне часовника и да забележи колко късно е станало. И двамата знаеха, че онова, което вършеха, е нередно — беше забранено монахиня да остава насаме с който и да било мъж, пък бил той и свещеник, — но нито един от тях не споменаваха за това.

Една вечер Джери се канеше да си тръгва, когато небето сякаш се разтвори и заваля като из ведро. Тя стоеше на прага и наблюдаваше пелената от дъжд.

— Не можеш да си тръгнеш в това време — каза ѝ той.

— Не мога и да остана.

Спогледаха се като виновни гимназисти.

Той започна да търси чадър, но изведнъж цялата къща бе потънала в тъмнина. Препъваше се с протегнати ръце, търсейки познатите очертания, за да се ориентира. Напипа някакво чекмедже и започна да рови в неописуемата бъркотия за кибрит. Едва тогава му хрумна, че дори икономката да е купила някакви свещи, няма ни най-малка представа къде се намират.

Той запали клечка кибрит и лицето на Джери, обградено от бялата ивица и булото, изникна пред погледа му — зачервено и с широко отворени очи. Не осъзнаваше, че се взира в нея, докато не усети как пламъкът изгаря пръстите му. Изпусна клечката на пода с вик.

— Добре ли си? — Гласът ѝ долетя от тъмнината. Сигурно бе пристъпила към него, защото изведнъж се сблъскаха. Той я сграбчи за ръката, за да я задържи, и долови аромата ѝ — колосано бельо, сладък като мляко, чай и цветя.

Изглеждаше напълно естествено, когато се целунаха. Тя се отдръпна с въздишка и прошепна с тих, разтреперан глас:

— Не... не можем.

— Съжалявам... вината е моя... не трябваше. — Той усети почти пагубно отчаяние, комбинирано с приятно и вдъхновяващо облекчение — беше се препънал, но не бе паднал.

— Не, беше моя...

— Няма да се повтори.

— О, Джим! — Тя въздъхна дълбоко и се притисна към него — топла, нежна и зовяща.

Той я целуна отново и двамата трепереха, сякаш вратата беше отворена и студеният проливен дъжд достигаше до тях.

Някак си се озоваха в спалнята и дрехите им ги нямаше, а бледата кожа на Джери сияеше с перлени отблясъци, като се изключи черният триъгълник между бедрата ѝ, пълните ѝ гърди — мисълта за тях предизвикваше вълнение в слабините му дори след толкова години — се разляха по износената шенилена покривка, меки и подканящи.

Никога дотогава не е бил с жена. Сексът бе разделен на две ясно разграничени категории — свещените съюзи, споменати в Библията, и животинските стенания, които долитаха през тънките като хартия стени откъм спалнята на родителите му. Джери се намираше някъде по средата — свенлива и девствена, със съвсем тънък привкус на игривост. Докато гръмотевиците прокънтяваха и светкавиците просветваха — разпятието на стената над леглото сякаш оживяваше от кратките, но ярки проблясъци като въпросителни, — тя ставаше по-смела, галеше го и го докарваше до лудост. Той не можеше да повярва, че ѝ е за пръв път. Едва когато проникна в нея и тя извика, се убеди. Всяка съзнателна мисъл обаче бе заличена от топлината в слабините му, покачила се до точка, която сама по себе си приличаше на лудост. Джери извика отново, но този път не от болка, а краката ѝ се увиха около кръста му, докато пръстите ѝ се забиха в плътта му. После и той пропадна, спъна се и се затъркаля по стръмния склон, по който се бе изкачвал с толкова мъка през целия си съзнателен живот.

През последвалите дни и месеци не можеше да влезе в спалнята си, без да си спомни за нея — меките ѝ гърди и приканващите го бедра, устните ѝ прилепени към неговите като наранени цветни листенца. Виждаше разпятието, което го наблюдаваше с празна

безпристрастност, и се чудеше: Господ изпитва ли ме по някакъв начин? Ще излезе ли от мен по-добър свещеник след това? Или е работа на дявола? Независимо от отговора всичко трябваше да приключи.

После тя се появяваше и той не можеше да предотврати случващото се, както баща му не можеше да стои далеч от алкохола. Освен няколко мига, които бяха отминали бързо като светкавица, изведнъж осветила пътя му в рая и ада през онази нощ, той не бе спрял да обмисля последиците. Колкото и невероятно да му изглеждаше сега, не бе помислил за детето, което можеше да се появи — беше се появило.

Сега, толкова години по-късно, Джим Галахър сведе глава и я отпусна в ръцете си. Трепереше целият, сякаш беше премръзнал, макар че кожата му пареше като на болен от треска. Годините, които бе прекарал да се убеждава, че това е бил един прекрасен и същевременно ужасен сън — магия, която му е била направена, всичко е било напразно. Изведнъж той се завърна в енорията на „Св. Ксавиер“ и съживи ужасния спомен за мига, когато Джери му бе казала, че е бременна.

И сега тя се появи отново, както лошият късмет от поговорката. Само че този път беше нейното дете, тяхното дете, което тя бе изпратила — млада жена, толкова удивително приличаше на него, че той едва успя да запази присъствие на духа.

Трябваше да намери начин да спре инфекцията, преди да се е разпространила. През всичките години той знаеше къде е Джери, че все още е в границите на същата общност, достатъчно близо, за да му навреди. Дълго се боеше, че тя замисля отмъщение, но с течение на времето тревогите му намаляваха. Поради някакви причини, които по-вероятно имаха по-голяма връзка с нея, отколкото с него, тя бе решила да запази тайната им. Само малцина, за които той бе убеден, знаеха за нея и от тях двама бяха още живи — сестра Агнес и настоящата игуменка, майка Игнасия.

Но сега, когато дъщеря им беше тук, нямаше как да я заметат и да я скрият под чергата. Слуховете щяха да плъзнат отново — слухове, които бе успял да заглуши веднъж, но нямаше да успее да го направи повторно. Единствената му надежда бе да отреже всички връзки на Джери с Църквата. Колкото по-малко контакти, толкова по-малка

вероятност до ушите на архиепископа да достигне нещо. Изстрел отдалече или може би отчаяните действия на отчаян мъж, но какъв друг избор имаше?

Спомни си за Брайън Коркоран, стар приятел от Семинарията. Тази седмица бяха обядвали заедно — напоследък често се виждаше със старите си приятели, хора, които може би нямаше да поддържат връзка с него, ако той не се радваше на доверието на архиепископа. Не беше ли споменал Брайън, че сестра му Кейтлин е помощник игуменка в манастира в Сан Диего?

Бръчката между веждите на отец Галахър се задълбочи в нещо, което щеше дълбоко да го обезпокои, ако в този миг се бе погледнал в огледалото. Можеше това да е знакът на Каин. Най-накрая несигурно се изправи, болката в ставите бе толкова силна, че го караше да се замисли за подземните огньовете, които горят с десетилетия, и закуцука до бюрото с кръгъл капак, откъдето изрови бележника си с телефони и вдигна слушалката.

— Да не би моментът да не е подходящ?

Мъжът с лекьосана бяла готварска риза, който се появи от кухнята да я поздрави, бе ъгловат и слаб, с късо подстригана морковеночервена коса и момчешко излъчване на фините черти на лицето, което веднага я предразположи.

— Да върви по дяволите всичко. — Той пренебрегна протегнатата ѝ ръка и я стисна в мечешката си прегръдка. — Не бих могъл и да желая по-хубаво прекъсване. — Отдръпна се и ѝ се усмихна, а в ъгълчетата на яркосините му очи се появиха миниатюрни бръчици като слънчеви лъчи. — Сестра ми ме накара да обещаая, че няма да те бъзикам, или ще се наложи сам да те издиря. Каза, че си се срещнала с цялата Пета дивизия и имаш нужда от време, за да обмислиш всичко.

Клеър също му се усмихна, обезоръжена.

— Нещо такова.

— Настани се, докато направя кафе.

Посочи ѝ залата, която бе пуста, с изключение на самотния сервитьор, който довършваше подредбата на масите. „Рагу“ заемаше втория етаж на червеникава викторианска сграда. През френския

прозорец се разкриваше гледка към Голдън Гейт, който израстваше от мъглата като някакъв приказен град от миналото. Официалността на салона бе смекчена от нещо като циркови плакати, но с изображения на вино и грозде, и предмети прищевки, като подредбата от ангинарии и стръкове овес на маса, посветена на жътвата, в центъра на помещението — и всичко това заместваше по-традиционните флорални украси. Беше чела статията за ресторанта в „Загат“, където бе оценен с двайсет и шест точки и специално се споменаваха за декора, но не бе очаквала обстановката да е толкова очарователна. След сутринта с отец Галахър това посрещане бе топло като яке в зимен ден.

Братът на Джери се появи отново с две димящи чаши кафе и чиния кростини, която побутна към нея.

— Експериментирам. Искam мнението ти.

Тя си взе една и устата ѝ се изпълни с букет от фини вкусове.

— Невероятно. Какво има в тях? — Посегна за още една и изведнъж се сети, че сутринта пропусна закуската.

— Смесица от червен пипер, арпаджик и хайвер от съомга. — Той се облегна назад и я наблюдаваше с нескрито любопитство, без да е нахален. — Сестра ми спомена, че обичаш да готвиш.

Тя усети как се изчервява.

— Не съм от твоята класа.

— Ей, имаме родствена връзка, ако не си забравила? — Усмивката се разшири и показва малкото разстояние между предните му зъби. — Каза ми също и други неща, но те ще те притеснят, затова няма да ги повтарям. — Изражението му ѝ показва ясно, че е ставало дума за комплименти.

— И аз чух доста за теб.

— Не вярвай на нито една дума. — Той ѝ намигна.

— Съжалявам, че не се свързах по-рано с теб.

— Нямах да се изненадам, ако беше решила да захвърлиш в небитието спомена за всички нас.

Клеър се стресна. Не беше ли мислила да направи точно това?

— Малко е смайващо — призна тя.

— Не мога да си представя как един ден ще се събудя с цяла нова колекция от роднини. И без това е трудно да се справям с тези, които вече имам.

— Защо?

Кевин отпи от кафето си.

— Като изключиш Джери и мен, терминът „дисфункционално семейство“, поне що се отнася до мен, е оксиморон. Всички са „Лууни туунс“.

— Проблемът е, че те не се смятат за такива.

Той се изкикоти.

— Аз ли не го знам. Ето, хапни и останалите. — Той пак побутна чинията към нея. — Опитай да израснеш гей в малко градче. Бях изгонен от учителя си по физическо, който ми се разкреця пред целия клас да разкарам педалския си задник от игрището.

Клеър го гледаше сащисана.

— А ти какво направи?

— Разкарах педалския си задник от игрището — и продължих напред. Прибрах се право вкъщи при мама, която щеше да припадне, когато разбра защо не съм на училище. Човек би си помислил, че Иисус е умрял единствено заради моите грехове. Дори навремето да е бил травмиран, явно вече го бе превъзмогнал. — Ами ти? Имаш ли някакви тъмни тайни? Или някакво страховито заболяване по наследство?

— Аз поне не знам за такива. — Тя му разказа за Лу и Мили и как е израснала в къщата на „Сийкрест“, като пропусна колко самотна е била.

— Как мина посещениято при сестра ми? — попита той най-накрая.

— Добре. — Клеър стана предпазлива.

Кевин обаче не можеше да бъде излъган толкова елементарно.

— Сигурно хич не е било лесно.

— В сравнение с мястото, откъдето идвам, онова би могло да се сравни с неделна разходка в парка. — Тя му разказа за посещениято си при отец Галахър. — Искане ми се да знаех на какво да вярвам. Той беше толкова... ами сякаш не означавам нищо за него.

Кевин се умълча, като не спираше да си играе с пакетче захар. Откъм кухнята долетяха звуците от съскаща пара и тракащи тенджери, както и няколко езика, на които се говореше — не, крещеше се, и то едновременно. След миг той тихо добави:

— Бях само на тринайсет, но никога няма да забравя изражението на сестра ми, когато се прибра у дома от болницата. Сякаш ѝ бяха изтръгнали сърцето. Цели два дни само седя и се взира в небитието, без да яде и спи или поне аз не я видях да прави някое от тези неща. Изкара ми акъла тогава. — Сините му очи потъмняха. — Има нещо, което трябва да знаеш за сестра ми. Тя може би е направила своя дял от грешки, но в тялото ѝ няма капка нечестност.

— Ами ако само тя вярва, че той е мой баща?

— Ако тя вярва в това, тогава той наистина е. — Пръстите му стиснаха още по-силно дръжката на чашата кафе. — И повярвай ми, сестра ми си е платила цената.

— Искане ми се тя да ми бе споделила това, което ти току-що каза. — Паметта на Кевин бе много по-разбулваща, от всичко, което Джери ѝ бе казала. — Нямах представа. Ако знаех... — Изведнъж млъкна. Защо трябваше да я съжалява? Да не би Джери да беше спряла, за да обмисли какво ще ѝ струва всичко това сега на нея!

— Тя не иска твоето съжаление — отвърна Кевин с нежен глас. — Тя иска да я харесваш.

— Та аз едва я познавам. — Думите ѝ прозвучаха по-грубо, отколкото възнамеряваше.

— Дай си време. — Поради някаква причина в гласа му се долавяше тъга.

Тя обърна глава и се загледа през прозореца. Мъглата се вдигаше полека и сега виждаше залива, където чайките летяха в кръг като бледи ездачи на невидима въртележка, а по разпенените вълни се носеха лодки играчки. Време ли? Можеше да прекара остатъка от живота си в опити да опознае Джери и това пак нямаше да компенсира пропуснатите години.

Клеър допи кафето и дояде останалите кростини. Кевин ѝ говореше за други неща — за почти зашеметяващия успех на „Рагу“ и клона, който щяха да отворят с партньора му в Сонома до края на годината, ако имаха късмет; за приятеля си Дарил и трите им котки: Дукас, Булу и Джерар, наречени на легендарни готвачи. Тя му сподели, че иска да напусне кантората, и потърси съвета му дали да не започне бизнес, свързан с храни, например кетъринг. Кевин ѝ каза, че освен ако не възнамерява да гладува първите една-две години, да обмисли добре решението си, преди да захвърли сигурната си заплата.



Когато най-накрая погледна часовника си, Клеър изненадана разбра, че е минал почти час.

— Трябва да тръгвам — рече тя.

Той я изпрати до вратата, където отново я прегърна. Миришеше на сушен риган и нещо леко пушено.

— И да не ме забравиш, ей?

— Няма. — Странно, но се чувстваше така, все едно го е познавала през целия си живот.

— И ако се разориш в собствения бизнес, винаги знаеш къде можеш да се нахраниш безплатно.

— О, не бих могла...

Кевин се отдръпна усмихнат.

— Ей, за какво е семейството?

Кити извади подноса с кръгли кифли от фурната, по-зачервена от обикновено. Днес беше деветдесетият рожден ден на Джоузи Хендрик и група бивши ученици ѝ организираха парти. Всички маси отпред бяха отрупани, а чайниците изпускаха пара. Освен Вила и Сюзет, която работеше почасово, за следобеда Кити бе наела и две момичета от гимназията. Дори и с толкова помощнички едва смогваше. Само тригодишната Мади, развълнувана от вниманието, което ѝ обръщаха леля Зи-Зи (както Джоузи ѝ бе известна) и всички нейни приятелки, би искала празненството да продължи вечно.

— Благодаря на Бога, че си тук. Не знам какво щях да правя без теб — каза Кити на Клеър.

Тя остави подноса на плота и с китката на брашнената си ръка отмести кичурите коса, залепнали за челото ѝ. Часът беше четири, а нямаше никакви признаци, че гостите се канят да си ходят. През летящите врати на кухнята долиташе звънтенето на гласове, деца, които пицяха и се смееха, а над всичко отекваше потропването на бастуна на старата Джоузи.

Клеър не можа да се сдържи и се засмя. „Тя мисли, че ѝ правя услуга?“ Беше точно обратното — ако не беше дошла доброволно да ѝ помогне, трябваше да прекара следобеда в чистене на шкафове или, още по-лошо, на бюрото си.

Грабна подноса с кухненска ръкавица и го отнесе в предната стая, където парещите кифли бяха разграбени още докато ги слагаше в платата. Рожденичката беше настанена в плетен стол до прозореца, а размазаното ѝ ярко червило я караше да изглежда като много старо дете, хванато да бърка в буркана със сладко. На снежнобялата ѝ глава накриво бе кацнала празнична шапчица, а един от гостите бе омотал червена хартиена лента около бастуна ѝ и така той изглеждаше като гигантска ментова близалка.

Един от чайниците зад плота започна да свири. Докато Сюзет и помощничките ѝ раздигаха чашите, малките и големите чинии, Клеър направи чай така, както Кити я бе учила: наля около два сантиметра вряла вода в един от чайниците, от които нямаше два еднакви, после го разклати, докато листата на дъното се напоиха, и доля вода. Остави течността да се запари около минута преди да сложи чайника на подноса заедно със сребърна цедка, каничка със сметана и купичка със захар, а и чинийка с резенчета лимон.

През следващия един час не спря да снове между салона и кухнята: прави още чай, пълни каничките със сметана, разнася сладки, кифли и торти. Но нито за миг не усети умора или безпокойство. Веднъж някой ѝ бе казал, май Байрън, че единствено нещата, които човек не обича да прави, го уморяват и това обясняваше защо само час, прекаран зад бюрото, бе по-изтощителен от пет часа на крак в чайната.

В пет и пет Джоузи стана и всички се събраха около нея, за да изпеят „Честит рожден ден“. Когато духна свещичките на тортата — кокосова с лимонов пълнеж, — любимата ѝ, аплодисментите бяха толкова ентузиазирани, все едно бе духнала деветдесет, а не девет свещички — по една за всяко десетилетие. После разрязаха тортата и раздадоха на всички по парче. Клеър забеляза, че Мади е заспала в скута на пълничка руса жена, майка на две момчета, която целия следобед не можеше да се насити на сладкото момиченце в розова тюлена рокличка. Тя нежно гушна Мади и я отнесе в стаята ѝ.

Когато се върна, тълпата бе започнала да се разотива. Кити се появи откъм кухнята с подарък за Джоузи — сандъче за инструменти с чук, пирони, няколко отвертки, лепило и кутия WD-40. Възрастната жена, чиято прилежност стигаше до маниакалност да посочва всички ръждясали панти, разклатени крака на маси и отлепени ъгълчета на тапети, се смя от сърце за своя сметка.

— Коего ми напомня... — каза тя, докато почти насила я отнесоха до вратата, подкрепяна отстрани от двама мъже на средна възраст, които вероятно никак не са си приличали като ученици, но сега изглеждаха почти еднакво с коремчета и оплешивели глави. — ... забелязах пукнатина на една от чиниите ти.

След като всички си тръгнаха, Клеър с удоволствие остана насаме с Кити, докато Уила и момичетата миеха чиниите. Тя огледа просторната стая с различни маси и столове и прозрачни дантелени пердета, през които последната слънчева светлина се процеждаше и хвърляше размазани шарки по пода.

— Не си спомням откога не са ме болели толкова много краката — оплака се добронамерено. Кити отвори уста, без съмнение, за да ѝ благодари отново, но Клеър я изпревари и добави: — Хубаво е да се върне човек. Липсваше ми всичко това.

— Какво толкова ти е липсвало? — засмя се Кити. — Та ти си тук практически всеки ден.

— Единствената разлика е, че не ми плащаш — пошегува се Клеър.

— Само защото ти не ми разрешаваш.

— Считай го за работа от любов.

— Ти си луда, нали знаеш? — Кити поклати глава и загриза изостанала сладка. — Изкарваш повече пари за час, отколкото аз за един ден. Защо, по дяволите, би предпочела да бъдеш тук!

— Виж кой ми го казва.

— Добре. Хвана ме. — Кити качи краката си на един стол. За момент сякаш потъна в мислите си, вероятно припомняйки си времето, когато беше учителка като Джоузи. — Не знам, може би ми харесва да се чувствам нужна.

Клеър не би могла да го каже по-добре. „Чай и съчувствие“, помисли си тя, даваше и храна за душата. Хората идваха тук, за да си разменят идеи, наред с клюките, да правят бизнес предложения и да играят шах — но най-вече идваха, защото винаги имаше някой, който се радваше да ги види, и защото бяха добре дошли толкова дълго, колкото искат.

— Може би ти имаш нужда от това място толкова, колкото и то от теб. — Веднага щом изрече тези думи, Клеър осъзна, че те се отнасяха съвсем точно както за нея, така и за Кити.

— О, не се съмнявам. — Кити присви очи. — Чиниите не са единственото пукнато нещо тук.

— Имам предвид онова, което казах и преди... на момента бих си сменила мястото с теб.

Кити изглеждаше така, като че ли и преди бе обмисляла въпроса.

— В такъв случай какво ще кажеш да работим заедно?

— Какво да кажа?

— Просто си мислех... — Една от котките скочи в скута ѝ и тя я погали разсеяно. — Ами ако реша да отворя още една сладкарница „На чай с приятели“? Ще бъдем партньори, но ти ще отговаряш за ежедневните дейности.

Сякаш Кити ѝ четеше мислите. Пулсът на Клеър се ускори.

— Трябва да е някъде извън Мирамонт, за да не конкурираш самата себе си.

Малката къща в Карсън Спрингс с „огромен потенциал“, както се бе изразил Мат Удръф, изникна в съзнанието ѝ. Тогава не си позволи да разгърне фантазията си, какъв би бил смисълът? — но сега мислите ѝ препускаха напред към многобройните възможности.

После се намеси реалността и рязко я накара да спре.

— Има само един малък проблем.

— Какъв?

— Парите.

— Така е. — Всеки допълнително изкаран цент Кити внасяше във фонда за колеж на Мади. — Би трябвало да има банка, която ще ни даде заем.

— Не искам да развалям всеобщото настроение, но единствената ти допълнителна гаранция е тази къща, а тя вече е ипотеккирана до покрива. — Клеър бе съставила завещанието на Кити и отлично познаваше финансовото положение на приятелката си. — Що се отнася до мен, ще имам по-голям успех, ако оберя някоя банка, отколкото да получа заем.

— Ами ако поговориш с някой от богатите си клиенти? Това е страхотна възможност за инвестиции.

— Разбира се, и докато им разказвам за това, мога да им покажа и някое хубаво благо във Флорида. — Обхвана ги познатото обезсърчение — усещането за безнадеждност, което винаги спохожда хората след подобни полети на въображението.

— Просто си мислех за нещо. — Кити свали крака на пода с тропот, който накара котката в скута ѝ да скочи и да я погледне укорително. — Сестра ми Алекс. Заех ѝ малко пари преди няколко години. Не очаквах да ми ги върне скоро, но току-що е взела голяма комисиона от продажбата на една къща. Връща ми половината заем, което означава двайсет хиляди. Ако можем да изнамерим още двайсет и няколко...

— Истинска лудост и ти го знаеш, нали? — прекъсна я Клеър.

— Не е и наполовина толкова щуро, ако не го направим. — Сините очи на Кити заблестяха от предизвикателството.

За един безкраен прекрасен откраднат миг Клеър си позволи да си представи собствената си „На чай с приятели“. Сърцето ѝ полетя, но после бързо се приземи. Наистина беше лудост. Първо, никога нямаше да получи одобрението на Лу и Мили. Ами Байрън? Разчитаха на доходите ѝ, докато се оженят.

Точно в този момент Шон се появи. От няколко седмици сериозно се бе захванал с подрязването на брястовете по „Сайпръс“ и това личеше по външния му вид — силен тен, тениската и джинсите с петна от катран, а по правата му черна коса имаше дървени трици.

— Стой на място. — Кити го закова на прага с протегнат показалец. — Ботушите и чорапите — нареди тя и го изчака да се освободи от омазаните с катран ботуши „Редуингс“. Купчинка дървени трици се появи на килимчето на прага, когато събу чорапите си. — Добре, а сега и останалото. — Тя широко се усмихваше.

Шон се престори, че сериозно изпълнява заповедта, и посегна да разкопчае колана си, но Кити се хвърли на врата му, без да обръща внимание на катрана по джинсите. Нямаше как Клеър да не им завиди малко. Но защо? Имаше Байрън, нали?

Сега обаче не мислеше за Байрън. Може би заради миризмата на дървени трици, но откри, че си припомни лицето на Мат Удръф. Представи си го как влиза от стая в стая, ботушите му оставят леки набраздени следи по дървения под, а мускулите на широкия му гръб опъват памучната риза. Тогава ѝ хрумна, че къщата може вече да е продадена, и изведнъж усети пробождање от напълно необяснима загуба.

„Би било идеално“, помисли си тя. По-малка е от тази и изцяло на едно ниво, но с голяма кухня и гараж, който можеше да преустрои.

А Мат бе споменал, че е пригоден за търговски цели.

Изведнъж цялото ѝ вълнение бе полято като със студен душ от разума. Какво щеше да причини на родителите ѝ преместването в Карсън Спрингс? А какво щеше да си помисли Джери? Всички щяха да решат, че предприема подобна драстична стъпка, за да опознае семейството си... и отчасти щяха да бъдат прави. През изминалите няколко седмици усещаше как дълбоко в съзнанието ѝ нещо се оформя — нищо конкретно като решение, но една все по-нарастваща увереност, че скоро ще настъпи промяна — промяна като топъл летен южен бриз, който, ако съумее да хване правилната посока, ще я отведе към нови и вълнуващи територии. Ако не грабнеше тази възможност, дори с риск да нарани родителите си, знаеше, че ще съжалява до края на живота си.

## ДЕВЕТА ГЛАВА

Набраздената от коловози прашна пътека се спускаше като вдълбана дръжка на лъжица към поляната по-надолу. Разхождаш ли се по нея, всичко, което отначало виждаш, е девствена поляна, оградена от диви къпини и евкалипти в единия край и дълъг метален навес от другия. Приближиш ли се обаче, виждаш редиците равномерно разположени кошери, като умален квартал от бели къщурки, сгущени между дърветата.

Всичко изглеждаше толкова идилично, но докато Джери крачеше между кошерите редом със сестра Кармела, размишляваше, както често ѝ се случваше, за тънкия конец, на който се крепеше малката им индустрия. Дребни паразити, нашествие на диви пчели, дори преждевременната смърт на царицата майка биха могли да унищожат цялата колония. Засегнат ли много колонии, добивът на мед спаднаше — както в годината, когато се появиха вредни насекоми и почти бяха унищожили пчелина.

— Не е всяка колония, поне засега. — Сестра Кармела, ниска и пълна, за разлика от високата и елегантна Джери, пристъпваше трудно по пътеката, а задебелите ѝ мазолести ръце бяха скръстени зад гърба. — Даваме им фумагилин и засега това върши работа, но след седмица-две ще имаме по-добра представа. Обнадеждена съм. — Равнодушният ѝ тон и дълбоките бръчки, набраздили състарената кожа на лицето ѝ, свидетелстваха обаче за точно обратното.

Не беше необходимо да ѝ казват колко сериозно е завъждането на *Nosema*. Не го ли унищожат навреме, годишният прочистващ полет ще се ознаменува с пчели, които пълзят по земята, вместо да летят над полята в честване на пролетта.

— Колко се очаква да изгубим? — попита Джери. Спряха пред частично разглобения кошер. Капакът и плитката част бяха махнати, а стояха само двете дълбоки роячни камери. Земята около входа на кошера беше изпъстрена с нещо, което на пръв поглед приличаше на

цветове от дърветата над тях, но отблизо Джери установи, че са десетки мъртви пчели.

Сестра Кармела печално поклати глава.

— Тук няма нищо за спасяване. — Щяха да го изгорят заедно с другите зле пострадали кошери. Продължи надолу по пътеката и спря, за да отвори капака на друг кошер. Повдигна тежката преграда с лекота, все едно беше капак на хладилна чанта. Не обърна внимание на пчелите — кожата ѝ бе загрубяла от годините работа на открито и вече не използваше защитната шапка и мрежа. Тя бръкна и извади една рамка от роячната камера. Пчелите бяха мудни през зимата, но изглеждаха доста здрави. Доволна, върна рамката обратно. — С малко късмет, ще изгубим само няколко кошера.

— Ще стискаме палци.

— Направих нещо повече. Помолих отец Риърдън да прочете специална молитва.

Джери потърси знак, че се шегува, но набръчканото лице на възрастната монахиня бе абсолютно сериозно. Що се отнасяше до сестра Кармела, това не беше по-различно от молитвите за болен енориаш или внезапно разболял се роднина.

— Не би навредило — отвърна тя.

Нещо просветна в нежните кафяви очи на монахинята.

— О, знам какво говорят за мен — сестра Кармела я е грижа единствено за пчелите. Но те са Божии създания, също като теб и мен.

Джери бе съгласна с нея, макар сестра Кармела понякога да изпадала в крайности, възхвалявайки качествата им пред всеки, изявил желание да я изслуша: пчелите са обществен модел, всеки член от колонията има собствена задача и всичко си е на мястото. „Почти като в манастира“, помисли си тя. Джери успокояващо плъзна ръка около раменете на старата си приятелка.

— Ако хората бяха също толкова добре възпитани, светът щеше да е едно много по-хубаво място.

Тя погледна към другия край на поляната, където няколко пчели от кошерите с по-слънчево изложение вече правеха набези, влизайки замаяно сред златниците и тимотейките. Допадала ѝ цялостната идея за прочистващия полет, подобно на пролетното почистване пчелите изнасяха умрелите през зимата заедно с парчета восък и отломки.



В известен смисъл не бе ли направила същото и тя? Десетилетия стари съжаления и самозалъгване бяха заличени. Дъщеря ѝ си имаше име и лице. Бе видяла цвета на очите ѝ и чула смеха ѝ. Можеше да зажуми и да я съзре на кухненската маса, седнала на допълнителния стол в далечния край. Ако Господ възнамеряваше да я благослови единствено с този спомен, е, значи трябваше да намери начин да живее с него. Въпреки това сърцето я болеше. Вече бе март — шест седмици след посещението на Клеър, а имаше само една благодарствена картичка. Надеждите ѝ се бяха увеличили, след като Кевин ѝ съобщи, че е ходила да го види. Но той я бе посъветвал засега да изчака, защото, както сам се изрази, макар Клеър наистина да иска да ги опознае, на първо място е лоялността към родителите ѝ.

— Тези хора са оставили истински отпечатък върху нея. — Тя усети отвращението в гласа му.

— Какво ти каза за тях?

— Нищо особено... само впечатлението, с което останах. Знаеш този израз, че обичаш някого до смърт? Е, при нейните родители, мисля, става дума за буквално тълкуване на този израз.

— И аз останах с такова впечатление.

— Последното нещо, от което тя има нужда, е още едно пътуване заради вината си.

Джери определено се съгласи и с това. Не беше ли получила и тя достатъчна доза от същото усещане от собствената си майка, докато растеше? Да не споменаваме и Църквата, която пък имаше хилядолетния си опит.

— Мислиш ли, че отново ще получа вести от нея?

— Трудно е да се каже, но мисля, че да.

Сърцето на Джери бе подскочило.

— Не звучиш много убеден.

— Ходила е да види Галахър. — Тонът на Кевин стана по-сериозен. — Очевидно е отрекъл всичко. Сега тя е пообъркана от всякога.

Знаеше горе-долу какво да очаква, разбира се, но въпреки това беше изненадана и зашеметена. Под повърхността усети как старият гняв се възражда.

— О, Господи, горката Клеър!

— Не се тревожа за Клеър... а за него.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто бъди нащрек, това е всичко — предупреди я Кевин.

— Защо?

— Не знам, но нещо ми подсказва, че все още не сме видели на какво е способен.

Сега, докато вървеше по сенчестата пътека, Джери се замисли дали брат ѝ не е прав. Не очакваше Джим да се обади — не беше ли дал ясно да се разбере, че не иска да има нищо общо нито с нея, нито с Клеър? — но това не означаваше, че ефектът на вълната след посещението на Клеър нямаше да бъде усетен. Във всеки случай беше по-добре да внимава за проблеми.

Със сестра Кармела приключиха инспекцията на кошерите и се насочиха към къщата на меда, където течеше друг вид пролетно почистване: миеха и търкаха бидони, центрофуги за мед, цедки и други центрофуги в подготовка за медените пити, които скоро щяха да получат като реколта. Дори сестра Пол, местният биохимик, се бе захванала да разтребва разхвърляната си лаборатория в задната част на къщата — родното място на новата серия кремове за ръце и овлажнители на „Благословена пчела“.

Вече беше почти обяд, когато Джери тръгна към манастира за интервюто с Мариан Ейбрамс от „Уест“, за което майка Игнасия неохотно бе дала съгласието си. Докато минаваше през манастирската градина, мислите ѝ се върнаха на преподобната майка, която напоследък изглеждаше необичайно смирена. Да не би да забавяше темпото? Все пак приближаваше деветдесетте, макар представата тя да се поддаде на влиянието на възрастта да бе невероятна, както планините да се срутят в основите си.

„Трябва да си поприказвам с нея, така, за всеки случай...“

Майка Игнасия можеше да се съветва само с Джери — не по духовни въпроси, разбира се, а за тревоги, които варираха от това, в какъв нюанс на бялото да се преобоядиса параклисът, до дали да инвестира, или не в закупуването на нова кола, — вероятно защото Джери бе единственият човек, който не се разтреперваше в нейно присъствие. Ако някакви тревоги я измъчваха, преподобната майка щеше да ѝ се довери.

Наближаваше параклиса, когато забеляза сестра Агнес, старата ѝ приятелка и някогашна настойничка на послушниците, коленичила с

лопатката си в градината — шедьовъра на живота ѝ, — тук растяха всички растения, дървета и храсти, споменати в Библията.

Джери спря да прочете ламинирана табела:

„Маслиново дръвче (*Olea europaea*)  
И долетя гълъбът... и ето,  
в човката му имаше маслиново листо...“

Битие 8:11

— Ела да ми помогнеш с пролетното засаждане?

Сестра Агнес надникна изпод периферията на увисналата си сламена шапка и сложи ръка над очите си заради силното слънце — дребничка кръгла жена като кексче, без нито един пръв ъгъл или ръб. Беше почти на възрастта на майка Игнасия, но изглеждаше много добре.

— Повярвай ми, нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие — отвърна Джери с въздишка.

— Дори Господ си почива на седмия ден. — Ябълковите страни на сестра Агнес блестяха като полирани, а посребрен кичур коса се бе изплъзнал изпод монашеското ѝ покривало. — Какво те кара да бързаш толкова много и да не можеш да отделиш и миг, за да се насладиш на свежия въздух и слънчевата светлина?

Джери ѝ разказа за Мариан Ейбрамс.

— Господ знае, че добре ще ни се отрази малко публичност за разнообразие. — И едва не добави: „След изпитанието със сестра Беатрис.“

Сестра Агнес явно бе прочела мислите ѝ, защото седна на пети и се прекръсти.

— Горката жена... надявам се, че е намерила утеха.

Само сестра Агнес можеше да е толкова опрощаваща към човек, отнел живота на двама невинни и почти беше успяла да стори същото със Сам.

— Сигурна съм, че е намерила — отвърна Джери с надеждата, че в психиатричната болница, в която бе затворена, сестра Беатрис сигурно е поне силно упоена.

— Моля се за нея всеки ден.

Джери знаеше какво мисли бившата настойничка на послушниците — никой не е безгрешен. Какво биха си помислили другите сестри, ако знаеха, че преди няколко месеца сестра Агнес е хваната да краде от магазин „Делароса“? Ако не беше дискретността на Сам при справяне със ситуацията, тя също щеше да прекара известно време зад решетките. Макар че Джери едва ли можеше да сравнява проявената слабост към красиви вещи с убийствените действия на една луда.

— Радвам се, че всичко вече отмина — добави тя.

— Да, само дете взе своите жертви. Напоследък преподобната ни майка не изглежда добре.

Значи и сестра Агнес е забелязала.

— Казвала ли ти е нещо?

Дребничката монахиня поклати глава. Седнала на пети, тя изглеждаше като някой от дивите зайци, които Джери толкова често съзираше рано сутрин на път за работа, замръзнали наскред високата трева.

— Мислиш ли?... — Сестра Агнес не довърши въпроса си, защото не искаше да изрече на глас страховете си. Заплахата от болест, особено болестта на Алцхаймер, висеше като дамоклев меч най-вече над по-възрастните членове на общността им.

Джери видя загрижеността в очите ѝ и разбра, че има предвид бедната сестра Серафина, чийто живот висеше на косъм.

— Ще видя какво мога да разбера.

Сестра Агнес се изправи — главата ѝ едва достигаше раменете на Джери, и постави ръка върху нейната. Беше колкото ръчичка на дете, но загрубяла от годините работа на открито.

— Ще ми кажеш, нали? Ако нещо не е наред.

— Ти първа ще разбереш — увери я Джери.

Сестра Агнес я настигна, когато тя тръгна по пътеката. Носеше кошница, от която се показваше китка лавандула, завързана с канап. Улови погледа на Джери и обясни:

— За сестра Серафина е. Казват, че няма да издържи още дълго и не би могла да различи собствената си майка от дупка в стената, но според мен не е чак толкова свършена, та да не оцени нещо свежо от градината.

Джери се усмихна.

— Сигурна съм, че ще го оцени.

— Страшно е жалко.

— Че е толкова болна ли?

— Не, не — един ден всички ще умрем. Просто е срамота, това е всичко, че я лишават от нейната слава. — Явно имаше предвид многобройните фалшиви тревоги, които щяха да направят смъртта на сестра Серафина, когато тя наистина настъпеше, да изглежда като жалък завършек.

Минаха покрай параклиса по павираната алея с барелефите — четиринайсет, по един за всяка от Христовите мъки. Стигнаха пътеката към лечебницата и Джери спря, за да си вземе стрък лавандула, помириса я и дълбоко вдиша уханието ѝ. Тъкмо щеше да го остави обратно в кошницата, когато сестра Агнес го взе от ръцете ѝ и го затъкна в една от дупките на пуловера.

— За късмет. — Очите ѝ бяха същото виолетово-синьо като цветовете на лавандулата.

— Благодаря. — Малък жест, но Джери се трогна — сякаш ѝ бе прочела мислите. Тя се огледа, преди да се наведе и целуне леко по бузата сестра Агнес. Тук не се гледеше добре на проявите на нежност и като единствения външен член на общността трябваше да е по-внимателна от останалите.

Минути по-късно Джери вече седеше в кабинета на преподобната майка. Прозорците бяха отворени и лекият бриз донасяше в стаята аромата на жасмин — напомняне, че пролетта е зад ъгъла. Това също беше знак — бе минало доста време, откакто бе седяла тук за последен път. Откакто се помнеше в „Мадоната“, на солидното дъбово писалище стояха същите попивателна хартия за мастило и метален вентилатор, подпрени на том от „Енциклопедия Британика“, а библиотеката беше приютила същите томове с овехтели кожени корици. Обикновено дървено разпятие и избелял гоблен „Мария коленичи пред архангел Гавраил“ висяха на стената от времето на майка Хортензия и това бе единствената украса по голите стени.

Майка Игнасия седеше на стола зад бюрото си и мрачно наблюдаваше Джери.

— Не мисля да казвам нищо, докато не съм сигурна — рече тя със скръстени ръце на попивателната хартия пред себе си. — Миналата седмица човек от Игуменството ме предупреди, няма да

споменавам името му, но едва преди няколко часа сведенията ми се потвърдиха. Майка Едуард ме извика, за да ме уведоми, че ще изпратят някоя си сестра Клемънт за преценка. Въз основа на нейния доклад ще бъдат направени някои промени.

— Какви промени? — В стомаха на Джери се оформи топка.

— Не мога да съм сигурна... — тя спря — ... но имам странното усещане, че имат нещо общо с теб.

— С мен ли?

— Майка Едуард прояви доста любопитство към теб. Искаше да знае каква роля, ако има такава, играеш извън общността на „Благословена пчела“ и какво влияние, нека така да се изразя, вторично влияние това би могло да има върху нас. — Тя вдигна ръка, предупреждавайки по този начин Джери да не си прави прибързани заключения. — Може би задълбавам излишно. След случилото се със сестра Беатрис сме малко наплашени. Топката в стомаха на Джери се уголеми.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че може да ме уволнят?

— Винаги съм била честна с теб, Джери, затова сега няма да премълчавам. Да, работата ти тук е под въпрос. — Тя въздъхна. — Ако това ще ти бъде някакво успокоение, имам чувството, че аз ще съм следващата. — Бледите ѝ сини очи блестяха от възмущение и може би малко примирение въпреки солидното ѝ, като алпийска скала, лице.

Джери усети как собственият ѝ гняв се възпламенява.

— Ти?

— Е, не ставам по-млада.

— Кой го казва?

— Ще си спомня това следващия път, когато не мога да се изправа в параклиса. — Устните на възрастната жена се извиха в лека усмивка. — Що се отнася до теб, ако смятах, че майка Едуард не би го разбрала погрешно, щях да ѝ кажа истината — ти си глътка свеж въздух в манастира.

— Звучи, сякаш гледат на мен като на някаква отрова. — Джери оценяваше думите за подкрепа на преподобната майка, но щеше да има нужда от нещо повече, за да не я уволнят.

— Няма да знаем със сигурност, докато сестра Клемънт не напише доклада си. Дотогава ти предлагам да си вършим работата както досега.

„Както досега, при тази заплаха?“

— Какво да кажа на Мариан Ейбрамс, когато пристигне — че пчелите не са единственото нещо, от което трябва да се бои тук?

— Не бих те посъветвала. — Гласът на преподобната майка бе строг.

— Не е честно — продължи Джери, без да обръща внимание на думите ѝ. — Търсят си изкупителна жертва и кой по-добре пасва за това, освен мен? — Тя погледна печално към полата си, която прилично завършваше до коленете ѝ, но въпреки това изпъкваше като възпален палец на фона на всичко останало. Майка Игнасия въздъхна.

— Искане ми се да беше толкова лесно, но истината е, че те имат право. Не за теб конкретно, но не би трябвало да ти напомням, че духовното общество е като... ами като рефрен. — Тя се усмихна на аналогията, която би употребила само по отношение на Джери. — Случилото се с една от нас оказва влияние на всички останали.

— „Приятелството със света е вражда с Бога“? — цитира Йосиф. — Не съм сигурна, че става дума за нещо толкова възвишено.

Тя си спомни предупреждението на брат си. Можеше ли това да има нещо общо с Джим? Ами ако той кроеше тайни планове да се отърве от нея? Сигурна бе, че е пресилено, но нямаше да го подмине с лека ръка. А и влиянието, което той имаше в Архиепископството...

Мислите ѝ бяха прекъснати рязко от думите на майка Игнасия:

— Ако нечии мотиви са нечисти, ние ще стигнем до дъното и в това мога да те уверя.

Краткото мълчание, което последва, бе прекъсвано само от жуженето на насекомите по решетката на прозореца и шума от търкането на пода в коридора с четка. Джери стана.

— Кога пристига сестра Клемънт?

— В понеделник. Вярвам, че ще я накараш да се почувства като у дома си. — Майка Игнасия се изправи и пристъпи иззад бюрото си, висока и стройна в тъмнозеленото си расо, което на дупли се стелеше по тялото ѝ и напомняше за младата жена новаторка с безмилостен поглед, чиито снимки висяха в музея в центъра на града.

Джери си наложи да се усмихне.

— Ще направя всичко възможно.

Тръгна към вратата. Изведнъж всичко сякаш потъна — цялото си съзнателно съществуване бе прекарала зад тези стени. Какъв щеше да

бъде животът ѝ, ако не трябваше да идва тук всеки ден? Без градината, в която да се разхожда, и сладкия звук от хоровите песнопения? Без кошерите и къщата на меда, и сестра Агнес? Най-добре да я затворят заедно със сестра Беатрис.

Мариан Ейбрамс се оказа стилна жена на средна възраст с тъмна късо подстригана коса и изящно гримирано лице. Интервюто бе само подготвително, но тя бе написала домашното си — носеше куфарче с бележник и малък касетофон, както и чанта с фотоапарат „Никон“. Джери я разведе из манастира, почерпи я с чай в стаята за посетители, където ѝ разкри историята за произхода на „Благословена пчела“.

— Всичко е започнало в началото на трийсетте години на двайсети век със сестра Бенедикта — подхвана тя. — Била изпратена тук да се възстановява от туберкулоза — смятали, че състоянието ѝ ще се подобри от сухия ни климат. И първоначално наистина се подобрила. — Джери се усмихна, наслаждавайки се на разказа си, както децата ѝ се радваха на книжките с приказки, които им четеше, когато бяха малки. — Тя била жизнерадостна, непрекъснато пеела, винаги намирала мила дума, но най-невероятно от всичко било общуването ѝ с животните. Разправят, че лястовиците кацали на раменете ѝ, а сърните се хранели от ръката ѝ. Можела да се разхожда сред рояк пчели, без да я ужилят, дори можела да бръкне с гола ръка в дънера на дърво и да извади медена пита. Скоро монахините имали повече мед, отколкото им трябвало — мед, за който се смятало, че е с лечебни свойства. Не след дълго били затрупани с поръчки и сестра Бенедикта била определена за управител на пчелина. За няколко години марката „Благословена пчела“ се продавала из цялата долина и извън нея. — Тя спря и отпи от подсладения с мед чай. — После сестра Бенедикта отново се разболяла.

— Почакай малко! — Мариан побърза да сложи нова касета в касетофона.

Когато лентата се завъртя, Джери продължи:

— Починала малко по-късно и била погребана в гробището на хълма. Ще помоля една от сестрите да ви заведе, ако искате. Малко трябва да се поизкачвате.

— Ще има ли проблем, ако снимам?



— Сигурно не. — И пак отпи от чая. — Докъде бяхме стигнали? Да, погребението. Било зима. Тогава пчелите обикновено спят зимен сън, но се случило нещо неவிждано — цял рояк се събрал около надгробния паметник на сестра Бенедикта. Опитите да ги отблъснат се оказали безуспешни. Когато времето застудяло, те започнали да умират и падали по гроба. На следващата пролет от люспите на мъртвите пчели поникнали диви цветя. Някои монахини твърдят, че ако внимателно се вслушаш, все още можеш да чуеш леко жужене във въздуха.

— Невероятна случка. — Мариан се усмихна. Явно не вярваше на нито една думичка от току-що чуто. Въпреки това очите ѝ блестяха от възбуждение. Надушваше историята, която щеше да грабне читателите ѝ веднага щом я прочетат. — Ще дам това на нашата писателка, ако нямате нищо против. — И потупа касетата с дългите си лакирани в червено нокти. — Тя ще ви се обади през следващата седмица.

— Добре. Ще измислим нещо. — Всичко, което можеше да откъсне мислите ѝ от предстоящото посещение на сестра Клемънт, бе добре дошло.

Те довършиха чая си и тя предаде Мариан на сестра Кармела за представителна разходка из къщата на меда и пчелина. След час журналистката се върна в кабинета ѝ.

— Не знам как да ви се отблагодаря — възкликна тя и сграбчи ръката на Джери. — Страхотно... точно на това се надявах.

Джери я поведе към вратата.

— Обадете се, ако имате въпроси.

По-късно същия следобед, на път за къщи, ѝ хрумна, че може вече да я няма, за да отговори на евентуални въпроси. В зависимост от откритията на сестра Клемънт можеше да е уволнена много преди статията в списание „Уест“ да излезе от печат. Мисълта я накара да потрепери. Нямахше предвид себе си, а как ще изхранва децата си?

Сети се да се обади на Обри. Колко хубаво щеше да е поне да чуе гласа му. Не го беше виждала от сватбата — на следващия ден бе заминал за Будапеща. Оттогава бяха минали две седмици и той ѝ липсваше повече, отколкото предполагаше, че е възможно. Именно затова не се втурна да го види онзи ден, когато се върна. Имаше нужда да си докаже, че идеално може да се справя и без него.

А и онзи ужасен инцидент на сватбата. Обри не го спомена — прекалено добре възпитан е. Джери, естествено, издърпа ухото на дъщеря си, когато се прибраха у дома. Още не ѝ беше простила, макар Анди упорито да твърдеше, че не го е направила нарочно и по чисто съвпадение е измъкнала точно диска на Изабел от останалите — извинение, което Джери трудно можа да преглътне.

Не, ще изчака още ден-два. Миналата вечер си поговориха за малко по телефона и Обри бе нетърпелив да я види, но тя бе сигурна, че всичко е само защото му е липсвал сексът. Преди около месец и за нея нещата щяха да стоят по същия начин, но през изминалите няколко седмици бе станало фино разместване на пластове. Осъзна, че иска повече, и мисълта я ужаси. „Ако поддържам разстояние помежду ни, това чувство ще отmine“, реши тя.

Минаваше покрай къщата на Далримпъл, когато забеляза, че табелата „Продава се“ вече я няма. Почуди се кой ли я е купил. Да не би Фран Обрайън да е променила решението си? Бе забелязала, че на няколко от сградите на същата улица стояха дискретни табели, рекламиращи услугите на адвокати, медицински специалисти, счетоводители и дори медиум. Бизнесът явно вървеше.

Прибра се къщи и о, не, отново — велосипедът на Джъстин задръстваше алеята. Наду клаксона, естествено, той не дотича и тя излезе от колата с въздишка на раздразнение. Вече бе завлякла колелото до гаража, когато синът ѝ се появи с приятеля си Несто по петите.

— Съжалявам, мамо. — Той се втурна да ѝ помага, докато Несто, мургав, колкото Джъстин беше светъл, остана плахо на прага. Веднага щом безопасно опряха колелото до пералнята и сушилнята, Джъстин изстреля: — Мамо, може ли Несто да остане за вечеря?

Джери усети как раздразнението ѝ се покачва. Колко пъти му бе повтаряла да не ѝ задава подобни въпроси пред приятелите си?

— Разбира се — отвърна тя с меден глас. — Какво има за вечеря?

Джъстин озадачен я зяпна.

— Моля?

— Предположих, че сигурно ти ще готвиш, щом каниш приятеля си на вечеря. — Тя намигна на Несто.

— Тъъ, ами аз си помислих... — Джъстин погледна обратно към къщата. — Тъй като така и така си имаме компания.

Обзе я безпокойство. Не, Майк не можеше да ѝ причини това, не и след толкова много време. Дори и сега потрепери при спомена. Малко след раздялата им една вечер се бе прибрала по-късно от работа и го завари излегнат на дивана пред телевизора, гушнал по едно дете от двете си страни и тримата гледаха телевизия.

— Анди беше уплашена — ѝ каза той, все едно е от майките, които оставят децата си без надзор в продължение на часове.

Джери едва се сдържа да не избухне. Нали се обади на децата и ги предупреди, че ще закъснее? Анди бе използвала най-стария трик на света, за да накара баща си да дотича обратно. А най-лошото бе, че Джери нямаше никакъв друг избор, освен да го покани да остане. Това или рискът да направи сцена.

Сега предпазливо изгледа Джъстин и го попита:

— И каква е компанията?

Той я погледна учуден. Явно не очакваше, че ще я изненада.

— Клеър — каза той. — Клеър е тук. Мислех, че знаеш. — Лицето му сияеше като коледно дърво и великденска украса накуп. — Мести се тук, в Карсън Спрингс. Купила е къща и всичко останало. Не е ли страхотно!

Джери не се задържа достатъчно дълго, за да му отговори. Всеки, който в момента погледнеше през прозореца на къщата им, щеше да я види как тича по пътеката, претърпаната чанта се удря в бедрото ѝ, а широката усмивка е грейнала на озадаченото ѝ лице.

— Не исках да казвам на никого, докато не съм сигурна, че всичко ще се получи. — Клеър седеше на дивана, а на масичката пред нея имаше чаша вино. — Дойдох направо от офиса по недвижими имоти. Утре ще подпишем договора.

Джери не можеше да повярва на ушите си. Дъщеря ѝ се преместваше тук! Клеър ѝ разказа, че ще отваря чайна в съдружие с бившата си работодателка Кити, но Джери бе убедена, че това не може да е единствената причина. Радостта я изпълни и ѝ се струваше, че ще се пръсне.

— Е, поне няма да усетиш недостиг на помощници. — И погледна към Джъстин, който ентусиазирано кимаше. Явно съвсем бе забравил за Несто, проявил здрав разум, като се прибра у дома. — Ние

сме пълен екип за бързо реагиране — вършим всичко от разопаковане до окачване на пердетата. Особено добри сме в поръчването на пица — добави тя усмихната.

Клеър не изглеждаше много убедена.

— Не бих искала да ви създавам проблеми.

— О, не е никакъв проблем. — Тя широко се усмихна и кимна, чувствайки се като онези глупави кучета, залепени на таблото, които мърдаха с глава винаги щом колата се задвижеше.

„Успокой се — предупреди я вътрешен глас, — не искаш да я изплашиш, нали.“

— Ще видим как ще потръгнат нещата. — Клеър изглеждаше щастлива, но Джери усети и лека резервираност.

— Сигурна съм, че работата е точно за теб — подкрепи я тя.

Клеър се засмя, убедена в думите ѝ, и отпи от виното си.

— Още не съм започнала да опаковам. Дадох предизвестие си преди две седмици, но шефовете ми поискаха да остана, докато всичко не се финализира. Едва вчера успях да пристигна.

— Вчера ли? Трябваше да се обадиш. — Опита се да не звучи обидена, че Клеър не се е обадила. — Имаме толкова стаи. — Малко преувеличи, но знаеше, че Анди би могла да се смести при Джъстин. — Всъщност защо не останеш тук тази вечер?

Радваше се, че Анди още не се е прибрала, за да протестира — сигурно е със Саймън или Финч. Знаеше, че по-малката ѝ дъщеря изобщо няма да е възхитена от новините за Клеър, но това не успя да помрачи радостта ѝ.

— Благодаря, но съм предплатила в странноприемницата. — Клеър даде ясно да се разбере, че не възнамерява да се остави да я обсебят. — Освен това утре трябва да ставам още на разсъмване. Голямата среща с предприемача ми.

— Е, ако промениш решението си... — Джери се разкъсваше между разочарованието и облекчението, тъй като молбата ѝ Анди да се смести при Джъстин със сигурност щеше да е предизвестие за бунт. А не можеше да покани момичето да спи на дивана.

Клеър усети облекчението в гласа на Джери и си помисли: „Трябваше да я предупредя.“ Бе грешка да се появи така изневиделица. Джери вероятно се чудеше как ще го съобща на приятелите и съседите

си. „О, между другото, познавате ли дъщеря ми? Не знаехте, че имам още една? Е, както виждате...“

Джери бе ентусиазирана, защото изпитваше смесени чувства, но какво очакваше Клеър — да я посрещнат с отворени обятия ли? Детински фантазии. Толкова глупаво, колкото и да си въобразява, че родителите ѝ ще разберат.

Лу и Мили не бяха във възторг, когато им съобщиха решението си. Приличаше повече на взрив, сякаш прокълнатата сграда е срината до основи — вътрешно осакатяване, болезнена гледка. Мили се разплака, Клеър също, а Лу просто стоеше и гледаше, поклащайки смаяно глава. С никакви обяснения не можа да ги разубеди, че не е купила къщата в Карсън Спрингс единствено за да е по-близо до Джери. Но ако това беше вярно, тя щеше да е болезнено разочарована. Джери не я искаше, поне не истински. О, бе щастлива, че са се открили... но не и че се канеше да остане. „Все едно да обявиш, че не си расист — помисли си тя, — а после да се мръщиш, когато в съседната къща се нанесе негърско семейство.“ Едно нещо бе сигурно — на Джери щеше да ѝ се наложи да обяснява много.

Точно тогава вратата се отвори и Анди пристъпи тежко. Видя Клеър и застина.

Преди Клеър да я поздрави, Джъстин скочи и обяви:

— Ей, Анди, познай какво? Клеър се мести да живее тук. Нали е супер?

## ДЕСЕТА ГЛАВА

Анди си помисли: „Ако това е сапунен сериал, сега всички трябваше да плачат и да се прегръщат, а Клеър да произнесе някоя сантиментална тирада, в смисъл колко е развълнувана, че най-накрая има брата и сестрата, за които винаги е мечтала.“ Вместо това тя им обясни с тих глас и с чаша вино в ръка, че прави това заради себе си и възможността да влезе в бизнеса.

— Лъжицата е голяма, знам. — Клеър седеше на дивана и отпиваше от питието си. Изглеждаше нервна, но и развълнувана. — Къщата се нуждае от стабилен ремонт, а бюджетът ни е много малък.

— Отвън не изглежда толкова лошо — каза Джери.

— По-зле е, отколкото си мислиш. Но добрата новина е, че Мат — моят предприемач, няма да ми вземе нито цент.

— На това му се казва добра новина. — Джери гледеше Клеър така, все едно току-що е окачила луната на небето.

Анди си помисли: „Ще повърна.“

— Що се отнася до финансирането, оказа се, че Кити има някакви пари, достатъчни за началото.

— Ако имаш нужда от помощ... — започна Джери, но не довърши, сякаш бе размислила.

— Ще се оправим. — Клеър изглеждаше малко смутена.

— Е, можеш да разчиташ на нас за тежката работа.

Анди усети как сърцето ѝ се свива.

— Да, мога да ти кося моравата. Безплатно — вметна Джъстин.

Клеър се обърна към него, а когато му се усмихна, грейна цялото ѝ лице, не само устните.

— Засега ще се задоволиш ли с всичките сладки, които можеш да погълнеш?

Очите на Джъстин блеснаха.

— И баба може да ти помага. Тя все мърмори колко много ѝ липсва работата.

— Баба е прекалено стара — възрази Анди.

Но майка ѝ замислено отбеляза:

— Знаеш ли, не е толкова лоша идея. Ще поговоря с нея, да видим какво ще каже по въпроса.

„Ако това е «Малка къща в прерията» — помисли си Анди, — всички ще се втурнат да строят хамбара.“ С неудобство усети, че майка ѝ я наблюдава и като че ли очаква да каже нещо.

— Тъъ... Мога да помоля Саймън да напише нещо във вестника — промълви тя.

Няма нищо лошо да предизвика някаква реакция. Беше наказана след сватбата, без значение, че грешката ѝ бе напълно неволна. Откъде би могла да знае, че става дума за съпругата на Обри?

— Би било страхотно... но известно време няма да имам нужда от подобна помощ — отвърна ѝ Клеър. — Дори всичко да върви гладко, говорим за след два месеца.

— Чайна... — Джери замечтано се загледа в далечината. — Знаеш ли, точно от това има нужда градът ни. Истинско убежище, като нещо от времето на майка ми.

— С подобни приходи — засмя се Клеър. — Само се надявам да не е прекалено далече от обичайните места за развлечения. — Тя се наведе да погали Бъстър. Опашката му удряше крака на масата, а на физиономията му бе изписан екстаз. „Дори кучето ни е на нейна страна“, помисли си Анди.

— Евентуално това ще е твоето предимство — каза Джери. — Можеш дори да сложиш маси зад къщата. Ще помоля Сам да погледне градината ти — тя знае повече от градинските архитекти. Вероятно ще го превърне в истински оазис.

Клеър се отпусна назад и скръсти ръце на гърдите си. Изражението ѝ на силно очакване съвсем леко се бе затъмнило.

— Не искам да отнемам много от времето ти. Знам колко си заета.

На Анди ѝ се прииска да я разтърси. Не виждаше ли колко упорито се стараяше майка ѝ? Искаше го заради нея, а не заради някаква си глупава чайна. Клеър наистина ли не се досещаше?

Джери явно схвана намека и попресилено развеселена попита:

— Кога е голямата стъпка?

— Следващата седмица. Мат каза, че дотогава може да направи мястото обитаемо. Предполагам, това зависи от дефиницията му за

„обитаемо“. Само се надявам да не означава походно легло и миньорски фенер.

Анди се молеше майка ѝ да не покани Клеър да живее при тях. По лицето ѝ се разля вълна от облекчение, когато Джери добави:

— Онези стаи в къщата на майка ми си стоят празни. Сигурна съм, че тя с радост ще те приюти.

Клеър поклати отрицателно глава.

— По-добре да съм там, за да контролирам нещата.

— Имам допълнително легло в моята стая — изписука Джъстин.

Анди би трябвало да му е ядосана, но изведнъж изпита чувство за собственост към малкия си брат, който се размотаваше с дънки и тениски поне три номера по-големи, на когото трябваше да се напомня да се изкъпе и точно в момента миришеше повече на куче и от самия Бъстър. Без съмнение беше досаден, но все пак единственият брат, когото имаше.

Изражението на Клеър омекна.

— Благодаря, Джъстин. Ако се уморя да спя на походно легло, може и да се възползвам от предложението ти.

— За „Чай и съчувствие“. — Джери вдигна чашата си с вино. Бузите ѝ бяха порозовели, а ръката ѝ леко трепереше. — Сигурна съм, че ще има голям успех.

— С всички сладки, които мога да изям — ликуваше Джъстин.

— О, Господи, това ми напомня — вечерята. Имаме само остатъци. — Джери изглеждаше огорчена.

— Няма значение. Трябва да тръгвам. — Клеър рязко стана.

— Не бъди глупава. — Джери също стана. — Сигурна съм, че ще има достатъчно за всички.

— Мамо, кога за последно си поглеждала в хладилника? — В гласа на Анди се долавяше раздражение.

Но майка ѝ нямаше да остави Клеър да си тръгне толкова лесно.

— Добре тогава, какво ще кажете да си поръчаме китайска храна?

— Това ядохме и миналия път — напомни ѝ Анди.

Клеър я изненада:

— Имам идея — защо не стотвя аз!

— Аз ще ти помагам. — Джъстин направо се изстреля.

Анди също се изправи тежко-тежко.



— Аз ще сложа масата.

В кухнята майка ѝ надникна притеснена в хладилника.

— Имаме яйца — обяви тя. — Май беше останало и малко сирене — о, да, ето го. — Тя се обърна с извинителна усмивка, а в ръка държеше парче сирене, увито в станиол. — Боя се, че изборът е много беден.

Клеър обаче нямаше нищо против.

— Работила съм и с по-малко.

Изведнъж се превърна в истински професионалист, занаднича в шкафове и зарови из подправките. Изнамери малко картофи, лук, кутия ангинарии. След малко в тенджерка цвърчеше масло и кухнята се изпълни с приканващи аромати. Докато Клеър белеше картофите и лука, Джери направи салата с остатъците от листните зеленчуци. Когато съдържанието на тенджерката бе приятно покафеняло, Клеър го отнесе до масата и го раздели по равно.

— Какво е това? — попита Джъстин.

— Фритата — отвърна тя. — Просто едно засукано название на яйца с картофи и всичко, което имаш подръка. Ще ти покажа как да го направиш някой път, ако искаш.

— Мирише вкусно. — Джери се настани на мястото си. Устата на Анди се напълни със слюнка. Наистина ухаеше чудесно. Тя опита една хапка. На вкус беше още по-добро.

Много скоро всичко бе старателно ометено, а тенджерката отопена. Джъстин звучно се оригна, сложи ръка на устата си и се разкикоти. Този път Джери не му се скара.

— По-добре от който и да било ресторант. — Тя се усмихна на Клеър. — Ще се редят на опашка пред вратата ти.

„Погледни ме. — На Анди ѝ идеше да заплаче. — Тук съм. И аз съм твоя дъщеря.“ Вместо това скочи.

— Ще измия чиниите. — Поне можеше да спечели някоя и друга точка.

— Благодаря, скъпа — отвърна разсеяно майка ѝ, докато ставаше от масата. — Мислех с Клеър да отидем до баба ви. Нямам търпение да ѝ съобщя добрите новини. — И се обърна към нея: — Ако не бързаш.

Клеър се усмихна.

— Разбира се, защо не?

— Може ли и аз да дойда? — не се стърпя Джъстин.

Клеър разроши косата му.

— Ако майка ти няма нищо против.

— Ти нямаш ли домашни? — Джери вече се протягаше за палтото си от закачалката на вратата.

— Вече ги написах. — Джъстин наведе глава, но не и преди Анди да зърне виновния блясък в очите му. Лъжеше.

Клеър се обърна към Анди:

— Искаш ли да те изчакаме?

— Не, всичко е наред. — Опита се да не прозвучи обидена, че за нея се сещат винаги накрая. — Поздравете баба от мен.

После те се изнизаха през вратата и я оставиха с мивка, пълна с мръсни чинии, купчина домашни и нещо, за което се бе опитвала да не мисли досега — месечният ѝ цикъл закъсняваше.

Анди се пресегна да отвори шкафа под мивката, за препарата, но изведнъж се разрида. Клеър можеше да се окаже най-малкият ѝ проблем. Ами ако е бременна? Ами тогава? Животът ѝ щеше да се провали.

Преди да се осъзнае, грабна телефона и набра номера на баща си. За щастие си беше у дома.

— Татко?

— Скъпа, какво има? — Загрижеността в гласа му бе повече, отколкото можеше да понесе, което ѝ напомни времето, когато беше малка и се прибираще вкъщи с одраскан лакът или ожулено коляно.

— Добре съм — подсмръкна тя.

— Не звучиш толкова добре.

— О, татко! — От нея се изтръгна ридание, което тя бързо заглуши с ръка на устата си. — Толкова много ми липсваш.

— И ти на мен, скъпа. — Не бе като друг път, когато му се бе обаждала и той бе зает или разсеян и не я слушаше. Сега беше както преди развода... и преди Синди.

— Зает ли си? — попита тя за всеки случай.

— Не особено. Синди е в клуба си — тази вечер играят бридж. Аз си почиствам бюрото. — Настъпи пауза и тя се послуша за познатия фон от бърлогата на баща ѝ — шумоленето на хартия и тихото тропане по клавиатурата, но този път чу само дишането му. — Какво има?

— Клеър се премества да живее тук.

Той замълча за момент, после добави:

— Е, това вече е нещо.

— Не че я мразя или нещо друго. — Тогава се сети, че през всичките тези години не само майка ѝ бе пазила в тайна съществуването на Клеър. Сега бе шокирана да чуе гласа на петгодишната Анди, който излезе от устата ѝ. — О, татко, защо не ни каза? Ако знаех от самото начало, сега нямаше да е толкова лошо.

Баща ѝ тежко въздъхна по телефона.

— Щях да го направя, скъпа, но не беше моя работа. Трябваше да уважавам желанията на майка ти. — Той спря и Анди чу шума от затварянето на шкафче. — Как изглежда тя? Не си разказвала много. Всичко, което знам, е, че според брат ти тя ходи по вода.

— Хубава е. Тя е красива.

— Е, за начало това е добре.

— Татко! — Анди треперливо си пое дъх и облегна глава на стената. — Ще бъде ли проблем, ако дойда да живея при теб? — Не смяташе да му задава въпроса, но думите излязоха, преди да се осъзнае. Сега усети пристъп на вина. Майка ѝ ще побеснее. А баща ѝ...

„Господи, моля те, не му позволявай да каже «не»! Не мисля, че бих могла да го понеса.“

Поне веднъж той нямаше друг важен телефонен разговор, който трябваше на секундата да проведе, или някъде, където да отиде. Не прибягна и до чантата си с извинения. Вместо това с типичния си бащински глас, мил спомен от времето, когато беше малка, изрече думите, които прозвучаха като сладка музика в ушите ѝ:

— Разбира се, че можеш, скъпа. По всяко време, когато пожелаеш.

#### ИМЕНИЕТО НА МОНИКА НА ХЪЛМА

Саймън Уинтроп

„Портите от ковано желязо, които пазят входа на Лорей-Линда се отварят с магическите думи «Моника

Винсънт ви очаква». Спираме отпред и сме неподготвени за истинското могъщество, което ни посреща — по-скоро гръцки храм, отколкото имение с парк, който би могъл да бъде ботаническа градина, затворена за обществото. Смаяни сме и от тишината, която цари наоколо; дори птиците сякаш знаят, че е по-добре да не вдигат шум.

На вратата ни посреща асистентката на Моника, Анна Винченци. Ако съзираме някаква прилика, то е, защото Анна е нейна сестра. Моника е съкратила името си на Винсънт, когато се премества в Холивуд преди повече от дванайсет години, а нейният билет към звездното небе е лице, за което повечето хора биха убили. Макар че първият ѝ филм «Свещен дим» е «безбожен хаос», с втория си филм се представя по-добре. За главната си роля в «Нежен» Академията я номинира за «Най-добра актриса». Останалото е история, която продължава с повече от трийсет филма, преди звездата ѝ да се срути с трясък през 1996 г. по време на катастрофа с яхта, оставила я парализирана от кръста надолу.

Моника е прекрасна както винаги с кестенявата си коса. Когато пристига с инвалидната си количка в луксозно обзаведената дневна, където я очакваме, тя прилича на Клеопатра на пиедестал. Нищо в нея не предизвиква съчувствие. Питаме я за прочутото ѝ усамотение, а тя артистично махва с ръка. «Ако искате Гарбо — казва тя, — лаете под грешното дърво.» Госпожица Винсънт, както настоява да бъде наричана дори и от сестра ѝ, все още е в играта и е готова да се пребори с настъпващия ден. Преструвка, която става още по-очевидна, когато започваме разговор с напитка в ръка — сода за нас, нещо по-силно за нея, — облени от розовата светлина на залязващото слънце, с панорама към долината, която тя някога наричаше свой дом, а сега на шега оприличава на свой затвор...“

— Е, какво ще кажеш?

Анди вдигна поглед от вестника и видя, че Саймън нетърпеливо я наблюдава. След училище на път за къщи спряха в книжарницата, където тя взе единствения останал брой от сутрешния „Клариън“. Явно бяха тръгнали слухове и хората го са разграбили, което не се бе случвало след скандала със сестра Беатрис.

— Харесва ми — отвърна тя. — Но не съм сигурна, че на Моника ще ѝ допадне.

Тя също нямаше да е доволна от прикритите намеци за нейния алкохолизъм и цитати за всичко от бившите ѝ съпрузи и стари любовни истории до тъжното положение на съвременната филмова индустрия.

— Може да ме съди, ако иска. Имам всичко на касета. — Той говореше весело, но тя знаеше, че това е фасада. Беше нетърпелив не толкова за реакцията на Моника, колкото дали статията му ще бъде откупена от някои медии.

— Ооо, като говорим за вълка. — Тя сръга Саймън, който погледна през рамо и очите му се разшириха при вида на Моника в инвалидната количка, която тъкмо влизаше през вратата. — Виж накъде се е насочила.

Моника, в черно поло и ластичен черен панталон, с които приличаше на паяк в паяжината си, се насочи право към щанда за вестници и списания до касата.

— Явно е дочула клюката — отбеляза той сухо.

— Какви са шансовете ни да се измъкнем, преди да ни е забелязала? — прошепна Анди под носа си.

— Около едно на милион.

Приятелят ѝ не изглеждаше обезпокоен. После си спомни — Саймън живееше заради спора.

Анди се огледа. Магазинът беше почти безлюден, с изключение на няколко зяпачи в задната част. Тя наблюдаваше как Моника спря пред касата и почти блокира изхода. Ако сега опитаха да се измъкнат, актрисата трябваше да е сляпа, освен саката, за да не ги забележи. Анди се скри от полезрението ѝ зад щанд с книги и дръпна Саймън след себе си.

— Виждам, че сте свършили „Клариън“ — каза тя с меден глас на Мирна.

Анди надникна, за да види Мирна Макбрайд, която спря по средата на маркирането на една покупка. С дебелия си ръчно плетен пуловер, туидена пола и накъдрена на масури руса коса, която предизвикваше асоциация с морско свинче, Мирна изглеждаше толкова старомодна, колкото Моника бе елегантна.

— Съжалявам — отвърна тя. — Току-що продадох последния.

— Ще получавате ли допълнителни бройки? — попита Моника.

— Това беше всичко за днес. Може да пробвате в библиотеката.

— Вече бях там, благодаря. Искях да имам свой собствен екземпляр. — Губеше търпение. — Знаете ли къде мога да си купя един вестник?

— В дрогерията продават, но и те са го свършили. — Мирна явно и друг път се бе разправяла с Моника, а и не беше от жените, които могат да бъдат разигравани. Със съпруга ѝ бяха собственици на градската книжарница, която при развода остана при него. Тогава Мирна отвори на отсрещния ъгъл конкурентна книжарница с подходящото име „Последната дума“.

Саймън пристъпи иззад щанда.

— Можете да вземете този.

Той дръпна вестника от ръката на Анди, тръгна към Моника и усмихнат ѝ го подаде. Господи, откъде събра тази смелост? Ако Анди бе написала статията, нямаше да може да погледне Моника в очите.

Дори и да му беше ядосана обаче, тя не го показва.

— Колко галантно. — Устните ѝ се извиха в знойна усмивка. — Предполагам, платили са ти с вестници. — Не особено прикрит намек, че „Клариън“ е вестник от малко градче и статията не бива да се бърка с публикациите, в които Моника е свикнала да се появява.

Саймън сви рамене и бръкна в джобовете на памучния си панталон.

— Не го правя за пари.

— Нека позная. Заради преследването — самото убийство, ето това те възбужда. — В гласа на Моника се прокрадна презрителна нотка. Същевременно звучеше леко развеселена, сякаш си играеше със Саймън.

На него дори и окото му не мигна.

— Няма значение. Просто не виждам смисъл да рециклирам обичайните глупости — нали знаеш — „Моника Винсънт —

легендата“. Хората са се наслушали на това. Мога да се обзаложа, че и на теб ти е дотегнало. Исках да те опиша като истински човек.

Изглеждаше толкова искрен, над челото му бе паднал кичур кестенява коса, а очилата се бяха плъзнали по носа му — за малко и Анди да се хване. Не се изненада, когато по лицето на Моника бавно се разтегли усмивка.

— Някое местно момиче се е справило добре, а? — Този път в думите ѝ нямаше злоба. — Със сигурност не ти липсва смелост, поне това ти признавам. На колко години каза, че си?

— Шестнайсет. — По бузите му се разля лека руменина.

— Предполагам, хвърлил си око на колегите от „Айви лигата“ — умен младеж като теб.

Саймън отклони поглед, а руменината му се засили. Без съмнение, имаше оценките и точките — пълни шестици и 150 точки на годишните изпити, но без пълна стипендия нямаше никакъв шанс. Майка му можеше да си позволи единствено щатски колеж.

— Колумбия и Станфорд са на първите места в класацията ми — довери ѝ той.

Моника замислено го погледна. Истинска заинтересованост замени специално подготвеното за пред обществото изражение.

— Съвсем случайно директорът по кандидатстудентската кампания в Станфорд ми е стар приятел — каза тя.

Саймън подскочи.

— Наистина ли?

— Мога да му кажа някоя и друга добра дума. Защо не се отбиеш при мен по това време утре и ще го обсъдим?

Както никога Саймън остана безмълвен. После се окопити и изломоти:

— Утре ли? Разбира се, би било страхотно.

— Добре. Ще накарам Анна да те впише в графика ми.

Преди да е успял да каже още нещо, тя вече маневрираше с количката си към вратата, а следобедната слънчева светлина се отразяваше в хромираните главини на колелата и образуваше слънчица от отразена светлина.

Анди излезе иззад щанда. Тя погледна към Саймън. Той погледна към нея. В продължение на около трийсет секунди нито един от двамата не пророни думичка. Най-накрая тя си пое дъх и рече:

— Не мога да повярвам.

— Какво? — Саймън бе сложил на лицето си невинно изражение.

— Че се хвана.

— Не я ли чу? Може да е щастливото ми попадение.

— Да бе, точно така.

— Да не съм откачил, та да й откажа.

— Ако мислиш, че тя се интересува от твоя ум, тогава не си толкова умен, за колкото те мислех.

Саймън се изсмя нервно, сякаш знаеше, че е бил измамен.

— Слез на земята. Сигурно е на годините на майка ми.

— Само дето се обзалагам, че не изглежда ни най-малко като майка ти. — Не би могла да знае. Все още ѝ предстоеше да се срещне с нея — още една болна тема.

— Хайде, Анди, не се дръж така. — Едва когато тя го подмина и се насочи към вратата, той осъзна, че приятелката му наистина говори сериозно. Той я настигна навън.

— Виж, това е лудост. Тя е в инвалидна количка, за Бога.

— Досега не я е спирало.

— Ставаш параноичка.

— Така ли? Видя ли изражението на лицето ѝ?

— Какво изражение?

— Като котка, която току-що си е хапнала канарче. — Анди крачеше бързо по тротоара с арките и заобиколи едра жена, жонглираща с няколко пазарски чанти и пекинез на каишка, която се бе оплела около крака на една пейка.

Той ускори крачка, за да я настигне.

— Добре, за да продължим спора, нека да допуснем, че тя наистина си е паднала по мен. Какво те кара да мислиш, че аз ще направя нещо?

— Значи признаваш, че тя си пада по теб.

— Извърташ думите ми.

— Ти току-що каза...

Саймън я сграбчи за лакътя и я завъртя към себе си.

— Какво ти става? Ако е заради сестра ти, знаеш, че аз съм на твоя страна. Трябва само да...

Анди го изгледа, а очите ѝ се напълниха със сълзи.



— Няма нищо общо с това.

— Виж, разбирам.

— Не разбираш нищо. — Тя си го представи изведнъж как взима Моника на ръце и я отнася в спалнята, шепнейки ѝ в ухото: „Не се безпокой, ще се отдръпна навреме.“

Откопчи се от хватката му и забърза надолу по тротоара. Минувачите се размиха като в мъгла, докато пред погледа ѝ започнаха да изскачат дребни детайли като застинали в рамка — сладолед, който засъхваше на лепкава локвичка на тротоара пред „Ликети Сплит“, майка, дърпаща за ръчичката ревящото си дете. На ъгъла изчака да светне зелено, после забеляза набита жена на средна възраст, с коса, която падаше на ситни металносиви къдрици покрай ушите ѝ. Анди разпозна доктор Росарио, гинеколожката на майка ѝ, която беше изродила и нея, и Джъстин.

Страхът, досега дълбоко притаен, още веднъж изпълни цялото ѝ съзнание. Ами ако е бременна? Месечният ѝ цикъл закъсняваше малко, по-малко от седмица, което не беше необичайно, но все пак...

Едно бебе щеше да провали всичко. Като майка ѝ и Клеър — историята се повтаряше. Ами ако тя го задържеше? Това би било още по-лошо в известен смисъл. Можеше да каже сбогом на колежа. Докато съучениците ѝ, сред които и Саймън, ходеха на училище, тя щеше да стои вкъщи и да сменя пелени. Поредната цифра в статистиката.

Когато доктор Росарио улови погледа ѝ и ѝ се усмихна, Анди се обърна със сподавен вик и побягна.

## ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мамо? — Клеър седна с кръстосани крака на пода, допряла слушалката до ухото си. Дневната беше празна, ако не се брояха картоните, струпани край стената, кутията с инструменти на Мат и останките от стар килим до вратата.

— Клеър, скъпа. Всичко наред ли е? — загриженият глас на Мили от другата страна звучеше слабо и далечно. Сякаш говореше с остров Тасмания.

— Всичко е наред. Просто се обаждам да видя как...

— Имаш ли всичко необходимо?

— Все още не съм довършила разопаковането на багажа. По-голямата част е на склад, докато правим ремонта. — Говореше с пресилено вълнение. — Предприемачът вече направи някои подобрения. — Чуваше злоещите проскърцвания и тропания, докато Мат пълзеше по покрива над главата ѝ.

Клеър усети как стомахът ѝ се сви. Бе поела огромен риск. Ами ако не успее? Всъщност напускането на кантората и преместването тук бяха къде-къде по-лесни в сравнение с опитите да накара родителите си да я разберат. Нямахме смисъл да обяснява — отказваха да погледнат отвъд собствените си страхове и я оставяха да се задушаваше в личните си вина — вина, която идваше и си отиваше на приливи и отливи, разкъсвана от останки на съмнение и самообвинение.

— Не знаех, че имаш телефон. — Тонът на Мили звучеше леко обвинително.

— Току-що го включихме... преди около час.

— О, помислих, че... няма значение.

„Помисли, че се обаждам от Джери.“ Типично за Мили — да си въобразява най-лошото.

— Да ти дам номера. Имаш ли писалка?

— Има някъде тук... — Клеър чу шумоленето, докато майка ѝ ровеше в шкафа. Преди години обръщаше внимание на всичко, но вече бе станала небрежна в това отношение.

Изчака почти цяла вечност, докато Мили намери писалка и запише номера.

— Веднага щом се устроя, бих искала с татко да ми дойдете на гости — каза тя.

— О, скъпа, не знам. — Слабият, унесен глас от другия край на жицата бе по-стресиращ и от изречени обвинения. — Доктор Фарланд казва, че повече трябва да внимавам.

Клеър усети леко безпокойство.

— Има ли конкретна причина?

— О, нали го знаеш... голям педант е. Няма за какво да се безпокоиш, сигурна съм, само леки болки в гърдите.

Болки в гърдите ли? Тревогите й вече бяха сериозни.

— Защо не си ми споменала нищо досега?

— Както ти казах, вероятно няма нищо. Освен това не исках да те тревожа. Ти беше толкова заета, а и всичко останало.

— Никога не съм прекалено заета за нещо толкова важно, мамо.

Последва мълчание.

Приливът стана още по-висок и я побутна към високата граница на водата. Клеър усети как мускулите на челюстта й се стягат. Зъболекарят й я бе предупредил, че стиска зъби насън, и й препоръча защита срещу подобна захапка. „Онова, от което имам нужда, е да спра да се чувствам като злодей“, помисли си тя.

— Мамо, виж, знам, че в момента си разстроена — започна тя предпазливо, — но нищо не се е променило. Все още обичам теб и татко. Тук не става въпрос за или-или. Просто смятам, че дължах на самата себе си този опит.

Мили въздъхна.

— Да, скъпа, вече ни го каза.

— Просто ми се иска по някакъв начин да ви убедя.

Последва още по-дълго мълчание. Имаше едно-единствено нещо, което можеше да каже, за да удовлетвори майка си: „Беше грешка. Прибирам се у дома.“ После Мили уморено се обади:

— По-добре да вървя. Чувам, че баща ти е в кухнята. Знаеш колко безнадежден случай е. Каквото и да търси, най-вероятно е точно под носа му.

— Спомняш ли си онзи път, когато претърси цялата къща за ключовете си и най-накрая се оказаха в джоба му? — Клеър се хвана за

тънката нишка, която ги свързваше при километрите разстояние.

— Кога беше това? Вече съм загубила представа за времето. — Мили се изкикоти тихо и за момент двете се обединиха при спомена за споделената история — всичките спомени бяха като продуктите в шкафа, където баща ѝ вероятно ровеше точно сега, случайни и без никаква стойност, докато на човек не му потрябваше нещо конкретно. — Винаги обаче се е сещал за онова, което е от значение. — В гласа ѝ нямаше ирония. Мили бе неспособна да говори подигравателно.

Клеър притвори очи.

— Довиждане, мамо. Предай на татко, че го обичам.

— Ще го направя, скъпа. Знаеш, че мислим за теб.

Тя затвори, натоварена с още повече вина. Ако майка ѝ не звучеше толкова победена, Клеър сигурно щеше да се ядоса. Вместо това се почувства като престъпник.

Онова, което влошаваше нещата, бяха собствените ѝ терзания. Можеше да състави списък на всички важни причини, поради които се местеше тук, но не беше същото като да знае със сигурност, че постъпва правилно. Онова, което направи за пръв път в живота си, бе просто да последва повика на сърцето си — сърце, несвикнало да поема рискове, като наскоро излюпено пиленце, което трябваше да напусне гнездото си.

Дори Байрън, който винаги я подкрепяше, трудно приемаше положението. Очакваше го и измина дългия път до Пало Алто, за да му съобщи веднага щом офертата ѝ за къщата бе приета.

— Не мога да повярвам, че едва сега научавам — бе промълвил той невярващо.

— До днес нищо не беше сигурно.

— Но ти си го обмисляла.

— Е, да...

Бяха в леглото. Бе изчакала да се любят, което ѝ изглеждаше добра идея, но всъщност се оказа грешка. Байрън се чувстваше измамен.

Той седна и прокара пръсти през косата си.

— Господи, Клеър, имаш ли някаква представа какво означава всичко?

— Не взех решението мигновено — отвърна му тя, прехвърли крака през завивките и се наведе да си намери дрехите.

— Няма начин да смогнем само с моята заплата, не и при този огромен заем, който ще изплащам.

— Да, но след две години — напомни му тя.

— Какво ще е различно след две години.

— Много неща могат да се случат.

— Да, още повече можем да затънем в дългове.

Тя се изправи и го изгледа студено.

— Искам само да кажа, че желая да спра да се чувствам така, сякаш животът ми е в стоп кадър.

— Кой казва, че е в стоп кадър?

— Аз го казвам, Байрън. Аз. — Това бе най-близкото определение на ситуация, в която да му крещи. — Мразя да съм адвокат. И ми писна да живея на същата улица с родителите си.

— Тогава ще се преместим. Чичо ми иска да се преместя при него.

— Ти това ли искаш? — Припомни си как Байрън се присмиваше на факта, че чичо му Андрю, хирург ортопед със смешна практика в Хилсбъро, живее в мини имение и кара ягуар, а твърди, че би работил в клиника в големия град, която се грижи за бедните. — Мислех, че предпочиташ собствена практика.

— Така е... предпочитам, но той е на мнение, че първо трябва да натрупам няколко години опит. И... е, смятам, че може би е прав.

Клеър си обличаше тениската и когато главата ѝ отново се появи, видя, че той седи на ръба на леглото, а пъстрите му зелени очи я наблюдават със странна смесица от огорчение и покорство.

— Защо чак сега чувам за това? — попита тя като ехо на собствените му думи отпреди малко.

— Щях да ти кажа, когато ти хвърли твоята бомба.

— Нека да изясним нещо. — Пое си дълбоко дъх, за да възстанови равновесието си. — Не е добре, ако аз преследвам онова, което искам, но не трябва да се колебаея да пренаредя целия си живот спрямо твоя.

— Мислех, че това е, което и ти искаш.

Той изглеждаше толкова тъжен, че тя изведнъж съжали, седна обратно на леглото и обви ръце около него.

— Съжалявам. Май съм малко докачлива. — Немаше нужда да обяснява, Байрън знаеше ситуацията с родителите ѝ. — Прав си —

трябваше да ти кажа по-рано.

— Ако това е, което наистина желаеш — той я погали по косата, — тогава ще намерим начин.

В този момент милото му лице премина през съзнанието ѝ като на филмова лента — момченцето от съседната къща, което хвърляше камъчета по прозореца ѝ, за да привлече вниманието ѝ; палавото шестнайсетгодишно момче, с което бе танцувала на абитуриентския му бал (и което после ѝ придържа косата, докато тя повръщаше, след като бе прекалила с пунша); младият студент по медицина, който я гледаше с гордост от мястото си в залата, докато тя получаваше дипломата си по право. Байрън винаги беше с нея и така щеше да е и занапред през годините.

Клеър огледа стаята, където седеше, и за пръв път се замисли за бъдещето, което я очакваше — подовете и стените от дебело дърво, солидните дъбови врати и трегери. Кити ѝ каза, че най-страшното за една жена е сама да поеме някакъв риск.

— Ще се омъжиш за някой със затворническо досие и шестнайсет татуировки, преди да изтеглим малък заем за започване на бизнес — бе ѝ казала тя, само отчасти шегувайки се. Но виж колко добре се е получило при нея — вълнуваща работа, дете, което обожава, и мъжът на мечтите ѝ.

Клеър чу стъпки от ботуши по верандата и погледна към едрата фигура на вратата, обвита от златист ореол. Мат се бе върнал от експедицията си на покрива.

— Само по-добрите новини, моля — каза тя. — Със скоростта, с която тръгнах, ще съм разорена, преди да започна работа.

Той влезе замислен, но не забрави да си изтрие ботушите в остатъците от килима.

— Ще трябва да сменим улуците, но покривът изглежда солиден. Ще издържи поне още няколко години.

Тя силно въздъхна.

— Ти ми оправи настроението.

— Не благодари на мен, а на климата — каза той. — Вали само два месеца в годината.

Тя погледна през прозореца.

— Как така всичко е толкова зелено?

Той посочи към заснежените планински върхове, които се мержелееха в далечината.

— Всичкият този сняг трябва да отива някъде. Ходи ли на езерото?

— Само минах покрай него.

— Дълбоко е почти осемстотин метра — обясни ѝ той. — Постудено е от гърдите на вещица, дори и през лятото. Така че имай го предвид следващия път, когато решиш да се изкъпеш там.

— Боя се, че няма да имам много време за това.

— Прекалено заета ще си да бъркаш кексове? — Той поглади мустаците си и подръпна единия им край в опит да не се засмее. Идеята за чайна определено го забавляваше.

— Не се хили. Не си живял истински, докато не си опитал шоколадовата ми торта.

— Значи така оставаш толкова кльоцава, като караш останалите да надебеляват?

Мат не е дебел, просто едър. Напомняше ѝ за приятелски настроения гигант в старото шоу за „Капитан Кенгуру“. Но не е неин тип. Косата му е прекалено гъста, а мустаците му имаха нужда от подрязване. А и ръцете му — като лопати.

Той сигурно долови мислите ѝ, защото изведнъж тя усети погледа му върху себе си. Бузите ѝ пламнаха и сведе очи. Видя дупчица на джоба на джинсите му, откъдето се подаваше върхът на ключ.

Направо не ѝ се вярваше, че го познава само от няколко седмици. Струваше ѝ се толкова отдавна. Може би защото всеки ден беше тук и дърпаше изгнили дъски и стари жици, пълзеше по земята в търсене на термити (очевидно не вярваше на докладите на инженери). Вчера се бе срещнал с инспектор от здравното министерство. Всичко трябваше да е изрядно, ако иска да кандидатства за лиценз за продаване на храна.

— Някога ми плащаха, за да пълня портфейлите на хората — каза му тя.

— Как така?

— Бях адвокат. Технически още съм. Данъци и имоти, попечителски, пардон между поколенчески фондове, такива неща.

— Между поколенчески фондове, така ли ги наричат вече?

— Не гледай мен — не съм го измислила аз. Една от причините, поради която напуснах, е, защото ми писна от всички преструвки.

— Адвокат значи? — Той я погледна с ново уважение, не заради професията ѝ — тя подозираше, че мнението му за адвокатите е много неясно, — а заради куража ѝ да загърби всичко. — Как така не си споменавала това преди?

Клеър сви рамене.

— Не е ставало дума.

Тя понечи да се изправи, но Мат вече се бе навел и ѝ протягаше ръка. Тя я сграбчи и усети сухата топлина и мазолите по дланта му. За част от секундата отново се почувства като момиченце, а детската ѝ ръчичка потъна в голямата длан на баща ѝ, изпита същото усещане за сигурност и абсолютната увереност, че всичко е наред със света.

— Обзалагам се, че добре ще ти се отрази една студена бира — добави тя и си помисли, че на покрива сигурно е горещо. Веднага обаче се сети, че старият хладилник, който вървеше комплект с къщата, сутринта замина на бунището, а едва следобед щяха да ѝ доставят новия.

Мат сви рамене.

— Приемам каквото и да е.

Тя извади две бутилки „Евиан“ от пазарската торба на пода.

Той отвори своята и отпи. Гънките на шията му бяха очертани от мръсотията и праха по покрива, а адамовата му ябълка изглеждаше като полирана топка. Той свали шишето и изтри устни с опакото на ръката си.

— Благодаря. Дойде ми много добре.

— Нещо друго, освен улуците? — попита тя.

— Едно гнездо на оси. Погрижих се за него.

— Без да те ужилят? — Беше учудена.

Той потупа джоба на ризата си, откъдето се подаваше пакет цигари.

— Опуших ги.

— Не знаех, че пушиш.

— Не пуша. Отказах ги миналата година. — Кое не обясняваше цигарите, но вече се бе научила, че в присъствието на Мат е по-добре да не задава прекалено много въпроси. Ако си търпелив, той сам ще каже онова, което искаш да знаеш.



— Ще запомня това следващия път, когато попадна на гнездо на оси. — Тя отпи от водата си и се усмихна. — Чудя се дали ще има ефект както в поговорката.

— Семейството ти създава проблеми, а?

Мат явно си бе съставил мнение, защото Клеър му представи Джери като родната си майка, и бе разбрал, че семейството ѝ е необичайно.

— Нека просто кажем, че родителите ми не са особено щастливи от сегашното положение. — Нямаше представа защо му обяснява. Може би защото нямаше с кого да си поговори. А Мат беше добър слушател.

— Защо? — попита той.

— Не искаха да се местя.

— Един ден всички трябва да се отделим от родителите си.

Тя го наблюдаваше как крачи към прозореца, където се облегна на рамката, а слънчевата светлина плъзна сянката му по олющените дъбови дъски на пода.

— Как щеше да се чувстваш, ако ставаше дума за твоите деца? — попита тя малко изпитателно.

Мат имаше две деца — момче и момиче. Първия ден, след като я разведе из къщата, бе извадил портфейла си, износен и тънък като дървена стружка и извит във формата на задните му части, и ѝ бе показал снимките на момченце на около осем, което имаше кафявите очи и червеникавата коса на баща си, и момиченце с тъмнокестеняви плитки, изглеждащо на не повече от пет години. Оттогава няколко пъти ги бе довеждал, обикновено когато се налагаше да донесе нещо в къщата. Те винаги оставаха в пикапа. Мат не обичаше да са в близост до остри инструменти, освен ако не ги наблюдава.

— Вероятно не по-различно от начина, по който се чувствам сега. — Погледът му изведнъж стана по-далечен и тя се сети, че е разведен.

— Съжалявам. Сигурно ти е тежко.

— Е, би могло да е по-лошо. Две вечери в седмицата са при мен, както и в неделя, плюс шест седмици през лятото. — Звучеше като адвоката си, когото цитираше дословно. — С бившата ми жена се карахме, кажи-речи, за всичко останало, но бяхме единодушни, че

децата са на първо място. — Той замълча, явно не му беше удобно да обсъжда темата. — Ами ти? Криеш ли някой бивш съпруг?

Тя поклати глава.

— Само един много дълъг годеж.

— Определили ли сте дата?

— Не още. — Усети леко съмнение в лекотата, с която го бе изрекла. Някога броеше дните, а сега като че ли не бързаше за никъде.

— Е, който и да е, е щастливец.

Клеър отклони поглед с поруменели бузи. Мат флиртуваше ли? Ако беше така, трябваше да обвинява само себе си. Какво си мислеше, че прави, като му споделя всичко това?

Тя погледна часовника си.

— Трябва да тръгвам. Трудна среща с човек, който продава ресторантско оборудване.

— Аз също. Трябва да взема децата от училище. — Той се изправи, остави празната бутилка на перваза и бръкна в джоба за ключовете от пикапа.

— Ще се видим ли утре?

— Свежи и ранобудни. — Докосна ръба на невидимата си шапка.

Тя го наблюдаваше, докато излиза — рошав мечок в джинси и изцапани с боя ботуши „Тимбърланд“. Чудеше се дали хлапетата му знаят какъв късмет имат.

С Байрън бяха обсъждали децата, но винаги като абстрактно понятие.

„Ще имаме реквизит за две деца. А кучето ще прави нещата като за три“ — обичаше да казва той. Тя винаги се съгласяваше с шегата, но сега за пръв път усети леко бодване и се почуди какво ли ще е усещането да е майка.

Две години изведнъж ѝ се сториха ужасно много време.

През следващите две седмици Мат и екипът му работеха всеки ден от изгрев до залез, сменяха врати и прозорци, къртеха старите плочки в банята и батерии, инсталираха нова кухненска мивка и закачиха всички уреди — беше избрала „Субзиру“ и печка „Викинг“ втора употреба, както и втора миялна машина за допълнителното натоварване. Клеър свикна да вижда пикапи и товарни коли на алеята и

да чува стърженето на триони и тропането на чукове. Никога не се бе чувствала толкова изтощена и същевременно така развълнувана. Когато съмненията и тревогите се прокраднаха в душата ѝ, имаше сигурно лекарство — винаги пристъпваше една крачка пред тях.

Веднага щом кухнята ѝ бе в минимална бойна готовност, започна да експериментира с рецепти — кленовите донъти на баба Брустър, мандаринова торта, за която щеше да се възползва от изобилието на цитрусови плодове в долината, обновена версия на пая с черно дъно на „Фани Фармър“. С Мат и екипа му не изпитваше недостиг от опитни свинчета. Проблемът беше да насмогне с търсенето. С блеснали очи Мат ѝ бе доверил, че водопроводчикът Били Бремертън ще работи безплатно, стига тя да продължи с печените вкуснотии.

Джъстин беше също толкова щастлив да опитва стоката. Верен на думата си, идваше с колелото си след училище и през уикендите. Понякога се пречкаше, като засипваше Мат и работниците с въпроси, и тя го изпращаше да мете алеята или да коси тревата. През повечето време се радваше на компанията му. Хубаво е да имаш братче, макар че не можеше да каже същото за Анди. С нея Клеър се чувстваше, както с родителите си — все едно стъпва по яйчени черупки.

Мейвис бе най-приятната изненада от всички. Възрастната жена, която се движеше толкова трудно, когато се срещнаха за пръв път, сега бе изпълнена с безгранична енергия. Може би защото най-накрая също правеше нещо, което ѝ доставяше удоволствие. Във всеки случай бе изпратена от Бога — подреждаше шкафове и кухненски рафтове, дори се занимаваше с досадната задача да прави тефтер с рецепти на Клеър. Беше пълна с идеи как да рекламират „Чай и съчувствие“.

— Ще ти трябва листовка — каза тя една сутрин, седнала зад старата шевна машина „Сингер“, която бе пренесла от къщата си в кухнята на Клеър (защо да купува пердета, когато платовете са толкова евтини). — Нещо, което на мига да хваща окото и хората да го забелязват веднага.

Клеър си помисли за стопяващите ѝ се финанси с нещо, подобно на паника.

— Не съм сигурна, че бюджетът ми ще поеме и листовка.

— Да съм споменавала пари? — Мейвис се изправи и издърпа един конец. Бе опънала косата си в кок и тънки къдрички с цвета на медните жици, които се търкаляха из цялата къща, стърчаха около

главата ѝ. — Приятелката ми Лилиан ще ги направи безплатно. Работеше в рекламна агенция и е наясно. Всъщност вече говорих с нея. Каза, че с радост ще помогне.

— Неудобно ми е, че не мога да ѝ платя.

— Глупости. Мотае се по цял ден? — Проницателните ѝ сини очи се взряха в Клеър. — Едно нещо трябва да разбереш, ако ще работиш тук — хората обичат да ги молят, особено старите. — Тя размаха пръст, на възли като старо въже, към сандъка, който Клеър боядисваше — страхотна находка от битака. — Пропусна едно място.

Клеър просто не можеше да не сравни Мейвис с майката на Мили, Нана Шилинг — строга жена, която бе запомнила с пуловера, чинно пристигащ всяка Коледа и всеки рожден ден, и то неизменно с един номер по-малък от нейния. Веднъж в годината Нана взимаше влака от Албъкърк. Винаги оставаше точно две седмици — нито ден повече или по-малко. През това време преглеждаше шкафовете на Клеър и се уверяваше, че всичко е прилежно сгънато. Сигурно забелязваше липсата на изпратените пуловери, но никога не я спомена.

Клеър бе по-привързана към майката на баща си, баба Брустър, която бе вдъхновила първите ѝ опити в кулинарията. Помнеше я все в кухнята: бърка нещо на печката или изважда тава от фурната. Ако правеше торта, ѝ даваше да оближе купата. Това бяха хубавите спомени за баба ѝ, а и великолепните кленови донъти, иначе бе властна и с остър език.

Мейвис не приличаше на нито една от двете. Нито пък беше сладка дребна старица. Тя казваше онова, което мислеше, и имаше мнение по всички въпроси: от католическата църква до сегашното положение в политиката на Капитолия. Твърдо вярваше, че трябва да се живее в настоящето. Според Мейвис прекалено многото разходки по алеята на миналото пречат на хората да се наслаждават на настоящето.

Клеър потопи четката в кутията с боя и намаза пропуснатото място, а Мейвис се върна към пердетата. Прилежна купчина памучни покривки чакаха реда си за подгъв на масичката до лакътя ѝ — салфетките и пердетата бяха от същия плат.

— Що се отнася до разпространяването на листовките — каза тя и повиши глас, за да надвика шума от шевната машина, — имаме тайно оръжие — Джъстин. Кажете сега не сме ли гениални — той ще ги пхне във вестниците, които разнася преди училище?

Клеър я погледна с възхищение. Никога не би се сетила за подобно нещо. Мейвис явно притежаваше повече добри качества от останалите.

Точно тогава Джери влезе със Сам, която подари на Клеър букет нарциси, увити във вестник.

— Първите за сезона — каза тя и се насочи към шкафовете да търси ваза.

Клеър бе трогната. Остави настрана четката и се изправи, при което ставите ѝ изпукаха.

— Благодаря. Толкова е мило.

— Няма защо. Малко прекалих със засаждането миналата есен и сега всичко расте като лудо. След няколко месеца, когато излязат тиквичките, няма да искаш да ме познаваш. — Тя откри кана и я занесе до мивката. Старите тръби изръмжаха, когато завъртя кранчетата — още една от задачите на Мат.

— Не се безпокой. Имам страхотна рецепта за хляб от тиквички — каза ѝ Клеър.

Сам се усмихна.

— Със сигурност ще ти трябва.

Клеър тайно си мислеше, че ако Сам бе нейна майка вместо Джери, в някои отношения приликата щеше да е по-голяма. Сам, която изглеждаше, все едно е слязла от страниците на каталога на „Ландс Енд“, се държеше като дама, дори малко превзето, докато майка ѝ направеше някоя цветуща забележка и предизвикваше смеха ѝ, ала необуздан кикот като на Джери.

Джери посочи купчината салфетки, които Мейвис поръбваше — яркожълти на ягоди.

— Изглежда имаш достатъчно, за да покриеш скутовете на всички жители в града.

— Да се надяваме, че всички ще влязат в употреба. — Клеър усети познатото потрепване от тревогите за пари — напоследък повече или по-малко постоянно трепереше.

— Няма да е, защото не сме опитали. — Мейвис натисна с крак педала на шевната машина, а яростното ѝ бучене сякаш подчерта думите ѝ.

— Сега се сещам... — обърна се Джери към Клеър. Бе с нещо като разновидност на обичайното си облекло — джинси, прилепнала

тениска, гуменки с коркова подметка, — с което никой не би я взел за някогашна монахиня. — Говорих с Кевин. Каза да ти предам, че с Дарил ще дойдат за откриването. Точните му думи бяха, че ще пристигне с фанфари — тя хвърли поглед към Мейвис — и че за нищо на света няма да го пропусне. Искаше да знае дали ще имаш нужда от помощ.

— И да ме накара да се почувствам като аматьорка, каквато съм всъщност? Няма начин. — Все пак Клеър оцени предложението му. — Кажи му да не се безпокои — Кити ще бъде тук.

— Приятелката ти Кити, която ходи по вода? — Мейвис изглеждаше нетърпелива да смени темата за Кевин и любовника му. — Чудя се какво ли ще си помисли за нас, простосмъртните?

— Ще иска да те открадне в Мирамонт, за да ушиеш салфетки и за нея — отвърна Клеър през смях.

Сам подреждаше нарцисите в каната, но изведнъж спря и с усмивка сложи ръка на корема си.

— Малкият е палав днес.

— Какво те кара да мислиш, че ще е момче? — Джери посегна към фруктиерата на масата и си взе банан. От предната стая долетя звукът от чука на Мат.

— Просто усещане — каза Сам, — но ще бъда също толкова щастлива и ако е момиче.

— Много лошо, няма да разчиташ на всичките роклички на Алис — вметна Джери.

— Ако разчитах на тях, вече да са мухлясали. — Тя потъна в един от столовете до старата маса от борово дърво от тавана на „Исла Верде“ — нейният стоплящ сърцето подарък за Клеър. — Представете си да има големи сестри като Лора и Алис. Ще се чувства като с три майки.

— Нека да са четири — добави Джери.

Настъпи мълчание и изведнъж Клеър усети, че всички се взират в нея, макар да се правеха, че не гледат в нейната посока. Естествено, беше простила на Джери — е, за повечето неща, но все още имаше пропаст, която никога нямаше да бъде свързана с мост, и безсмислени забележки като тази преди малко щяха да направят бездната само по-широка. Ако Джери искаше да бъде майка на бебето на Сам, трябваше да се опита да си припомни, че самата тя има повече от една дъщеря.

Клеър отиде до хладилника.

— Кой иска нещо за пиене? Има студен чай и лимонада.

Джери забърза към шкафовете, където стояха чашите, нетърпелива да се почувства полезна. Напълни ги с лед, докато Клеър подреждаше каните със студен чай и лимонада на плот, редом до нарязания бананов хляб. Мат беше доведен в кухнята и изглеждаше като слона в стъкларския магазин от поговорката. Клеър го наблюдаваше и едва се сдържаше да не се разсмее. Явно не се чувстваше в свои води сред всички тези жени, които бърбеха за бебешки дрешки и кърмене, както и за предимствата на естественото раждане пред епидуралното. Затова не го обвини, когато се измъкна веднага щом усети, че няма да е невъзпитано от негова страна.

Клеър остана на масата, докато Джери и Сам миеха чиниите. Денят беше дълъг и все още не бе свършил. Предстоеше още толкова: да разопакова кашони, да подрежда съдържанието им, а в градините щяха да са й необходими години, докато изскубе всички бурени. Когато Мат напреднеше още малко с работата, щеше да започне с поръчките на продукти. Кити й бе дала списък с търговци на едро за сухи храни, но за останалите продукти щяха да са й необходими местни снабдители. Миналата седмица бе обиколила няколко овощни и цитрусови градини и бе разговаряла с един птицевъд, който й обеща доставка на яйца.

— Градината ти се нуждае от малко терапия. — Сам гледеше през прозореца и явно бе прочела мислите й. — Щях да се заема лично, но лекарят ми ще обяви гладна стачка. — Тя се обърна, изпълнена с копнеж. — Но не пречи да ти начертая план. За черната работа ще наемем здрав млад мъж.

Клеър се просълзи.

— Това би било... — Не знаеше какво да каже. Всички, включително и Джери, бяха толкова мили. — Не мога да ти опиша благодарността си.

— Не ставай глупава. Ти ми правиш услуга. Да ти кажа истината, усещам, че полека полудявам. — Сам разсеяно поглади корема си и се усмихна по своя тайнствен начин, преди да разкаже за последното си посещение при лекаря. Изследванията й явно били объркани с тези на пациентка, която очаквала близнаци, и едва не припаднала, когато

сестрата я погледнала иззад бюрото и се пошегувала: „Двойно удоволствие, двойно задължение.“

Чиниите и чашите бяха изсушени и прибрани. Сам излезе навън заедно с Мейвис, за да огледа положението. Клеър остана насаме с Джери и усети как част от някогашната неловкост се връща. Само ако тази жена беше някоя друга, а не нейната майка, ако се бяха запознали при различни обстоятелства, щеше да се освободи от усещанията, заседнали като кокалче в гърлото ѝ, че въпреки всичките си опити да ѝ докаже обратното, Джери би предпочела тя да си бе останала в Мирамонт.

— Сам има истински нюх към растенията, за разлика от останалите ми познати. Дори в детската градина нейното авокадо имаше повече листа от на другите деца. — Джери сгъна кърпата за чинии и я сложи на сушилнята, като се усмихна при спомена. — Някой от близките дни ще те заведе в „Исла Верде“ и ще ти покаже градината там. Единствената, която може да се сравнява с нейната, е тази в манастира.

Клеър все още не бе ходила в манастира. Няколко пъти ѝ бе намекнала, че би искала да го посети, но Джери все отлагаше. Без съмнение не искаше да се чувства неловко, като я развежда из него. Някои от монахините са живели там, когато Джери е била послушница, и щяха да си спомнят защо е напуснала. Защо да рискува малкия си сигурен свят заради човек, с когото се е запознала наскоро?

„Нищо, че съм ѝ дъщеря.“

Забеляза как Джери се загледа през прозореца. Беше се замислила. Не, нещо повече, изглеждаше притеснена.

Клеър усети, че трябва да я попита:

— Има ли някакъв проблем?

С въздишка Джери се отдръпна от прозореца.

— Не съм казвала все още на никого, но, изглежда, ще си изгубя работата. — И продължи с обясненията, нещо от сорта как Игуменството си мисли, че тя оказва лошо влияние, което нямаше особен смисъл, като се има предвид колко време бе прекарала в манастира. После каза нещо, което стресна Клеър: — Някой стои зад това и ми се струва, че е баща ти.

Отначало изненадана си помисли за Лу, преди да осъзнае, че Джери има предвид отец Галахър.



— Какво те кара да мислиш така? — попита тя. Не беше ѝ казвала нищо за посещенията си при него. Частичка от нея не бе сигурна на кого да вярва.

— Кевин ми спомена, че си ходила да го видиш — отвърна ѝ Джери.

Клеър се отпусна назад в стола си и спомените я обгърнаха.

— Беше ужасно. Той отрече всичко — точно както ти ми каза.

Джери не изглеждаше изненада, а само отвратена.

— Предполагам, обяснил ти е как съм си измислила всичко.

— Нещо подобно. — Клеър сведе глава, за да не може Джери да отгатне съмненията ѝ, които сега ѝ изглеждаха глупави.

— Е, той знае истината толкова, колкото и аз.

— Все още не разбирам — учуди се тя. — Какво ще постигне, ако те уволнят?

— Известен ми е начинът, по който действа — крие главата си в пясъка и чака всичко да отmine. Дотук му е провървяло, докато ти не се появи. Сега трябва да прикрие повече от главата си, което означава да заличи мен — нас — от картината.

— Ти не си ли била в нея през цялото време?

— Разбира се, но всичко беше наред, докато пазех малката ни тайна. Сега всички карти са свалени. Явно си го разтревожила много сериозно. Ако това се разчуе, Архиепископството ще го назначи в своя еквивалент на Сибир.

Клеър все още не можеше да проумее:

— Дори и да успее да уреди уволнението ти, не означава, че ти си мъртва.

— Що се отнася до него, все едно съм. За него не съществува нищо друго извън Църквата.

— Какво ще те спре да изнесеш всичко пред обществото?

Устните на Джери се извиха в тъжна усмивка.

— Той ме познава прекалено добре. Може да съм ядосана, но никога няма да повлека Църквата в калта. Въпреки всичките ѝ недостатъци прекалено много ѝ дължа.

Клеър седна, замислена над думите ѝ. Нищо от случващото се не бе по нейна вина, тя се оказа само катализаторът. Но сега разбираше, че неохотата на Джери публично да я признае се коренеше в нещо повече от желание да избегне неудобно положение за самата себе си.

Чукането в съседната стая премина в случайно тропане и гласовете в двора заглъхнаха, когато Сам и Мейвис си проправиха път към предната част на къщата.

— Предполагам, ще се наложи да изчакам и видя как ще се развият нещата — каза Джери, — макар Господ да ми е свидетел, търпението не е от добрите ми качества.

Клеър изведнъж се почувства виновна.

— Ако това ще промени нещо, съжалявам. Трябваше да последвам съвета ти.

Джери поклати глава.

— Ти направи онова, което трябваше. — Тя бързо се обърна и грабна чантата си от масичката до шевната машина, преди Клеър да забележи блясъка на сълзите в очите ѝ. — По-добре да намеря Сам. Ако започне да се рови из лозите, ще си навлека гнева не само на лекаря ѝ, но и на Иън.

Клеър я последва в дневната, където Мат правеше измервания за ламперията — негово предложение, за да изглежда мястото наистина като чайна, а не като къща. Той беше клекнал с гръб към нея и тя не можа да се въздържа да не забележи петната от пот по тениската, където мускулите му се очертаваха най-добре.

Усети се, че го зяпа, и отклони поглед. Какво ѝ ставаше?

„Байрън ми липсва, това е всичко.“

Тъкмо излизаха на верандата, когато спря кола — сребрист ягуар, който толкова очевидно не подходеше на квартала, че долната челюст на Клеър увисна. От нея излезе мъж, атлетичен, но слаб, с елегантност, която идеално подходеше на автомобила. Къдравата му коса, забеляза тя, бе леко посребряла като ягуара.

— Обри! — извика Джери и лицето ѝ светна. — Какво, по дяволите, правиш тук?

— Обадох се у вас. Джъстин ми каза къде да те откроя. — Той спря на пътеката и вдигна поглед към тях — мъж с джинси и морскосин кашмирен блейзър, с тъмни кафяви очи, тясно, ъгловато лице, което не би трябвало да е красиво, но някак си беше. С него Джери положително имаше връзка, макар тя упорито да го наричаше просто приятел. — Реших, че е добро извинение да се запозная с Клеър. — Той пристъпи леко на верандата и ѝ подаде плика, който

носеше — яркочервен с дискретно златисто лого. — За теб е. Излишно, знам, но не можах да измисля какво друго да ти подаря.

Вътре имаше подбрана колекция от чайове в лъскави опаковки. От пръв поглед Клеър разбра, че е платил цяло състояние за тях.

— Чашата ми преля — това не е игра на думи. — Тя се усмихна и му протегна ръка. — Ти трябва да си Обри. Слушала съм много за теб. — Видя как той повдигна едната си вежда към Джери и бързо добави: — Джъстин мисли, че си страхотен.

— Това е голяма похвала. Момчето е много проникателно. — Говореше с лек акцент, който тя не можеше да определи. Британски... или френски? По-скоро смесица.

Клеър разбра защо Джъстин си пада по него — за човек, който е толкова известен, Обри не изглеждаше никак надут.

— Искаш ли да влезеш? — Тя посочи към къщата.

— Боя се, че имам неотложно пътуване. — И погледна към часовника си — луксозен и скъп. — След два часа трябва да съм на летището.

— Обри има повече навъртени мили, отколкото нормален човек за десет живота — каза Джери, смеейки се. Зад смеха обаче Клеър прозря зрънце тъга.

— Този път е само за една вечер. Откривам нова концертна зала в Марин. — Той се наведе да целуне леко Джери по двете бузи. Когато се обърна към Клеър, тя забеляза блясъка в очите му. Явно, толкова е луд по Джери, колкото и тя по него. — Радвам се, че имах възможност да се запознаем. Ти си точно толкова прекрасна, колкото Джери те описа. — Докосна я по лакътя и се усмихна.

Сам и Мейвис се появиха, той им махна, когато тръгна по пътеката, и извика:

— Друг път, дами.

Клеър забеляза ножиците в ръцете на Сам.

— Опитах се да я спра. Естествено, не искаше и да чуе. — Мейвис посочи към купчинката изрязани листа и пръчки до гаража.

Клеър чу шума от мотора и погледна към ягуара, който вече потегляше по улицата.

— Е, поне се запозна с него. — Джери говореше весело, все едно ставаше дума само за съсед, който случайно се е отбил.

Очевидно бе луда по този мъж. Какво я караше да бъде толкова свенлива? Да не е заради развода ѝ или... Друга мисъл се появи в ума на Клеър — може би имаше нещо общо с нея. Това, че я е изоставила, ѝ се е отразило толкова, колкото и на нея. Докато тя растеше, блажено невежа, Джери е трябвало да се пребори с демоните си. Демони, които може би са я подлъгали да се омъжи за погрешния човек и да не забелязва правилното решение, когато го е срещнала.

Клеър осъзна, че телефонът в къщата звъни. Обърна се да влезе, когато Мат показа глава през вратата.

— Баща ти е. Звучи доста разстроен.

Клеър се втурна вътре и сграбчи телефона.

— Татко? Какво има? Всичко ли...

Баща ѝ не я остави да довърши:

— В болницата съм. Майка ти. Сърцето ѝ... — Той въздъхна странно, на пресекулки. — Мисля, че е по-добре да дойдеш.

## ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Няколко дни по-късно, когато имаше възможност да обмисли нещата, Джери бе поразена най-вече от факта, че не се поколеба. Не спря, за да прецени потенциалния провал — семейството на Клеър и нейното собствено, дори деня, в който щеше да отсъства от работа в толкова съдбоносен момент. Един поглед към бледото, изпито лице на дъщеря ѝ и тя направи онова, което трябваше да стори преди години — зае позиция.

— Идвам с теб — каза.

Но Клеър не чуваше. Седеше на пода със слушалка в скута и неவிждащо се взираше пред себе си. Лицето ѝ бе с цвета на гипсовите плоскости и пресования картон, опрени на стената.

— Беше добре. Говорих с нея тази сутрин. Това нямаше да се случи, ако... — Тя затвори уста и стисна силно треперещите си устни.

Джери клекна пред нея и нежно я хвана за раменете.

— Изслушай ме, Клеър. Хората се разболяват по всякакви причини. Никой не е виновен. И може да не е толкова сериозно, колкото си мислиш. Няма смисъл дори да мислиш за това, преди да си я видяла. Сега защо не сложиш в чантата си няколко неща, докато аз се обадя да ни резервират билети за самолета?

Клеър премига и съсредоточи погледа си върху нея.

— Ни!

— Да, ни. На теб и мен.

Този път думите достигнаха до съзнанието ѝ. Тя зяпна Джери, все едно току-що ѝ бе предложила да сложат бомба в къщата на съседите.

— Какво? Ти луда ли си? Не можеш да се доближаваш до нея.

— Трябваше да го направя преди седмици. — Джери се изправи, а пукането в ставите ѝ напомни, че нито една от тях не ставаше по-млада. — Това, че ще ме видят, не може да е по-лошо от онова, което си е представляла.

През изминалите няколко седмици с Клеър бяха станали по-близки, но никакво обвързване не бе в състояние да запълни пропастта на пропуснатите години. Това беше нещо, с което трябваше да се примири, нещо, което трябваше да донесе утеха и на Мили Брустър — дори и Джери да искаше да заеме мястото ѝ, нямаше начин да стане.

— Не мога да ѝ причиня това. — Клеър клатеше глава.

Докато се изправяше, Джери забеляза, че пътят в косата на Клеър е изкривен, и си спомни как търпеливо решише и сплиташе косата на Анди, бавно и спокойно. „Само ако можех да направя същото и с Клеър.“ Но тя не е дете, а порасналата дъщеря, която имаше повече нужда от майчинска ласка.

— Така може би е най-добре за всички — каза Джери. Стаята бе притихнала и слънчевата светлина падаше върху прашните дъски на пода, покрити с призрачни отпечатъци от подметки. Мат не се виждаше никъде, но навсякъде личаха свидетелства за негова работа — частично сложените плоскости на ламперията, които влизаха една в друга, наскоро оформените трегери и корнизи, рафтовете на стената, където щеше да е щандът. На пода в краката на Клеър бе червеният плик от Обри — Джери разпозна релефното лого на „Сели Села“, скъп магазин за деликатеси в Санта Барбара. Чай за чайна, това е Обри за вас. Тя вътрешно се усмихна на изтънчеността на нещо толкова очевидно. Като ръкавицата за бейзбол, пристигнала онзи ден по пощата за Джъстин — обикновен „Сполдинг“ като на всички останали момчета, забележителен беше фактът, че нито тя, нито Майк биха се сетили да заменят старата ръкавица от Кевин, която той използваше.

— Мислех, че знам какво я прави щастлива — рече Клеър с въздишка. Част от цвета на бузите ѝ се бе възвърнал и сега просто изглеждаше уморена. — Мислех, че моето призвание е да... попълвам празнотите, но не мога повече. Не знам дали някога съм могла.

— О, скъпа, не става по този начин. Сами трябва да попълваме собствените си празноти. — Сърцето на Джери я болеше за дъщеря ѝ, защото вече ѝ ставаше все по-ясно, че Брустъррови, колкото и да са добронамерени, невинаги са правели най-доброто за нея.

— Лесно ти е да го кажеш. Ти имаш толкова много. Моята майка... — Спешността на положението отново излезе на преден план и Клеър се огледа едва ли не панически. — Трябва да тръгвам. — И се

втурна по коридора. Появи се само след няколко минути с чиста блуза, загащена в джинсите, и чантичка с някои най-важни вещи.

Междувременно Джери бе позвънила в туристическата си агенция и тъкмо затваряше, когато Клеър влезе в стаята.

— Резервирах места за полета до Сан Франциско в пет и четирийсет — каза тя и тонът ѝ не допускаше отпор. — Ще вземем моята кола. Сам ще закара Мейвис у дома.

Клеър се поколеба, изглеждаше раздвоена. После сякаш взе решение.

— Добре, но при едно условие — няма да се доближаваш до майка ми, освен ако тя не се съгласи.

Джери кимна.

— Напълно справедливо.

После излязоха на верандата, където Мейвис и Сам седяха и клюкарстваха на стъпалата, без да знаят за драмата, разиграла се току-що. Джери дръпна Сам настрана.

— Изникна проблем. Трябва да летя до Сан Франциско с Клеър. Може ли да приютиш Анди и Джъстин за тази вечер? Ще ти разкажа, когато се върна.

Сам любопитно я изглежда, но само рече:

— Разбира се. Ще мина през вас да ги взема, след като закарам майка ти.

Джери я благослови наум, защото Сам винаги знаеше какво е необходимо да се направи, което ѝ напомни защо от години са приятелки. При Сам никога няма суетене.

Малко по-късно, когато преваляха хълма, Джери размишляваше за онова, което им предстоеше. Близко три десетилетия — почти половината ѝ живот — се чудеше какви са хората, които отглеждат дъщеря ѝ. Единственият образ, който изникваше в съзнанието ѝ през дългите нощи, когато будна лежеше в леглото, бе този на майката и бащата в старото списание „Дик и Джейн“ — учтива, безлична двойка, облечени по модата от петдесетте години. Двойка, която редовно ходи на църква, храни се балансирано три пъти на ден и влиза в съпружески отношения, вместо да прави любов. Никога не псуват и не губят присъствие на духа, нито пък карат с превишена скорост. Накратко, те бяха всичко, което тя не е.

Едва когато се роди Анди, осъзна, че не става дума за идеални хора, че всъщност няма значение колко често ходи на църква, с колко мъже е спала, дали винаги кара според ограниченията за скоростта. Единственото нещо, което наистина има значение, е дали обича детето си. Всичко друго отива на второ място.

Пристигнаха на летището в Лос Анджелис почти час преди полета. Регистрираха се и Клеър настоя да напише на Джери чек за нейния билет, а тя се съгласи само защото бе по-лесно, отколкото да обяснява, че пътуването е нещо, от което и тя се нуждае. На тези хора беше дарила детето си. Най-малкото, което можеха да направят, бе да им позволят с Клеър да се опознаят.

Половин час след излитането и вече кацаха в Сан Франциско. Проправиха си път до бюрото на „Авис“, където имаше голяма опашка, наложи се дълго чакане на совалковия автобус. Едва малко след шест се озоваха на магистралата, и то в пиковия час. Джери се опита да си припомни кога за последно е идвала в залива. За откриването на ресторанта на Кевин? Оттогава като че ли бяха изминали десетилетия.

Мислите ѝ се върнаха на Обри. Усети се, че на аерогарата се оглежда, а пулсът ѝ се ускорява всеки път, когато в далечината се мернеше мъж с прошарена коса, независимо че стоеше на различен терминал. Нямахше значение, че не го забеляза; надяваше се да го види. Месеци наред той прилежно се бе затворил в кутия, а сега си играеше с живота ѝ. Сприятеляваше се с Джъстин, после и с Клеър. Дори Лора я бе дръпнала настрана на сватбата, за да ѝ довери, че го намира „господин Идеалния“ за нея.

Ситуацията бе толкова обърквана, защото Обри, за разлика от мъжете, с които се срещаше след развода, нямаше задни мисли и цели. Просто се държеше мило. Това я безпокоеше повече, отколкото ако възнамеряваше да се ожени за нея. По дяволите, защо не бе някой мръсник? Или поне мръсник с нещо, което да компенсира лошите му качества. С това можеше да се справи.

— Никога няма да стигнем при тази скорост — нервничеше Клеър.

— Ако карам по-бързо, ще се наложи да издухаме този тип отпред. — Джери гледаше тъмносиньото субару, което пълзеше пред тях, сякаш то бе причина за задръстването.



— Иде ми да си изгриза ноктите. Така поне ще има с какво да се занимавам.

— Джъстин си пука пръстите.

— Забелязала съм.

— Побърква ме.

Клеър леко се усмихна.

— И това съм забелязала.

— Ще видиш, когато имаш свои деца.

— Дотогава има още много време.

Джери усети копнеж в гласа ѝ и предпазливо попита:

— Приятелят ти какво мисли по въпроса? — Движението бе почти замряло и тя отпусна крак от съединителя точно преди да закачи бронята на субаруто.

— О, иска... някой ден — отвърна Клеър.

— Е, поне е нещо. Между другото, кога ще ме запознаеш с него?

Клеър се взираше разсеяно през прозореца.

— Скоро, надявам се. Трудно му е да се измъкне.

— Ще дойде за откриването, нали?

— Каза, че ще опита.

Джери усети, че има нещо повече от натоварения график на приятеля ѝ, но не задълба. Каквото и да ставаше между тях, не беше необходимо да се бърка в отношенията им. Сети се и за Мат. Не можеше да не забележи, че с Клеър са доста близки. Да не би да е конкуренция на приятеля ѝ?

Изненада се, когато Клеър сама продължи:

— Истината е, че Байрън не е много въодушевен от всичко това.

— Чайната ли?

— Нека просто кажем, че няма да е в негова полза, ако тя пожъне небивал успех.

— Защо?

Клеър се намръщи.

— Е, една от причините е, че Карсън Спрингс не е мястото, където той планира да си отвори кабинет... а аз няма да съм в състояние да се преместя.

— Строят нов медицински център близо до „Дос Палмас“ — каза ѝ Джери. — Чух, че си търсят лекари.

— Това е идея — заинтригува се Клеър, после отново мрачно се загледа през прозореца. — Във всеки случай ще бъдем притиснати финансово. Да бъдем реалисти, дори и да ми провърви, малко вероятно е „Чай и съчувствие, юг“ да влезе в класацията на „Форчън“ за петстотинте най-добри ресторанта.

Джери се засмя с разбиране.

— Същото се отнася и за „Благословена пчела“. Предполагам, и двете не се занимаваме с това заради парите.

Стомахът ѝ тутакси се сви при мисълта за сестра Клемънт, която пристигна в началото на седмицата. Какво ли щеше да каже, ако знаеше за Клеър?

— С Байрън ще се оправим — рече Клеър. — Винаги сме го правили. — Прозвуча повече като самохвалство, отколкото като убеждение.

— Истинското изпитание е, след като се ожените. — Джери си помисли за собствения си брак, който се оказа истински шок подир виното и розите по време на ухажването. — Може да ти прозвучи странно, но понякога си мисля, че ако с Майк живеехме разделени, все още щяхме да сме заедно.

Над залива се стелеше мъгла на меки сиви бали, обвивайки ги като в пашкул, а колите изглеждаха като нарисувани с молив. След малко Клеър попита:

— Щеше ли да се омъжиш за баща ми, ако той ти бе предложил?

Джери сви рамене.

— Нека просто кажем: радвам се, че не го направи. Сигурно би бил катастрофален брак. Единственото, което знам, е, че нямаше да се омъжа за Майк, ако не беше Джим.

— Защо?

— Не можех да пренебрегна факта, че той искаше деца, а аз отчаяно копнеех да бъда майка.

— Ирония на съдбата, нали? — Гласът на Клеър бе равнодушен.

Джери усети как нещо в гърдите ѝ се разхлаби, като зъбчато колело, което придържа жизненоважен механизъм на мястото му, и тихо попита:

— Мислиш ли, че някога би могла да ми простиш?

— Няма какво да ти прощавам. — Клеър я погледна хладно.

— Какво има тогава?

За момент Клеър се поколеба, после каза:

— Не става дума за случилото се тогава. Просто не мога да спра да се чудя дали не се срамуваш от мен сега.

Джери бе толкова изненада, че едва не удари колата пред себе си, и се наложи бързо да натисне спирачката.

— Да се срамувам ли? Защо, за Бога, си мислиш подобно нещо?

— Първия уикенд, когато не ме представи на приятелите си, останах с впечатлението, че не искаш да съм алената буква на гърдите ти.

Джери я заболя от чудовищната несправедливост. През цялото време се бе сдържала, защото си мислеше, че Клеър е смутена.

— Само ако знаеше — каза тя с треперещ глас. — Идеше ми да изкрещя на целия свят, но не бях сигурна... — Пое си дълбоко дъх, за да си възвърне равновесието. — Страхувах се, че ако прекалено много те притисна, ще избягаш в противоположната посока.

Сега Клеър я погледна по нов начин — внимателно и замислено.

— Предполагам, и двете сме грешали. — Изглежда, се бореше с чувствата си. След миг посочи към табела пред тях. — На следващата отбивка сме.

Доста след като се стъмни, поеха от магистрала 17 по „Пасифик Коуст“, която минаваше през града. Движеха се покрай туристически магазинчета, пунктове за лодки под наем и закусвални като „Ръждива котва“ и „Гнездото на враната“. Джери откри, че Мирмонт е почти непроменен от времето, откакто си го спомняше, с изключение на новите къщи и сградите, които се извисяваха над по-старите постройки край брега.

Доминиканската болница е в най-южната част на града — модерна сграда от бетон и стъкло, със стоманен кръст над осветения вход. Джери спря на паркинга, но единствените свободни места бяха запазени за персонала. Тя го обиколи няколко пъти, преди да настани наетия таурис на място с надпис „Главен администратор“.

— Ако ни вдигнат колата — отбеляза тя, — поне да е със стил.

Клеър, изглежда, се канеше да възрази, но си замълча.

Поеха по пътеката край хвойновите храсти към главния вход, където влязоха през дебелите стъклени врати и се озоваха във фойето. Стените бяха изцяло от стъкло, а на тавана се виждаха соларни панели, които в този час на деня придаваха на помещението вид на пещера. В

далечния край имаше информация и няколко редици столове. Клеър побърза натам и след малко се върна леко смутена.

— Тя е в централното крило.

— Хайде, върви. Ще те чакам тук — отвърна Джери.

Клеър я погледна с благодарност, после хукна към асансьорите и остави Джери да се чуди дали пътуването няма да се окаже напразно. „Не — помисли си тя, — ако не друго, поне имах възможност да изясня нещата с дъщеря си.“ Недоразумение, което, ако не бе изяснено, можеше да има последици, много по-сериозни от онова, което Брустърви си представяха. Джери се насочи към чакалнята и прошепна кратка молитва. Наистина са неведоми пътищата Господни.

Намери свободно място, извади мобилния си телефон и набра номера на Сам.

— Ало? — Сам звучеше разсеяна.

— Как върви?

— Добре. Току-що вечеряхме. Слушай, Джери...

— Децата добре ли се държат?

— Джъстин е направо страхотен. Но...

— Анди?

— Тя не е с нас.

От вълнението в гласа ѝ Джери разбра, че Анди не е нито със Саймън, нито с Финч. Усети как сърцето ѝ се сви.

— Какво искаш да кажеш? Къде е?

— При баща си. Току-що говорих по телефона с Майк.

— Няма нищо сериозно, нали? — Джери се мъчеше да запази спокойствие.

Последва мълчание, един самотен удар на сърцето, не повече, но достатъчно, за да усети как целият ѝ свят се сгромолясва.

— Според Майк тя иска да остане при него. Завинаги.

Джери сграбчи ръкохватката на стола си.

— Сигурна ли си, че не го е казал просто ей така?

— Не мисля. Анди си беше у дома, когато отидох да ги взема с Джъстин. Много се разстрои, когато ѝ казах къде си отишла. — Гласът на Сам бе приглушен, сякаш прикриваше слушалката с ръка.

— О, Господи, въобще не помислих. — Направо ѝ прилоша. Беше толкова заета да обвинява Анди за случилото се на сватбата, че

пропусна очевидното. Защо не оправда момичето поради липса на доказателства?

— Не е прекалено късно — опита се да я успокои Сам. — Ако поговориш с нея...

На Джери ѝ се зави свят. Откога решенията взимаше Анди? Не трябваше ли тя да командва? Опита се да си спомни кога за последно са водили искрен и сърдечен разговор. Дни? Седмици? Месеци? Не можа да се сети.

— Ще ми дадеш ли Джъстин? — Щеше да умре, ако не чуеше поне едно от децата си.

За малко поговори със сина си, който бе в пълно неведение за ситуацията около сестра му. В момента се чувстваше като божествен герой и се радваше, че може да прекара една вечер с Иън. Слушаше го как развълнувано бърбори и това бе като мехлем за раната ѝ.

„Майчинството е като сортиране — мислеше си тя. — Непрекъснато трябва да избираш, да раздаваш прегръдки, целувки и безценно лично време на онова дете, което в дадения момент се нуждае най-много. Което означава, че някой винаги е пренебрегнат. И какво трябва да кажа на това дете? Че животът не е справедлив и колкото по-скоро го осъзнае, толкова по-добре?“

Измина цял час. Прегледа няколко стари списания и от време на време хвърляше по един поглед на телевизора. Беше включен на новинарски канал и видя достатъчно, за да схване основното — полицейски престрелки, протести, терористични атаки в Средния изток. Вече се бе отчаяла дали Клеър ще се върне, когато я забеляза да излиза от асансьора. Едва я позна. Сякаш се бе състарила с десет години. Главата ѝ — сведена, потънала дълбоко в раменете, походката — целенасочена и тежка, все едно носи тежък товар на гърба си.

Джери скочи да я посрещне.

— Как е тя?

Клеър изглеждаше почти изненадана, че все още я намира там, после бързо се окопоти и отговори:

— Не е толкова сериозно, колкото са мислели отначало. — „Не личи от изражението на лицето ти“, помисли си Джери. — Предварителната диагноза е стенокардия. Лекарят иска да направи още няколко изследвания, но ако всичко се потвърди, утре ще може да се прибере у дома.

— Сигурно ти поолекна.

Дори и да бе така, явно нищо не облекчаваше онова, което ѝ тежеше на душата.

— Казах ѝ, че си тук.

— И?

— Трябваше да я убеждавам, но накрая се съгласи да те види.

Сърцето на Джери сякаш се докосна до нейното.

— Няма да стоя много. Предполагам, доста е уморена.

В отговор Клеър единствено тъжно се усмихна, като че ли искаше да каже, че тя не би могла да влоши повече нещата.

Насочиха се към асансьорите, а Джери си мислеше как в момента Мили Брустър събира сили за нежеланата гостенка, все едно чака резултатите от ЕКГ-то. Усмихна се на иронията. Преди години тя бе изпълнена с ревност. Сега бе неин ред да успокои страховете на Мили.

Отделението бе на третия етаж, съвсем близо до стаята на сестрите. Имаше четири легла, всяко отделено със завеса, и толкова светещи монитори, та флуоресцентните лампи бяха направо излишни. В най-близкото до вратата легло Мили Брустър — жена с посребряла коса, толкова дребна и крехка, че дюшекът почти не се бе вдлъбнал, лежеше абсолютно неподвижна, със затворени очи, а едната ѝ ръка бе на гърдите — бледа и безплътна.

Линията на монитора над главата ѝ бе с равномерни вълни.

Бащата на Клеър седеше на стола до леглото — едър, оплешивяващ мъж, със склонност към напълняване. Взираше се в празното пространство пред себе си, потънал в мисли. При появата им се стресна — моментно пробуждане разведри тъжното му, сломено изражение. Той премести поглед от Клеър към Джери и я огледа само секунда повече от учтивото.

— Тя току-що задряма — прошепна.

Внезапно Джери изпита желание да избяга. Какво се е надявала да постигне?

— Мога да дойда по-късно, ако разрешите. — Говореше тихо, защото не искаше да събуди Мили.

Болната обаче помръдна, клепачите ѝ потрепнаха и се повдигнаха — малки и разтревожени. Взря се в Джери и я изчака да направи първата крачка.

Джери я докосна по ръката. Не виждаше смисъл от представяне.

— Клеър ми каза, че ще се оправите.

— Така говорят. — Гласът на Мили бе сухо проскърцване, а лицето ѝ — бяло като тебешир. Ако Джери не знаеше истинското положение, сигурно би си помислила, че жената е на смъртното си легло.

Лу потупа Мили по рамото.

— Ще се почувстваш по-добре, когато си в собственото си легло.

— Майка ми винаги казва, че болниците не са място за болни хора. — Слабият опит на Джери да предизвика някаква реакция не постигна целта си. Болната я гледеше с празен поглед. Затова предприе друг подход: — Съжалявам. Сигурно е възможно най-неподходящият момент, но Клеър бе толкова разстроена... — Тя се поколеба, започна да я обзема паника, но думите ѝ се изляха с лекота: — Радвам се, че най-накрая се запознахме. Искам да знаете колко съм ви благодарна. Отгледали сте един прекрасен човек.

Явно не това бе очаквала Мили от нея.

— Няма нужда вие да ми го казвате.

— Мамо... — Клеър пристъпи напред.

Джери протегна ръка.

— Не, всичко е наред. — И отново погледна към Мили. — Не се опитвам да заема мястото ви, госпожо Брустър. Не бих могла, дори и да възнамерявах. Единственото, което искам, е да бъда част от живота ѝ.

Лицето на Мили се изкриви и заприлича на твърд, сив възел на фона на възглавницата.

— Е, получихте своето, нали?

— Мамо. Решението беше мое. — Клеър изглеждаше поразена.

Погледът на Мили се премести върху момичето. Ядосаното изражение изчезна и бе заменено от почти непоносима нежност.

— О, скъпа, не обвинявам теб. Ако има нещо... обвинявам себе си. — Гласът ѝ бе тъничък като сопрано. — Знаем, че разчитаме на теб повече, отколкото трябваше. Ти сякаш... ни допълваше.

Тя се отпусна на възглавницата, като че ли силите ѝ отлетяха. Клеър стоеше и гледеше надолу към майка си, ръцете ѝ висяха безжизнено до тялото, а очите ѝ бяха пълни със сълзи. На монитора над леглото показателите отчетоха лек, но забележим скок.

— Не съм молила за това. — Гласът ѝ бе тих и задавен.

Джери не разбра дали Клеър имаше предвид прекомерната любов на родителите си... или отказа на Джери да приеме „не“ за отговор.

— Знам, скъпа, знам. — Лу плъзна ръка по раменете на дъщеря си.

Клеър го погледна сериозно.

— Искам с мама да ми дойдете на гости.

— Ще го направим — отговори той уморено. — Веднага щом майка ти се изправи на крака.

Джери се прокашля, което изведнъж се оказа на място.

— Надявам се, ще успеете за откриването. Ще се радвам да се запознаете със семейството ми.

Лу се обърна към нея.

— Клеър ми каза, че имате деца. — И се изчерви, сякаш осъзна как прозвуча това — че Клеър явно не е от тях.

— Две, момче и момиче — отговори му Джери и усети внезапна силна болка при мисълта за Анди. — Синът ми мисли, че Клеър е закачила луната на небето.

Лу успя да се засмее.

— И ние се чувстваме по същия начин. — Той хвърли изпълнен с обожание поглед към дъщеря си. — Освен всичко останало ни липсва и готвенето ѝ.

— Аз самата не съм никак добра край печката. — Джери сграбчи възможността да промени темата — всичко, което можеше да я отклони от очите, които се взираха в нея като немигащите червени светлини на монитора. — Картофената салата е всичко, което мога да спретна безгрешно.

— Аз правя моята със сметана. Придава ѝ приятен вкус — вметна Мили.

Джери потисна усмивката си.

— Моята тайна е в магическото разбъркване.

Лицето на Мили се отпусна малко и Джери видя как вероятно е изглеждала на младини и хората са забелязвали приликата между нея и Клеър. И двете имаха деликатна структура, бяха светли и с еднакво изражение на замислена сериозност. Мили изпусна дълга въздишка.

— Малко съм уморена — обяви тя.



Джери разбра намека.

— Трябва да ви оставя да си починете — каза и отстъпи от леглото.

Лу нежно придърпа одеялото върху раменете на жена си, преди да се обърне към Клеър:

— Защо не си вземете нещо за хапване, скъпа? Аз ще бъда тук, когато се върнеш.

— Радвам се, че се запознахме, господин Брустър. — Джери му протегна ръка.

— Лу. Наричай ме Лу. — Той стисна ръката ѝ леко, а погледът му срещна нейния за секунда, преди да се плъзне надолу. — И аз се радвам, че се запознахме.

— Искате ли да ви донеса нещо? — попита Клеър.

— Няма да ти откажа чаша кафе.

Клеър го целуна по бузата.

— Ще се върна след малко.

Джери я последва в коридора. Бе осветен от непресекащата светлина на флуоресцентните лампи и тя се почувства като в космически кораб, а сестрите, лекарите и санитарите се стрелкаха като извънземни в търсене на истинското значение на живота на Земята. Изведнъж осъзна колко е гладна — всъщност умираше от глад. Дори болничната храна щеше да ѝ се стори невероятно вкусна.

Двете слязоха с асансьора до кафенето, разположено на балкон срещу магазин за подаръци и цветарски магазин. Донесоха таблите си на маса до перилата, откъдето можеха да наблюдават цялото фоайе. Наблизо мъж с оредяваща сивкава коса седеше приведен над купичка със супа, а на няколко други маси група сестри оживено разговаряха.

— Съжалявам за майка ми — каза Клеър.

— Недей. — Мили не го направи от злоба и Джери го знаеше. Беше изплашена, това е всичко. И стара — Джери бе изненадана колко стари ѝ се сториха и двамата, по-скоро като баба и дядо. — Изглеждат чудесни хора.

— Мислят ми доброто. — Клеър се взираше в подноса си, но не направи опит дори да вземе приборите си. Бледа пара като филиз се издигаше от чашата ѝ с чай и сякаш погали деликатната извивка на скулите ѝ.

— Очевидно е, че те обичат.

Клеър вдигна глава, а устните ѝ се извиха в болезнена усмивка.

— Понякога ми идва в повече.

Джери искаше да каже: „И аз те обичам“, но сега не бе нито времето, нито мястото. Вместо това попита:

— Дълго ли ще останеш?

— Надявам се, не повече от няколко дни. Ще бъда при Кити. Поръча да ти предам, че също си добре дошла, ако искаш да останеш тази вечер.

Джери поклати отрицателно глава.

— Трябва да се връщам.

Клеър апатично ровеше с вилицата из пюрето в чинията си.

— Ще наглеждаш ли нещата, докато ме няма? Кажи на Мат... —

Тя вдигна поглед, а бузите ѝ поруменяха. — Кажи му, че ще се върна.

— Ще му го кажа.

Джери изяде половината от сандвича си и уви останалата част за из път. Видя, че Клеър почти не докосна храната.

— Не би трябвало да имаш проблеми с билета за връщане — каза тя. — Не и по това време.

Джери само кимна. Не беше нужно Клеър да знае за плановете ѝ. Идеята ѝ хрумна, докато безкрайно чакаше на долния етаж. Стигна до заключението, че Господ я бе довел тук по определена причина. Не само за да предложи утеха на Клеър или принуди Брустъррови да признаят нейното съществуване, но ѝ, за да се погрижи за свои недовършени дела. „Време е — помисли си тя — да посетя един човек, който още по-малко от Мили Брустър ще бъде щастлив да ме види.“ Човек от миналото, който държеше ключа към бъдещето ѝ.

Беше полунощ, когато пристигна в Сан Франциско. Докато пътуваше на север, си бе запазила стая в „Хилтън“ и когато се регистрира на рецепцията, вече бе напълно изтощена. Заспа веднага щом главата ѝ докосна възглавницата.

Когато се събуди, видя, че слънцето се процежда през найлоновите щори. Рязко се изправи и премига срещу циферблата на часовника на нощното шкафче. Девет и половина. Как можа толкова да се успи? Измъкна се от леглото и на бегом отиде под душа. После се облече, напусна хотела и в десет и половина беше в колата. Скоро след

това паркира пред спретнатата къща на отец Галахър на улица „Тюрк“. На почукването ѝ отговори едра жена с посивяла коса и я информира:

— За малко го изпуснахте.

— О, Боже. — Джери се усмихна угоднически, като плътно придържаше жилетката си, за да не се вижда смачканата ѝ блуза от предишния ден. — Първо трябваше да се обадя. Просто помислех, че... е, само минавах. Разбирате ли, аз съм стара приятелка.

Жената я огледа от главата до петите, но очевидно остана удовлетворена, че посетителката казва истината.

— Вторник и четвъртък изслушва изповеди. — И я упъти как да стигне до църквата.

Джери следваше указанията, а сърцето ѝ биеше до пръсване и усети как ѝ прилошава. Какво щеше да му каже? По-важното бе какво той щеше да ѝ каже? Едно беше да лъже Клеър, но Джери го познаваше. Този път нямаше да му позволи да се измъкне.

„Св. Тома Аквински“ бе квадратна, безлична бетонна сграда наред надраскани с графити кооперации, разположена между обществена пералня на самообслужване и денонощно заведение. Овехтялостта ѝ се стори странна, докато не си спомни, че Джим винаги е избирал смирението като начин на живот. Явно сега береше плодовете — носеше се слух, че е един от най-доверените помощници на архиепископа.

Тя отвори дървената врата и спря в преддверието, за да свикнат очите ѝ с мрачната обстановка. В храма, чиято миризма напомняше за кедров сандък с прибрани зимни дрехи, тънки слънчеви лъчи проникваха през високите прозорци, по които може би някога е имало витражи, но сега бяха подсилени с триплексови стъкла. По пейките, разпръснати, седяха десетина богомолци, предимно възрастни жени, с глави, сведени в молитва. Тя се доближи до масата с обредни свещи. Само няколко от тях бледо блестяха в рубиненочервените си стъклени поставки. Пусна монета в кутията за дарения, преди да запали свещ.

С крайчеца на окото си долови движение и се обърна. Някой излезе от изповедалнята — възрастна жена, приведена почти на две от артрит. Джери я наблюдаваше как бавно се придвижва до най-близката пейка, където още по-бавно се отпусна и с две ръце стисна облегалката на тази пред себе си.

Преди да изгуби кураж, Джери тръгна към изповедалнята и дръпна тежката кадифена завеса. Вътре коленичи на възглавничката. „Прости ми, отче, че съгреших...“ За малко да потъне в познатата рецитация, преди да осъзнае колко смешно би било при дадените обстоятелства.

Виждаше тъмния силует през решетката и долови тихо и равномерно дишане. След малко един глас я подкани:

— Да, чадо мое?

— Аз съм — просъска тя. — Джери.

Усети внезапно сковаване, после дрезгав шепот я попита:

— Какво искаш? — От страха в гласа му всеки, който би подслушвал, би разбрал, че става дума за нападение с цел кражба.

— Мисля, че знаеш.

Това, което правеше, беше грях, но не я интересуваше. Усети прилив на сили.

— За Бога...

— Копеле такова. Тя не искаше нищо от теб. Търсеше единствено истината.

— Това... това е оскърбление. — Гласът му премина в остро хленчене. — Нямах ли благоприличие?

— Благоприличие ли? Как смееш да ми говориш за благоприличие? — Наведе се напред и устните ѝ почти докоснаха решетката. — Каж ми, Джим, докато замиташе всичко под черджето, успя ли да спреш да мислиш за мен? Или за дъщеря ни?

В съзнанието ѝ нахлуха спомени — Джим посяга с ръка към голата ѝ гръд, все едно поднася ръката си към пламък, а изражението на лицето му е като на изображенията на светците — смесица от боязън и възторг, която сякаш граничи с лудост.

Тя затвори очи и си го представи гол, с тяло бледо като статуя. В прегръдките ѝ обаче се превръщаше в разтопено желязо и не толкова я любеше, колкото я поглъщаше. Може би защото беше първият ѝ мъж, или защото бе забранено, но тогава тя бе усетила нещо, което сега вече знаеше, че е истина — никой никога няма да я люби по същия начин. Въпреки цялата си страст дълбоко в себе си тя се страхуваше, сякаш не бе сигурна, че ще оживее до края.

Сега в усамотението на изповедалнята долови миризмата му на хванато в капан животно. Той просъска:

— Махай се.

— Ще си тръгна, когато съм готова за това. — Чувстваше се странно пречистена — повече, отколкото ако се бе изповядала. Трябваше да го направи още преди години. — О, да, аз също съм отговорна. Не го отричам. И платих цената. Повече няма да бъде наказвана.

— Какво искаш? — повтори той. Само че този път звучеше победен и стар, много по-стар за възрастта си.

— Махни кучетата или аз ще... — Какво? Ще отиде при архиепископа? Какво щеше да постигне? Това би съсипало Джим, но нямаше да спре уволнението ѝ. — Ще те накарам да съжаляваш, че някога въобще си ме познавал — завърши тя някак по-малко ефектно, отколкото бе възнамерявала.

— Не знам за какво говориш — настоя той.

— Май трябва да ти опресня паметта. Истинско съвпадение е, че пратеник на Игуменството точно сега си вре носа в манастира? — Тя сухо се изсмя. — Дори да съм била толкова глупава, вече не съм.

— Приписваш ми прекалено голяма сила.

— Напротив — подцених те.

Сенчестият му силует се мержелееше и стана още по-чудовищен.

— Ако исках да бъдеш уволнена, щях да го направя още преди години!

— Кой е казал, че се канят да ме уволнят?

Кратко колебание. Осъзна, че се е издал. Въпреки това продължи играта на отгатване:

— Естествено е да го предположа.

— Както предполагаше, че това ще бъде малката ни тайна завинаги?

— Беше... беше грешка. Никога не съм възнамерявал...

— Да ме чукаш? Или да забременявам? — Почти трийсет години си бе държала устата затворена и това не бе намалило гнева ѝ, напротив — бе се разраснал и вече не се побираше в кутийката си. — Мисля, че архиепископът трудно ще ти повярва, че си бил прелъстен от деветнайсетгодишна девица.

— Махни се от мен! — За момент тя се уплаши, че той е станал напълно неконтролируем, после същият писклив шепот продължи: — Това бе твое дело. Ти... ти... ме въведе в изкушение. — Той спря,

защото се задави и последва неразбираемо мърморене, което тя след миг разпозна като Акта на покаянието. — О, Господи, горчиво съжалявам за всичките си грехове...

Джери леко се усмихна. Когато беше малка, мислеше, че е „едва ли съжалявам“<sup>[1]</sup>, което повече подходеше в случая. Отвори уста, за да му каже, че няма нужда да търси Божията прошка, докато не компенсира поведението си, но той явно вече бе забравил за нея. Отец Галахър не искаше да чуе нищо повече.

Тя мълчаливо се изправи и разтвори завесата, за да види стреснато лице, което я зяпаше — пълничка жена на средна възраст с вдигната до ушите яка на палтото, явно бе чула достатъчно, ако не й всяка тяхна дума.

Мили се прибра у дома на следващия ден, за облекчение на Клеър. От лекарствата, които лекарят ѝ предписа, сърцето ѝ бе нормализирало ритъма си и предишният цвят на лицето ѝ се възвърна. Дори на шега попита дали ще доживее да види първото си внуче, а доктор Фарланд се изкикоти и отговори:

— Мисля, че това зависи повече от Клеър.

След първата нощ в къщата на Кити Клеър се премести при родителите си: гледаше майка си и се погрижи баща ѝ, който живееше на готови супи и ориз, да се нахрани подобаващо. Също така изчисти къщата от тавана до пода и забеляза, че Мили поради напредналата си възраст е станала нехайна. Вече нямаше какво да чисти, затова се прехвърли на счетоводната книга, която баща ѝ не бе преглеждал от месеци.

През първата неделя на април най-после дойде ред и на супермаркета — беше последният ѝ ден у дома и Клеър искаше да напазува. На алеята на съседната къща обаче я очакваше изненада — синият хюндай на Байрън. Сърцето ѝ прескочи един удар. В следващия момент тя тичаше през моравата, без да обръща внимание, че гуменките ѝ се мокреха от росата.

Байрън я посрещна на вратата, гол до кръста и с познатите стари джинси, а косата му бе мокра от току-що взетия душ. Забеляза, че ребрата му стърчат повече от обикновено, бе свалил няколко килограма, и мисълта за Мат премина през съзнанието ѝ — големите

му ръце и широките гърди с мускули като на моряк. Веднага се почувства като предателка.

Приятелят ѝ пристъпи на верандата и притвори вратата зад себе си. Тя се сети, че през уикенда семейство Алъндейл спяха до късно, понякога чак до следобед — навик, който Мили смяташе за езически.

— Пристигнах късно снощи. Тъкмо щях да те изненадам. — Обви ръце около нея и леко потрепери от студа. Ухаеше на шампоан и тютюн за лула от баща му. Изведнъж Клеър почувства, че както изкривена рамка на картина може да бъде наместена, така и с нея сега всичко щеше да бъде наред.

— Трябваше да се обадиш, че си идваш. — Не успя да прикрие леката обвинителна нотка в гласа си.

— До последно не бях сигурен, че ще мога да се измъкна. — Той се отдръпна с усмивка, а очите му потърсиха нейните. — Господи, радвам се да те видя.

— Какво ще кажеш за разходка по брега? — Пазаруването можеше да почака. Имаше цялата сутрин на разположение. — Ще си вземем кафе по пътя.

— Разбира се. Нека само да облека нещо.

Той изчезна обратно в къщата и само след няколко минути се появи, закопчавайки стара памучна риза, която тя разпозна от колежанските му години. Косата си бе вързал на конска опашка. Беше обул на босо стари, износени „Уиджънс“.

— Как е майка ти? — попита той, докато тя караше към града.

— Добре е, но настоява да пази леглото. Страхува се, че може да я повтори.

— Взима ли някакви лекарства?

— „Кумадин“ и още нещо, което я унася за през нощта.

Той кимна, сякаш одобряваше предписаното лечение, и тя си спомни как като малки си играеха на семейство: той се перчеше с лулата на баща си, а тя се влачеше след него и се опитваше да не се препъне в полата на майка си. Още оттогава притежаваше този леко професионален вид и маниер.

Спяха набързо в „Старбъкс“ — майките им споделяха един общ недостатък: правеха ужасно кафе — и се насочиха към дюнните, крепейки чаши, от които се издигаше пара. Именно там се мотаеха като тийнейджъри и тя все още ги предпочиташе пред по-защитените

плажове, обикновено претъпкани с курортисти. Тук целогодишно вятърът бе силен и студен и довяваше пръски пяна от вълните, разбиващи се на брега. По това време беше пусто и те се разходиха сред дюните, където някога се бяха любили. Мъглата се бе вдигнала и сега небето беше кристално, необятно синьо. Малко по-надолу, където се виждаше линията от прилива, няколко тъмнокръсти, късокрили кюкавеца ровеха в пясъка за насекоми и кафяви морски водорасли. Байрън я хвана за ръка, но тя почти не обърна внимание — сякаш отдавна бяха женени. Имаше още няколко момчета в колежа, разбира се — няколко, с които беше преспала след юнашко напиване, чиито миришещи чорапи на пода до леглото тя си спомняше по-ясно, отколкото как са били в леглото, но никой никога не е бил заплаха за Байрън. Винаги знаеше, че ще се завръща при него, и накрая го бе правила.

Намериха заливче, което предлагаше поне някаква защита от вятъра, и седнаха на пясъка, сгъшени един в друг под одеялото, което тя предвидливо бе взела от колата. Дълго мълчаха, просто отпиваха от кафетата си и наблюдаваха вълните, които се удряха в брега.

Байрън пръв наруши приятелското мълчание.

— Мислих много за онова, което ми каза. Всъщност знам, че мразеше работата си, но не го очаквах, това е всичко. Съжалявам, че реагирах остро.

— Аз също съжалявам — отвърна Клеър и вплете пръсти в неговите. Радваше се, че той повдигна въпроса — колко по-добре беше сега от изминалите няколко седмици с кратки приповдигнати разговори по телефона. — Май и аз ти го изтърсих на главата като цял тон тухли.

Зелените му очи бяха по-ярки от обикновено и тя осъзна, че се дължи на бледостта му от дългите часове в затворени помещения. Почувства се като егоистка, защото взимаше решения с важни последици за бъдещето си — тяхното бъдеще, — докато Байрън едва не се убиваше от работа, за да смогва с темпото.

— Ако наистина искаш точно това, аз те поддържам — каза той с повече убеденост, отколкото тя усещаше, че изпитва.

Клеър погледна към вълните, които тичаха към брега със сребристи диадеми и гладки зелени тела. Океанът ѝ липсваше, неговият ритъм и настроение, но Байрън ѝ липсваше най-много.



— Може да се окаже и най-лошата ми идея — довери му тя. — Мога да падна отвисоко. — Замълча, за да вдъхне от соления въздух, в който се долавяше миризмата на пушек от горящите плавеи. — Знам само, че за пръв път в живота си се събуждам всяка сутрин, изпълнена с очакване на новия ден. — Тя се обърна към него, омайвайки го с погледа си. Нямаше да се получи, ако той се съгласяваше с нея само за да я удовлетвори.

— Ще призная, че никога не съм си те представял като собственичка на чайна — каза той и леко се усмихна. — Толкова е старомодно.

— Може би аз съм старомодната.

— Така или иначе, мисля, че не съм в положение да си налагам мнението. — Той погледна иронично към плетената кожена гривна на китката си, която сякаш бе реликва от по-безгрижно минало. — Аз не бих могъл да те издържам подобаващо.

— Горкият Байрън. — Тя се наведе и го целуна по зачервения нос. — Искаш ли да съберем дарения?

Той се засмя.

— Не съм чак в толкова окаяно положение. Поне все още не.

— Само още две години. — Новият медицински център щеше да е готов и вече да е отворил врати. Не му го бе споменала, изчакваше подходящия момент.

— Изглежда почти цяла вечност — рече той и вложи в гласа си подходящата доза тъга.

Тя го сръга в ребрата.

— Спри. И така се чувствам достатъчно виновна.

— Добре. Как вървят нещата с Джери?

Тя се замисли за онова, което Джери бе сторила, като я придружи, за да види майка си.

— Страхотна е. Всички те са такива — Джъстин и Мейвис. Не знам какво щях да правя без тях. — Внимателно избегна името на Мат.

— Изглежда, всичко ти е наред. — Звучеше така, сякаш наистина се радваше за нея.

— Всички с нетърпение очакват да те видят.

— Аз също.

— Кога ще дойдеш?

Той вдигна рамене.

— Кой знае? Трябва да обеща на първородното си дете просто да се измъкна за един ден. Може да mine известно време, преди да успея да се отскубна за цял уикенд, но ще опитам.

Искаше ѝ се разочарована да изплаче, че не може да чака вечно, че има моменти, които напоследък ставаха все повече и повече, когато чувстваше, че той ѝ се изплъзва, но не каза нищо. Какъв щеше да е смисълът? Той не можеше да ѝ помогне.

— Ще стискам палци — каза тя.

— Преди да съм забравил, благодаря за снимките. — По електронната поща му бе изпратила снимки на къщата.

— Винаги съм си представяла как заедно си избираме къща, но се надявам, че имам одобрението ти.

— Всичко, което видях, бяха гипсови плоскости, пресован картон и дървен материал — пошегува се той.

Мисълта за Мат още веднъж се промъкна в съзнанието ѝ.

— В такъв случай те чака изненада.

— Повече от една, надявам се. — Той я придърпа към себе си, а тя се сгуши под мишницата му и опря глава на рамото му. — Това ми напомня, че имам нещо за теб. — И непохватно издърпа от джоба си „нещото“, увито в хартия. Беше толкова леко, че когато го взе от ръката му, вятърът едва не го отвя.

Вътре откри сребърно сърчице с тънка като паяжина верижка. Клеър го вдигна към светлината, а слънцето се заигра по филигранната му повърхност и се образуваха блестящи светкавички във формата на пръстенчета.

— Красиво е. Не трябваше.

— Не се безпокой, не съм се разорил.

Нямаше предвид това, а по-скоро мислеше за усилията, които е положил.

— И все пак не трябваше. — Тя го сложи на шията си, а студените ѝ пръсти се опитваха да закопчат синджира.

— Ето, нека ти помогна.

Ръцете на Байрън бяха хладни при допира до кожата ѝ. Точно обратното, топлината на устните му, които в следващия момент я докоснаха, я накара да подскочи и като че ли настръхна. Тя се усмихна, отпусна се в прегръдките му и се предаде на целувките му. „Да. От това имам нужда.“ Напоследък вече ѝ бе омръзнало да чува колко

много му липсва, а дългите разговори по телефона за бъдещите им планове вече ѝ се струваха като спестовни влогове, които трупат лихва. Последните ѝ преживявания я бяха научили, че животът трябва да се живее, а не да се трупа.

Тя се наслади на познатия натиск на устните му до своите, бързите ласки на езика му. Той я познаваше толкова добре. Не се ли бяха любили на завет край тези дюни като тийнейджъри? На дневната светлина и на сиянието откъм горящите повей Клеър трепереше леко от студа и отчасти от насладата, а ужасът Мили и Лу да не разберат правеше всичко още по-вълнуващо.

Но сега, докато се целуваха, имаше странното усещане, че едновременно с това е воайор, сякаш част от нея седеше в тъмен театър и наблюдаваше случващото се на сцената. В ума ѝ пробягаха сцени от различни филми — Дебора Кер на плажа с Бърт Ланкастър в „Оттук до вечността“, Сандра Дий и Трой Донахю в „Място за лятото“. Същата тази част от нея, която наблюдаваше, се чувстваше и малко самодоволна, сякаш искаше да каже: „Виждате ли? Тук няма проблеми, приятели.“

Байрън пъкна ръка под якето ѝ.

— Трепериш.

— Стопли ме. — И се сгуши в прегръдките му. Пръстите ѝ се размразиха и без проблем разкопча ризата му. Сведе глава и притисна буза до голите му гърди. Тялото му бе гладко и стройно, почти неокосмено. В съзнанието ѝ отново изплува видът на мускулестите и силни гърди на Мат, където косъмчетата се къдреха на воля, и я обзе вина.

Тя рязко се отдръпна и събу джинсите си.

— Хайде. Да го направим. — Засмя се и усети старата тръпка от отминали времена. — Няма да ни хванат. Няма жива душа на няколко километра оттук.

Байрън не изглеждаше много убеден и тя усети моментно нетърпение — някога нямаше нужда да го убеждава, но после с палав смях я събори на пясъка. Когато събу и своите джинси, тя видя, че той нямаше нужда от окуражаване. Вече беше в нея и я топлеше отвътре, макар че се бяха увили в одеялото като какавида. О, Господи, да... да. Толкова много време бе минало. Едната седмица ѝ се струваше като цяла ледникова епоха. В пристъп на необузданост Клеър се претърколи

върху него и пое инициативата. Улови изненада в погледа му — никога не се бе проявявала като агресор (не че Байрън очакваше от нея покорство). Но сега, както го беше възседнала, вятърът улови косите ѝ и ги развя около лицето ѝ и тя заприлича на сирена, която приканва бедния моряк към гибел. Клеър високо се засмя на тази представа, докато под нея Байрън я молеше за милост и промълви без дъх, че ако продължава така, няма да може да издържи дълго.

— Всичко е наред — каза тя.

— Ти?...

— Не още.

Той изръмжа.

— О, Господи... свършвам.

Тя го усети как пулсира вътре в нея. Странно, но нямаше нищо против, че не бе успяла да свърши. В известен смисъл така беше по-добре. Чувстваше се по-дива. Някак си по-свободна. Претърколи се на пясъка, а студеният въздух и вятърът освежиха зачервената ѝ кожа.

Не забравяха, че всеки момент някой би могъл да дойде, и бързо се облякоха. През цялото време тя виждаше въпрос в очите на Байрън — откъде се взе това! Не че не се бяха любили и друг път на странни места. Не че не бе способна да провокира любовната игра, но този път се бе случило нещо различно, нещо, за което някой по-недоверчив би решил, че в негово отсъствие тя е научила едро друго.

Още веднъж мислите ѝ се върнаха на Мат. Защо се чувстваше като прелюбодейка, когато между тях нямаше нищо повече от обичайно ръкостискане?

Клеър се изправи.

— Умирам от глад. Ял ли си?

— Половин франзела брой ли се?

Тя го хвана за ръка.

— Хайде, ако побързаме, ще успеем да си намерим маса в заведението на Мани. Изведнъж ми се приискаха хуевос ранчерос.

После се затичаха по брега, а вятърът развяваше якето ѝ като платно. Байрън дръпна напред, коленете му пулсираха, изпод стъпалата му хвърчеше пясък и се смееше като луд. Сърцето ѝ се изпълни с любов. Не искаше той да се променя, а само да гледа на нея по различен начин. Толкова много ли искаше?

На следващия ден Байрън пое обратно, а Кити закара Клеър на летището. По пътя разговаряха за „Чай и съчувствие“, както бяха кръстили новото място. Приятелката ѝ планираше да долети следващата седмица за откриването. Дотогава щяха да разчитат на телефон, факс и имейл. Кити вече се беше разпоредила с нейния дистрибутор на чай в Орегон.

— Всичко ще мине идеално, не се безпокой. — Тя спря на терминала и заобиколи колите, паркирани в две редици, с лекотата на човек, който дори не забелязва присъствието им. Бе облечена в обичайната си чудата комбинация от различни пластове дрехи, сякаш през гардероба ѝ е преминала вихрушка, а тя съвсем случайно се е намирала наблизко — червено кимоно без колан, облечено върху туника и панталони, които се връзваха с шнурче, а на главата си бе увила яркозелен шал.

— За какво бих могла да се тревожа? — отговори суховато Клеър. — Остават само шест седмици и доникъде не сме я докарали. Да не говорим, че се треса от нерви.

Кити окуражително се усмихна.

— Напълно нормално. През първата година всичко, което можеше да се повреди, се развали — миялната машина просто спря, непрекъснато ми свършваха продуктите, а и момичето, което наех, напусна. А, да, и кокошките спряха да снасят яйца.

— Кокошките ли? — Тази история не беше я чувала.

— Осени ме гениалната идея, че със собствен курник ще спестя пари от яйца. Не ми хрумна, че да си играя на птицевъд и да ръководя чайна, са две коренно различни неща.

— Чувствам се като фалшификатор — призна Клеър. — Сякаш всеки момент някой ще открие блъфа ми.

— Продължавай да мислиш все така. Ще те държи нащрек. — Кити, цялата ухаеща на подправки, спря и се наведе да прегърне бързо Клеър. Ръкавите на кимоното ѝ трептяха и тя приличаше на екзотична птица. — Довиждане, хлапе. И помни, първо идва кокошката, а не яйцето. — Каквото и да означаваше това.

Един час по-късно Клеър се приземи в Лос Анджелис. През седмицата се бе обадила на Мат и той я бе уверил, че всичко е под контрол. Поне тук нямаше изненади. Онова, за което не беше

подготвена, когато слезе от самолета, бе, че едрият, рошав мъж с джинси и изтъркано дънково яке ще я посрещне на изхода.

Мат тръгна към нея, а изпод мустаците му стърчеше клечка за зъби.

— Предположих, че ще ти трябва превоз. — Все едно просто е бил зад ъгъла, а не на два часа път оттук.

Клеър бе прекалено смутена, за да размишлява трезво, и каза първото, което ѝ дойде наум:

— Не трябваше. Щях да взема автобуса. — Той се пресегна към чантата ѝ и за миг те се сборичкаха, преди тя да я пусне с усмивка. — Съжалявам, не исках да прозвучи така. Много мило от твоя страна да биеш толкова път.

— Няма защо. — Той хвърли клечката и широко ѝ се усмихна. С чисти дрехи и наскоро сресана коса, която по принцип предизвикваше в нея асоциация за неоправено легло, тя изведнъж го видя в различна светлина — не толкова като Пол Биниън, а като дете на Сънданс. А и ако се съдеше по погледите, които му хвърляха и други жени, явно не бе единствената на това мнение.

Едва когато бяха в пикапа му и вече летяха по магистралата, тя събра куража да го попита:

— Нещо с къщата ли? Да не би да се е случило нещо, за което не си искал да ми кажеш по телефона? — Представи си как върху покрива е паднало дърво, печката е избухнала, мазето се е наводнило — а може би и трите наведнъж.

Мат развеселено я погледна.

— Винаги ли си представяш най-лошия сценарий?

Клеър забеляза, че той си бе направил труда да се избърсне, и това я трогна. На ярката светлина, която идваше през предното стъкло, тя виждаше мрежата от бръчици край очите му. Не беше красив и добре образован като Байрън, но в него имаше нещо толкова... ами солидно.

— Силата на навика — отвърна тя и леко се усмихна. — Когато не съм наблизо, нещата сякаш се разпадат. — Мислеше за родителите си.

Мат я погледна с периферното си зрение.

— Как е майка ти? — Явно ѝ четеше мислите.

— Седеше и шиеше, когато си тръгнах. — Погледът ѝ се сведе надолу. Дупката на джоба му бе станала достатъчно голяма, за да пъхне пръст през нея.

— Сърдечният удар не е шега работа.

— Всъщност се оказа фалшива тревога. — Преди Мат да успее да направи някакъв коментар, тя добави: — Но познай какво, получи се — дотичах веднага, нали? — Клеър моментално се почувства засрамена. Наистина ли го каза? О, Господи, какво ли си мислеше той.

Ако Мат си бе помислил, че тя е ужасна, с нищо не го показва.

— Хората вършат странни неща в името на любовта, дори когато не подозират, че ги правят — изрече той тихо и замислено. — Като едно момиче от гимназията, което забременя. Когато съобщила на родителите си, те вдигнали страхотна олелия. Наприказвали ѝ, че ще лишат от наследство и нея, и детето, и как е по-добре да била умряла. Е, накратко, тя загубила бебето. Още там, докато ѝ говорели, започнала да кърви.

— Каква ужасна история. Сигурен ли си, че е вярна?

Той включи мигач и се престрои в дясната лента, защото приближаваха отбивката за магистрала 33.

— Сигурен съм. Ожених се за нея — щом навърши осемнайсет.

— Това е била съпругата ти! — Клеър го гледаше изумена. — Тогава...

— Да. И детето също. — Той сви рамене, но тя разбра по стиснатите му устни, че все още не го е преодолял напълно, дори след всичките тези години. — Най-ужасното е, че те бяха прави — това най-вероятно щеше да провали живота ни, но да върви всичко по дяволите, в крайна сметка имам две прекрасни деца.

— Предполагам, само това е от значение.

Небето започна да се заоблачава, когато стигнаха покрайнините на града. Клеър се надяваше да не завали, поне докато не подменят улуците, но Мат я увери, че е малко вероятно по това време на годината. Когато той предложи да си вземат пица по пътя, сърце не ѝ даде да му откаже. Беше си направил целия този труд да я вземе и поне можеше да се погрижи да бъде нахранен.

В момента, в който прекрачи прага, разбра защо той изгаряше от такова нетърпение да я придружи. Предното помещение, цялото в плоскости, когато тя тръгна, вече бе изчистено, ламперията блестеше

от восъка, а новите рафтове бяха лакирани. Клеър обходи бавно стаята и прокара ръка по дървенията, като вдиша миризмата на терпентин.

— О, Мат, красиво е. — Тя се обърна към него. — Как, по дяволите, успя да завършиш всичко навреме?

— С Гил работихме почти цялата минала нощ. Искях да те изненадам.

Тя го наблюдаваше как оставя кутията с пица на масата до вратата и си помисли за старанието, което бе вложил в изравняването на всяка повърхност и забиването на всеки пирон. Ако това бе лодка, сега вече можеше да я пусне на вода.

Клеър изведнъж си представи Мат и себе си на лодка в открито море и за момент почти усети как подът под краката ѝ нежно се полюшва — илюзия, подкрепяна от факта, че не си бе направила труда да запали лампите. Навън се здрачаваше, а призракът на луната се носеше на сал от облаци над хълмовете в далечината.

Мат плъзна ръка около кръста ѝ, но тя не се отдръпна. Вместо това отпусна глава на рамото му, сякаш бяха стояли така безкрайни нощи, вглеждайки се в издължените сенки и заслушвайки се в лая на кучетата от двете страни на улицата. Той ухаеше на крем за бръснене и пеперони.

— Благодаря ти — промълви тя.

Мат я завъртя и сложи ръка под брадичката ѝ, като вдигна главата ѝ, за да срещне погледа ѝ. Очите му бяха тъмни и непроницаеми и отразяваха блясъка на светлините от верандата. „Ще ме целуне — помисли си тя с лека паника, която я разтърси като слаб токов удар. — Той ще ме целуне и аз трябва да го спра, преди да го е направил, защото, ако не...“

Той сведе глава. Устните му докоснаха нейните, топли и твърди, разтворени само толкова, колкото да усети върха на езика му. Мустаците му погъделичкаха горната ѝ устна и токовият удар стана по-силен. О, Господи! Току-що бе напуснала прегръдките на Байрън... леглото му...

Мат издаде дълбок гърлен звук и я притисна толкова силно, че тя почти спря да диша. Усещаше колко голямо е желанието му и тогава всичките ѝ задръжки паднаха. Той можеше да я вдигне с една ръка и да я метне на рамо като възглавница с гъши пух.

— Не трябва ли да си някъде? — измърмори тя.



— Децата са при майка си. — Той я изучаваше на слабата светлина, а очите му бяха скрити в сянка, мустаците му висяха леко отпуснати. — Виж, ако не си сигурна...

Тя се изсмя леко дрезгаво.

— Никога не съм била по-малко сигурна за каквото и да било в живота си.

Той се ухили, а белотата на зъбите му проблесна под тъмната линия на мустаците.

— Това като „не“ ли да го приема?

— Щеше ли да има значение казаното от мен?

— Не, не вярвам, че щеше да има.

Пак я целуна, този път по-бавно, и обви главата ѝ с едната си ръка, докато устните му се придвижиха по-надолу към шията ѝ. Гъделичкането на мустаците, заедно с мекотата на устните и лекото докосване на езика му я разтърсиха като искри от разпалено дърво. Малките мускули и нерви трептяха под кожата ѝ. Тя се разтапяше, а вътрешностите ѝ се стичаха надолу. „Това не се случва“, помисли си тя с някаква далечна част от мозъка си. Точно сега обаче Байрън бе последното нещо, за което се сещаше.

Мат разкопча блузата ѝ и прокара палец по нежната извивка на гърдите ѝ, точно под линията на сутиена. Тя усети как коленете ѝ започват да се подгъват и едва не се свлече на пода, но той я държеше здраво. Едрото му тяло я караше да се чувства малка, почти безплътна.

Тя мълчаливо го хвана за ръка и го поведе към спалнята. Не беше ѝ останало време да купи нова рамка за матрака — старата, наследство от родителите ѝ, бе оставила при пренасянето, но изражението на Мат подсказваше, че дори под тях да имаше само купа сено, нямаше никакво значение. Усмивнатата, наблюдаваше как той си събува ботушите и несръчно подскача на един крак.

Минути по-късно лежаха на матрака, а дрехите им бяха на купчинка на килима. Целуваха се още малко и тя се почувства като дете в лунапарк, замаяно от въртележките, без да знае на коя да се качи после. Мат насочи ръката ѝ, за да го докосне, но след минута я отдръпна.

— Искам да съм в теб, когато свърша — прошепна той.

После на свой ред я докосна. Долу. И, о, каква сладост... големите му пръсти, които може би изглеждаха непохватни, се движеха

с умели и леки като перца ласки.

Топлината между бедрата ѝ достигна истински върхове. Тя изстена и прокара пръсти през косата му.

— Сега — прошепна. — Люби ме сега.

Той потърси слепешком в тъмното по пода джинсите си. Отне му малко повече от минута да открие презерватив и да го сложи, а през това време главата ѝ се проясни и тя си помисли: „Искам ли го? Готова ли съм за онова, което означава това?“

„По дяволите всичко“, прошепна ѝ глас в тъмното.

Тя ахна, когато той проникна в нея — толкова беше голям, но после всичко се оправи. Движеше се бавно и внимаваше да не я нарани. Тя изви бедра нагоре и уви крака около кръста му. Болеше малко, когато той се движеше, но тя вече бе преминала точката, в която различаваше болката от удоволствието. И въпреки това Мат не бързаше. Клеър тъкмо пристъпваше към ръба и той забавяше тласъците си. Когато тя не можеше да издържа вече нито миг повече, го сграбчи и го придърпа към себе си.

Свърши със силен вик и замъглено осъзна, че Мат също свършва. Беше като сън — без мисъл, без думи, нищо друго, освен стремглавото препускане на усещанията.

В тъмното лицето на Мат се бе надвесило над нейното и постепенно погледът ѝ се проясни: широките му скули бяха покрити с капчици пот, а очите му — потъмнели от желание.

Той се претърколи по гръб. И двамата бяха потни и дишаха учестено. Чувстваше се така, сякаш сърцето ѝ никога нямаше да нормализира ритъма си.

— Господи, къде се научи да правиш това? — Тя се подпря на лакът с лице към него и леко прокара пръсти по устните му. — Не, не ми казвай. Не съм сигурна, че искам да знам.

Той дръпна ръката ѝ и тя видя, че се усмихва.

— Кой ми го казва.

— За твоя информация — съобщи му тя — била съм точно с четирима мъже в живота си, включително и ти.

— Той знае ли?

Тя не искаше да говори за Байрън. Щеше да има достатъчно време за това по-късно. Положи глава на рамото на Мат и той я придърпа към себе си. Чуваше равномерното туптене на сърцето му,

като машина, която бе много далеч от дните на планираната амортизация. Всичко в Мат беше такава — солидно, на което можеше да се разчита, създадено, за да устои.

Освен дивата жилка, преминаваща през него като гипсова жила в здрава скала.

Втория път беше по-бавно, като че ли се наслаждаваха на десерта в края на вечерята. Мат я докосна и облиза цялата, дори и отдолу. Когато тя получи своето, го пое в себе си. Оргазмът ѝ бе по-лек от предишния, но някак по-удовлетворяващ. И двамата дишаха трудно, когато успяха да си поемат дъх.

Малко по-късно станаха и Мат донесе пицата, която отдавна бе изстинала. Изядоха я с няколко бири от хладилника и тя си помисли, че никога не е опитвала нещо толкова вкусно. Знаеше, че утре щеше да бъде различно, но в този момент, когато седеше с кръстосани крака на матрака срещу голия мъж мечок, с парче пица на коляното, тя си помисли: „Господи, по-хубаво не би могло да бъде.“

---

[1] Игра на думи. На английски „горчиво“ и „едва ли“ са с близко произношение. — Б.пр ↑

## ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Още с пристигането ѝ преди седмица присъствието на сестра Клемънт се усещаше като внезапен студен душ след безкрайното напрежение на топлите дни. Жена с обикновено лице, с отличителен белег — петно, покриващо половината от едната ѝ буза, тя мълчаливо седеше на общите срещи, явно готова да си отбележи наум всички признания за грехове. В параклиса острият ѝ слух долавяше и най-слабото шумолене и прокашляне, а по време на песнопенията сестрите, които нарушаваха общия тон, внезапно го осъзнаваха с пламнали страни. Изглежда, знаеше и кой се връща бързо от службата в шестия час от деня, което според каноните означаваше по пладне, и чии продължителни медитации говореха за напълно пречистена съвест. Сега обхождаше кошерите и видимата липса на интерес навеждаше на мисълта за предопределеност: сестра Клемънт вече бе взела решение.

Джери я покани да наблюдава опаковъчния процес и ѝ показа как се проследяват поръчките чрез компютър. Минаваха в следващото помещение, когато почувства как отгоре ѝ се стоварва усещане за обреченост, плътно и всепроникващо като меда, залепващ към всяка повърхност. Положи усилия да се усмихне чаровно.

— Тук става отделянето на меда от рамките с питите. — Посочи голям чист казан в средата на стаята, където розовобузеста послушница държеше рамка от един от кошерите, подпряна на дъска през средата на казана, и сръчно прокараваше подобен на градинарска лопатка уред по сплъстената и корава пита. Восъкът се отлюспваше на дълги накъдрени ленти, а медът се стичаше в казана.

— Доста е топло тук, нали? — Сестра Клемънт си вееше с бележника. Лицето ѝ бе зачервено, а белегът на бузата ѝ по-тъмен от обичайното.

Джери бе свикнала и не ѝ правеше впечатление.

— Така медът се обработва по-лесно — обясни тя и се отправи към ъгъла, където две радиални центрофуги стояха върху бетонни блокчета. Повиши глас, за да надвика шума им: — Във всяка има по

петдесет пати. Обработеният мед се стича във филтриращ казан. — И посочи към широко, затоплено ведро, обвито с найлонова мрежа. — Остава така ден-два, след което всичко, което излиза на повърхността, се изчиства. Онова, което остава след обработката, е сто процента чист мед, първо качество.

Сестра Клемънт небрежно кимна и записа нещо в бележника си. Джери забеляза, че макар на вид обикновена, дори грозна, ръцете на монахинята са много фини, сякаш бисерните ѝ нокти са дълбоко врязани в меката розова плът на пръстите ѝ. Джери си представи голяма котка с прикрити хищни нокти.

Сестра Клемънт вдигна поглед и огледа стаята, където шест монахини в дълги престилки, с навити до лактите ръкави и запретнати воали, стегнато захванати с безопасни игли отзад, работеха една до друга, всяка с точно определени задължения: хилавата сестра Андрю пълнеше голям метален съд за двеста и двайсет литра от чучура в основата на центрофугата, а едрата сестра Пий вадеше вече пълен такъв съд от затоплящия шкаф — медът, който щеше да отиде в редицата искрящи буркани, извадени от стерилизатора.

— Каква е годишната продукция?

— Ако годината е добра, хиляда килограма, дори повече. — Джери не можа да се въздържи да не се похвали. През годините, откакто тя пое задълженията на бизнес мениджър, продукцията се бе удвоила. — Всъщност при пчелите е трудно да се предвиди.

— За мен винаги са били само една напаст.

— Сравнително безобидни са, ако знаеш как да се отнасяш с тях.

Джери бе обзета от внезапно вдъхновение. Може би сестра Клемънт щеше да разбере, като ги види.

— Елате, ще ви покажа.

Отидоха до вратата, където в редица покрай стената с щипки за пране бяха закачени шест-седем специални бели брезентови костюми и мрежести качулки. Джери игриво подхвърли:

— Няма да ни трябват. Пчелите ще са на достатъчно разстояние, пък и все още са малко вяли след зимния сън.

Навън мекият пролетен въздух бе леко хладен след престоя им в прекалено горещото помещение. Те поеха нагоре по тясната пътека, утъпкана от десетките крака, обути в сандали, после минаха направо през ливадата. Кафявите изсъхнали зимни стъбълца бяха заменени от

нова трева, която шумолеше около коленете на Джери. Навсякъде, накъдето и да погледнеше, всичко разцъфтяваше — птичийт крак, магарешкият бодил, люцерната, сладката детелина, дивият сладък корен, — изобилните подпури, които придаваха на меда на „Благословена пчела“ отличителния вкус, с който бе прочут. Наближаваха браздата от евкалипти в другия край и тя долови слабото бръмчене на пчелите и присъствието на сестра Кармела, която опушваше един от кошерите, а ефирен дим се извисяваше нагоре.

— Сега е сезонът за чифтосване. — Джери се обърна към сестра Клемънт: — Знаете ли как това става при пчелите?

— Опасявам се, че не беше част от обучението по време на престоя ми в „Нотър Дам“ — отвърна сухо сестра Клемънт по начин, който явно най-много се доближаваше до всеобщата представа за чувство за хумор.

Джери си даваше сметка какъв голям напредък е отбелязала, но сякаш някакъв вътрешен демон я бе превзел.

— Всяка пролет царицата предприема годишния си полет, преследвана от обзетите от любовно желание търтеи. В момента, в който някой от тях я достигне и оплоди, той експлодира.

— Колко очарователно! — Погледът на сестра Клемънт бе изпълнен с погнуса.

Джери знаеше, че само влошава нещата, но си помисли: „Проклетата да съм, ако го направя; проклетата да съм, ако не го направя.“

— Наистина е изумително, ако се замислим — упорстваше тя с невинен сладък тон. — Търтеят ѝ доставя сперма, събирана през целия му живот, затова в нейния случай и само веднъж е достатъчно.

— Забележително — отвърна студено монахинята.

Усещането за безполезност беше по-силно от всякога. Каква беше ползата да се опитва да я спечели? Утре по това време сестра Клемънт щеше да е поела обратно към Игуменството. Освен това беше въпрос на дни, най-много на седмици, преди да се наложи Джери да подаде оставка.

Стига това да бе единственият ѝ проблем, щеше да е в състояние да го обмисли. Анди обаче не ѝ даваше мира. Вчера, щом се прибра от летището у дома, Джери ѝ позвъни у Майк. Анди, макар и обляна в сълзи, бе категорична — няма намерение да се връща у дома. Единственото, което можеше да направи, бе да се удържи да не скочи в

колата и да подкара към дома на бившия си съпруг. Знаеше, че ситуацията трябва да се овладее внимателно. Анди се чувстваше наранена. „А аз не пренебрегнах ли всички сигнали?“ Това я убиваше, но все пак се съгласи засега Анди да остане там. Сети се за една от любимите поговорки на майка си: Ще хванеш повече пчели с мед, отколкото с оцет. Молеше се същото да стане и сега със сестра Клемънт. Може би все още не бе късно. Ако успееше да я убеди, че върши повече добрини, отколкото причинява вреди, може би, само може би...

Стигнаха до края на сечището, където рояци пчели жужаха сред дърветата. В далечината се долавяше лекото бълбукане на потока.

Джери забеляза, че сестра Клемънт се бави зад нея и явно се бе изнервила.

— Сигурна ли си, че няма да ни ужилят? — Тя хвърли поглед към пчелите, които лениво кръжаха край кошерите.

— Не се притеснявайте, няма да се доближаваме повече.

Годините на постоянен риск бяха закалили Джери, но сестра Клемънт гледаше към най-близкия кошер, на петнайсет метра от тях, така войнствено, все едно там имаше гърмяща змия, готова да ги нападне. Наблизо една от помощничките на сестра Кармела, подходящо защитена с бели брезентови дрехи, специални кожени ръкавици и мрежесто було на главата, се беше навела над отворен кошер. Пчелите бяха полепнали по гърба и раменете ѝ като мъхеста мантия.

— Тя отделя прополиса — обясни Джери. — Това е вид смола, която пчелите използват като лепило. — Имаше предвид лепкавите натрупвания, които монахинята внимателно отделяше с терпентин. — Използва се също при балсамиране.

— Балсамиране ли?

Джери посочи към жълтеникавата буца с големината на малък сапун, залепена до рамката.

— Навярно е мишка, завъртяла се случайно наоколо и ужилена смъртоносно.

Сестра Клемънт вече изглеждаше доста пребледняла.

— Аз... Аз мисля, че видях достатъчно. — И погледна в бележника, който силно притискаше до гърдите си. — Ще трябва да се

връщам. Бих искала да разменя няколко думи с преподобната майка, преди да тръгна.

На Джери ѝ прималая.

— В такъв случай няма да ви задържам.

Тя се обърна, но забеляза, че сестра Клемънт не помръдва, стои като закована и с ръка се опитва да прогони пчелата, която жужеше край главата ѝ.

— Няма да ви ужили, ако стоите неподвижно — посъветва я тя.

Твърде късно. Монахинята като че ли бе обхваната от пламъци. Диво кършеше ръце, махаше с бележника си, за да прогони пчелата, и така само привлече още повече пчели. Почти шокирана от случващото се, Джери разбра причината. Бележникът на монахинята беше с цвят на тъмен кестен, а за пчелите това имаше същия ефект, както размахването на матадорската шапка за бика. Обезумелите движения на сестра Клемънт ѝ помагаха още по-малко. Вече се бе събрал малък рояк. Една пчела кацна на ръката ѝ и тя нададе писък: Оу, оу, оууу!

Все повече пчели се трупаха по раменете и гърба ѝ, а една, подобно на бенка, бе залепнала към белега на бузата ѝ.

— Не стой просто така! — изкрещя тя. — Направи нещо! После замахна и издаде силен, изпълнен с болка вик. Джери се доближаваше бавно, за да не разбуди пчелите още повече.

— Чуйте ме — каза тя със спокоен и овладян глас. — Правете точно каквото ви казвам и няма да бъдете наранена. Трябва да стоите абсолютно неподвижно.

Сестра Клемънт обаче бе изгубила и последната си капчица разум. Без да обръща внимание на Джери, хукна надолу по пътя, пищейки с цяло гърло. Пчелите като полудели се понесоха подире ѝ.

Джери със стон също се втурна нататък. Около стотина метра пред нея сестра Клемънт летеше през високата трева на зигзаг като разярен бик, размахвайки ръце, а воалът ѝ се мятеше нагоре-надолу. Щеше да е комично, ако Джери не осъзнаваше за какво става въпрос — сега се решаваше съдбата ѝ.

Почти успя да догони монахинята през поляната, когато тя се препъна в подгъва на расото си и се строполи по лице върху земята. Джери я хвана и се отпусна до нея на колене, без да обръща внимание на няколкото пчели, които ни най-малко не изглеждаха уморени от преследването.



— Добре ли сте? — Прихвана сестра Клемънт през раменете и ѝ помогна да се изправи.

Жената цялата трепереше, а очите ѝ гледаха диво и втренчено. Белегът на бузата ѝ се бе уголемил и приличаше на голяма пурпурна рана.

— Направи го нарочно! — изкрещя тя, а от разкривената ѝ уста изскочиха пръски слюнка.

— Съжалявам. Нямах представа. — Джери замълча, защото разбра, че каквото и да каже, монахинята няма да я чуе. — Искате ли да ви заведе до болницата?

Сестра Клемънт не пое протегнатата ѝ ръка.

— Благодаря, госпожо Фицджералд, но не ми е нужна вашата помощ.

Булото ѝ бе изкривено и кичур сива коса се подаваше изпод забрадката. С малкото достойнство, което ѝ бе останало, тя го приглади и прибра, преди да тръгне към пътя.

Джери стоеше, обзета от чувство за безнадеждност. „Сигурно е някаква шега“, помисли си тя. Груба шега, която Бог си правеше с нея. Изпадна в истеричен смях и се строполи наред тревата. Смя се, докато стомахът я заболя и сълзи потекоха по страните ѝ.

— В името на Божията любов, какво става с теб?

Джери погледна нагоре и съзря старата си приятелка сестра Кармела, която я гледаше втренчено и загрижено.

— Току-що сама си теглих шута, това е — отвърна тя и се изправи.

Изражението на сестра Кармела остана непроменено. Явно бе чувала и по-нецензурни изрази в един от най-долнопробните квартали на Лос Анджелис, където бе израснала.

— И аз го видях. — Тя хвърли поглед към отдалечаващата се по пътя фигура, а устните ѝ се разтегнаха в усмивка, която изразяваше одобрението ѝ, че сестра Клемънт получи точно каквото заслужаваше.

Джери изпита прилив на нежност.

— О, сестро, така ще ми липсваш!

— Я стига! Не ми се слушат такива приказки. Още не си уволнена. — По-възрастната жена я потупа по рамото. — Може би ако кажа добра дума пред сестра Клемънт...

Джери поклати глава.

— Благодаря, но нищо няма да промени.

Тя зарея поглед отвъд поляната, където пееха чучулиги, а колибри улавяха слънчевите лъчи в променящи се снопове.

— Ще се оправя. Не се ли изправям отново всеки път, когато падна? — Джери се усмихна смело, с надеждата, че ако го изрече на глас, ще се сбъдне.

После си запроправя път през поляната и хвърли поглед през рамо назад — видя сестра Кармела неподвижно да стои на сред високата трева, а ъгловатото ѝ тъмнокожо лице бе приело изражението на майка, загрижена за детето си, което в момента пресича оживена улица. Унилото настроение на Джери се пооправи. Тук имаше приятели, добри приятели. През идните месеци приятелството им щеше да я крепи.

Малко по-късно вече бе в кабинета си и апатично преглеждаше сутрешната поща, когато на вратата се почука. Майка Игнасия надникна:

— Може ли да ми отделиш минутка?

Само един поглед и разбра, че игуменката е разговаряла със сестра Клемънт. Сърцето ѝ се сви.

— Явно си чула. — Тя посочи към отсрещния стол, но преподобната майка предпочете да остане права. Лош знак.

Тя не ѝ спести нищо:

— Изпратих я в болницата. Да се надяваме, че не е алергична, но не това имам предвид. Изглежда, сестра Клемънт смята, че ти умишлено си я поставила в такава ситуация.

Погледът на майка Игнасия бе леденостуден.

— Така ли ви каза? — Джери се изчерви от възмущение, преди да си спомни, че в момента не само нейното бъдеще е поставено на карта. — Мисля, че трябваше да съм по-внимателна, но в никакъв случай не съм искала да я нараня, по какъвто и да е начин.

— И аз ѝ казах същото. — Суровите черти на лицето ѝ се отпуснаха. — При все това не смятам, че ще промени нещо. Мисля, че сестра Клемънт — как го казвате във външния свят — си е наумила нещо!

— Аз наистина не сторих нищо, за да ѝ помогна, и това е сигурно.

— Тук не бих спорила с теб.

— Е, добре, може да вземе доклада си и да си го... — Джери спря, смутена от онова, което щеше да изрече. — Съжалявам. Разбирам, че тук не става дума само за моята работа.

Уморена усмивка се появи на устните на преподобната майка и годините изведнъж ѝ проличаха. Без намек дори за самосъжаление тя каза:

— Каквото и да се случи, нуждите на общността ни са на първо място.

— Кога ще разберем?

— Ще свикат съвет. После всичко ще се развие сравнително бързо. — Джери оценяваше прямотата ѝ. Майка Игнасия винаги бе честна, в някои случаи дори болезнено честна. — Щеше ми се само да можем да направим нещо.

Неотдавнашният откровен разговор с Джим Галахър очевидно не бе помогнал.

Преподобната майка се отправи към вратата, после се обърна с усмивка на такава искряща благост, че за миг лицето ѝ се промени.

— Не би навредило, ако се помолим.

„Да — помисли си Джери, — и къде ли ще ме отведе това?“ Напоследък Божието присъствие бе като далечен камбанен звън, който вече не можеше да чуе. През целия си живот, дори и в най-мрачните часове, я крепеше мисълта, че Той се грижи за нея. Сега усещаше единствено самота.

Помисли си за Обри и преди още да го осъзнае, посегна към телефона. Не беше го виждала повече от седмица. Той правеше серия от записи в Ел Ей, последвани от концерт. Не че отсъствието му имаше значение за нея — всъщност тъкмо обратното. И не беше ли прекрасно, че двамата си имаха свой живот и никой не трябваше да седи у дома в очакване. С изключение на сега... е добре, точно сега тя се нуждаеше от него — необходимост толкова дълбока, колкото бе облекчението ѝ, когато чу гласа му.

— Ало? — Звучеше разсеяно.

— Аз съм. — Дали не прекъсваше нещо?

— Джери. — Гласът му омекна. — Тъкмо си мислех за теб.

Джери се успокои.

— Наистина ли?

— Точно в този момент. Сякаш си прочела мислите ми.

— Добре. Това означава, че няма да имам трудности при намирането на друга работа.

— Не разбирам? Само не ми казвай, че си уволнена! — Загрижеността в гласа му ѝ подежда като балсам.

— Съвсем реална вероятност — отвърна му тя. — Виж, нека не го обсъждаме по телефона. Може ли да те видя?

— Тази вечер съм свободен.

— Мислех си по-скоро за сега. — И бързо добави: — Ако, разбира се, не си твърде зает.

— Не си ли на работа?

— Винаги мога да се измъкна. — Бог ѝ е свидетел, имаше право на това. Не беше ли отдала сърцето и душата си на „Благословена пчела“, като през повечето дни излизаше само за по кафе?

Последва пауза на другия край на линията и сърцето ѝ едва не спря да бие. После дойде отговорът, на който се надяваше:

— Да те взема ли?

— Не... благодаря. Тръгвам. — Не беше толкова разстроена, та да не може да шофира, но благословен да бъде Обри за готовността му да оседлае белия си кон.

След петнайсетина минути вече преодоляваше с колата си стръмнината към „Исла Ведре“, оградена от двете страни с дървета. Махна на стария Гилермо, който си отдъхваше от градинската работа и поднесе пръст към устните си, за да я предупреди да си мълчи пред Лупе за цигарата, на която се наслаждаваше. Тя му се усмихна в отговор и завъртя невидим ключ пред устните си по начина, по който го правеха със Сам като деца — тайната оставаше запазена.

Тъкмо отваряше портата, когато Обри се появи откъм къщата, за да я посрещне, облечен в костюм и вратовръзка, сякаш се е канел да излиза. Разбра, че наистина е така.

— Не трябваше да променяш плановете си заради мен — леко му се скара тя.

Той я целуна по устните. Ухаеше прекрасно на силно кафе, смесено с какао, точно както Лупе го приготвяше.

— Не беше нищо важно — просто обяд с Грегъри. — Агентът му, сети се тя. — Казах му, че е изникнало нещо спешно. Прие го с разбиране.

— Сега се чувствам двойно по-виновна.

— Недей. Мислех, че сме се справили с това, нали?

Той я наблюдаваше в пъстрата зелена светлина, която прозираше през високите папрати, и тя изпита странното усещане, че образът ѝ е бил запааметен за по-нататъшно изучаване. Внезапно я побиха тръпки. Дали не му бе омръзнала? Ако беше така, с нищо не го издаваше. По-скоро бе почувствал, както и тя, че отношенията им не бяха такива, на каквито се бяха споразумели. Някъде по пътя той бе пресякъл границата между интимното приятелство и... нещо по-силно.

— Обзалагам се, че казваш това на всяка жена — подразни го тя, но със свито сърце. Дали наистина бе решил да сложи край? Преди щеше да го приеме, но сега...

— Само на хубавите. — И ѝ отправи престорено съблазнителна усмивка, с вдигната вежда.

— Няма ли да ме поканиш вътре?

— Мислех да излезем с колата. Лупе ни е приготвила храна за пикник.

— Звучи прекрасно. — Ако някой можеше да чете мисли, това бе Обри. Точно от излет се нуждаеше.

— Почакай. Идвам след секунда.

Той се появи след минути в панталон с цвят каки и разкопчана на врата риза, мъкнейки голяма плетена кошница за пикник.

— Не е точно марка „Фортнъм & Мейсън“ — каза той. — Но е най-доброто за краткото време за подготовка. Хайде, ще вземем моята кола.

Бавно се отправиха към автомобила, а краката им потъваха в килима от изсъхналите цветове на надвисналата над главите им акация. Още повече от тях бяха разпилени като нападали звезди по капака на ягуара, паркиран пред гаража. Той я придружи до вратата и я задържа отворена, докато тя се настани. Джери потъна с въздишка в покритата с кожена тапицерия седалка. Без съмнение лесно би свикнала с това.

Сутрешното напрежение започна да се стопява, докато се носеха по виещия се път с три платна. Обри караше с доста висока скорост, взимаше завоите на един дъх, но кой знае защо, това не я плашеше. Усещаше, че той контролира ситуацията.

Не след дълго вече завиваха по Училищния път, наречен на първото училище с една стая, а сега порутена развалина. През

петдесетте постройката бе преживяла краткотраен втори живот в „Чужденец в рая“ — филмът, благодарение на който долината им се появи на картата. Джери си припомни как майката на Сам успяваше да ги очарова с разказа си за деня, когато посетила снимачната площадка като гост на режисьора, легендарен женкар, което им бе дало повод за безкрайни интерпретации. Сам настояваше, че майка ѝ е невинна, а Джери не бе толкова сигурна.

Пътят ставаше все по-стръмен и скоро минаха с тропот по дървения мост, свързващ „Хорс Крик“. Подминаха няколко определени места за пикник, после и отклонението за странноприемницата „Хорс Крик“. Постепенно гъстите дървета оредяха и отстъпиха място на облите хълмове, осеяни с лозя. В далечината се съзираше заостреният връх на винарната на странноприемницата, направена по образец на френски замък.

Обри свърна по пращен страничен път, набразден от автомобилни гуми, и след малко се озоваха между редици лозя, около тях се бе вдигнал облак прах.

— Не навлизаме ли в забранена зона? — попита тя.

— С Тео сме стари приятели — отвърна той и сви рамене в типично галски жест. — Не би имал нищо против.

Ставаше дума, разбира се, за Теодор Карийо, с благородническо потекло, собственик и настоящ основател на винарната.

— Има ли някой, когото да не познаваш? — усмихна се тя.

Като член на кънтри клуба няколко пъти бе виждала Тео. Спомни си как Майк, който си въобразяваше, че е доста добър познавач на вината, си бе позволил да го съветва за някои негови задължения и макар учтиво, бе срязан.

— Всяка година Тео дава голямо парти за прибирането на реколтата — обясни ѝ Обри, — на което има огромна бъчва с грозде и всички дами се изреждат да го мачкат.

— Звучи доста мърляво. — Джери се опитваше да си се представи със запретната нагоре пола, как зърната грозде се пукат между пръстите ѝ, но единственото, което ѝ дойде наум, бе епизод от „Аз обичам Луси“.

— Тео ме убеди да дойда тук след... — започна той неуверено. — Когато реших да напусна Ел Ей.

Съпругата му. „Все дотук стигаме, нали?“ Джери с ужас разбра, че ревнува — от една покойница.

Спряха пред оградата и я прескочиха. Движеха се единствено беззвучната пелена от прах над шосето долу, по което бяха дошли, и листата на дафиновото дърво, шумолящи от вятъра. Някъде в далечината се носеше бръмченето на трактор, а по-наблизо — бълбукането на вода, проправяща си път по напоителните тръби.

Обри постла одеяло на меката трева под дърветата и Джери събу обувките си, после за миг се поколеба, но измърмори: „О, какво пък толкова“, и повдигна полата си, за да свали и чорапогащника. Отпусна се и легна по корем, подпряла брадичката си с ръце. Откога не се е измъквала така? Не и откакто беше ученичка. Единствената разлика бе, че тогава нямаше никой, който да оглежда толкова оценяващо краката ѝ.

Обри разопакова кошницата: печено пиле, картофена салата, сирене „Бри“ и фразела. От хладилната чанта извади бутилка бяло вино „Шенин Блан“, означена с отличителния етикет на „Хорс Крик“.

— Изглеждаше най-подходящо — отбеляза той, отвори бутилката и напълни две чаши. Вдигна своята за тост, а слънцето се отразяваше по ръба ѝ в брилянтни отблясъци. — За деня, който все пак е спасен.

Джери с изненада установи, че умира от глад, и изяде половината пиле, по-голямата част от картофената салата и няколко парчета хляб със сирене, преди да се отпусне по гръб, стенички. Слънцето преваляше зенита си, а небето бе кристално синьо като планинско езеро. Взирайки се нагоре, замаяна от виното, тя си представи, че са върху сал, който бавно ги отнася надолу по течението.

После му разказа за катастрофалната сутрин със сестра Клемънт, за пътуването си до Сан Франциско с Клер и за преместването на Анди при баща ѝ. Когато си пое дъх, той меко отбеляза:

— Звучи, сякаш си се опитвала да удовлетвориш желанията на всички, без да направиш нищо, за да изпълниш своите собствени.

— Майките са лишени от това удоволствие.

— Анди ми изглежда разумно момиче. Тя ще размисли.

— Какво те кара да си тъй уверен?

Той се усмихна.

— Наречи го просто разумно предположение.

— Как да съм сигурна, че няма да е по-добре с баща си?

— Не го вярваш наистина.

— Не съм убедена дори дали няма да изгубя работата си.

Обри протегна ръка към лицето ѝ, пръстите му погалиха бузата ѝ като меки листа.

— Мога да ти намеря работа при двойно заплащане само с едно вдигане на телефона.

Тя седна и му хвърли строг поглед.

— Не е твоя работа да оправяш живота ми.

Той поклати глава и леко се подсмихна.

— Повярвай ми, дори не бих се осмелил. Ти би застреляла всеки мъж, престашил се да направи подобно нещо.

„Какво се опитвам да докажа?“, почуди се Джери. Че не се нуждае от мъж в живота си? Че не обича Обри? Мислеше си, че ако го повтори многократно, по достатъчно различни начини, в крайна сметка ще се превърне в истина?

Погледна към краката му, опънати на одеялото. Все още бе със скъпите си кожени мокасини, сега покрити с прах, които подхождаха на костюма му. Това сякаш бе съвършената метафора на самия Обри — мъж, който живее в два свята и не принадлежи изцяло към нито един от тях.

Тя вдигна чашата си.

— За приятелството... и страхотния секс. Не непременно в този ред.

— А, ето жена по моя вкус. — Той допря чаша до нейната.

Бе вид шегата, която тя някога намираще за секси и същевременно незадължаваща — не я караше да прави нещо повече от плъзгане по повърхността. Сега обаче откри, че не ѝ се нрави, но пък се чувстваше и безпомощна да промени курса.

Може би поради тази причина или просто заради повечкото вино, но изтърси:

— Сигурна съм, че си видял достатъчно жени от този род — такива, които смятат за свое християнско задължение да скочат и да те спасят от горящата клада. — Видя как лицето му помръкна и запуши устата си с длан. — О, Обри, съжалявам. Просто ми се изплъзна.

— Всичко е наред. Да не говорим за нея, не прави нещата по-лесни. — Той хвана ръцете ѝ. — Знам, че се чувстваш ужасно заради



онова, което се случи на сватбата, но истината е... не мисля, че Изабел би искала музиката ѝ да се изпълнява на такова щастливо събитие.

Джери почувства как сърцето ѝ едва не прескочи един удар.

— Струва ми се, че бих я харесала.

— О, и тя имаше своите слабости. — Обикновено, когато говореше за съпругата си, беше дистанциран, все едно бе на място, до което тя нямаше достъп. Сега сякаш бе склонен да сподели с нея за Изабел.

— Например? — Джери изведнъж стана любопитна.

— Понякога се държеше като примадона.

Джери се чудеше дали в нея не вижда точно обратното — спокойствие и сигурност. Достатъчно за добро прекарване и удовлетворяване на сексуалните му потребности.

— Предполагам, било е неизбежно. — Изабел все пак бе прочута заради таланта си.

— Бе също и хипохондричка. Все тичаше по лекари за какво ли не. — Гласът му издаваше нежност и той се усмихна на иронията — Изабел не би могла да знае, че онова, което ѝ е било писано, е далеч по-лошо от всички болезки, които си е въобразявала.

Джери разучаваше ясно очертания му галски профил. На фона на светлината, проникващата през надвисналите над главите им клони, можеше да види по-тъмни кичури сред посивялата му коса, паднала над яката му. Изглеждаше спокоен и щастлив. Като че ли се бе примирил със смъртта на съпругата си — или може би с факта, че подобен мир е недостижим.

Джери също се почувства умиротворена. Този ден, в който всичко вървеше наопаки, вече не бе толкова потискащ. Обри се наведе и докосна с устни нейните, тя усети вкуса на вино в дъха му, сладък и омайващ. Беше минало доста време, откакто бяха правили любов, и със закачлив смях тя обви ръце около врата му, завъртя се по гръб и го придърпа върху себе си.

Знаеше, че е лудост и някой можеше да ги види — веднъж с Майк бяха на разходка в гората и се търкаляха сред дърветата, когато млада жена изневиделица изникна на поляната, — но точно сега не я бе грижа. Заплахата да ги хванат на местопрестъплението правеше нещата само по-въълнуващи.

Свали блузата си. Радваше се, че е с най-хубавия си сутиен, а не онзи с безопасната игла. (Не че Обри би обърнал внимание — твърдеше, че я харесва дори и с грубото ѝ старо бельо.) Потръпна, когато той го свали и обходи с върха на езика си зърната на гърдите ѝ. Нежно, о, толкова нежно. Предизвика лавина от усещания. Естествено, не протестира и когато той пъкна ръка под полата ѝ, смъкна бикините през глезените ѝ и ги метна настрани, а те се закачиха на един храст.

Обри изхлузи обувките си и захвърли чорапите си към близкия шубрак до бикините ѝ. След секунди беше отгоре ѝ. Разкопчаната му риза улови вятъра и се изду. Тя прокара пръсти през космите на гърдите му, тъмни и меки, като козина на умилкващо се екзотично животно.

Обри погледна към нея с благоговение:

— Исусе, красива си. Нямах представа колко си красива.

После се наведе и покри устните ѝ със своите.

Слънцето грееше с разтопен блясък иззад притворените ѝ клепащи и тя внезапно изпита чувство, че полита. С лек стон повдигна крака, обгръщайки кръста му, и го усети как се плъзга в нея. „Точно такава е усещането при правене на бебета“, помисли си тя с някаква далечна, все още действаща част от мозъка си — друго допълнително измерение, нещо много по-голямо от просто двама души, които са заедно. Само дете с Обри нямаше да има бебета. Навярно нямаше да има и в бъдеще.

И тогава започна да пропада. Въртеше се около Слънцето като изпаднала от орбита планета. Тя сграбчи Обри, стегна крака и притисна глава към шията му, сподавяйки вика си — остър вик, сякаш изпитваше болка. Всеки, погледнал към тях от разстояние, погрешно би възприел ситуацията като битка — жена, която се бори за живота си, и не би било съвсем погрешно. В сърцевината на удоволствието Джери изпитваше чувството за нещо, изтръгнато от нея самата против волята ѝ.

Усети, че и той свършва, със стиснати зъби и извита шия. Почувства топлия пулс на семето му и се изви така, че да възпре изтичането — не поради някакво изродено желание за забременяване, а от дълбоката нужда да поеме вътре в себе си колкото е възможно повече от него.

Дълго след това никой от тях не помръдна. Обри остана в нея, но подпрян на лакти, за да не я смачка под тежестта си. И двамата дишаха тежко. Тогава осъзна, че нещо я гъделичка по крака — мравка. Бяха се озовали от одеялото на тревата. Обри се претърколи и ѝ помогна да стане. Тя посегна към дрехите си, оглеждайки се крадешком.

— Господи, какво си мислехме — каза тя. — Всеки би могъл да мине оттук.

— И какво, ако някой беше минал?

Обри лениво отиде до храста, за да издърпа нейните бикини и чорапите си.

Тя се изкикоти при вида на голото му приведено тяло, докато той се разхождаше.

— Изглеждаш, сякаш окачваш коледни украшения.

Разсмя се още по-силно, представяйки си как бикините ѝ красят Хорското дърво. Ухилен, ѝ ги подхвърли.

— Поне знаем кой е бил Непослушко и кой Добродушко.

Облякоха се набързо и тя внимаваше да не поглежда към него, защото би предизвикало нова вълна смях или още едно неблагоприятно търкаляне в тревата. Чувстваше се на шестнайсет, макар че като тийнейджърка бе доста по-сигурна за съдбата си, отколкото сега.

Тя хвърли поглед към Обри. Дали чувствата му към нея се бяха променили? На моменти усещаше, че е сдържан, но може би се дължеше на смесените ѝ емоции, които се отразяваха на възприятията ѝ.

Тя приседна на одеялото, с олекнала глава, а сърцето ѝ туптеше учестено и повърхностно. Определено не беше го предвидила.

Обри вероятно бе доловил промяната в настроението ѝ, защото внезапно сякаш се затвори в себе си. Мълчаливо прибраха кошницата и изтръскаха одеялото. Този път причината да гледа в друга посока бе различна — не желаше той да види какво е изписано в очите ѝ.

Вече в колата, носейки се по неравния път, той небрежно съобщи:

— Предполагам, трябваше да ти го кажа по-рано, но не исках да развалям следобедна ни — поканен съм като гост диригент в Брюксел.

Изведнъж дъхът ѝ секна.

— Така ли? За колко време?

— Шест месеца или година.

— Звучи ми, сякаш вече си решил да приемеш.

— Затова с Грегъри имахме среща за обяд днес. Искаше да ми съобщи подробностите.

— А какво ще стане с „Исла Ведре“? — Тя запази лекия си и спокоен тон.

— Ще я задържа до изтичане на договора ми за наем.

— Джъстин няма да се зарадва, когато му съобщя.

— Няма да е нужно. Сам ще му кажа. — Обри изглеждаше тъжен.

Джери бе доволна, че носи слънчевите си очила — поне нямаше да види сълзите ѝ. Тя си напомни, че любовта никога не е била част от сделката им. Ако Обри беше проявил здрав разум да се оттегли, преди и двамата да хлътнат, най-малкото, което можеше да направи, бе да продължи.

Тя се взря през прозореца навън към стройните редици лозя, подредени като редове от страница, страница извън този разказ, който не ѝ се искаше да свършва. „Добре е, че заминава“, каза си твърдо. Дори и да успееше да се справи със собствените си страхове, Изабел винаги щеше да го тегли в друга посока, изпълвайки ума му с музиката си.

— Не забравяй — подхвърли тя, — обеща да го научиш как да хвърля топката за извит удар.

— Има си баща за това.

Тя изсумтя насмешливо:

— Майк си знае само голфа и риболова. Миналата година за рождения ден на Джъстин му подари комплект стикове за голф, но имаше малък проблем — бяха за дясна ръка, а Джъстин е левичар.

Обри направи гримаса.

— Бедното момче.

Тя се чудеше дали мисли за детето, което така и не бе имал — копнежът ѝ бе тъй познат и заради него изпитваше такава близост с Обри, дори когато той се отдръпваше.

— Кога заминаваш?

— Не и преди края на месеца.

По израза на лицето му разбра, че вече е заминал — вече е изгубен за нея, което бе още по-тъжно, защото всъщност никога не е

бил истински неин. Сърцето ѝ щеше да се пръсне, преляло от чувства, за които не бе и подозирала, че изпитва. Всичките ѝ изхвърляния: как държи да бъде самостоятелна, сега осъзна, не бяха нищо повече от това, което всъщност бяха — празни приказки.

— Ще ми липсваш — изрече тя.

— И ти на мен. — Думите прозвучаха отсечено и рязко.

— Ще поддържахме връзка, нали?

— Разбира се.

— Една година е доста време. Сигурна съм, че ще срещнем нови хора. — Тя се опита да не мисли за онова, което бяха правили само допреди минути.

Той я стрелна с поглед, който ѝ показва, че не е взел лесно решението.

— Само за сведение — няма друга. И не затова заминавам.

Причината ѝ беше известна — Изабел.

— Не съм си и помисляла такова нещо — вметна тя.

— Ще се връщам и ще заминавам. Пак ще се виждаме.

— Да. — Тя знаеше, че няма да е същото.

— Била ли си някога в Брюксел?

— Не. — Беше ходила в Европа само веднъж — през медения си месец. Два дни в Париж и два в Лондон. Не спря да вали.

— Хубаво е. Би могла да ми дойдеш на гости.

— Съмнявам се, че ще мога да си го позволя.

— Предполагам, изключваш варианта да ти изпратя билет?

— В никакъв случай.

— Тогава ще ме караш да навъртя огромни сметки за телефонни разговори. — Той се разсмя, но смехът му бе някак кух. Бяха вече на главния път, след което поеха на север. Докато изкачваха хълма, тя отново различи в далечината силуета на винарната — група каменни здания, подобни на онези в долината на Лоара, бе ги виждала на картини, — още едно място, което бе малко вероятно да посети в близкото бъдеще.

Светът никога не бе ѝ се струвал тъй пуст.

И все пак нямаше кого да вини, освен себе си. Сама бе направила избора, както и Обри, затова бе излишно да плаче. Щеше да има достатъчно време за това през следващите седмици и месеци — през нощите, когато будна щеше да лежи сама в леглото, чудејки се как е

могла да допусне мисълта, че е предвидила всичко, докато всъщност  
нищо не знаеше.

## ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Анди бе на осем години, когато се наложи да ѝ махнат сливиците. Майка ѝ всеки ден, часове наред през времето за посещения, седеше до нея и ѝ четеше любимите ѝ книжки. Баща ѝ пътуваше по работа — както и когато бе представлението по случай завършването ѝ, и когато получи наградата си за най-добро есе на тема „Какво е за мен световният мир“. Обърнеше ли се назад, струваше ѝ се, че по-голямата част от живота си е прекарала, очаквайки баща си: да дочуе бръмченето на колата му, шума от куфарчето му в антрето и най-вече телефонния звън.

Повече от седмица беше при него, а почти всяка вечер бе едно и също: приятели за вечеря, някакви дейности в клуба, коктейл парти, което със Сидни не можеха да пропуснат. Тази вечер Синди организираше купон по случай рождения ден на най-добрата си приятелка Мелинда. През целия ден мащехата ѝ само се щуреше: да нарежда на бедничкия Консуело, да досажда на доставчиците с промени в последния момент, да прави на нищо момчето, което се грижеше за басейна, задето се мотаело в задния двор. А сега, след като къщата бе в изряден вид, цветята подредени и всяка частица от сребърните прибори светеше, реши да се заеме с Анди.

— Може ли да те помоля за една услуга, миличка?

Синди стоеше пред вратата на стаята за гости, където Анди обикновено отсядаше, със сладката си усмивка, като бонбонче в студен ден. Освен това я нарече „миличка“, което само по себе си не бе добър знак.

Анди ѝ върна усмивката.

— Разбира се, каквото искаш.

— Ако ще ползваш банята, би ли отишла у съседите? — От тона ѝ бе ясно, че го смяташе за напълно смислено искане. — Вече се обадох на мисис Чамбърс и тя каза, че няма нищо против.

Бог е забранил мивката да е мокра или кърпите накривени, когато гостите пристигнат.

Анди неволно се засмя.

— Няма проблем. — А си мислеше, че просто няма начин да отиде до тоалетната у съседите.

Едва познаваше мисис Чамбърс, дребна възрастна дама с пухкаво миниатюрно пуделче, дете джафкаше по всяко движещо се нещо. Ако се наложеше, щеше да стиска.

— Благодаря. Точно сега е малка лудница. Ако всички просто си вършеха работата...

Синди прокара ръка през косата си с цвят на препечена филия, намазана с масло. Изглеждаше превъзходно. Предишния ден бе ходила на фризьор и с новите си светли кичури все едно бе прекарала доста време на плажа — илюзия, подчертана от раираната тениска с дълъг ръкав и широкия бял панталон, с който поразително приличаше на Барби от Малибу.

— О, още нещо, би ли телефонирала на баща си да го помолиш на връщане да се отбие до магазина? Трябва ни филмче за фотоапарата.

„Да, моментите с «Кодак», които не би пропуснала за нищо на света.“ Без значение, че имаше безброй какви ли не снимки на нея и Джъстин. Но такава бе Синди. Тя нямаше свои деца, нито се бе споразумявала за доведени.

— Това ли е всичко?

Анди стана от леглото, дето бе разпиляно домашното ѝ — учебникът по американска история, няколко тетрадки, орфан екземпляр на „Силар Марнер“ и папка, облепена със стикери.

— А, да, трябва ни също и малко препарат за миялната.

Синди огледа стаята с орловия адмиралски поглед, за да се увери, че всичко е наред. Анди бе оправила, но и най-малкото нещо да не бе на мястото си, мащехата ѝ трябваше да го подреди.

— О, и, милинка, имаш ли нещо против да минеш с прахосмукачката?

И прашинка не падаше в къщата, без Синди да препуска с прахосмукачката. Снощи след вечеря баща ѝ се бе пошегувал, че смята да вземе специален кобур, та навсякъде Синди да се движи със своя прахотрепач. Мащехата ѝ се засмя, което значеше, че все пак има някакво чувство за хумор. „Е — помисли си Анди, — тя не е лош човек. Просто е гаднярка!“



Не можеше да ѝ се отрече, че полага известни усилия: миналия уикенд я заведе на обяд в „Трий Хаус“, после на маникюр. А заради шофьорския курс дори ѝ предложи да кара. Анди любезно отказа — драскотина по чисто новото ауди на Санди щеше да е направо върхът.

Сети се за майка си — пробваше успоредно паркиране и се бе блъснала в контейнера за боклук, но Джери само се разсмя и каза: „Ще успееш. Просто продължавай да опитваш.“ Гърлото ѝ се сви. Налагаше се да приеме и това: никакви грижи от майка ѝ повече. Особено след като Джери заряза всичко и хукна с Клер в Сан Франциско, без предупреждение, без бележка, само онова тъпо обаждане по телефона, когато се върна. Оттогава не е звъняла.

Тръгна към килера за прахосмукачката, но се спъна в килима. Полетя към тоалетката, наконтена с префърцунена драперия по проект на авангарден моден дизайнер, която бе в тон със завесите и покривката за легло, и запрати четката ѝ за коса върху килима. Докато се навеждаше да я вдигне, Анди мярна намръщената Синди. Знаеше какво си мисли: „Ами ако беше чупливо?“

— Добре ли си? — На няколко крачки от нея Синди я гледаше, сякаш играеха играта „Мамо, може ли“ и тя чакаше зелената светлина.

— Добре съм, само днес съм малко непохватна. Винаги съм такава преди цикъл. — Анди прехапа устни. Защо ли го спомена?

Мащехата ѝ с разбиране се засмя.

— Говори ми. Когато наближи моят, баща ти казва, че с мен не може да се живее. Най-неприятно е кървенето — като цистерна на световния океан съм.

Момичето наблюдаваше отражението ѝ в огледалото, как се потупваше по корема, на който можеше да опържиш яйца.

— Трябват ли ти тампони?

— Не, благодаря. Имам достатъчно.

Купи си цяла кутия с надеждата, че ще предизвика цикъла си, а той закъсняваше вече седмици. Единственият признак бяха напрегнатите гърди, което всъщност можеше да се приеме за симптом на...

— Е, добре, дръж ме в течение.

Чуруликацията глас на Синди прекъсна мислите ѝ.

Да, жената полагаше усилия. В подобни моменти изглеждаше почти самотна. Макар че понякога Анди би предпочела мащехата от

приказките на Братя Грим. По-лесно бе да мразиш някого, когото познаваш, отколкото този, когото съжаляваш.

Мащехата ѝ вече излизаше от стаята, когато Анди попита:

— А, Синди? Дали ще мога довечера да остана при Финч? Работим върху проекта за понеделник.

Чиста лъжа, но поне сигурна. Нито Синди, нито баща ѝ имаха представа от училищните ѝ занимания. А Анди не можеше да понесе да прекара още една вечер в тази стая или, по-лошо, да бъде принудена да търпи умилкванията на фалшивите приятели на Синди. Трябваше да се махне от тази къща, където не биваше да забравяш да се събуеш, преди да пристъпиш в дневната с килима в житен цвят и предметите на изкуството (както ги наричаше Синди, докато баба ѝ викаше на същите неща „джунджурии“), които едва ли не щели да се счупят, ако дишаш по-силно. Копнееше да си е у дома, но откакто това не подлежеше на обсъждане, домът на приятелката ѝ — с котките и кучетата, които свободно се шляеха, и... с мириса на коне — би било следващото най-добро нещо. Всеки можеше да се разхожда с ботуши и ако счупиш чиния, Лора просто щеше да помете и да обясни, че и без това е смятала да я смени.

Но Синди бе още по-недосетлива, отколкото предполагаше.

— Ще липсваш на гостите! — каза тя, пълната ѝ долна устна се изду в гримаса.

Анди се опита да изглежда разочарована.

— Знам, съжалявам. Аз... — и продължи да обяснява колко съжалява и би искала... и направо се оля в лъжи. — Ще поздравяш приятелката си за рождения ѝ ден от мен, нали?

Синди кимна.

— Между нас казано, не мисля, че би забелязала липсата на един гост. Всъщност партито е точно затова — надявах се да ѝ подейства ободряващо. Понижи глас и изрече по букви: — Развод!

— Ох, наистина лоша работа.

Беше странно да обсъжда със Синди нечий развод.

— Имат ли деца? — попита само от учтивост.

— Само едно — но той през цялото време е на училище. Бедната Мел. Наистина е съсипана.

Анди си помисли за Саймън, който ѝ звънеше и оставяше съобщения, на които тя не отговаряше. Какъв беше смисълът? Щеше

да ѝ наприказва куп лъжи, че за Моника той е само протеже, а всъщност всички в града знаеха, че е мъжемелачка. Анди бе дочула, че актрисата е имала връзка със съпруга на учителката ѝ по история мисис Фармър, който държеше музикален магазин и настройваше пиана. „Чух, че малкият роял на Моника понесъл доста тренировки“, развърза езика си бившият моряк Хърман Тайзър — управител на любимия им видеомагазин.

Дори и да беше така, мисълта, че със Саймън може да са скъсали за добро, ѝ причини болезнен спазъм в гърлото, като хапка, която не можеше да преглътне. А ако беше бременна? Какво следваше?

— Възможно е да се съберат отново — каза тя без ентузиазъм.

— Няма голям шанс. Той вече живее с друга.

Синди се изчерви, сякаш разбра, че думите ѝ изплющяха съвсем не на място, и хвърли на Анди двусмислен поглед.

— Виж, уверена съм, че и за теб бе доста натоварващо. Искам само да знаеш, ако имаш нужда да си поговориш с някого... — замълча, като че ли не бе сигурна какво точно иска да каже. — Ще го направиш, нали? Да дойдеш при мен, ако имаш проблем. Не съм чудовище, нали? — Тя нервно се позасмя.

О, Господи! Синди се опитваше да ѝ стане приятелка. Не просто да е любезна, а водена от някаква сантиментална нужда.

— Разбира се... искам да кажа, да, ако бях — ако имам проблем.

Анди изобрази лъчезарна усмивка с надеждата да убеди мащехата си, че е напълно безгрижна.

Защо ли обаче изпитваше някаква жал към нея? Тя имаше всичко. А баща ѝ я боготвореше. Колкото повече се бореше с майка ѝ, толкова повече смяташе, че Синди е идеална.

Звук от нещо счупено в съседната стая накара Синди да се обърне. След миг вече препускаше към антрето с викове:

— Бърнард, какво, по дяволите, става!

Сега вече Анди нямаше търпение да се махне оттук. Би продала и последното си CD за шофьорската си книжка, но нямаше избор — налагаше се да си изпроси едно возене от баща си.

Тя протегна ръка към телефона на нощното шкафче — маркова репродукция в бяло и златисто — и набра номера му. За късмет все още беше в офиса. Секретарката му, мисис Блантон, я помоли да изчака, след което прозвуча дълбокият глас на баща ѝ:

— Здравсти, сладкишче. Точно си тръгвах. Какво има?

— Синди иска да вземеш филм за фотоапарата. Също и препарат за миялната. А, и още нещо — тя стисна палци, — дали ще можеш да ме хвърлиш до Финч?

Анди щеше да изясни всичко с Финч, която би я поканила веднага щом се оправи с баща си. Той въздъхна.

— Не може ли някой друг да те закара?

— Синди се приготвя за партито. — Чуваше я как креци на доставчика в кухнята. — И не мисля, че сега е моментът да я моля за това.

— Добре... но при едно условие: ще се отбием при майка ти.

Анди притихна, сякаш изведнъж светът се оказа съставен от остриета, които биха я накълцали само да помръдне.

— Защо? Няма какво да си кажем — отвърна тя студено.

— Това ще го обсъдим по пътя. — Гласът на Майк не търпеше възражения.

Половин час по-късно бяха в колата му, бебешко син линкълн, за който Синди се шегуваше, че е точно това, което баща ѝ трябва да кара. Плавно се носеха по улиците на „Хидън Вали Истейтс“ — квартала, където живееха Майк и Синди, и тя си помисли колко различно е от мястото, където е израснала. Перфектно създадени и поддържани като в „Дисниленд“, къщите тук, които майка ѝ наричаше „Макменшъните“, бяха навътре от улицата, заобиколени от тревни площи, така тучни и зелени като поляна за голф в „Дос Палмас“.

— Глупаво е — каза тя.

Баща ѝ не отвърна.

— Мама дори не желае да ме вижда. Ако искаше, щеше да се обади.

Той леко ѝ се усмихна.

— Звучиш точно както когато беше малка.

Тя си спомни как ги заплашваше, че ще избяга от къщи, а майка ѝ винаги миролюбиво ѝ предлагаше да ѝ помогне да си опакова багажа. Противоположна психология — сега вече го знаеше, но тогава мислеше, че на Джери не ѝ пука.

Наблюдаваше баща си с периферното си зрение. Бе красив мъж, запазил повечето си коса, но понапълнял, откакто се ожени за Синди. Странно, като се имаше предвид, че мащехата ѝ е пълна

противоположност — полагаше огромни грижи за фигурата си и живееше от онова, което баща ѝ наричаше „заешка храна“. Той приличаше на леко отпуснат човек на средна възраст — е, нали и при джогинга все някой изоставаше и караше всички пред него да се чувстват къде-къде по-добре.

— Майка ти ми се обади — каза той. — Звучеше доста разстроена.

— Така ли? — Анди леко потрепери. — Как така не е разстроена и за мен? Май иска да ми го върне тъпкано.

Баща ѝ я погледна предупредително.

— Мери си думите, госпожице. Само защото не си си у дома — той замълча, бързо смени скоростите и добави: — Майка ти смята, че ти е нужно да останеш насаме.

Анди си представи как майка ѝ и Джъстин вечерят в кухнята, брат ѝ мрънка, че спагетите не са от подходящия вид, а Джери обявява, че всички имат еднакъв вкус и ако той не харесва тези, може да си приготви нещо друго. Изведнъж почувства как ужасно ѝ липсват; едва се съдържаше да не заплаче.

Влезе вкъщи, но не долови миризма на готвено. Майка ѝ — отпусната, със затворени очи, седеше на дивана и изглеждаше така разбита, че целият гняв на момичето се изпари. Сега най-много от всичко на света искаше тя да я прегърне и залюлее, както когато бе малка.

— Мамо — меко я повика Анди.

Джери отвори очи и хвърли към дъщеря си неразбиращ за момент поглед, преди на лицето ѝ да се появи плаха усмивка.

— Здравей, скъпа. Помислих, че е Джъстин.

Остана седнала, сякаш очакваше Анди да направи първата крачка.

Бъстър се въртеше наоколо и близна ръката на Анди. Тя се наведе да го почеше зад ушите и той издаде дълбоко радостно ръмжене с ухилената си кучешка муцуна, а цялото му тяло потреперваше.

— За малко съм — каза, — татко ме чака отвън.

— Искаш ли да го поканиш да влезе?

Анди знаеше, че не ѝ бе лесно да направи подобно предложение.

— Не, всичко е наред. Спомена, че щял да проведе няколко телефонни разговора.

Смрачаваше се. Майка ѝ стана и запали лампата, а на отблясъка ѝ в мрака сенките под очите ѝ станаха още по-дълбоки.

— Как си? — попита тя.

— Добре.

— Имаш ли нужда от нещо?

— Всъщност доста.

— Ако умираш от глад, има малко пица в хладилника. За минутка ще я притопля.

Анди поклати отрицателно глава и погледна Джери укорително.

— Знаеш, че не трябва да ядеш такива неща. Не е полезно за теб.

Сега майка ѝ бе детето. Джери се усмихна.

— Говориш като баба си.

Анди огледа стаята, за да се увери, че всичко е, както преди да замине, всяко нещо на мястото си — дори онзи глупав аквариум, който трябваше да е в гаража. Тя се прокашля.

— Татко каза, че искаш да говориш с мен.

Майка ѝ изглеждаше напрегната. Не ѝ бе лесно.

— Искях да знаеш... добре, че не онова имах наум, когато Клеър дойде тук. Виждах всички ни като голямо семейство. Не преставах да мисля, че за теб не е така.

Анди поклати глава.

— Не е само заради Клеър.

— Знаем, скъпа.

— Трябваше да ми повярваш за онова CD.

— Да, и това знам.

Анди долови напирещите сълзи в очите ѝ. Усети, че се колебае:

— Въпреки че не беше нарочно, съжалявам, че Обри се разстрои.

Майка ѝ явно се натъжи при споменаването на Обри и момичето се почуди дали не са скъсали. Надяваше се да не са. С него Джери изглеждаше щастлива, за пръв път след развода.

— Много ли е късно да кажа, че съжалявам? — попита майка ѝ с приглушен тон.

Анди не можеше да понесе погледа ѝ. Същевременно я изпълни и надеждата, че нещата ще се оправят. Реши да рискува и плахо се усмихна.

— Точно ти винаги си ми казвала, че никога не е късно да се извиниш?

— Обещавам, че всичко ще е различно.

— Как? — Не искаше да прозвучи грубо, но наистина държеше да знае.

— На първо място ще прекарваме повече време заедно.

Анди не се стърпя и попита:

— Да не сте скъсали с Обри?

Майка й сведе очи.

— Имам предвид... вероятно ще бъда уволнена.

— О, как така! — Поклати недоверчиво глава. — Не могат просто ей така да го направят, нали?

Джери вяло се усмихна.

— Нали си чувала: „Внимавай да не разлаеш кучетата!“ Е, аз не внимавах. Клеър се срещнала с баща си, а той не бил особено очарован и решил веднъж завинаги да сложи край. Или това, или го прави просто за да се върне при мен.

Клеър. Доскоро би се изправила срещу нея, но сега виждаше, че въпросната й сестра е направила, каквото е могла.

— Наистина ли е в състояние да те уволни?

— Очевидно.

— Ама че мухльо!

— Не бих могла да се изразя по-добре. Да, типичен мухльо.

Те се спогледаха и избухнаха в смях. Такава си е майка й — винаги ще я накара да се разсмее, дори и когато не е чак толкова смешно.

Ледът беше разчупен и за Анди вече бе съвсем лесно да каже:

— Съжалявам, мамо. Щеше ми се да можех да направя нещо.

— Можеш. Върни се у дома. — И гледаше към нея сериозно и с очакване.

На Анди й се прииска да се хвърли в обятията й, но нещо я възпираше.

— Тази вечер съм у Финч — каза тя. — Татко ще ме закара.

— Разбрах, че със Синди организират парти.

— Заради нейна приятелка е.

Сигурно е било изписано на лицето й, защото майка й се усмихна с разбиране.

— Не е по твоя вкус, нали?

— Не съвсем.

— Харесва ли ти при баща ти?

— Да, добре е. — Момичето сви рамене. — Имам своя стая и всичко необходимо.

— Което ми напомня, реших да поосвежим стаята ти — нови тапети и така нататък. Помня, че беше хвърлила око на легло при Пиер Уан.

Преди Анди да отвърне, отвън баща ѝ наду клаксона.

— Трябва да вървя — каза тя.

Майка ѝ я изпрати до вратата и силно я прегърна. Ухаеше на парфюма, който Анди ѝ подари миналата Коледа. Изневиделица я връхлетяха спомени за времето, когато все заплашваше да избяга от къщи и после майка ѝ винаги измисляше нещо забавно — печаха сладки например или си правеха палатка от одеяла.

Сега усети, че не бърза да тръгва.

Майка ѝ отстъпи назад с дяволита усмивка.

— Ако не се върнеш скоро у дома, ще извърша лудостта да си купя приличен сешоар. — Семейната им шега, че майка ѝ е единственият човек на планетата, който непрекъснато ползва сешоара на дъщеря си.

Анди почти бе стигнала до колата и погледна назад през рамо. Застанала там, по средата на алеята, майка ѝ изглеждаше толкова нещастна, все едно имаше наводнение, а тя търсеше спасение от бушуващата стихия. Едва се удържа да не се втурне обратно. Точно тогава отново, още по-настойчиво, баща ѝ натисна клаксона.

Той я изгледа косо, докато тя се качваше в колата, но не каза нищо, докато не завиха покрай съседния блок.

— Как мина?

— Добре — отвърна тя.

— Надявам се, не си я притеснила прекалено.

Анди сви рамене и поклати глава.

— Не беше, както си мислиш. Просто си поговорихме.

— Значи всичко е наред.

— Кое?

— Между теб и майка ти.



Анди се загледа в профила му: „След година-две ще е с двойна брадичка.“ Този път, макар и по различни причини, родителите ѝ бяха на едно и също мнение. Не бе нещо особено, просто усещане, което изпита — животът на баща ѝ доста щеше да се улесни, ако не му се мотаеше в краката.

— Утре си събирам багажа — обяви тя.

Той се пресегна да я потупа по коляното.

— Ето това е моето момиче.

На лицето му се изписа облекчение, но за своя изненада Анди не се почувства наранена. Просто ѝ стана тъжно. Той я обичаше по неговия си начин и тя го знаеше, но не толкова много, колкото ѝ бе нужно.

Анди пристигна почти по мръкнало. Откри Финч в конюшната, където с Хектор изриваха тор. Взе гребло и се захвана да помага, разхвърляйки чиста слама по пода, а Пънч стоеше вързан за напречните въжета. Джуди, Апалуса и кафявата кобила на Финч Шайен подаваха глави от боксовете си и търпеливо очакваха реда си. Скоро навсякъде бе почистено и всеки кон получи по една лопата попарени трици с меласа за подсилване. Хектор излезе навън да полива, а Анди и Финч отидоха да се измият на мивката в склада.

Вечерята, приготвена от Мод, бе печен боб с кренвирши и домашни маслено млечни бисквити. Насядали около кухненската маса, всички — Анди и Финч, Лора и Хектор, Мод — оживено разговаряха един през друг и опразваха чиниите, които една с една не бяха еднакви, а вилиците и ножовете бяха поне от три различни комплекта. Анди никога не бе виждала Лора толкова щастлива, освен може би на сватбата ѝ. Бърбореше за деня си след известно затишие бизнесът в магазин „Делароса“, изглежда, набираше скорост — и непрекъснато мятеше погледи към Хектор, който ѝ отвърщаше с лека усмивка, сякаш споделяха обща тайна.

— Още боб? — Мод (напомняше на Анди за някогашното ѝ белоснежно канарче) се пресегна към керамичното гърне, подарък от Финч за младоженците. После заразправя за зеленчуковата си градина, за котките, че трябвало да бъдат обезпаразитени, и за падащата звезда през миналата нощ.

Нищо чудно, че Финч попадна точно в това семейство, събрало какво ли не. Анди помнеше времето — не толкова отдавна, когато според приятелката ѝ светът бе просто мръсна дупка. Но сега, докато я наблюдаваше как маже бисквитата си с масло и възбудено разказва за японския студент по програмата за обмен в часа ѝ по геометрия, който я поканил на суши, Анди откри колко щастлива изглежда Финч, все едно нищо лошо не се е случвало в живота ѝ — вече не беше чужденка в Карсън Спрингс.

По средата на вечерята Лора подхвърли на Анди:

— Чух, че живееш при баща си.

Тя бе сменила работните си с други джинси и суитчър — обичайното ѝ домашно облекло.

— Утре се прибирам у дома — отговори Анди.

— Майка ти трябва да е доволна.

Думите сами дойдоха:

— Наистина е.

Лора се усмихна.

— Между другото, най-последно се запознах с Клеър.

— О-о!

Анди очакваше да изпита познатото объркване, когато ставаше дума за Клеър, но откри, че сега е само любопитна какво мисли Лора за нея.

— За чайната ѝ се говори в целия град.

— Що се отнася до мен, нямам търпение. — Мод бе всичко друго, но не и безучастен наблюдател.

— Онзи ден ходих да видя има ли нужда от помощ. — Хектор си взе още една бисквита. — Предприемачът ѝ е свършил чудесна работа. Мястото наистина изглежда добре.

Анди се почувства виновна, че дори не се бе появявала там, и изпита облекчение, щом разговорът се завъртя около други неща: за новия покрив на обора, за маринования зелен фасул, който Мод видяла на панаира, а също и за курса на Хектор по литература в обществения колеж, заради който трябвало почти цяла нощ да се занимава с „Война и мир“.

За десерт имаше плодов сладкиш с праскови, които Мод бе събрала миналото лято. Финч приключи с парчето си, отпусна се назад и обяви:

— Преядох. Не съм в състояние да поема нищо повече, дори и пари да ми давате.

— В такъв случай ще можеш да ми помогнеш със съдовете — предложи ѝ Лора.

— Дами, отпуснете се. Аз ще измия чиниите. — Столът на Хектор изскърца назад и той леко натисна Лора по рамото, когато тя се надигна.

— Отнася се и за теб — извика той на Мод, която вече слагаше престилката.

— Ние ще поразходим кучетата. — Финч многозначително погледна Анди и свирна с уста на Пърл и Роки.

Излязоха през задната врата и Анди се удиви на ясната нощ. Луната бе изгряла, а звездите блещукаха като светулки. Усети хлад, виждаше дъха си и бе доволна, че се е сетила да вземе топлото си яке.

Поеха нагоре по пътя към тревистия склон зад конюшната. Предишната нощ бе валяло и въздухът ухаеше на влажна пръст и градински чай. В далечината планините открояваха очертанията си на фона на звездния хоризонт.

Спираха на всяка крачка, за да може старият полусляп Пърл и Роки, който реши, че трябва да препикае всеки храсталак, да не изостават. Финч забеляза, че Роки носи нещо в устата си, и се наведе да го измъкне.

— Какво си захапал, момче? — Взря се в тъмнината и тутакси го захвърли в храсталаците с отвращение. — Уф, каквото и да е, беше умряло.

Анди само изкоментира, че една мъртва къртица е нищо в сравнение с всичко, което Финч вече бе виждала — например осиновицата ѝ, застрелян от наркочилдъри, издъхнал сред локва кръв пред очите ѝ. Направо забележително, че сега е толкова добре.

Крачеха и разговаряха, а издължените им силуети се полюшваха под лунната светлина. След малко Финч не се стърпя:

— Радвам се, че с майка ти се сдобрихте.

— И аз. — Анди подритна един камък.

— А баща ти как гледа на това?

— Ами мисля... донякъде се чувства облекчен, дето се връщам у дома.

Финч бе единственият човек, на когото можеше да се довери.

— Заради Синди?

— И заради нея.

— Ама че кучка.

Анди присви рамене.

— Не е чак толкова лоша.

— Мислех, че я мразиш.

— Да, преди... но вече не.

Изкачиха се на хълма и приседнаха на голям заоблен камък, а кучетата се втурнаха да обикалят наоколо. Връх Биг Дипър изглеждаше толкова близо, сякаш можеха да го докоснат. След малко Анди попита:

— Мислила ли си за майка си?

— Почти не си я спомням.

За нея Лора бе единствената ѝ майка.

— Била съм на две години — или поне така ми казаха. Намерили са ме в „Макдоналдс“, там ме е оставила. — Тя се усмихна. — Понякога сънувам, е, може и да не е сън, а някакъв спомен, светлокоса жена в синя рокля, наведена над мен. Трябва да е майка ми.

— Добър спомен ли е?

Финч подръпна бурена до камъка.

— Предполагам. Би било добре да помнех повече.

Всички неприятности на Анди изведнъж ѝ се сториха нищожни.

— Клеър сигурно също се е чудила.

— Какъв късмет, че вече не е нужно.

— Е, да.

— Мислех си — Финч се взря в Анди, — можем да отидем при нея в понеделник след училище, да видим какво става.

— Предполагам, не би навредило.

Тя премълча, че ѝ бе хрумнала същата идея.

— Ще се радвам да я видя.

— Защо не отидеш с Лора и Хектор?

— Защото искам да отида с теб.

Погледът на Финч говореше, че не би си го и помислила, без да го сподели с приятелката си.

Анди сведе глава, за да скрие от Финч сълзите в очите си.

Роки се появи откъм хрусталаците, отръска козина и с пръчка в уста, щастлив, се втурна да я върне на Финч в очакване отново да му я

подхвърли. На отсрещния хълм силуетите на дърветата се открояваха на фона на небето, а в далечината къщите проблясваха като зарчета сред тъмнината.

Застудя още повече и те пое обратно. По средата на пътя, по нанадолнището, Финч се обърна и с обикновен, твърде обикновен глас попита:

— Чувала ли си Саймън напоследък?

— Имаш предвид дали съм отговорила на някое от телефонните му съобщения?

Финч отлично знаеше, че не му е отговаряла.

— Не вярвам светът да е спрял да се върти около него.

Финч я стрелна леко засегната:

— Ей, просто питах!

— Извинявай. Май съм станала докачлива.

— Все още ли нищо за цикъла ти?

Финч понижи глас, макар че наоколо нямаше кой да ги чуе.

Анди отрицателно поклати глава, внезапно обзета от унилоост.

— А тестът? Направи ли го?

— Вчера.

С кутията тампони си бе купила и домашен тест за бременност.

— И?...

— Отрицателен.

Финч се закова на място.

— Защо не ми каза? Поболях се от притеснение!

— Тестовете могат и да грешат.

— И с колко ти закъснява?

— Вече два цикъла. Финч се намръщи.

— Трябва да отидеш на лекар.

— Единственият лекар, когото познавам, е гинеколожката на майка ми.

— Ние ще намерим друг, не се тревожи.

Изведнъж Анди се почувства много по-сигурна само от това „ние“. Мисълта да мине през всичко това сама бе почти непоносима.

— Все още не съм казала на Саймън.

— Не мислиш ли, че би трябвало?

— Няма да го приеме сериозно. Ще каже, че тестовете не са безгрешни.

Той беше преди всичко репортер. Занимаваше се с факти, не с догадки.

— Добре тогава, защо не изчакаш да се увериш? Междувременно — побърза да добави Финч — трябва поне да го видиш. Не можеш да си сигурна дали изобщо има нещо между него и Моника.

Някъде в тъмното се обади бухал — най-самотният звук на света. За момент Анди се замисли, после отсече:

— Права си. Глупаво е.

Истината бе, че Саймън ѝ липсваше почти толкова, колкото ѝ бе липсвала и майка ѝ. Липсваха ѝ миговете, когато раницата му дружелюбно се полюшваше до нейната, и погледът му върху лицето ѝ, когато се промъкваше при него в библиотеката, начинът, по който премигваше насреща ѝ в моменти на приятна изненада. Липсваха ѝ дори глупавите му дребни подаръчета: играта на кегли, за която знаеше, че ѝ харесва, кутията с цветни кламери, ключодържателят, който ѝ бе подарил по случай шофьорската ѝ книжка.

— Защо не му се обадиш, като се приберем? — Финч ускори крачка.

Анди косо я изглежда:

— Саймън ли те накара?

— О, не знам за какво говориш.

От начина, по който обаче приятелката ѝ забърза напред, Анди беше сигурна, че е така. Странно, но не се ядоса. В тъмнината само се усмихна на „предателството“ ѝ.

Позвъни, но Саймън не си беше у дома. Единственото, което малкото му братче (Анди не знаеше кое точно — всички звучаха еднакво) можа да ѝ каже, бе, че е излязъл. „С Моника?“ Не се реши да попита. Нито пък остави съобщение — от опит знаеше, че вероятността да го получи бе по-малка от 50%.

На сутринта с Финч станаха почти призори. Ведно с изгрева на слънцето, подобно на огромна праскова сред виненочервеното небе, те оседлаха и яхнаха конете — Анди с Пънч, а Финч с Шайен. Препускаха чак до потока и там спряха, за да си починат животните. Когато се върнаха, слънцето вече напичаше овехтелите огради на обора, а те бяха прегладнели. Разседлаваха конете, а Анди си

представяше препечени филийки, намазани с масло и прасковения мармалад на Мод.

За щастие Мод вече бе на линия и шеташе наоколо, кафето кипваше, а тенджерата с овесена каша вдигаше пара на печката. Анди си сипа пълна купа и си приготви две препечени филийки с мармалад. Насред закуската Хектор се появи, като едва-едва се влачеше и се прозяваше. Попита Анди дали не иска да я закара до града. Тя побърза да се възползва от поканата му и го помоли да я остави при Саймън.

След малко вече бе пред входа на караванния парк. Стреснато се огледа наоколо. Представяше си „Марипоза Гардънс“ като мястото, където по едно време сестрата на баща ѝ, леля Тереза, живееше в къщата си на колела — приятни, достатъчно широки каравани с добре поддържани дворчета. Тук само на местата, където земята не беше напълно запусната, се виждаше суха трева. Надолу по изронената чакълеста алея забеляза, че колите в тесните места за паркиране бяха предимно стари модели, очукани и посивели. Единственият признак на живот бяха опънатите простори с пране, което унило се полюшваше, и разпилените наоколо играчки: колела, надуваем басейн, наполовина пълен с мръсна вода, ръждясало камионче, търкулнато в прахоляка.

Нищо чудно, че Саймън не бързаше да я кани на гости.

Няколко души — мъж, опитващ се да запали колата си, която бучеше като рев на умиращо животно; възрастна жена с джапанки и избелял пенъар, изхвърляща боклука; и рошаво хлапе на около десет години, качило се на покрива — я зяпаха, докато минаваше. Явно бяха съседите на Саймън, които имаха навика да оглеждат непознати, мотаещи се наоколо по никое време.

Почти в края на алеята забеляза очукания фолксваген на Саймън, паркиран под навес, скалъпен от парче гофриран найлон, опънат върху алуминиеви пръчки, и я обля вълна на облекчение. Дори предишната вечер да е бил с Моника, сега е тук. Тя се изкачи по стъпалата на караваната покрай провлечени стебла запуснат бръшлян отстрани на прозореца и почука на вратата. Тя се отвори със скърцане, нещо дребно и бяло се появи отвътре и буйно заподскача около нея — Бартлсъби, помиярчето, което Саймън бе взел от Лост Пос, където тя работеше като доброволец.

— Анди! Какво правиш тук?

Наведе се, взе кучето, което се въртеше в ръцете ѝ, и усети погледа на Саймън върху себе си.

— Бях наблизно — измънка тя.

Изглеждаше изнервен, когато отстъпи назад и ѝ направи място да влезе. Беше с избеляла тениска с надпис на „Монтерей Джаз“, измачкано долнище на пижама, рошав, с кичур върху челото — изглеждаше не повече от дванайсетгодишен. Нерешително ѝ се усмихна.

— Просто съм изненадан, това е всичко. Не отговори на нито едно от обажданията ми.

— Звънях снощи. Нямахте те.

Анди хвърли поглед наоколо. Двама тъмнокоси малчугани, които поразително приличаха на Саймън, лежаха проснати на килима пред гърмящия телевизор. Трети, по-малък, седеше на масата и шумно сърбаше каша от една купа, а край него момиченце пиеше мляко от картонена кутия.

— Джуни! — Саймън се пресегна и издърпа кутията от ръцете ѝ. — Колко пъти съм ти казал да си сипваш в чаша?

— Не можах да я стигна!

Той извади чаша от шкафа. Рики, която Анди бе виждала в училище, почти не я погледна, когато се отпусна на кушетката.

— Това е Анди — обяви Саймън пред всички.

— Здравейте — каза тя и остави кучето на килима.

Момчетата нещо измърмориха, без да отделят поглед от телевизора. Рики, дългнесто тъмнокосо момиче, с гамаши и размъкнат черен суитчър, вдигна ръка за поздрав, докато Джуни ѝ се ухили с омазана уста и изписука:

— Ти гаджето на Саймън ли си!

Саймън се изчерви и погледна към Анди извинително:

— Не са много напреднали с маниерите.

Анди хвърли поглед към тясното антре:

— Майка ти спи ли?

Той кимна:

— Нощна смяна е. Не се безпокой, бомба да падне, няма да я събуди.

Анди се загледа как Бартлсъби се спусна към масата, откъдето капеше млякото, разляно от Джуни.



— Колкото до снощи — промълви Анди, — бих оставила съобщение, но не бях сигурна, че искаш да ме чуеш.

— Направо е смешно, като се има предвид колко съобщения аз ти оставих.

Тонът на Саймън бе сух, а в големите му кафяви очи се таеше упрек. Той побутна очилата си, паднали на носа му.

— Може би трябваше да ти се обадя у Моника.

Лицето на Саймън стана още по-червено и той стрелна с поглед братята и сестрите си, които вече не гледаха Пауър Рейнджърс по телевизията, а с широко отворени очи ги зяпаха. Той хвана Анди за рамото и я поведе към вратата.

— Ела, ще поговорим навън.

— Внимавай за мисис Малкълм — предупреди го Рики със смях. — Нейният телевизор вече е включен.

— Да не би да изглеждаме като дезертъори от „Младият и неспокойният“? — подхвърли през рамо Саймън.

Вратата хлопна зад гърбовете им. Той я поведе към два сгъваеми стола вдясно, на оскъдна затревена площ под огромен стар кестен. Саймън кавалерски си избра стола с по-окъсаните ленти.

— Съжалявам за преди малко. Не ни посещават често.

— Не съм дошла на кафе.

— Защо всъщност дойде?

Той звучеше обидено и тя се зачуди дали пък не го е съдила прибързано — точно както майка ѝ избърза с изводите си за онова глупаво CD.

— Мислех, че трябва да поговорим.

— За Моника ли?

Тя долови сарказма в гласа му. Сведе очи към сянката си, която падаше върху окастрената кафява трева.

— Съжалявам. Беше глупаво.

— Е, не ми е приятно да те наранявам, но така или иначе щеше да го разбереш: с Моника избягахме в Лас Вегас. Помислихме си, защо да чакаме, докато завърша? Сега ни е паднало да се забавляваме. Кого го е грижа за колеж, когато мога да си живея като цар, шляейки се по цял ден край басейна с чаша пиня колада в ръка?

Тя се взря нагоре към него, а той я гледаше с привидно сериозен израз на лицето.

— Пиня колада? — И се разкикоти. Лицето му се отпусна в усмивка:

— Звучеше добре.

Анди се почувства глупаво.

— Нека си представим — с Моника бихте изглеждали страхотна двойка.

— Да, и щях да я посещавам зад решетките, когато я арестуват за секс с малолетен.

Анди се разсмя на идеята и същевременно осъзна по потрепването на коленете му защо всъщност го правеше: за фасада. Истината бе, че Саймън се срамуваше от онова, така ставаше по-разбираемо защо бе приел поканата на Моника.

— Наистина съжалявам — каза тя, — трябваше да ти повярвам.

— Е, добре, този път ще ти позволя да се измъкнеш лесно — имам предвид, че е първата ти обида. — Усмивката му премина в ухилване. — Между другото, може би ще ти е любопитно, че Моника не си съчиняваше, когато каза, че познава декана в Станфорд. Всичко е организирано. До няколко седмици ще се срещна с него.

— Супер! Сигурно си се побъркал от радост.

Анди бе щастлива заради него, макар това да означаваше, че щяха да са разделени. С оценките си нямаше начин да се добере до Станфорд.

— И само като акцент — дори ръка не ми пусна.

— Даже не ти я подаде?

Той се подсмихна тайнствено.

— Трябва ли да ревнувам? — продължи да театралничи Анди.

Той направи невинно изражение.

— Приличам ли ти на някой, който би мамил приятелката си?

Анди пое дълбоко въздух. Сега беше моментът.

— Има нещо, което трябва да знаеш — мисля, че може да съм бременна.

Отначало той не каза нищо, само седеше и я гледаше, невярващ. Не беше Кларк Кент или дори Карл Бърнстейн, а просто дългнесто момче в избеляла червена тениска и долнище на пижама, което му се мотаеше около коленете. Някой, който се грижеше за братята и сестрите си и бе прибрал помярче.

— Мислиш или знаеш?

Гласът му бе изненадващо спокоен.

— Направих си тест — беше отрицателен.

Той се отпусна с облекчение.

— Е, добре тогава.

— Не мога да знам със сигурност, докато не отида на лекар. — Сега вече се чувстваше като изцедена. — О, Саймън, ами ако съм?

Той я погледна сериозно — стори ѝ се цяла вечност, после стана от скърцащия стол, падна на едно коляно и взе ръката ѝ в своята.

— Твърде млади сме да се женим. Това само би влошило нещата. Как мислиш, че се справя майка ми в тази дупка с шест деца? Мога обаче да ти обещавам едно: каквото и да се случи, няма да те оставя.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне и имаше усещането, че е способна да полети и да се носи като балон във висините.

— Не искам да се женим — изрече тя на пресекулки със слаб глас, — но ти благодаря, че не ме помоли.

Той неустойимо ѝ се усмихна с обичайната си гримаса.

— Моля, няма защо.

Тя долови движение и съзря възрастна жена с ролки да наднича от прозореца на съседната каравана. Усмихна се и прошепна:

— Мислиш ли, че представлението ни за пред съседите ти си струва парите им?

— Шегуваш ли се? Шоуто още не е започнало!

Саймън се изправи я и притегли към себе си. Още носеше дъх на сънливо момче. Когато я целуна, коленете ѝ се подкосиха, забравяйки напълно за съседката, която ги наблюдаваше, докато той не ѝ прошепна:

— Всъщност ѝ правим услуга. Защо да харчи пари за нов телевизор, след като има нас!

Анди вече знаеше, че всичко ще бъде наред. Каквото и да се случеше. Точно в този момент, под лъчите на издигащото се над тях слънце и мисис Малкълм в очакване на останалата част от представлението, тя не се съмняваше — Саймън я обича.

## ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Първите за сезона ягоди бяха дребни и сладки като бонбони. Клеър бе купила известно количество от малка ферма при Роут 128, собственост на възрастен мъж и сина му на средна възраст — Честър и Чък Дънлоп, с които бе договорила редовни доставки, щом „Чай и съчувствие“ отвори до месец. Разбра, че това е начинът за ръководене на местния бизнес, защото в хамбарите и по фермерските сергии, пръснати по полетата и горичките, прострели се наоколо като обширни ленти из цялата долина, се излагаше истинско богатство: череша, праскови, кайсии, сливи, грозде и ягоди през лятото; ябълки, круши, сливи и нарове по-късно; и всякакви цитрусови плодове в изобилие почти през цялата година. Менюто за деня на откриването бе подходящо планирано: ягоден сладкиш, боровинкови виенски кифлички, ябълково лимонени кравайчета, както и прочутата портокалова торта на Кити, напоена с портокалов сироп, който Гладис Хоник, редовна посетителка на „Чай с приятели“ бе описала като пътуване до небесата и обратно за нула време.

Напоследък Кити не излизаше от ума на Клеър. Винаги правеше всичко да изглежда толкова лесно, а на посетителите в чайната гледаше като на съсед, отбили се тъкмо когато вади нещо от фурната. Дори и грешките ѝ от миналото изглеждаха забавни, когато си ги припомняше за сетен път, защото Кити си е просто Кити и не само печените ѝ деликатеси привличаха хората в чайната.

Клеър размишляваше над това в кухнята, докато чистеше ягодите. Пръстите ѝ бяха станали пурпурночервени, а престилката ѝ бе изпъстрена с алени петна.

Сварените буркани бяха препълнени, а чайникът на печката вече изпускаше благоуханна пара. Все още обаче изпитваше лека паника при мисълта за онова, което предстоеше. За утре бе предвидила предпремиерно представяне — покани на чай новите си приятели: Джери с децата; Обри, а той отговори, че е поласкан, но ще се наложи да си тръгне рано; Мейвис, която се озоваваше на всички събития;

естествено, Сам и Иън, Алис и Уес, Лора и Хектор, Мод, Финч. И Мат, разбира се.

Мат. Усети как я залива топлина при мисълта за него — големите му загрубели ръце, мустаците, които я гъделичкаха. Представи си дрехите му, разхвърлени край леглото: джинси и риза, ботуши и чорапи, бельото му също в купчината.

Бяха си създали нещо като рутинни отношения. В дните, когато не трябваше да прибира децата, минаваше след работа и те сядаха по на бира в кухнята, докато не притъмнееше и слънцето се скриеше зад хоризонта. Мат събуваше ботушите си, тя също сваляше обувки, за да положи морни нозе в скута му. В крайна сметка неизменно се озоваваха в спалнята. Стана ѝ още по-топло, когато си спомни миналата нощ. Дори и трикът да се позовава на Байрън сега не ѝ помогна да не изпита обичайния пристъп на вина. Приемаше го, като че ли онова, което ѝ се случваше с Мат, бе някой друг, напълно отделен от нея. Струваше ѝ се, че човекът, който тя беше в Мирамонт, бе разделен като чифт различни обувки или дреха не по мярка. Същевременно не би искала да бъде захвърлена като Байрън. Все така желаше живота, който заедно планираха през летните вечери на верандата — къщата, децата, работата на всеки от тях. Въпросът бе: къде се вместиеше Мат? Ако това не бе нищо друго, освен пролетно увлечение, защо се чувстваше тъй окрилена?

Едва ли бе само Мат — ставаше въпрос и за децата му. Беше ги довеждал няколко пъти и ги оставяше да си играят на двора. Вчера Тара се навърташе из кухнята, гледайки я как пече, докато брат ѝ, Каси, помагаше на баща си с преградата при кофата за боклук, която Мат правеше близо до гаража. Клеър приготвяше тесто за сладки за дълбоко замразяване и момиченцето бе така запленило от ставащото, че Клеър му разреши да отреже малко от тестото и да си прави формички, които оцветиха в различни цветове и ги украсиха, после ги опекоха.

Онази вечер, след като ги бе закарал обратно при майка им и двамата се гушнаха в леглото, той меко ѝ каза:

— Децата те харесват.

— Да, много са сладки. Обзалагам се, че харесват всекиго. — Не искаше да прави голям въпрос от това.

— Кажи го на учителката на Каси. Миналата седмица нарече мис Хибърд бъчва.

Клеър се засмя.

— Сигурен ли си, че не е?

— Не долавяш ли смисъла?

— Който е?

— Че те не приемат всекиго. — Мат притисна главата си в шията ѝ. — На другия ден Каси искаше да знае дали ще се ожени за теб.

Сърцето на Клеър запрепуска.

— И ти какво му отговори?

— Че не мога, защото ще се жения за мис Хибърд. — Той се разсмя, зъбите му се бялнаха в тъмнината и тя се отпусна. Разговор за женитба, дори и на шега, я караше да се чувства нервна.

Сега, на ярката дневна светлина, женитба — с когото и да е, бе последното нещо, което я занимаваше. Хвърли поглед към Мейвис, която чупеше орехи на масата. Хиляди благодарности на Мейвис — за сръчните ѝ ръце, вечно в движение, за сърдечността ѝ, за безценните ѝ съвети.

Клеър се вслуша, за да дочуе мърморенето ѝ: „Погледна ли някой сроковете на тези кутии?“, и метна още една опаковка към растящата купчина. „Мляко да е, знаеш какво взимаш. Плод да е, можеш да видиш, ако е развален. Какво обаче можеш да разбереш за ядките от супермаркетите — може да са стари като рафта, на който стоят.“ Тя поклати глава:

— Винаги съм се чудела знаят ли хората какво слагат в устата си.

— Повечето не знаят, но храната е нещо повече от три основни групи.

Беше в осми клас. Остана си вкъщи с грип да пази леглото и от скука загледа готварско телевизионно шоу: Джулия Чайлд демонстрираше съвършения начин за печене на пиле. За Клеър това бе повратна точка. По-рано се въртеше из кухнята и си помагаше с детската готварска книжка на Бети Крокер (с рецепти като прасе в одеяло), но после започна да експериментира по-сериозно. Взимаше рецепти от списанията и упорито изучаваше готварските книги. Така се запозна с кулинарните умения на Джеймс Биърд, Майда Хийтър и Крейг Клейбърн, наред с по-старите от „Удоволствието от готвенето“ и „Ентусиазираният фермер“. Разуци подходящия начин да смесва

доматите и да направи печеното крехко. Разбра още, че кърито не е от една подправка, а смес от определен брой и че свареният зелен фасул с лъжичка захар ще запази свежия си вид. По-нататък откри истинската си страст: печенето. Това в крайна сметка я отведе и в „Чай с приятели“, чайната, която си спечели популярност с ретро десерти като дяволски кейк, сладоледени сладкиши и тъмен пай.

— Няма смисъл — промърмори Мейвис. — Хиляди пъти съм повтаряла на Джери: да се правят макарони със сирене по естествения начин е точно толкова лесно, както и от кутия. — Тя поклати глава отчаяно, косата ѝ се полюшваше покрай главата. — Не мога да си обясня как дъщеря ми, отгледана с домашен хляб, може да се храни с тези боклуци.

— Ако всички бяха като родителите си, би било доста скучно.

Клеър си помисли за Лу и Мили.

Мейвис извърна глава и многозначително се усмихна:

— Може би през поколение. За, Бога, ти приличаш на мен повече, отколкото което и да е от децата ми.

— Предполагам, има какво да се каже за природата срещу природата — отвърна Клеър, доста притеснена от темата на разговора.

— Макар да съм убедена, че родителите ти също имат дял за това, което си сега — не пропусна да отбележи Мейвис.

Родителите ѝ, които все още не бяха сигурни дали ще дойдат. Мили смяташе, че все още не е достатъчно добре, за да пътува, но онзи ден Лу се изпусна, че са посетили леля Лусил и чичо Хенри в Монтерей. Клеър се почувства наранена.

Тя вдигна капака на чайника и усмихната каза:

— Мислила си за семействата като направени от един материал, а те не са, нали? По-скоро са като — тя вдигна поглед от димящия чайник и се загледа в кошницата с различни неща за шевната машина — отделни парчета, защити заедно. Нещо като юрган. Да.

Мейвис се засмя, остави настрана орехотрошачката и огледа купчината ядки върху масата.

— Е, добре. Би трябвало да стигнат за цялото земно кълбо.

Тя стана само с леко потреперване. Новото лекарство, което лекарят ѝ предписа, май вършеше работа, макар Клеър да подозираше, че всичко се дължи на неуморния ѝ дух.

— Докато приключваш с това тук, защо аз да не се захвана с поничките?

По едно време приятелката на Мейвис Олив Милър се появи, за да я вземе, но вече имаха три дузини сладкиши, готови за фризера. Клеър погледна през прозореца как те се отправяха към колата на Олив, голям син плимут — две възрастни жени, изправили гърбове на предните седалки. Клеър се усмихна. През последните седмици се привърза към Мейвис повече, отколкото е била към Гран Брустър или Нана Шилинг. Дори с Джери се чувстваше по-свободно. Само за Анди не беше сигурна. С приятелката ѝ Финч наскоро се бяха отбили, е, не задълго, но все пак бе добър знак.

Следобеда, часове преди началото на партито за новите приятели, Клеър беше в кухнята и приготвяше масло за сандвичите, когато чу камбанката на входната врата. Помисли, че е Мейвис, и продължи с работата си, но се сепна от любезно прокашляне и се обърна — на вратата колебливо стоеше Анди.

— Здравей. Чудех се дали не ти трябва помощ.

Беше с дънки и подрязана тениска, откриваща пъпа ѝ.

Клеър изпита истинска симпатия. Видя се на нейните години, когато се чувстваше като обърната наопаки, с напирасци емоции и мисли.

— Тутакси мога да намеря работа и за шест ръце. — Тя със смях посочи към банановия хляб, който се охлаждаше на шкафа, ягодиците сладкиши, току-що извадени от фурната, и тестото за палачинки в купата. — Провери в килера, мисля, че има още една престилка. О, чиниите и чаените чаши са в шкафа. Можеш да ги подредиш на масата оттатък, докато аз... — Тя замълча и се усмихна. — Ей, благодаря. Оценявам жеста ти.

— Няма проблем.

Анди наведе глава, започна да изрязва кората на филийките от сандвичите и да ги подрежда върху красивото плато, което ѝ даде Клеър. Внезапно вдигна поглед и каза:

— Твоята кухня мирише както тази на баба ми. Често оставах да пренощувам там, когато бях малка. Тя правеше всички тези сладки във формата на животни.

Клеър мълчаливо отиде до дългия шкаф до хладилника и започна да рови, търсейки нещо; накрая го откри: стара кутия от обувки, която



леко подрънкваше, докато я носеше към масата.

— Това е подарък от баба ти за къщата — каза тя. Анди отвори кутията и пръстите ѝ напипаха тестен сладкиш с формата на мечка. Тя се усмихна на спомените, които нахлуха в нея.

— Такива фигурки са чудесни за детско парти.

— Детско парти? Ето това е идея.

Клеър си го представи: чай за момиченца — разгърнатата версия на изобразяваните чай-партита, когато са били малки.

— Как би искала да се включиш? Ще си делим печалбата по равно.

Тя срещна погледа на Анди, все още леко предпазлив.

— Да, защо не? Ще е забавно. — И се усмихна. — Ще кажа на Финч. Обзалагам се, че и тя ще пожелае да участва.

— Приятелката ти изглежда приятна.

— Финч? О, да.

— Не е оттук, нали?

Анди леко се стегна — Клеър май я смяташе за неподходяща.

— От Ню Йорк е.

— Затова трябва да е. Изглежда толкова... — Клеър търсеше точната дума — изтънчена.

Лицето на Анди се отпусна.

— Осиновена е, нали знаеш.

— Да, чух.

— След няколко седмици ще приключат.

— Колко е хубаво за нея.

— Да, много е щастлива.

Те се заловиха отново да изрязват кората на хляба и след малко Анди се престаши:

— Трябва да се чувстваш странно — да имаш две майки.

— Не гледам на Джери като на майка. — Клеър замълча. — А повече като на приятелка.

Анди изглеждаше облекчена.

Малко по-късно, когато Джери с Джъстин и Мейвис пристигнаха, масите отвън бяха с покривки на цветя, които Мейвис бе избродирала, а чашите от китайски порцелан бяха подредени. Имаше чинии със сандвичи, бананов хляб, джинджърснапс и ягодови сладки, както и купа пресни ягоди. Погледът на Джери оценяващо обходи

стаята, която грееше от цветята, които Сам бе набрала от градината си, и Клеър се почувства горда. За първи път си позволи да изпита малко повече оптимизъм по отношение на „Чай и съчувствие“.

— Почакай, младежо! — Джери леко шляпна Джъстин, който се протягаше за сладки. — Искам първо да се снимаме.

Тя бръкна в обемистата си чанта за апарата и след пробни щраквания събра всички за групова снимка. Анди отначало отказваше, после застана до брат си.

— Добре, усмихнете се всички!

С крайчеца на окото си Клеър видя Мейвис да премигва и да отстъпва назад, докато светкавицата изгасна.

Джери използва останалите пози на филмчето, за да снима цялото помещение.

— Не мога да повярвам какво сте направили с мястото — каза тя, след като най-накрая престана да щрака. — Трудно ми е да го позная.

— Мат заслужава повечето поздравления. — Клеър усети как бузите ѝ пламват и си помисли, че с други неща се справя далеч по-лесно. — Дори не поиска да му платя за някои работи. Може би смята, че не мога да си го позволя. — И погледна към дървената облицовка и рафтовете.

Идея на Мат бе и шкафът в ъгъла, с миниатюрни чекмеджета, където се сортираха различните видове чай: „Лапсанг Сучонж“, „Чайна Оуронж“, „Блу Флауър Ърл Грей“ и „Блъд Ориндж Сеньга“, ако трябва да се споменат някои.

Мейвис разбиращо се подсмихна и отиде да вземе чайника, който вече съскаше.

— От начина, по който гледаш на мъжете, виждам, че е дори и сделка.

Клеър усети как червенината ѝ се засилва. Опитното око на Мейвис очевидно бе доловило достатъчно. Клеър с облекчение прие думите на Анди, която явно изпита съжаление към нея и смени темата:

— Възможно е Саймън да намине. Надявам се, нямаш нищо против.

Клеър се усмихна.

— Колкото повече, толкова по-добре.

— Предупреждавам те, истински змей опустошител.

— На каквито и ние ще заприличаме, когато се захванем с всичко това — пошегува се Джери с поглед към чиниите.

Анди изглеждаше отнесена, витаеше някъде другаде.

След малко всички се раздвижиха и се стараеха да не се блъскат, докато пълнят чиниите си.

Сам и Иън се оказаха първи. Клеър ги наблюдаваше през вратата и за сетен път си помисли колко са различни — Сам, изискана дама, изглеждаше както винаги добре, дори и в роклята си за бременни, а Иън — с коса на опашка и обица на едното ухо.

— Мирише на нещо хубаво — каза той.

— Ще си вземем от всичко по две — пошегува се Сам и потупа корема си.

— Не забравяй какво каза лекарят — предупреди я Джери.

Сам с въздишка се отпусна на близкия стол.

— Един курс и вече е моето куче пазач. — Тя се обърна към Клеър и добави: — По принцип, ако мога да кажа не съвсем искрено, на моята възраст си е известен риск. Независимо че се чувствам по-здрава, отколкото бях с предишната бременност.

Само дето не отбеляза, че оттогава е изминал малко повече от четвърт век.

— Продължавай в същия дух — обидено й пожела Джери.

Сам погледна Иън умолително, но той само измърмори:

— Съжалявам, аз съм с Джери.

После се появиха Алис и Уес. Алис изглеждаше все едно е излязла от „Вог“ — в прилепнал панталон и съответната черна туника, а меднорусата ѝ коса бе прихваната отзад в блестящ кок.

Уес, облечен по-спортно, с джинси и стар туиден блейзър, я следеше с поглед, докато тя прекосяваше стаята да се здрависа с майка си и Иън, разменяйки си целувки.

— О, мамо, изглеждаш чудесно — ухили ѝ се Иън.

Тя лекичко го тупна по рамото.

— Само се виж. По-голям си от мен.

Иън се извърна към Клеър и ѝ намигна.

— Винаги можеш да се разбереш с нея.

— Вярвам, че синът ми се грижи добре за теб. — Уес прегърна Сам.

— Много добре — усмихна се тя щастливо.

Лора и антуражът ѝ се появиха минути по-късно. В джинсите си и разкопчаните си каубойски ризи, отдолу с тениски, тя и Хектор напълно си подхождаха. Финч пък беше с прилепнало горнище и саронг пола, с което видът ѝ бе абсолютно уникален. Клеър си помисли колко зашеметяващо щеше да изглежда след няколко години, когато израсне на височина, с дългите си крака и огромните очи. Финч леко бе присвила ръка, сякаш да се предпази от Мод, която въпросително бе повдигнала вежди заради високите ѝ токчета и полата ѝ с дължина един лакът. Въздействието ѝ върху останалите бе очевидно.

Мод се спря на прага, събра длани пред устата си и извика:

— Събудете ме, ако сънувам. Мислех, че съм приключила със заешката бърлога на Алис.

— Сама ли се справи с всичко това? — Лора погледна с изумление.

— Аз само помагах. — Клеър хвърли поглед към Мейвис и Анди.

— Кого още чакаме? — беше нетърпелива Алис.

Джери веднага се обади:

— Обри например. Каза, че може да закъснее малко.

— Поканих и Мат, но едва ли ще дойде — добави Клеър, защото знаеше как се чувства той на такива големи събирания.

Точно в момента обаче дочу шум от стъпки на верандата и за нейна изненада сърцето ѝ щеше да изхвъркне, но това бе приятелят на Анди, който изглеждаше точно както тя го описа: висок и дългокрак, като младия Кларк Кент с очила, наполовина смъкнати на носа му.

— Здравейте, аз съм Саймън. — Усмихна ѝ се непринудено и ѝ подаде ръка. — Слушал съм много за вас.

Клеър се надяваше, че поне малко от чутото е било хубаво.

— Също и аз. Анди обяви, че обичаш да си похапваш, и както виждаш, попаднал си на точното място.

Всички бяха седнали и чайт бе готов за сервиране, когато най-накрая Обри се появи, с обичайния си европейски вид — сако с три копчета, черна тениска и леки кожени мокасини.

— Надявам се, не съм закъснял много — каза той.

— Тъкмо навреме идваш.

Джери се изправи и лекичко го целуна по бузата, а Клеър долови нещо повече в погледите, които си размениха.

— Опасявам се, че няма да остана дълго. Отбивам се пътъм за аерогарата — извини се той и се отпусна на свободния стол до Джери.

— И накъде този път?

— Брюксел.

— За дълго ли?

— За неопределен период, изглежда.

Явно се стараеше да избягва погледа на Джери.

Сам беше единствената, освен Джери и децата ѝ, която нямаше вид на изненадана. Само му напомни за „Исла Верде“, че не може да остави къщата, без да я информира.

— Много ще липсваш на Джъстин в играта му — обади се и Анди.

Джъстин ѝ хвърли убийствен поглед изпод козирката на бейзболната си шапка. Обри, изглежда, изпълняваше ролята на баща — попечител за момчето.

— Няма значение. Така или иначе вероятно няма да играя — измънка Джъстин начумерен.

— Само защото миналия път беше резерва. — Джери млъкна, разбрала, че това няма нищо общо с думите му.

Лекият облак, който помрачи настроението, се разсея от последвалото раздвижване в стаята. И ако се съди по бързината, с която храната изчезваше, явно всички не само говореха. Клеър се почувства щастлива и горда. Това бе само генерална репетиция за дългоочаквания ден на откриването, но бе добро предзнаменование. Тя забеляза как Мод посягаше за второ парче сладкиш и още ягоди, и осъзна, че най-големият ѝ проблем няма да е липсата на клиенти, а задоволяване на търсенето.

— Това са най-хубавите печени курабийки, които съм опитвала — заяви Сам.

— Заменям ванилията с друга подправка — обясни Клеър.

— А също и сладките — о, Господи! — Лора извъртя очи, имитирайки екстаз.

— Те са по рецепта на Мод.

Клеър се огледа за нея и съзря възрастната жена недалеч сияеща.

Хектор си вземаше още джинджърснапс.

— Който и да ги е направил, са дяволски вкусни!

Лора му хвърли насмешлив поглед.

— Значи моите сладкиши не струват.

Хектор я потупа по рамото.

— Никой не може да постигне твоя царевичен хляб.

Тя се обърна към Клеър:

— Мама най-сетне убеди Лупе да ѝ даде рецептата. Можеш ли да си представиш за какво е била цялата тайнственост? Само защото никога не я е била записала.

— Сега знам къде сбърках. Вместо да се опитвам да спазвам рецептата, трябваше да го правя както си знам. — Джери скромно се усмихна.

Смехът ѝ бе така искрящ, усмивката ѝ блестяща, а си похапваше и сладко-сладко, както и останалите, дори изпи няколко чаши чай. Когато стана време Обри да тръгва, не показва видими признаци, че е разстроена, освен лекото потреперване на ръката ѝ, когато поглади ревера му. Жестът бе странно уместен и Клеър се почуди дали и другите са забелязали. Сам със сигурност — точно в момента реши да вдигне салфетката си от пода. Алис, с опит в необичайните връзки, погледна разбиращо.

Мислите на Клеър отново се насочиха към Мат. Напоследък бе усетила лека промяна в отношенията им. Преди обичаше да я подкача за Байрън, а сега сякаш се чувстваше неловко в подобни моменти. Веднъж, когато Байрън позвъни, ударите от чука на Мат в съседната стая станаха особено проглушителни.

Джери изпрати Обри до вратата.

— Искаше ми се да не заминаваш толкова скоро. Сякаш дойде преди малко — каза тя и погледна към черната лимузина отвън.

— Ако не бързах за самолета...

Той се усмихна със съжаление към Джъстин.

— Ще му изпратя подарък — може би бухалка за крикет. Без да обръща внимание на възмутения поглед на момчето, се обърна към Анди:

— Щях да забравя. Имам нещо за теб, скъпа.

От вътрешния си джоб извади тънък, красиво опакован пакет и с леко иронично изражение наблюдаваше Анди, докато го отваряше. Беше CD.

— Последните сонати на Шуберт. Мнозина смятат, че това е най-добрият диск, който съпругата ми е записала — обясни той. — Надявам се да ти достави поне толкова удоволствие, колкото и на мен.

Анди се изчерви.

— Благодаря — промълви тя стеснително.

Джери прочисти гърлото си и каза:

— Ще те изпратя до колата.

Най-после се реши да срещне погледа му и за един дълъг момент те останаха там на прага, вперили очи един в друг, все едно около тях не съществуваше никой. После излязоха.

В стаята за известно време се възцари тишина, после всички надигнаха глас едновременно. Междувременно Джери се върна поруменяла и видимо весела, сякаш нищо не ѝ липсваше.

След известно време вкупом се заприготвиха да си вървят.

На тръгване Сам целуна Клеър по бузата и я посъветва:

— Не забравяй да ториш розите, както ти показах, и те ще цъфтят през цялото лято.

— Прекрасно парти, скъпа моя. — Мод се полюшваше на високите си токчета, сякаш бе пила нещо по-силно от чая „Ърл Грей“. — Не мога да дочакам официалното откриване.

— Сигурно съм трупнала още някое килце — оплака се с финес Финч.

Лора завъртя очи.

— Аз дори нямам намерение да стъпя на кантара.

— Обади се, когато решиш да пуснеш акции — подкачи я Уест, — ще те препоръчам на брокера си.

Джери се позабави на терасата, изчакваше останалите да се качат по колите си.

— Наистина прекрасно парти — поздрави тя Клеър. — Съжалявам само, че Обри не остана.

Клеър се поколеба, после каза:

— Ще ти липсва много, нали?

Джери погледна, сякаш готова да отрече, после кимна и рече:

— Да, много ще ми липсва.

Тя се заигра с кичур коса зад ухото си, усмихна се и доста прямо я попита:

— А при теб? Кой ще е — лекарят или дърводелецът?

Клеър примигна насреща ѝ от изненада — откъде знаеше? — но се овладя и засмя:

— Мислех, че съм достатъчно дискретна.

— Майка ми има голяма уста. Освен това доста честичко е наминавала, не помниш ли?

Лицето на Клеър пламтеше.

— Това с Мат... не е много сериозно.

— А той знае ли го?

Джери погледна над рамото ѝ.

Клеър се обърна и го видя да се приближава с букет цветя, завити във вестник. Сърцето ѝ подскочи, после се смъкна направо в петите. Господи, ами ако е чул отговора ѝ? Не, от израза на лицето му се разбираше, че не е чул нищо.

Той скочи на терасата при тях.

— Съжалявам, че закъснях — промърмори и подмина Джери като пътен знак. — Но поне не идвам с празни ръце. — Подаде ѝ цветята.

Далии и астри — любимите ѝ.

— О, не беше нужно.

— Цяла история има за тях.

Той намигна и влезе вътре.

— Посвърших нещичко следобед при Флауърмил — напоителната система на оранжерията им бе повредена. Джоан, собственичката, бе готова да напълни каросерията на пикапа ми, но реших, че би изглеждало като за погребение. И така, доволен съм, че не трябваше да умра, за да доставя цветята — подхвърли той усмихнат и се огледа за съд, в който да ги сложи, но всички вази бяха пълни.

В кухнята Клеър измъкна изпод мивката пластмасова купа и пусна крана, да я напълни с вода, а Мат внесе купчина чинии за миене.

— Изглежда, партито ти е било повече от успешно. Искаше ми се да бях успял по-рано, но нали знаеш как е — измърмори той, докато поставяше чиниите на плота.

С ботушите си като от Тимбърланд и с ризата си като на дървосекач той сякаш изпълваше стаята. Изпод провисналите мустаци проблясваха зъбите му и тя внезапно изпита желание да го целуне и пъкне езика си между устните му. „Боже, що за човек съм?“ В един момент не го забелязва, в следващия я залива луда, страстна любов към



него. Със сигурност не беше човекът, когото познаваше... или поне не харесваше.

— Е, нищо, винаги има и следващ път.

Тя сложи цветята в купата, чудейки се щеше ли да има следващ път с Мат.

Заредиха миялната машина и Клеър започна да мете в предната стая, когато той се приближи и взе метлата от ръцете ѝ.

— Това може да почака — каза. — Хайде, да излезем с колата.

— Сега?

— Искам да ти покажа нещо.

Клеър повдигна рамене. Защо не? Малко свеж въздух щеше да ѝ се отрази добре.

Тя се качи в пикапа му, паркиран отпред. Вечерта бе изпълнена с аромати, ухаеше на люляците, цъфнали край алеята пред къщата. Пътуваха сред възцарило се приятелско мълчание, а Клеър се наслаждаваше на топлия въздух, който нахлуваше през отворения прозорец. Не след дълго центърът на града остана като далечен грозд светлинки в огледалото за задно виждане.

Бяха изминали няколко километра към покрайнините, когато Мат зави по чакълеста алея и рязко спря пред полуразрушен обор. Чуваха се само песента на щурците и далечният лай на кучета. Малко по-надолу по алеята блещукаха осветените прозорци на ферма — сякаш пред очите ѝ бе поздравителна картичка от телевизия „Холмарк“.

— Твоя ли е? — Никога не беше идвала в дома на Мат. Винаги, когато ѝ предлагаше, тя учтиво му отказваше, усещайки, без съмнение наивно, че това би означавало нещо, за което все още не е готова.

— Неее. На мой приятел е. Вместо наем правя някои поправки в замяна на правото да ползвам помещението. — И извади ключ за катинара. Вратата изскърца, когато се отвори и ръждивите панти се завъртяха.

Влязоха и първото нещо, което направи впечатление на Клеър в тъмното, бе липсата на типичните за един обор миризми. Единствените ухания, които се долавяха, бяха на прясна дървесина и лак. Мат светна лампите и тя веднага разбра защо — напълно завършена лодка, дълга близо пет метра, стоеше на дървени подпори в центъра на обора, наред с инструменти и машини, покрити с найлони,

кутии с боя, а на брезент лежеше съвсем наскоро обкована с летви мачта.

Клеър прокара ръка по кила.

— Ти ли я направи?

— Всичко, с изключение на приборите. — Мат изглеждаше толкова горд, все едно говореше за някое от децата си.

— Невероятна е — каза тя възхитена.

Сигурно бе прочел въпроса в погледа ѝ, защото обясни:

— Навярно се чудиш как човек, който не разбира от мореплаване, прави лодка. Е, невинаги съм бил такъв. — Той с лекота се изкачи на палубата и ѝ подаде ръка, за да я издърпа горе. Тя седна на пейката до него и той добави: — Преди да започна собствен бизнес, бях корабен инженер.

Клеър бе толкова изненадана, че чак сега чува за това, та веднага попита:

— Какво се случи?

— Тогава бях женен и живеехме в Оукланд. През деня работех, а вечер ходех на лекции в „Бъркли“. Няколко месеца след като си взех дипломата, получих предложение от корабостроителница в Ню Орлиънс. Същата седмица Лейни ми каза, че иска развод и с децата се връщат в Карсън Спрингс, за да са близо до родителите ѝ. — Той вдигна рамене, като не спираше да си играе с една макара на фала. — Нямахме какво да му мисля. Не исках децата ми да израснат без баща.

— Така значи... — опита се да намери подходящите думи — ... толкова благородно от твоя страна.

Той я погледна, а очите му с цвят на чай я стрелнаха слисано.

— Благородно от моя страна? — Суховато се изсмя, събра няколко стърготини и ги метна през борда, сякаш бяха насекоми, които просто не искаше да убие. — По дяволите, тогава не мислех за децата си. Това, че щях да бъда толкова далече от тях, щеше да ме убие.

— Не можа ли да си намериш работа някъде наблизко?

— В страната са останали едва шепа корабостроители. Малко повече от майсторите на карети и камшици. — Той тъжно се усмихна. — Моя е грешката, че си избрах толкова странна професия, но баща ми е строил лодки и неговият баща преди него — също. Никога не съм искал да правя нещо друго.

Сега Клеър разбра защо изглеждаше, че Мат толкова се забавлява с намерението ѝ да отвори чайна — не ѝ се е присмивал, а просто се е отдал на нещо като самозалъгване и копнежи.

— Защо не ми каза по-рано?

— Не исках да ме съжаляваш. — Мат издържа на погледа ѝ и тя видя, че и той самият не се самосъжалява. — Както и да е, и сама можеш да се убедиш, че не съм се отказал напълно от професията си. — И се огледа с вид на мъж, който ако не беше сто процента доволен от съдбата си, то повече или по-малко се бе примирил с нея.

— Ще я продадеш ли?

Той кимна и прокара ръка по перилото, сякаш всяка печалба би била излишна.

— Какво бих могъл да правя с една лодка? Освен ако не искаш да отплаваш с мен за Таити. — И широко се усмихна.

Само се шегуваше, но тя усети, че леко се стяга.

— Запази си предложението за по-късно — отвърна му лековато, — ако се разоря, може би ще приема.

Мат сведе очи към краката си, после отново я погледна, почти срамежливо.

— Междувременно ще приемеш ли нещо по-малко романтично?

— Като например?

Изражението му стана сериозно.

— Мислех си за нещо като сериозна връзка.

Сърцето на Клеър започна да бие по-силно и тя сведе очи.

— Не мога. Знаеш.

— Предполагам, изводът, който следва — промълви той нежно, но твърдо, — е, че трябва да решиш кой от нас ще бъде — той или аз.

— Ами ако не мога!

Тя вдигна поглед и видя, че той потрива замислено челюстта си, по-скоро като човек, който обмисля възможностите, отколкото като наранен мъж.

— Винаги си била честна с мен. Оценявам го. И знам, че връзката ти с този Байрън е сериозна, затова проблемът съм аз. Но не можем да продължавате така — просто да си играем на семейство. Вече няма какво да поправам из къщата.

Обзе я паника.

— Моля те, Мат, не го прави.

— Да не правя какво? — Мат я наблюдаваше, а устните му бяха застинали в нещо като разтеглена усмивка. — По дяволите, жено, искам да се ожена за теб.

Изведнъж тя почувства, че през цялото време се е заблуждавала.

— О, Мат — и притисна юмрук към устата си, — никога не съм предполагала...

— Ако трябва да съм честен, аз също. И на мен ми беше убягнало.

Тя клатеше глава и притисна кокалчетата на юмрука си толкова силно, че усети как зъбите ѝ се забиват в месестата част от вътрешната страна на устните ѝ.

— Не разбираш. С Байрън... заедно сме от деца.

Очите му не се откъсваха от нейните.

— Ще приема това... ако ми кажеш, че не си влюбена в мен.

Клеър не можеше да се насили да го каже. Ако му кажеше, че не е влюбена, щеше да го излъже. Но пък и възможно ли да е влюбена едновременно в двама мъже?

— Не мога. — Думите излязоха от устата ѝ под формата на накъсан шепот.

Мат погледна към ръцете си и се втренчи в драскотина на кокалчетата, която не бе напълно зараснала. Когато отново вдигна очи към нея, тя видя, че блестяха от сълзите, които едва сдържаше. Гласът му обаче бе твърд и решителен:

— Единственото хубаво нещо, което съпругата ми е казвала за мен, е, че съм мъж за една жена. Не се интересувам от онова, което остава за мен след друг. Не съм устроен по този начин. Ако не можеш да избереш, предполагам, това означава да си кажем довиждане.

— Просто така?

— Просто така.

Помисли си за Байрън. Скъсването с него щеше да е, все едно се разделя с някоя част от тялото си. Не можеше да причини това на себе си... или на него. Но как да продължи без Мат? Не ставаше дума само за секса. Щеше да ѝ липсва гласът му в съседната стая, фигурата му в другия край на масата и дребните неща, за които я подкрепяше — като строителния инспектор, настояващ да се обръща към Мат, сякаш той е собственикът, а жените нямат думата, докато Мат не го сръза с блясък

в очите: „Ще трябва да питате собственичката на къщата. Може и да не ѝ личи, но тя разбира английски.“

Как би могла да го пусне? Как можеше да понесе да не го вижда повече?

— Ще ми липсваш — каза тя нежно.

Почервенелите очи на Мат направо прогаряха кожата ѝ. После той тежко стана и прехвърли единия си крак през носа, преди да скочи пъргаво на земята. Клеър погледна надолу към вдигнатото му нагоре лице и протегнатите ръце да ѝ помогнат и изпита странното усещане, че лодката вече не е на твърда почва, а плавно се плъзга по вода.

## ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Беше весело.

Джери учудено погледна към Анди в огледалото за обратно виждане — не, не го е казала саркастично — и се усмихна.

— Нали?

Болката в гърдите ѝ понамаля, макар и съвсем слабо. Щеше да оживее. Колко може да ти липсва мъж, в когото досега дори не си подозирала, че си влюбена? И без това едно от най-трудните неща в живота ѝ бе да го гледа как си отива. Дали ще го види отново... или щеше да ѝ остане единствено музиката му? Приятен следобед, мързеливо се е отпуснала на дивана, слуша Бетовен и си го представя на някой подиум... как мечтае за Изабел.

Сълзи замъглиха очите ѝ и разпратиха ярки звездни искри от фаровете към тъмнината от двете страни на стръмния виещ се път. Премигна и погледът ѝ се избистри. Забеляза, че приближава остър завой, и отпусна педала за газта.

— Няма никакво съмнение, че това момиче е от семейство Фицджералд — каза Мейвис от седалката до нея. — Има леката ръка на майка ми. Прабаба ви — обърна се тя към децата — беше известна в цялата страна. Хората разправяха, че човек не е живял истински, ако не е опитал кифличките със стафиди на Фиона Фицджералд.

Джери се напрегна. „А така, хайде пак. Поредното напомняне, че прословутите умения на Фицджералд само са минали покрай мен, та не мога и едно яйце да сваря като хората, дори животът ми да зависи от това.“ Умът на Мейвис обаче бе някъде другаде, докато се взираше през прозореца и по устните ѝ пълзеше бегла усмивка, предизвикана от спомена. Джери осъзна, че казаното не се отнасяше за нея. Ставаше дума за Клеър и уменията ѝ, които съвсем не се ограничаваха само до кухнята. Всички бяха забелязали. Мейвис, която навремето се интересуваше от стил на живот. Джъстин, като изключим, че се бе понацупил заради Обри, бе по-щастлив, отколкото някога го бе виждала. Дори Анди изглеждаше по-спокойна, макар че едва ли се

дължеше само на завръщането ѝ у дома. Все още негодуваше срещу Клеър, но поне тази вечер не пролича.

— Чудя се какво ще каже Кевин, когато види чайната — вметна Джери.

Джъстин изпружи врат.

— Чичо Кевин ще идва?

— За откриването, да. — Най-сетне, онази вечер, Кевин бе потвърдил. — Сладкарят му бил напуснал. Накарах го да обещае, че няма да се опитва да краде Клеър.

— Ама тя нали няма да напусне? — попита угрижен Джъстин.

— Няма, разбира се. Само се шегувах. — Джери вдигна поглед към него в огледалото за обратно виждане, зачудена защо ли тя самата не бе напълно сигурна. Може би защото говореше сърцето ѝ, а не умът.

— Пъгнах рекламни листчета във всички вестници, които видях по пътя — заяви гордо той. — Останалите дадох на Лора да ги раздаде.

Милата Лора, винаги първа се включва във всяка благородна кауза. А след пиршеството тази вечер ще може да препоръчва „Чай и съчувствие“ благодарение на личния си опит. Много хубаво, защото Клеър щеше да има нужда от всяка оказана помощ. От приятелката си Мирна Макбрайд Джери разбра, че дори и книга, рекламирана чак до небесата, може да не събере достатъчно публика за представянето ѝ. Затова пък, ако книгите са храна за душата, те не са и сладостта за устата. Точно тук „Чай и съчувствие“ щеше да обере оваците. И въпреки това...

— Клеър ще има нужда от много помощ през следващата седмица — наблегна тя.

— Мога да минавам след училище — предложи развълнувай Джъстин. — Освен дните, когато съм в Младежката лига.

— Че ти ще ѝ изядеш ушите — пошегува се Анди.

Джъстин я погледна убийствено.

— Мамо, ако Анди пак се пренесе при татко, мога ли да взема нейната стая? — Така и не преставаха да спорят, че стаята на Анди била по-голяма.

— Не ставай досаден — сгълча го Мейвис, въпреки че умът ѝ бе някъде другаде.

— Сестра ти никъде няма да ходи. — Джери погледна крадешком дъщеря си. Част от бретона ѝ бе паднал и вятърът

подмяташе тъмните къдри около лицето ѝ така, че тя приличаше на Мерл Оберон в „Брулени хълмове“, кацнала на някоя скала, докато чезне по Хийтклиф. Малкото ѝ момиченце. Кога порасна толкова?

Очите на Анди пресрещнаха нейните в огледалото за обратно виждане и устните ѝ се извиха в усмивка. Не, никъде нямаше да ходи, поне за момента, макар майка ѝ отлично да знаеше, че дните, в които щеше да се грижи за Анди, са преброени. Мисълта я натъжи.

— Леля Сам става все по-огромна — отбеляза тя.

— Аз бях още по-огромна с теб — призна ѝ Джери.

— Надявам се да е момче — обади се Джъстин.

— Как така още не си я натикала под душа за новото бебе? — полюбопитства Анди.

— Тя не ми позволи.

— И защо не?

— Суеверие някакво — каза, че съм щяла да урочасам нещата.

— Спомням си тази работа с душа, докато беше бременна с Алис и Лора — обади се Мейвис.

— Според нея тогава можело, защото била по-млада.

— Боже, че това какво общо има?

Джери сви рамене.

— И аз я попитах същото. Отвърна, че трябвало и аз на нейната възраст да се опитам да родя, тогава съм щяла да разбера.

Очите на Анди се разшириха от ужас.

— Нали няма да го направиш?

— Няма начин — разсмя се Джери. — Вече ми е време за внуци.

Кой знае защо, по лицето на Анди се изписа паника.

— И въпреки това е жалко — изкиска се Мейвис, когато завиха по „Оук Крийк Роуд“. Не беше обичайният им маршрут, поради строежа. — Всички толкова се вълнуват заради това бебе. Все едно... все едно е някакво знамение. Надежда някаква. Напомняне, че никога не е прекалено късно да се започне отново.

Не всички споделяха ентузиазма ѝ. Джери си спомни опита на Маргьорит Мур миналата година да измести Сам от комитета на музикалния фестивал. Единодушно гласуваха против предложението ѝ. Май Сам имаше повече приятели в общността от нея.

— След това ще направим тържество — каза тя. — А на това бебе ще му трябват повече от десет пръста, две ръчички и крачета за



всичко, което си изплела, мамо.

Джери взе остър завой и фаровете ѝ осветиха дълбоки следи от гуми на автомобил, които диагонално пресичаха острия, почти обратен завой пред тях. Предпазната мантиanela бе лошо изкривена, а храстите наоколо изпочупени. По всичко личеше, че е катастрофа, станала съвсем скоро.

Прилив на адреналин заля Джери, все едно бе ледена вълна, и всичко премина през ума ѝ като на кино. Сам, помисли си тя. С Иън бяха тръгнали няколко минути преди тях по същия път. „Мили Боже, само дано не са те...“

Тя рязко натисна спирачки и изскочи от колата. Усети горчивия мирис на изгоряла гума и забеляза резки боя по мантиенелата. Червена). „Хондата на Сам е червена.“

Сърцето ѝ блъскаше в гърдите.

— Какво има, мамо? — Анди и Джъстин слязоха от задната врата.

Джери им махна да останат при колата.

— Стойте там. Аз ще погледна. — Едва успя да прикрие паниката в гласа си.

Надникна през мантиенелата към тъмнината на клисурата долу. Отначало забеляза само храсти и ниски борове, игличките им лъщяха на светлината от фаровете ѝ. После погледна към дъното на стръмния склон: някаква кола се бе преобърнала на едната си страна. Единственото, помогнало да не падне в клисурата, бе яко дърво, на което се бе закрепила. Нямаше нужда да оглежда повече, за да разбере, че е колата на Сам.

Джери сякаш остана без въздух, а сърцето ѝ замря в гърдите. В следващия миг прескочи мантиенелата и се смъкна надолу по склона, плъзгайки се и залитайки.

— Обадете се на 911! — извика тя на децата, които с прежълтели лица, осветени от фаровете, надничаха надолу.

Мракът изведнъж я обгърна, докато се пързеляше още по-надолу сред ронлива пръст и чакъл. В главата ѝ веднага нахлу спомен: замъкът на забавленията на местния панаир. Едва убеди Сам да влязат. На колко да са били — на десет, единайсет? Още тогава приятелката ѝ предпочиташе нещата да са ясни и подредени и така и не успя да се измъкне достатъчно бързо, но Джери се наслаждаваше на всеки миг —

на подвижния под и зигзагообразните коридори, огледалата, които те караха да изглеждаш дебел, после кльоцав. Сега обаче имаше чувството, че противно на желанието си е в лабиринт, където смисълът се губеше и изход нямаше.

Сви длани пред устата си и извика:

— Сам! Иън!

Отговор нямаше.

„Моля те, Господи, само да не са мъртви!“ Помисли си за бебето, което трябваше да се роди след две седмици. Не беше честно. Не и след всичко, което бяха преживели. Трябваше да се добре там долу, просто трябваше.

Джери загуби равновесие и се плъзна чак до долу, но успя да се вкопчи в провиснал клон тъкмо навреме, за да не се претърколи през стръмната скала. Приземи се по дупе на стотина метра от преобърналата се кола. Беше хонда.

Направо загуби самообладание и изпищя:

— Сам?

Отворената врата от страната на шофьора стърчеше нагоре като люк, клоните наоколо бяха изпочупени и премазани, сякаш някой се бе опитал да изпълзи. Тя се прехвърли на изкривената стъпенка и отново ѝ се стори, че е в замъка на забавленията, преди да се хване за вратата с едната ръка, а с другата за волана и да надникне в притъмнялото купе. Някаква фигура бе свита, облеганата на вратата в другия край: Сам.

Устата на Джери пресъхна и тя наддаде кратък приглушен вик, по-скоро хленчене. Успя да отлепи езика си от небцето, колкото да извика:

— Сам! Сам!

Чу стенание, но то прозвуча някъде зад нея. Джери се извърна толкова рязко, че загуби равновесие и падна на земята. Тогава на няколко метра встрани забеляза Иън. Десният му крак бе изкривен под такъв неестествен ъгъл, че сигурно бе счупен. Тя пропълзя до него.

— Иън? — Докосна лицето му. — Иън, добре ли си? — Постави ухо на гърдите му и усети как се вдигат и спускат. Вдигна глава, забеляза, че устните му мърдат, и се приближи, за да го чуе.

— Не се... занимавай с мен. Погрижи се... за... Сам. — Гласът му бе толкова немощен, че приличаше на издихание. Опита да се

изправи, но отново се срина на земята със стон. Дънките под коляното на болезнено извития му десет крак бяха потъмнели и лъщяха от кръв. Поне беше жив. Това бе най-важното.

Отново понечи да се изправи, но тя нежно го побутна назад.

— Чуй ме, Иън. Линейката е на път. Само... недей да мърдаш... моля те. Ще видя дали Сам е добре.

Гласът ѝ бе уверен и спокоен, сякаш не бе неин. Той се отпусна с болезнена гримаса, а лицето му бе бяло като тебешир.

— Сам...

Джери имаше чувството, че гази през вода, леденостудена, прорязана от подли подводни течения, докато пълзеше обратно към обърнатата хонда и храстите грубо дърпаха дрехите ѝ.

„Боже милостиви — започна да се моли тя, — знам, че е грях да те моля, но ако трябва да вземеш някого, нека да е бебето. Нека не е Сам. Моля те, само да не е Сам.“

Хондата се заклати леко под тежестта ѝ, докато тя отново се качваше. Огледа се и забеляза, че някои от клоните, които я държаха, са се счутили. Тихият ромон на потока изведнъж ѝ се стори злокобен. Стисна зъби и потисна желанието да се дръпне. „Ако Сам загине, ще загинем и двете.“

Стисна здраво волана за опора, а с пръстите на другата ръка подръпна китката на Сам. Топлината ѝ премина през нея като токов удар и тя усети как главата ѝ се замайва от облекчение.

— Сам? Аз съм... Джери.

Сам се размърда и примигна недоумяващо към нея.

— Кааа...

— Катастрофирали сте.

Ръката на Сам се стрелна към корема ѝ.

— Бебето — изрече прегракнало тя.

— Бебето е добре. И ти си добре. — Гласът на Джери звучеше тънък и писклив. Имаше чувството, че е изпила десет чаши кафе на празен стомах. Не трябваше да спира да говори, не биваше да изпуска нишката. — Усецаш ли нещо счупено?

— Аз... не... мисля, че не. — Внезапно посивялото лице на Сам се сгърчи и тя притисна корема си с ръка.

— Бебето... о, Боже...

Светът изведнъж се смали, сякаш Джери наблюдаваше всичко през другия край на телескоп. Отпред бе огледалото за обратно виждане, надзъртащо като тъмно лъскаво око, чантата на Сам се бе закачила за скоростния лост, а милото ѝ лице се взираше към нея от сенките — бледа камея на доста поомазан фон.

Отнякъде дълбоко в себе си призова необходимото спокойствие.

— Анди се обади за помощ. Ще те откарат в болницата, преди да разбереш — успокояваше я тя и опипваше наоколо, докато най-последно откри предпазния колан на Сам. Щракването прозвуча като изстрел в тишината.

Сам стисна ръката ѝ.

— Къде е Иън? Той добре ли е?

Джери докосна пръстите ѝ.

— Малко е поочукан, но иначе нищо му няма. Не се притеснявай. И двамата ще видите раждането на бебето — прекрасен здрав дебеланко. Просто сте събудили „заспал полицаи“ на пътя, нищо повече. — И мрачно се усмихна на опита си за шега. — Да не би да си мислиш, че ще ти се размине като на обикновените хора? Особено след начина, по който бе заченат този бебок? Като че ли не ти стигаше да имаш дете на твоята възраст, ами трябваше да превърнеш всичко в серия от „Спешно отделение“.

Сам успя да ѝ отпрати немоцна усмивка.

— Това значи ли, че ще се запозная с Джордж Клуни?

— Ти да се запознаваш с него? Той ще се нареди на опашка, за да получи автограф от теб. — Джери се засмя през сълзи.

Лицето на Сам се разкриви и тя отново стисна ръката на Джери, този път толкова силно, че можеше да ѝ спре кръвообращението.

— Усещам нещо. Имам... струва ми се, че кървя.

— Сигурна ли си, че не ти изтичат водите? — Сега вече долови паниката в гласа ѝ.

— Абсолютно сигурна.

— Дръж се, миличка. Нещата ще се оправят след мъничко. — Къде, по дяволите, е тази линейка?

В този момент, слава Богу, я чу: далечен вой на сирена.

Облекчението я заля като свежа струя въздух. „Благодаря ти, Господи!“ Ударите на сърцето ѝ шумно отекваха, но все пак долавяше как воят на сирената се усилва.

— Обещай ми... — Сам прекъсна думите си със стенание.

— Какво?

— Обещай ми, че няма да позволиш нищо да се случи на бебето. Моля те, Джери. Трябва да се закълнеш. — Пръстите ѝ се вкопчиха в китката ѝ.

Явно Сам искаше да жертва своя живот заради този на бебето, но Джери се чувстваше объркана и не знаеше как да ѝ вдъхне увереност. Ако ставаше дума за избор, за нея колебания нямаше. Животът без Сам бе немислим. От друга страна, Сам бе изтърпяла толкова много заради това дете, напук на всичко. Как можеше Джери да ѝ откаже?

От дълбините на сърцето си тя изтъргна обнадеждаващи думи:

— Няма да слушам такива приказки. Стигнала си дотук. И момче или момиче, това дете ще бъде невероятно. Ако поне малко прилича на теб, ще бъде прекалено голям инат, за да се предаде точно сега. — Усети как пръстите на Сам се отпускат и тя се повали назад. — Единствената лоша новина е, че аз ще бъда до теб. И ако мислиш, че ще търпя глезотии, не си познала. Само да смееш да ми мрънкаш. Ще ти дам да разбереш.

Небето над нея, ширнало се величествено, сякаш ѝ се подиграваше. Представи си как Обри се спуска като падаща звезда, защото бременната му жена е смазана до смърт в катастрофирала кола. За пръв път разбра какво му е било.

Мисълта ѝ секна с писъка на спирачки и над главата ѝ фаровете образуваха свод. Трясъкът на врати и гълчавата над нея като че ли идваха от друг свят — Анди бе сред тях, говореше високо и развълнувано. Светлината от сирената на линейката пулсираше и струеше надолу по склона, оцветяваше листака наоколо в наситеночервено и най-сетне забеляза по хълма да се спускат две фигури в гащеризони, понесли носилка.

Усмихна се на Сам.

— Спокойно, мила. Специалните части пристигнаха.

Анди нетърпеливо чакаше майка си. Чу заглъхващите гласове на лекарите, докато си проправяха път надолу по склона. Загуби се и пращането на уоки-токитата им. Малко по-встрани, като вярно куче, Джъстин бе клекнал до мантинелата и се взираше надолу към

клизурата. На бледата светлина на фаровете се стрелкаха насекоми и се въртяха като светулки в буркан. Освен шума на някоя и друга кола те бяха единственото, което мърдаше. Дори баба ѝ стоически седеше в колата, въпреки че чакането сигурно ѝ се отразяваше ужасно. Това бе едно от нещата, които Анди харесваше у нея: отлично знаеше кога да не се пречка.

— Виждаш ли нещо? — извика тя към брат си.

Джъстин се обърна, за да я погледне, и бейзболната шапка хвърли частична сянка по лицето му.

— Май да. Да, има някой на носилката.

— Кой?

— Не мога да разбера. Май е леля Сам.

Анди отправи молитва тя да е добре. И бебето също.

Устата ѝ се изпълни с вкус като от прокиснало мляко. Тази вечер се канеше да признае на майка си, че цикълът ѝ закъснява, а сега с това...

И неочаквано се сети за жената на Обри, загинала в автомобилна катастрофа — също бременна. „Защо не се държах по-мило с него?“ Спомни си за компактдиска, който ѝ подари, и се почувства още по-нещастна. Не искаше онези неща да се случат на сватбата, но вината, че той си тръгна, не беше ли отчасти и нейна?

Анди погледна надолу, почти учудена, че все още стиска мобилния телефон на майка си. Преди да помисли, натисна за набиране номера на Обри. Майка ѝ бе включила всички важни номера на бързо набиране; единият бе неговият. Чу няколко пиукания, последвани от далечен сигнал свободно.

— Обри слуша.

Сърцето ѝ започна да блъска и за момент не може да каже и дума.

— Господа Ролинджър? Обажда се Анди... Анди Бейлис. Съжалявам, че ви безпокоя, но стана катастрофа.

— Майка ти ли? Добре ли е? — Гласът му сякаш извираше от дъното на някакъв кладенец, бе неестествено спокоен и чак след малко Анди се сети какво означава: опитваше се да потисне паниката.

— Тя е добре. Случи се... Сам и Иън. Колата им е излязла от пътя. Аз... аз не знам какво е положението. Линеяката тъкмо пристигна. — Пое си дълбоко дъх, за да се успокои. — Точно сега

майка ми не може да се обади. А аз... ами аз си помислих, че тя би искала да ви съобщя.

— Благодаря ти, Анди. Постъпила си правилно.

Знаеше, че той не може нищо да направи. Все пак пътуваше към летището. Ако беше баща ѝ — нямаше да се върне, щеше да се обади по-късно, за да провери дали всичко е наред. Но ако това бе всичко, което Обри можеше да направи, бе по-добре от нищо.

В този момент санитарите — единият як и дългокос, другият жилав, подстриган късо по войнишки — се показаха, стиснали носилката. Сърцето на Анди замря, когато видя Сам. Беше бяла като платно и придържаше корема си, сякаш каишите от зебло не бяха достатъчни. На Анди ѝ се прииска да изтича при нея, но откри, че не може да помръдне. След това Сам изчезна отзад в линейката.

Санитарите отново се смъкнаха надолу по склона. Все едно минаха часове — макар часовникът ѝ да показваше, че са били няколко минути, — докато най-сетне се показаха с Иън. Лицето му бе сгърчено от болка, а одеялото, метнато върху него, вече се бе напоило с кръв. Носилката се наклони на една страна и той изкрещя от болка, а якият го стисна за раменете и каза:

— Извинявай, приятел. Сигурно адски те боли.

Минути по-късно линейката се стрелна по пътя с пуснати светлини и виещя сирена.

Едва когато майка ѝ най-сетне се показа, бледа и рошава, с драскотина на едната буза, Анди успя да помръдне. Хвърли се в прегръдките ѝ, а Джери я стисна като удавник за сламка.

— Леля Сам дали ще се оправи?

— Ще се оправи — но не беше много убедена.

— И Иън ли? — полюбопитства Джъстин.

Джери се отдръпна с усмивка, сякаш гравирана на лицето ѝ.

— Малко гипс ще свърши работа. — Момчето се приближи и тя го прегърна в задушавача прегръдка. — Хайде, сладури, да вървим. Чака ни дълга нощ.

След минутка бяха в колата на път към болницата.

Обри се отпусна на седалката, загледан през прозореца към сивата река на пътя, профучаващ покрай него, докато му се струваше,

че стои неподвижен като скала сред водовъртежи от светлина. Усети да го обхваща спокойствие, някаква яснота, неизпитвана от години. „През цялото време, докато бяхах — каза си той, — съм се въртял в лабиринт.“

И ето че сега челно се сблъска със спомена.

Този ден бе облякла жълтата рокля, онази, която й купи от Ню Йорк. Беше на точици, с жабо, което накара Изабел да се разсмее, докато завърже връзките.

— Имам чувството, че излизам от роман на Хенри Джеймс — каза тя и се завъртя пред огледалото на едната, а после и на другата страна.

— Приличаш на себе си.

Хвана я и я притисна към себе си. Долови слаб аромат на парфюм, нещо леко, на цветя, и едва доловим мирис на цигарите „Голоаз“, които така упорито го караше да остави. Все пак я послуша един-единствен път. След няколко дни вече му липсваха. „Никакви пътувания повече, докато не се роди бебето.“ Всеки път обещаваха, а след това се появяваше още едно, последното, от което нямаше как да се измъкне, а след него още едно, и още едно. Поне тази вечер концертът щеше да е в Музикалния център.

— Подчертава ли, че съм бременна? — попита тя.

— Скъпа, нищо не може да скрие факта, че си бременна. — Вече бе в седмия месец, радостна и възторжена. Беше завила небрежно дългата си руса коса на тила и той си представи узряла праскова — много сочна праскова. Лекичко захапа врата й.

— Знаеш какво имам предвид. Дали изглеждам дебела и грозна? — Сякаш нещо можеше да я загрози. Завъртя се в ръцете му лека като балерина. — Обри, хайде да излезем тази вечер. Изведнъж ми се доядоха охлюви в масло.

— Не можем. Тази вечер ни чака Музикалният център — напомни й той. Щяха да свирят симфония № 88 на Хайдн, игрива творба, прекалено весела за вкуса му. Определено предпочиташе меланхоличната Пета на Бетовен.

Тя сякаш помръкна. Не защото нямаше да излязат, или защото й предстоеше да прекара още една самотна вечер, а защото и на нея й се искаше да е на сцената. Горката Изабел. Представленията й липсваха, също както състезателен кон тъгува за пистата, докато е затворен в



конюшната. Ако лекарят не бе настоял, че напрежението при концертните обиколки ще ѝ дойде твърде много на този етап, особено при тая трудна бременност, нищо нямаше да е в състояние да я спре. Погледна нотната стойка в ъгъла с такъв копнеж, все едно бе любовник.

— Тогава ще дойда с теб — заяви тя.

Обри погледна през прозореца. Валеше като из ведро, пороите не бяха обичайни за Южна Калифорния и напомняха, че майката природа винаги се смее последна — не бъди прекалено самодоволен, защото някое земетресение ще ви събори и вас, и съседите като кегли за боулинг; ставаш прекалено дързък и ветровете на света Ана ще предизвикат някой горски пожар, за да изпратят пламъците към теб.

— Ще настинеш — каза само.

Изабел се размая. Знаеше, че той не приема достатъчно сериозно болестите ѝ. Нима не го бе споменавал не веднъж и два пъти?

— Ще си сложа мушама. Ще приличам на Панчо Виля. Той поклати глава, отчасти защото се забавляваше, отново я привлече към себе си и зарови лице в косата ѝ. Нима тогава бе усетил някъде дълбоко в себе си, че трябва да е до нея, докато е възможно, да я съхрани, също както някой луд се запасява с какво ли не и очаква свършека на света?

— Ще помоля Гордън да те доведе. — Щеше да изпрати шофьора обратно, за да я вземе.

— Ако движението е натоварено, ще минат часове. — Тя наклони глава, пусна в ход усмивката, типична за красивите жени, свикнали да постигат своето, но с пълното съзнание, че от време на време трябва да отстъпват. — Печелиш. Оставам си вкъщи.

Обичаше извивката на врата ѝ. Кожата ѝ бе като перлена — лъщеше, излъчваше своя светлина. През годините, докато се опитваха да направят бебе, той се чудеше дали боговете не им отказват поради простата причина, че вече му бяха дали прекалено много. Може би бе прекомерно алчен? Едва по-късно щеше да разбере, че боговете са алчните — бяха я пожелали единствено за себе си.

Палката му замря с последните акорди на „Недовършена“ на Шуберт — втората от двете творби, включени в програмата за вечерта, а като си спомни, това замиране бе истинска ирония, особено когато го повикаха на телефона зад кулисите. Спомняше си само откъслечни

фрази. Изабел ранена... колата премазана. Ако Гордън не бе в колата, той самият щеше да се озове в болницата... или да полети от скалите. От друга страна, ако бе настоял да изпрати шофьора, за да я вземе, ако тя не бе проявила глупостта да шофира сама, нищо нямаше да се случи.

Когато пристигна, тя бе починала. Казаха му, че всичко е свършило на операционната маса. Защо, чудеше се, вестителите на смъртта изпитват нужда да те шокират с ужасни новини? Нима си въобразяват, че като научаваш нещата на късчета — все едно части от шрапнел се забиват в теб, е по-добре, отколкото да ти съобщят всичко наведнъж?

В асансьора, докато слизаше към моргата, го бе обзело вцепенение. Това, което му помогна да преживее, бе убедеността, че подобно нещо не се е случило, че на сутринта ще се събуди и ще открие, че всичко е било само ужасен кошмар. Нима бе възможно посинялото студено създание на масата да е Изабел, която грееше по-ярко и от слънцето? Беше докоснал косата ѝ. Бе дълга и мека, с цвят на силна бира. Нави я около пръстите си. Сякаш бе жива и го преряза, за да прекъсне връзката им и да се изплъзне от него.

Съвсем спокойно помоли лекаря, доста жизнерадостен тип, за ножица. Мъжът бе погледнал тъжно Обри, сякаш се страхуваше да не е полудял. На Обри му се искаше да е станало точно така, защото лудостта щеше да се окаже истинско спасение в сравнение с мъчението, което му предстоеше. Стиснал ножицата, отрязва няколко кичура, навиги внимателно и ги пъкна в джоба. Докторът внимателно го попита дали би искал да види бебето. Той отказа. Да го направи, след като Изабел не бе доживяла тази радост, му се струваше равносилно на грозно предателство. Опита се да си я представи в рая с детето — син, нали така бяха казали, — но откри, че вече не вярва в измисления рай. Всъщност вече не вярваше и в Бог.

Дни по-късно, коленичил до гроба ѝ, той не се обърна към Господ, а към Изабел. Това бяха последните думи, които изрече на глас на жена си: „Je t'aime. Обичам те. Сега и завинаги. Никога няма да има друга, която да заеме мястото ти.“

И наистина нямаше. Досега. Ако Джери приличаше поне малко на Изабел, щеше да се бори с нея със зъби и нокти. И ето че съвсем неусетно, без дори сам да съзнава, тя успя да проникне отвъд

защитната стена, с която се бе обградил. Докато един ден не осъзна, че е влюбен в нея. Мисълта го ужаси. Как да обикне тази жена, без да изостави Изабел? Джери не бе от тези, на които да се насладиш на задната седалка. Джери, с водопада от жестове и дръзкия смях, която изпълваше стаята с присъствието си. Тя хвърляше сянка, където споменът за жена му щеше да повехне като цвете, лишено от слънчева светлина. Чак тази вечер си позволи да я целуне за сбогом и разбра, че убива всичките си шансове с единствената жена след Изабел, която го караше да се чувства жив.

Размърда се, като че ли се будеше след дълъг сън, вдигна ръка към бузата си и откри, че е мокра. Спомни си писмо, което Дебюси е писал, докато композирал „La Mer“: „Спомените ми са неизброими и за мен са много по-ценни от действителността, защото красотата ѝ често помръква нощем.“

Точно това бе направил — ценеше спомените много повече от живота. Също като музиката, с която Дебюси бе уловил същността на морето, бе пресъздал движението му в прелестна партитура на изящно подредени ноти и умерено темпо.

Обри почука по стъклената преграда и му се стори, че мина цяла вечност, преди тя да се спусне.

— Завий на следващата отбивка — нареди той. Единственото, което виждаше от шофьора, бе късо подстриганата отзад коса и чифт любопитни очи в огледалото за обратно виждане.

— Разбира се, господине.

— Връщаме се в Карсън Спрингс.

Пристигнаха в болницата, без да карат прекалено бързо, и жената на регистратурата ги уведоми, че госпожа Кайли е на горния етаж в родилното отделение. Качиха се в асансьора, а на Джери ѝ хрумна, че не е идвала тук, откакто се родиха Анди и Джъстин. Погледна ги. Джъстин беше прегърнал баба си, а Анди стоеше със скръстени на гърдите ръце. Джери не познаваше възрастни, които да запазят такова самообладание при подобно премеждие, и никога не се бе чувствала по-горда.

Вратите се отвориха с глух тътен и Джери се отправи към стаята на сестрите.

— Търся госпожа Кайли — каза тя на възрастна сестра с посивяла коса, яка като бик.

Жената погледна някакъв списък.

— Госпожа Кайли ли? Май я карат към родилната зала. Защо не поседнете? Ще ви съобщавам какво става. — Усмихна се мило и им посочи чакалнята в края на коридора.

— Вие не разбирате. Аз съм ѝ придружител при раждането.

Сестрата отново погледна списъка.

— Ами в такъв случай няма да има нужда от вас. Определена е за цезарово сечение.

Джери се стараяше да запази самообладание:

— Доктор Росарио дали е тук?

Сестрата посочи с пръст по коридора, където Джери зърна Инес Росарио, облечена в зелени дрехи, да говори с един от лекарите — млад мъж, който не бе на възраст да избърше бебешко дупе, камо ли да го изроди. Добре, че Инес бе пристигнала навреме. Джери посочи на майка си и децата да се настанят в чакалнята и забърза.

— Инес, представа нямаш колко се радвам да те видя.

Акушерката на Сам бе изродила и Анди, и Джъстин и само като я съзря с острата коса и резкия начин на държане, Джери изпита сигурност. Инес остави младия лекар, махна на Джери да я последва и закрачи по коридора.

— Сам е извадила късмет — каза тя. — Няколко натъртени ребра, леко сътресение... само че с бебето има проблем.

Сърцето на Джери блъскаше високо в гърлото ѝ.

— Не искам да преживее сама всичко това.

Инес я погледна замислено.

— По принцип се допускат единствено бащите при цезарово сечение — каза тя. — Но според мен в този случай може да се направи изключение. — Кафявите ѝ очи уловиха погледа на Джери, предавайки безмълвно, че е необходимо пълно спокойствие.

Ако не изглеждаше толкова строга, Джери би я разцелувала.

— А Иън ще се оправи ли?

— Май става въпрос за множествена фрактура, затова не знам след колко време ще може да става. Добрата новина е, че ще му спестят обикалянето на коридора в два сутринта. — Инес се усмихна. Бяха стигнали двойните врати на операционната и Джери я последва в

стаята за подготовка с редиците мивки. — Но най-невероятното не си чула — пред ортопеда настояваше, че кракът му може да почака, че трябва да бъде със Сам. На това му казвам аз решителен бъдещ баща.

— И половината не знаеш.

Джери си спомни как той се суетеше около Сам като някоя италианска баба и я караше да си вдига краката, изкушаваше я с деликатеси, например нар, които тя обожаваше. На всички онези тома неверни, които му казваха, че е миткало, той доказва обратното.

Минути по-късно, с маска и престилка, Джери се наведе над бледото притеснено лице на Сам. Над масата бе издигната нещо като тента и закриваше долната половина от тялото ѝ. Косата ѝ бе прибрана под шапка, същата като на Джери, и в този вид ѝ напомни как в гимназията се контеха за срещи. В момента ѝ изглеждаше на шестнайсет.

— Не бях сигурна дали ще пристигнеш навреме — немощно промълви Сам.

Джери хвана ръката ѝ и я стисна.

— И какъв е смисълът от дубльора, ако не е на линия, когато изпълнителят на главната роля счупи крак?

В другия край на тентата лекари и сестри се стрелкаха напред-назад. Някакъв монитор изпиука, инструменти тракаха по поднос. Инес тихо издаваше заповеди, но все едно че говореше на суахили. Джери не откъсваше очи от Сам, докато не се появи сестра, която попи челото ѝ и обяви, че доктор Стайнбърг пристига.

— Добре, че е Дороти — чу тя приглушения глас на Инес.

Джери се сети за Дороти Стайнбърг — стара приятелка на Мейвис, която нямаше никакво намерение да се пенсионира и бе най-добрата акушер гинеколожка в околността. Бебето щеше да е в добри ръце. Въпреки това отправи кратка молитва. Погледна отново Сам. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Не мога да загубя бебето — каза с дрезгав глас тя. Сам, най-безстрашната жена, която познаваше, в момента не приличаше на себе си.

— Шшш! Какви ги приказваш — сгълча я Джери и се изненада, когато се чу да говори като майка си. — И двамата ще сте съвсем добре.

— Знам, че отначало не го исках. — Брадичката на Сам затрепери и една сълза се плъзна по слепоочието ѝ. — Мислиш ли, че Господ ме наказва?

— Господ не може да те накаже за мислите ти. И няма по-добра майка от теб, по-любеца. — Джери понечи да изтрие насълзените си очи, но в последния момент се сети, че си е сложила ръкавици. — По дяволите! Виж сега какво ме накара да направя. А пък аз си пазех сълзите за кръщенето.

Бе възнаградена с едва доловима усмивка. От другата страна на тентата се дочуха резките инструкции на Инес.

— Така... режем фасцията...

Сам стисна ръката ѝ.

— Не го усещам. Не усещам нищо. Само... натиск.

Как ще разбере дали е добре?

— Хайде на бас на десет долара, че ще е момиче.

— Дадено.

Двете замълчаха, обзети от страх и притеснение, а Инес обяви с тон, нетърпящ възражения:

— Дай по-надолу... ето я главата... добре, сега рамото. — Тя замълча. — Мили Боже, момче е!

— Момче. — Гласът на Сам омекна от изненада. Джери се ухили.

— Струва ми се, че току-що загубих десет кинта.

Зачакаха познатия рев, за да разпръсне страховете им, но не го чуха и Сам се загледа в тентата, сякаш погледът ѝ можеше да прогори дупка.

— Но той не плаче. Какво става? Добре ли е? — Беше паникьосана.

Джери също се притесняваше, но погали Сам по рамото.

— Успокой се. Инес си знае работата.

В сравнение с това ражданията на Анди и Джъстин бяха песен.

„Не като първия път.“

В главата ѝ нахлу спомен, който я запрати в коридора на носилка. Болките вече не прииждаха на вълни, а я бяха сграбчили като гигантски юмрук. Извика, че ѝ се гади, но сестрата до нея се усмихна и каза, че всичко много скоро ще приключи. Тя просто не разбираше

какво ѝ говори Джери. Когато все пак повърна, жената с дребните кръгли очички ѝ се стори раздразнена.

— Къде е майка ми? Искам майка ми! — изплака Джери с болката на момиче, едва излязло от младежките си години, което никога не е боледувало, без Мейвис да е приведена над него с мокра кърпа и нежна успокояваща ръка.

— Майка ти е в чакалнята — уведоми я сестрата. — Хайде сега, бъди добро момиче и престани да вдигаш толкова шум.

Джери отвори уста и оттам избликна болезнен вой. Болката се изкачи до неподозирани висоти, вече не я бе сграбчила, а я разкъсваше отвътре.

Двойните врати отпред се разтвориха и носилката се блъсна в някакъв праг. Мъжко лице, долната му част, прикрита от маска, се появи пред погледа ѝ. Видя две ясни сини очи, обрамчени с бръчици и гъсти побелели вежди.

— Как е, госпожице Фицджералд? — Устните, които се размърдаха под маската, я подсетиха за Борис Карлов в „Мумията“.

— А вие кой сте? — изграчи тя.

— Доктор Декордилера е в провинцията — обясни той. — Аз съм доктор Перо.

Джери поклати глава. Не, не искаше някакъв си непознат, но по всичко личеше, че тук никой не дава пет пари за желанията ѝ. Вдигнаха я на една маса и качиха краката ѝ високо. Нещо студено се промъкна в интимните ѝ части, които през последните дванайсет часа май се бяха превърнали в обществена собственост — ръчкаха, бъркаха, обръснаха я, а сега я разголиха така, че всичко се виждаше.

Този проблем скоро престана да я занимава, защото мястото между краката ѝ сякаш бе подпалено от адските огънове. Сгърчи се, изпищя и започна да се моли, но Господ не проявяваше никаква милост. Тогава бе напълно сигурна, че Той я наказва.

— Напъвай. — Заповедта бе приглушена от бученето в ушите ѝ. — Хайде сега да видим едно добро напъване. Браво. Още веднъж. Справяш се чудесно. Поеми си дълбоко дъх. Добре. Хайде пак. Напъвай!

— Не мога! — изписка тя, обзета от чувството, че ще се разцепи по средата, също като зряло авокадо, от което ще изгребат бебето.

Някак успяваше да напъва. През цялото време издаваше животинско ръмжене и пъшкане. Нещо топло се плъзна между краката ѝ и болката почти веднага замря. Някакво бебе пищеше, но заради потта, стекла се по челото и в очите ѝ, не успяваше да види нищо — различи размазани крайници и кичури коса.

— Момиче! — чу глас тя. Протегна ръце.

— Искам да я подържа.

Поставиха в ръцете ѝ вързоп, повит в пелени, и в нея се втреничиха две наситеносини очи. В гърдите ѝ се надигна невероятна обич и тутакси забрави преживените мъки. Гледаше устичката, подобна на розова пъпка, да се свива в очакване да бъде нахранена, и в отговор усети напрежението в набъбналите си гърди.

Изведнъж ѝ взеха бебето.

— Така е най-добре — обясниха те. С маската и престилката жената можеше да бъде крадец, който лишаваше Джери от всички скъпи неща.

— Не... почакайте. — Джери понечи да каже, че е размислила. Как би могла да знае от какво се отказва? Вече бе прекалено късно. Сестрата с бебето бяха излезли.

И тогава в гърдите ѝ зейна дупка и повя черен вятър. Разплака се и ѝ се стори, че сълзите никога няма да пресекнат. Плака часове наред, плака неутешимо, докато се изтощи и заспа толкова дълбоко, все едно че бе изпаднала в безсъзнание.

— Какво не е наред? Защо не плаче?

Разтревоженият глас на Сам върна Джери в настоящето. Тя надникна зад тентата, за да види какво става. Това, което съзря, я изпълни с паника — Инес и доктор Стайнбърг се бяха привели над маса, върху която бе поставено бебето, и трескаво се опитваха да го накарат да диша.

— Опитват се да го накарат да диша — докладва тя. Не каза на Сам колко отпуснато и посиняло ѝ се видя телцето, колко е доволна, че маската поне отчасти прикрива лицето ѝ. Сам винаги четеше в нея като в отворена книга.

— Защо се бавят толкова много? — Сам приличаше на животно, отчаяно устремено към малките си. — Има ли му нещо? Той не е... — Не можа да изрече думите.



Смелостта на Джери се изчерпваше. Единственото, което можеше да направи, бе да стои до Сам, да стиска ръката ѝ и да се надява на най-доброто. Къде беше Бог, когато имаш най-голяма нужда от него? Криеше се, също като другите мъже, които я бяха разочаровали и оставяха на жените мръсната работа.

Тъкмо започваше да си мисли най-лошото и чу познатия бебешки писък. Висок, мощен и много гневен.

Сам извика от радост. Джери изпусна дъха, който дори не осъзнаваше, че сдържа. Инес Росарио възкликна:

— Ама че певец! Май няма да те остави много да спиш. — Тя се показва, а топлите ѝ кафяви очи, сбръчкани в краищата над маската, буквално грееха. Беше прегърнала вързопче в бяло одеялце.

— Сам, запознай се със сина си. — Положи го нежно на гърдите на Сам, а сестрата я повдигна внимателно.

Джери така и не разбра коя от тях започна, тя или Сам, но и двете ревноха.

— Колко е красив — задъхваше се Сам, докато прокарваше пръст по главичката с кичурите влажна коса, подобни на котешка козина. Черепът му бе съвършено оформен, един от белезите, че не е излязъл на бял свят по трудния начин. — Прилича на баща си.

Джери избърса очи.

— Брадичката му е на семейство Делароса.

— Как ми се иска Иън да беше тук.

— Скоро ще дойде. — Джери очакваше всеки момент той да влети на инвалидна количка.

Сам ѝ подаде бебето, докато екипът я зашиваше.

— Не се притеснявай. Ще ти го върна — обеща Джери, забелязала как жадно го гледа Сам.

Погледна към детето и спомените отново нахлуха. Само че този път не болеше. Стори ѝ се, че по някакъв начин бе направила пълен кръг. Дъщеря ѝ се върна... само че не по начина, по който бе очаквала.

И след това, сякаш пометено от вълна, сърцето ѝ се сви и я остави празна като лъскава мида. Сети се, че Обри може би щеше да се окаже прав за нея, ако обстоятелствата бяха други. Щеше ли да му липсва през следващите месеци? Щеше ли той да се чуди какво би могло да се получи?

Джери отблъсна мислите. Имаше достатъчно на главата си, трябваше да си намери работа и не беше нужно да се вманиачава в любовния си живот.

— Ще отида да спася мама и децата от терзанията — каза тя, когато бебето отново бе в ръцете на Сам. Сигурно бяха изгубили ума и дума и се опасяваха от най-лошото.

— Ааа... да. — Сам не я слушаше. Беше очарована от новия мъж в живота си.

Джери излезе в коридора и трябваше да се съсредоточи, за да поеме в правилната посока. Краката не я държаха, а главата ѝ сякаш се носеше на няколко сантиметра над врата. Който и да я видеше в хирургическата престилка, щеше да я сбърка с лекарка, излязла от продължителна сложна операция.

Забеляза позната фигура при Мейвис и децата и застина. Обри. Какво, за Бога, търсеше той тук? Не трябваше ли вече да е на път към Брюксел? Прекалено замаяна, за да мисли трезво, някак успя да се добере до другия край на коридора. Единственото ѝ чувство бе набъбващата в гърдите ѝ радост.

Той стана, за да я посрещне.

— Всичко наред ли е?

— Момче е. — Джери се обърна към Мейвис и децата, седнали на канапето, втренчили се притеснени в нея. — Дребничък е, но какъв глас извади само, не е за вярване.

— Свети Боже. — Мейвис се прекръсти. — Дълга петдесет броеници.

— Може ли да го видим? — попита Анди.

— Дори можеш да го подържиш... само ако успееш да го измъкнеш от ръцете на леля Сам. — Джери се усмихна. — Тя е като тигрица с малкото си.

Джъстин се ухили.

— Момче. Страхотно.

— Още няколко и ще си направим отбор — пошегува се Обри.

Джери го погледна малко объркана, но щастлива. Почти не усещаше дали краката ѝ докосват пода. Бе сигурна, че никога не е била по-щастлива да види друг човек.

— Как разбра?

— Аз му се обадох. — В гласа на Анди прозвуча предизвикателна нотка.

Обри й се усмихна.

— Бих казал, доста мъдро решение.

— Ами полетът ти... — тя не довърши изречението. Джери не успяваше да мисли разумно, когато Обри я гледаше по този начин — сякаш бяха минали месеци, а не часове, откакто я видя за последен път.

— Не мисли за полета. — По гласа му разбра, че това е последното, което го вълнува.

Срещна погледа му. Нещо се бе променило. Наблюдаваше я сериозно и открито и тя се притесни, а същевременно бе във възторг. Помисли си колко му е коствало да дойде, какви болезнени спомени са били събудени. Друг мъж просто би продължил напред. Смелостта му бе впечатляваща.

Опита се да открие нещо познато, нещо, което да й помогне да задържи това чувство, и използва обичайния шеговит тон:

— Ами след като си бил толкова път, мога поне да те черпя едно кафе.

— Вие двамата вървете. Аз ще остана при децата — подкани ги Мейвис.

Джъстин отвори уста, готов да протестира, но тя строго го погледна. Внукът й веднага притихна.

Откриха кафенето на втория етаж. Джери го помнеше от последния път, когато бе тук, за да извадят сливиците на Анди. Кафето бе ужасно. За толкова години не се бе променило. Отпи, остави чашата и добави още едно пакетче захар.

— Много мило, че дойде — каза му тя. — Не трябваше.

— Защото си достатъчно силна и можеш да издържиш тежестта на света на раменете си ли? — Говореше небрежно, но иначе бе сериозен. — Не съм тук по молба на Анди. Дойдох, понеже трябваше.

— Защо?

— Нека просто кажем, че имам да довърша една стара работа.

Джери се напрегна. Да не би да бе дошъл заради Изабел? Заради някаква нужда да смири демоните в душата си?

— А какво ще им кажеш в Брюксел?

Той сви рамене.

— Че ще ми отнеме повече време, отколкото очаквах, за да оправя нещата.

Когато се взря в очите му, не забеляза присъствието на Изабел. Внезапно усети, че не може да си поеме дъх.

— Май не бях достатъчно ясен, нали? — продължи той усмихнат. — Това, което се опитвам да ти кажа, е, че направих грешка.

Сърцето на Джери блъскаше толкова силно, че го усещаше чак в бузите си като неспирен горещ пулс. В тази нощ, пълна с изненади, нима я очаквах още?

— С мен ли? Или по принцип?

— И двете — отвърна той.

Тя се намръщи.

— Ще бъдеш ли малко по-точен?

Някакъв мъж, стиснал чаша кафе между дланите си, ги изгледа незаинтересовано. Очите му бяха безизразни, брадата му бе набола и имаше вид на не спал от дни. Когато се обърна към Обри отново, очите му бяха различни от тези на непознатия — пълни с наситени чувства, и тя едва издържа да не отмести поглед.

— Тази вечер разбрах нещо — че съм бил глупак — призна той. — Представях си, че ако си позволя да те обикна, ще излича спомена за Изабел. Но нещата не стоят така, нали?

— Ти не си единственият виновен.

— Значи е настъпил моментът да погледнем по-различно. — Махна с ръка по такъв начин, че тя се замисли как изглежда, докато дирижира, как изпуска дадена нота във въздуха, нежно, все едно е пеперуда. — Тази вечер, докато пътувах насам, си спомних нещо, което отдавна бях забравил — великата музика е създание на огромна мъка. — Усмихна се тъжно. — Радвам се, че обичах Изабел. Както се радвам, че обичам теб.

Джери не можеше нито да помръдне, нито да издаде звук. Искаше ѝ се да повтори думите, които кръжаха в главата ѝ и пулсираха с пренебрежливото ѝ сърце: Обичам те! Обичам те! Обичам те! Ала нещо я спираше. Най-сетне се предаде и отвърна с разкривена усмивка:

— Страшна двойка сме, нали?

Обри се пресегна, за да бутне непокорен кичур зад ухото ѝ, и зачака тя да продължи.

— Точно сега си мислех за Сам — каза тя. — Мартин почина и тя не очакваше да се влюби, но аз никак не се изненадах, когато това стана. Сам е създадена за съпруга и майка. — Разсеяно разбърка кафето. — А аз... Аз не бях кой знае каква съпруга и като изключим, че съм луда по децата си, не съм сигурна, че съм кой знае каква майка.

— Съмнявам се децата ти да са на същото мнение.

— Ами ти? — Тя го погледна любопитно. — Не искаш ли деца?

— Не е нужно да са мои.

Джери усети как в гърдите ѝ покълва нещо и протяга крехко пипалце. Винаги бе следвала пътя си и бе платила, като целият товар остана на нейните рамене. А ето че Обри предлагаше това, което нито един мъж не би ѝ осигурил: достатъчно любов. Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя гневно ги избърса.

Колкото и да ѝ се искаше, все още не бе готова да се довери.

— Като повдигнахме въпроса, трябва да отида да видя как са моите. — И стана.

В чакалнята Анди и Джъстин пиеха сода и гледаха стар филм по телевизията.

— Баба е при леля Сам — уведоми ги Анди.

— Видяхме бебето през прозореца. — Джъстин бе разочарован. Щеше да мине доста време, преди това мъниче да събуди детския интерес.

— Според мен прилича на леля Сам — отбеляза Анди.

— Не — на Иън — възрази Джъстин.

— А пък на мен ми се стори, че прилича и на двамата. — Джери нямаше сили да запали клечка кибрит, камо ли да става рефер на караницата им. Но щом ги погледна — главата на Джъстин достатъчно близо до косата на Анди и тя го гъделичкаше по бузата, — реши, че може би не се бе справила толкова зле с възпитанието им.

Това ѝ напомни за Клеър. Трябваше да ѝ се обади, за да ѝ каже какво се е случило. Но важността на събитието изведнъж я притисна и тя се отпусна на най-близкия стол, все едно някой каратист я бе пернал зад коленете.

— Не знам за вас — каза тя, — но ако до половин час не съм си у дома, ще трябва и мен да ме настаните в тази болница.

Обри се наведе и ѝ подаде ръка.

— Колата ми чака долу.

Джери отвори уста, за да откаже, да обясни, че не може да остави своята тук на паркинга, но Джъстин скочи от канапето, задъхан от вълнение:

— Йес, ще се возим на лимузина! Чакай само да кажа на Несто.

— А защо не му звънеш от колата? — предложи му по мъжки Обри. — Ще бъде по-подозрително, ако разбере след това, не мислиш ли?

Джъстин го погледна и се ухили.

— Супер.

— Ще повикам баба. — Анди пое по коридора, за да открие Мейвис, и двете се върнаха след малко.

После всички се качиха в асансьора. Вратите се затвориха, а Джери изпита странното чувство, че се издигат, вместо да слизат надолу.

## СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Анди преглеждаше списъка на лекарите, изпратен от Финч по електронната поща, когато усети първите спазми. Изтича в банята и заключи вратата. „Моля те, Господи, нека да се окаже това, което си мисля. Кълна се, че ще посещавам службите всяка неделя чак до края на живота си.“ С треперещи ръце разкопча ципа на дънките.

И наистина, по бикините аленееше петно кръв.

Усети как в нея се разлива вълна от облекчение, приседна на капака на тоалетната чиния и дръпна една хавлиена кърпа, за да заглуши напирещото ридание. Чак сега осъзна колко е била уплашена. Ако беше бременна, нямаше да може да направи аборт. А в същото време не виждаше как би могла да го задържи. Щеше да се получи като с Клеър. Дали животът ѝ щеше да е по-добър, ако Джери я бе задържала... или просто по-различен. На Анди ѝ хрумна, че решенията в живота, които са сто процента правилни или погрешни, се броят на пръсти. Родителите на Клеър може и да са дали всичко от себе си при възпитанието ѝ, също както за нея Джери бе направила най-доброто. А ако семейството на Анди напоследък се бе променило до неузнаваемост — с напълно непознати нови играчи и съвършено различни правила, — то тази промяна бе започнала дълго преди появата на Клеър.

Първия път, когато Анди прегърна бебето на Сам, преди по-малко от седмица, осъзна какво означава съвършенство, когато нещата са на мястото си. На свидетелството за раждане той щеше да е записан като Джасинто Уесли Карпентър, кръстен и на двамата дядовци, но накратко щяха да му казват Джак. Единственото момче в изцяло женско семейство, вече успяваше да върти всички на малкия си пръст с тези толкова сини очи и трапчинки на бузите. Леля Сам не можеше да откъсне очи от него, а Лора не преставаше да му гука. Дори хладната, елегантна Алис не успяваше да се сдържи и издаваше гальовни звуци. А когато започваше да плаче и не желаше да спре, баба го слагаше на коленете си и го потупваше, докато не се оригнеше.

Когато идваше нейният ред, Анди го гушваше толкова внимателно, сякаш бе крехко захарно творение. Изглеждаше толкова малък, въпреки че миниатюрното юмруче стискаше пръста ѝ с неподозирана сила. Така и не успя да проумее доверието, с което гледаше към нея. Той все още не знаеше какво значи да те наранят; не беше научил, че трябва да наблюдаваш особено внимателно хората, които би трябвало да те защитават.

Тогава се бе почудила какво ли е да си има свое бебе. В същия този миг разбра каква саможертва бе направила майка ѝ — съвсем не ставаше дума за безсърдечна постъпка, а може би за най-трудното нещо, което някога ѝ се е налагало да направи.

Анди се изправи и усети, че краката ѝ треперят. Нямаше търпение да каже на Саймън. Също и на Финч. Щяха да са толкова облекчени.

Извади тампон от шкафа под мивката и се усмихна при мисълта, колко мразеше момента, когато ѝ идваше. Баба ѝ веднъж каза, че по нейно време са наричали цикъла „приятел“ на жената. Анди вече разбираше защо. Скъса опаковката на „Тампакс“-а, сякаш вътре бе скрит най-безценният подарък на света.

Джъстин избра точно сега да започне да блъска по вратата и да писка:

— Хайде де, трябва да вляза! Да знаеш, че не си единствената в къщата!

Огледа се в огледалото на аптечката, забеляза поруменелите си бузи и се ухили като глупачка. Внимателно се намръщи, преди да отвори вратата.

Брат ѝ се намръщи на свой ред.

— Защо се бавиш толкова?

— Аз съм момиче — уведоми го високомерно тя, сякаш повече обяснения не бяха нужни. — Защо не отиде в тоалетната на мама?

— Тя е под душа.

— Приеми истината, откъм брой си в неизгодно положение. — С удоволствие му напомняше, че у дома е малцинство.

— По ми беше хубаво, докато бе при татко — оплака се той, но тя знаеше, че не казва истината. През изминалата седмица се бе държал по-мило от обикновено, а онзи ден дори ѝ даде портативния си CD плейър.



Анди профуча покрай него и излезе в антрето.

— Учудвам се, че си забелязал, че ме няма. Непрекъснато киснеш у Несто.

— Не е непрекъснато. — И се усмихна самодоволно.

— Добре де, прекара цял един ден у Обри. Голяма работа. — Миналата събота Обри беше поканил Джъстин и Несто и оттогава брат ѝ говореше все за този ден.

— Не бяхме само там. Ходихме на кино и ядохме бананов сплит.

— На мен ли ми се струва, или искаше да ходиш до тоалетната? — присви тя очи.

— Искам. — Промъкна се покрай нея и тресна вратата. Анди хукна към хола и грабна телефона. Саймън се обади след второто позвъняване.

— Фирма Уинтроп, Уинтроп и Уинтроп. С кого бихте искали да ви свържа, моля? — Въпреки че това бе стандартният му поздрав, тя не се сдържа и се ухили, сякаш го чуваше за пръв път.

— Отдел клиенти, моля — влезе в тона му тя.

— Съжалявам, но всички линии са заети.

Тя престана с преструвките.

— Саймън, направо няма да повярваш, но...

— Великите умове мислят еднакво — прекъсна я той. — Тъкмо се канех да ти позвъня.

— Наистина ли?

— Трябва да ти покажа нещо.

— Какво.

— Изненада е.

— Намекни поне нещичко.

— Много скоро ще разбереш. Ще те взема след половин час. — Както обикновено дори не си направи труда да попита дали е заета.

Когато наду клаксона отвън на алеята, Джери все още се приготвяше за срещата си с Обри, а Джъстин бе хукнал към Несто. Извика „довиждане“ на майка си от вратата на спалнята и излезе.

— Изпусна вчерашните вълнения — каза му тя, докато колата преминаваше с гръм и трясък по тихата улица. — Мама взе Сам и Иън от болницата. Каза, че било голям майтап, дето и двамата били в инвалидни колички.

— Имат късмет, че останаха живи. Разбра ли се какво е предизвикало катастрофата?

— Сърна. Иън извил рязко волана, за да я избегне. — Покрай цялата суматоха истината бе излязла найаве едва на следващия ден.

— Можеше да е и по-зле.

Не беше нужно Саймън да й го казва.

— Баба ми е убедена, че са ги пазили ангели хранители.

— Бабини деветини — отвърна добронамерено той.

— Не можеш да си напълно сигурен. — Саймън твърдеше, че е атеист, но според нея това бе така единствено защото му бе трудно да повярва в съществуването на загрижен образ на баща, пък бил той и Бог.

— И ти не можеш да си сигурна, че подобни неща съществуват.

— Никой не може да е сигурен.

— Защитата се оттегля.

Отби към „Хибискус“, където къщата на госпожа Крофорд бе украсена за Великден още отсега. Тя бе учителка в забавачката към начално училище „Портола“ поне от сто години и се пенсионира съвсем наскоро. Беше на осемдесет и нещо, но все едно че бе на пет и за всеки празник изрязваше и редеше различна украса. Точно сега се бе спряла на рози, направени от салфетки, пиленца от близалки и дебели шарени конци.

— Какво искаше да ми покажеш? — попита го тя.

— Ще видиш — усмихна се загадъчно той.

Пресякоха празния терен, където Анди и най-добрата й приятелка от началното училище Ейми Сноу изобретяваха препятствия от дръжки на бърсалки и метли, после се преструваха, че са коне, цвилеха и подтичваха наоколо. След това Саймън сви нагоре по хълма към училището.

Спря пред административната сграда, която изглеждаше пуста, но видя портиера да бута пред себе си количка триколка. Саймън извади ключа от стартера и я погледна многозначително. Разчитай на Саймън да се добере до ключ. Сигурно го бе взел лично от директора, който приемаше момчето като член на ръководството.

Щом влязоха, я поведе към офиса на „Скрайб“, където посочи стола до бюрото си.

— Сядай. — Отключи най-горното чекмедже и извади малък касетофон. — Помниш ли, че миналата седмица заминах за малко на север?

— При приятеля на Моника от Станфорд ли? — Саймън бе пропуснал два учебни дни.

Той кимна и пъхна някаква касета.

— Докато бях там, посетих още някого.

— Кой? — Тя не бе в настроение да гадае за това или онова. — Саймън, би ли...

Той включи касетата. Отначало просъскваше само празната лента, но след това се разнесе гласът на Саймън:

— Добре. Оправих го. За пръв път използвам тази чудесия... извинявам се. Малко съм нервен. — Все едно че говореше някой притеснен ученик от шести клас, но тя отлично знаеше, че това е просто преструвка. Какво, по дяволите, ставаше тук?

Долови тих мъжки смях.

— Спокойно, синко. Всички започваме отнякъде. — Мълчание. — Сега би ли ми напомнил, ако обичаш, в кое училище каза, че учиш?

— Гимназия „Портола“, господине.

— Отче. Това не ми прилича на католическо училище.

— Защото не е... въъ, отче.

— В този случай не разбирам какво мога да кажа, което да заинтригува приятелите ти.

— Всъщност, въъ, това не е за училищния вестник. — Гласът на Саймън започваше да звучи по-дръзко. — Да не би да съм забравил да спомена, че работя и като репортер на свободна практика.

— Наистина ли? Дали съм чел нещо твое? — Гласът прозвуча развеселено.

— Писах статия за Моника Винсънт в „Кроникъл“ от миналата седмица. Да, аз я писах. Само мен избраха от местния вестник. Не е никак зле като за пръв път, нали?

— Аз така и не разбирам какво общо има това с епархията. — В гласа, който не можеше да бъде друг, освен на бащата на Клеър, започваше да се прокрадва известно напрежение.

— И до това ще стигна — продължи Саймън. — Знаете ли, пиша статия за местния женски манастир. Уж започна като проучване за

часовете по интереси, но когато се задълбочих, видях, че за него може доста да се пише.

— Разбирам. И какво имаш предвид?

— Една жена, Джери Фицджералд, която се занимава с пчеларството. Та нейната дъщеря ми е приятелка и тя ми разказа нещо много интересно: преди много години майка ѝ била монахиня, но се наложило да напусне манастира, защото се разбрало, че е бременна. — Мълчание. — Отче, добре ли сте? Изведнъж пребледняхте.

Чу се как някой кашля, за да прочисти гърлото си.

— Ннищо ми няма. Добре съм. Та какво казваше?

— А, да, според приятелката ми вие сте бащата на бебето.

Момент мълчание, последвано от приглушен вик.

— Как смееш! — Мъжът се бори да си поеме дъх. — Марш навън! Веднага вън! Преди да съм извикал полицията и да те обвиня, че... че се представяш за... за...

— За репортер ли? — Анди си представи как Саймън се подсмива. — Отче, при цялото ми уважение, просто исках да чуя вашата версия. С една дума, нали знаете, някой радиожурналист може да дочуе и да се разпространи в цялата страна, а на мен не ми се ще да разбере нещо погрешно.

— Вън. Вън от кабинета ми! В противен случай ще...

— Ще какво? — В този момент Саймън заговори с напълно естествения си глас. — Ще уволните горката жена ли? О, да, и за това дочух нещичко. Как ви се струва едно такова заглавие — *Детето на свещеник и бивша монахиня*? Според мен е доста благозвучно, вие как мислите? Освен това вече съм насрочил и интервю с дъщеря ви.

— Какво искате от мен? — Гневът бе изчезнал, заменен от страх в гласа на мъжа.

— Нали ви казах. Пиша за...

— Тя те е изпратила, нали?

— Госпожица Фицджералд ли? Дори няма представа, че съм тук. — Поне това бе самата истина.

— Не повярвах, когато тя ме заплаши, но... — Гласът му внезапно пресекна. — Иска да ме сломи.

— Простете ми, отче, но на мен ми се струва точно обратното...

Последва рязко прекъсване.

Настанилият се върху бюрото Саймън спря записа. Анди седя дълго, загледана в касетофона, сякаш бе хипнотизирана.

— Нали не ми се сърдиш? — попита Саймън.

— Да ти се сърдя. — Примигна и го погледна. — Това е направо невероятно.

Той се ухили.

— Де да можеше да го видиш... разпадна се като стар ронлив хляб. Дори ми стана кофти заради човека.

— Баба ми е права. Тя казва, че имаш повече кураж, отколкото ти трябва. — Господи, Саймън, да изнудваш свещеник. Знаеш ли колко лесно всичко това можеше да рикошира в теб? — Не бе и помисляла, че е възможно подобно нещо да се случи, когато му се довери.

— Да, но не стана.

— Можеха да те арестуват или... да отидеш в ада.

— Нали не си забравила, че не вярвам в ада?

— Въпреки това...

— Виж, важното е, че се получи. Не е ли това най-важното. Обещах му да не споменавам нищо, ако обещае да се дръпне.

— Всъщност ти нямаше намерение да направиш подобно нещо, нали?

— Не, но той защо да го знае? — Саймън изглеждаше толкова доволен от себе си и тя изобщо не се съмняваше, че един ден наградата „Пулицър“ ще бъде негова.

— Ако майка ми разбере, направо ще побеснее. — Джери предпочиташе сама да води битките си.

— Което значи, че докато не знае, проблем няма. — Той стисна ръката на Анди и я повдигна към устните си. Зад очилата очите му изглеждаха огромни, докато се навеждаше над пръстите ѝ. — Което ми напомня, че съм намерил един лекар — лекаря на Моника.

— Казал си на Моника!

Той пусна ръката ѝ.

— Спокойно. Не съм ѝ казал на кого му трябва лекар. Записът на отец Галахър временно я бе накарал да забрави добрата новина, но ето че отново се сети.

— Всъщност точно за това исках да гов...

— Не се притеснявай. Имам малко спестени пари. Не е нужно никой да разбира.

— Саймън, аз...

— Всичко ще бъде наред, обещавам ти. — Нежната загриженост в гласа му за малко не я накара да се разплаче.

— Не съм бременна — успя да изрече най-сетне тя. Той се олюля назад, напълно озадачен, а по лицето му плъзна глупаво изражение на облекчение. Скочи от бюрото, стисна я за ръцете и я издърпа да стане.

— Защо не ми каза? Аз си говоря ли, говоря... кога разбра?

— Преди малко.

— Сигурна ли си?

— Убедена съм.

Прокара пръсти през косата си и тя щръкна като петльов гребен.

— Това е направо страхотно. Искам да кажа, иха, направо... супер. — За пръв път в живота си Саймън загуби дар слово.

Привлече я към себе си и я целуна. Ако играеха в някой филм, сега щяха да свирят цигулки, но това не бе филм, а когато Саймън я отдръпна от себе си, за да я погледне, единственият звук бе дишането им.

След малко тя каза:

— Не мога да се начудя какво ли щеше да бъде.

— За какво говориш?

— За детето ни.

— С нашата ДНК? Щеше да е генийче. — Той се ухили. Тя поклати глава и стисна устни, за да не се засмее, защото само щеше да го окуражи.

— Надявам се да има още много, много време, преди да стана майка.

— Много по-трудно е, отколкото изглежда, повярвай ми. — Той стисна ръката ѝ и двамата се отправиха към вратата. — Хрумна ми нещо. Надолу по пътя има един мотел. Не може ли просто да погледнеш, заради една статия за гнусните мотели от гледна точка на тийнейджърите? Помисли си колко ще се чете. Направо ще се редят на опашка, за...

Той все още говореше, когато тя профуча покрай него и хукна надолу по стълбите.

— Просто невероятно. — Майка Игнасия бе втренчила студените си очи над очилата за четене в Джери. На бюрото ѝ бе струпана купчина писма, повечето неотворени, сякаш някой бе прекъснал обичайното ѝ сутрешно занимание. — Току-що приключих разговор с Игуменството. По всичко личи, че имайки предвид доклада на сестра Клемънт, са преценили, че не се налагат драстични промени. Накратко казано, продължаваме както досега.

Джери я гледаше и не можеше да повярва. Когато преподобната майка я извика, бе убедена, че ще я накара да напусне. Косъмчетата по врата ѝ настръхнаха. Не бе, както когато стоеше пред изображение на Девата, но си бе истинско чудо.

Тя издиша.

— Боже, Света Дево и Йосифе.

Майка Игнасия свали очилата, сгъна ги внимателно и ги пхна в джоба.

— Честно казано, не знам какво да мисля — каза тя.

— Възможно ли е сестра Клемънт да си е променила мнението?  
— Още щом го изрече, Джери разбра, че не е за вярване.

— По скоро се дължи на специалната меса, която помолих отец Риърдън да изнесе.

— И вие ли? — Когато притисна Дан миналата седмица, той не спомена и дума за молбата на майка Игнасия. Усмихна се. — Знаех, че ми трябва всяка възможна помощ.

Не бе просто за да си запази работата. Мисълта за всичко, което преживя през последните три месеца: едната ѝ дъщеря се върна при нея, другата се изнесе; Сам за малко не загина, а и раждането на бебето ѝ (две събития в една нощ); и на последно място, но съвсем не най-маловажното, Обри може би щеше да остане в Карсън Спрингс завинаги, а може би не.

— Ще съобщя и на управителното тяло, но исках ти първа да научиш. — Гласът на преподобната майка звучеше спокойно, но очите ѝ грееха. Протегна ръка по подреденото бюро. — Поздравления, мила. Надявам се още много години да ни предстоят спорове с теб за нещата, които са най-добри за „Благословената пчела“.

— Въпреки че аз понякога печеля? — попита през смях Джери.

— Иначе не би могло да бъде.

Усмигнаха се една на друга. Джери тъкмо излизаше, когато дочу неестествен звук: преподобната майка тихо се кискаше.

Джери забърза по коридора, изпълнена с желание да сподели с някого добрата новина, защото иначе щеше да се пръсне. Веднага се сети за сестра Агнес, обиколи бързо градината, но зърна единствено сестра Хенри да плеви, коленичила, цветните лехи.

— Сестра Агнес е в амбулаторията — уведоми я възрастната монахиня. Поклати тъжно глава и Джери забеляза, че някога, преди годините да вземат своята дан, тя е била хубава жена. — Горкичката, не ѝ остава още много. — Едва след първия момент на паника Джери се сети, че тя говори за сестра Серафина.

Бившата къща на управителя сега бе превърната в амбулатория с подредени легла и модерна апаратура за спешни случаи. Сестрите, които работеха там, имаха медицинско образование, а лекарят идваше на посещение два пъти в седмицата. Сега, докато излизаше в слънчевия коридор, на Джери отново ѝ направи впечатление контрастът с вътрешността. Древните фасадни камъни, обвити в бръшлян, бяха запазени, но вътре всичко бе обновено — бели плочи по подовете, вградена рецепция и уютни раkitови мебели за приемната. Единствено наблюдателната камера над вратата служеше за нямо доказателство, че обитателите тук не са в първа младост. Ролята на камерата бе да не позволява на външни лица да обикалят наоколо.

— Търся сестра Агнес — каза тя на розовобузестата послушница на рецепцията.

Преди още момичето да отговори, двойните врати към покоите на пациентите се отвориха и оттам излезе отец Дан. Видя Джери, веднага спря и се усмигна. Изглеждаше уморен и въпреки че бе запазил красотата си, вече не можеше да мине за енергичния свещеник, постигнал истинско чудо с масовите посещения на млади жени в „Свети Ксавиер“.

— Тя най-сетне намери покой — въздъхна той. Джери се прекръсти и изрече безмълвна молитва за сестра Серафина.

— Надявам се да не е страдала.

— Струва ми се, че не е.

— Дори и така да е, това е истинска благословия.

— В това няма съмнение.



Отправиха се бавно към приемната, където тя се отпусна на един стол, обърнат към прозореца.

— Спомням си времето, когато бях послушница. Тя и тогава беше доста възрастна.

Отец Дан се отпусна на стол срещу нея.

— Е, този път не бързах особено — призна смутено той. А и кой би го обвинил? — Отделих ѝ само броени минути.

— Както и да е, сега вече е в рая.

Джери си спомни как сестра Серафина се разхождаше, подгъвът на одеждите ѝ вдигнат няколко сантиметра над земята, за да не се протрива. Сега, като мислеше за това, ѝ хрумна, че същото е било и с живота ѝ: тялото на монахинята просто отказваше да се износи.

— Ако не е, имам сериозни опасения за останалите от нас. — Замълча и се усмихна, все едно двамата споделяха някаква тайна. — Само че ти не си тук заради сестра Серафина.

Тя поклати глава.

— Надявах се да си кажа няколко думи със сестра Агнес.

— Тя е все още при сестра Серафина. Струва ми се, че няма да излезе скоро. — Не беше нужно да ѝ напомня, че тук, в „Крайпътната Мадона“, сестрите сами подготвят покойниците и влагат много обич и грижи за погребението. — Аз мога ли да ти помогна с нещо?

— Всъщност като никога новините са добри.

Отец Дан бе заинтригуван.

— Значи трябва всичко да ми разкажеш.

Тя му разказа за решението на Игуменството.

— Май официално са отзовали копоите.

— На това му казвам аз добра новина. — Той се усмихна щастливо. — Защо ми се струва, че все още не ти се вярва?

— Ти не беше там. Нямах представа какво беше изражението на сестра Клемънт. — Джери не се сдържа и се усмихна при спомена. Жената си бе получила заслуженото. — Не мога да си я представя да каже нещо благородно.

— Да не би да мислиш, че старият ни приятел си е променил мнението?

Беше му разказала за посещението си при отец Галахър, без да изпуска нищо. Да, чест му правеше, дори не повдигна вежди.

— Странно, защото, когато говорих с него, ми се стори, че не чува нищо, каквото и да кажех.

— Може пък да се е осъзнал. Както и да е, вече не те грози нищо.

— Вярно е.

— Не звучиш особено доволна.

— Точно сега съм по-скоро объркана, отколкото щастлива.

— Може би дълбоко в себе си чувстваш, че не го заслужаваш — предположи предпазливо той.

Тя се замисли за момент и погледна към цъфналото ябълково дърво — приличаше на огромен розов букет, след това тихо продължи:

— Може и да е така. — Спомни си първата неловка среща с Клеър. Оттогава беше минало доста време, но предстоеше още много път. — Може би има неща, които никога не могат да останат забравени.

— „Прости и ще ти бъде простено“ — цитира той Лука. — Не мислиш ли, че това означава да простиш и на себе си?

Тя се обърна към него и забеляза, че очите му са със същия нюанс на синьото като небето, ширнало се над рамото му.

— Работа по въпроса — отвърна с усмивка тя.

— А как е дъщеря ти? — Сякаш бе прочел мислите ѝ.

— Много добре.

— Чувам, че чайната ѝ ще заработи съвсем скоро. Точно това ми трябваше, още една спирка по пътя към изкушението. — Потупа се по корема, където изпъкналото шкембе издаваше слабостта му. — Чувам, че яговодата ѝ торта няма равна на себе си.

— Разбирам, че си говорил със Сам.

— Отбих се да видя бебето. Изключително момченце. Пълно копие на майка си.

— Да се надяваме, че е наследил и търпението ѝ. — Сам бе признала, че вместо да спи, повечето време нощем се разхожда напред-назад. Дори и след всичко преживяно май нямаше нищо против.

Отец Дан стана сериозен.

— Ако не беше ти, него нямаше да го има сега — каза той. — Сам не можа да изрази благодарността си.

— Я стига, отче, още малко и ще ме канонизират. — Джери се разсмя, за да прикрие смущението си.

— Не и с твоето минало — пошегува се той. — Като говорим за дявола, чух, че приятелят ти се канел да поостане. — В тона му се прокраднаха нотки, които можеха да са само резултат от разговора със Сам. Джери си каза, че не бива да забравя да ѝ извие врата при първия удобен случай.

Бузите ѝ изведнъж започнаха да парят.

— Поне засега. — Намръщи се. — Престани да ме гледаш така, Дан Риърдън. Дори и да бях лудо влюбена в този мъж — а аз не съм казала, че е така, — такива работи, като „заживели щастливо до края на дните си“, са за приказките. Виж какво стана последния път, когато им се поддадох.

— Хич не ми ги пробутвай тези изтъркани извинения. На първо място с Майк изобщо не трябваше да се жените.

— Сега ми е добре. Също и на Обри... въпреки че той още не го е разбрал. — Тя поклати глава и се зачуди кого се опитва да убеди, себе си или Дан.

— А защо си толкова сигурна?

— Като изключим факта, че не ставам за женене ли? Ще трябва да се състезавам с починалата му съпруга. Вярвай ми, това е старо съревнование, което няма начин да спечеля. Дори и светица няма да успее да я достигне.

— Всички си носим товара. Особено на тези години.

— Много ще съм ти благодарна, ако не ми напомняш за възрастта ми — рече натъртено тя.

— Единственият ми съвет е да не прибързваш със заключенията.

Джери се зачуди дали не е прав. За човек, положил клетва за безбрачие, определено знаеше доста. Нима като страничен наблюдател успяваше да забележи повече?

— Не съм и предполагала, че ще доживея деня — заяви сухо тя, — когато свещеникът ми ще се прави на сватовник.

Искриците в очите му помръкнаха.

— Нещата се свеждат до това дали имаш смелост. А според мен имаш, готов съм да се обзаложа.

Смелост ли? Какво знаеше той? Ако наистина беше смела, щеше да намери начин да задържи детето си. Дори и с Майк не бе намерила кураж, за да го издържи. О, да, много добре знаеше как я възприемат по-тесногърдите от отец Дан. Това бе смешно, наистина смешно,

защото нямаше нищо общо с мъжемелачките. Причината никога да не се обвърже с друг мъж — Майк бе единственото изключение, и то, защото мислеше за децата си — бе страхът. Страхуваше се да не бъде наранена, да не остане премазана от нечие прекалено високо самочувствие, а най-вече да не бъде изоставена. Нима не беше истина, че всички мъже в живота ѝ, включително и баща ѝ, я бяха изоставили по един или друг начин?

Сега отново се намираше на ръба на същата пропаст. Знаеше, че с Обри е различно. Но само защото в края на дъгата бе възможно да е скрито гърне със злато, не означаваше, че тя ще тръгне да го търси. „Дъгите — помисли си — могат да се окажат доста нетрайни.“

— Имаш късмет — каза тя с известна завист. — Никога не ти се е случвало да попаднеш в подобна ситуация.

Изправи се и се приближи до прозореца. Слънцето залязваше над далечните планински върхари, а леката омара се бе вдигнала. Сега се виждаше ясно безразличният профил на Спящия индиански вожд с щръкнал нос и брадичка.

Усети Дан Риърдън леко да докосва ръката ѝ и се обърна към него.

— Невинаги съм бил свещеник — каза спокойно той. — Някога бях влюбен.

— Тя ли ти разби сърцето, или стана тъкмо обратното?

— По малко и от двете. Просто пътищата ни се разделиха. — Изглеждаше доволен от насоката, в която бе поел. — Сега тя е омъжена. Има три деца, две са в колежа. За Коледа си пращаме картички.

— А чудиш ли се понякога какво би било, ако се бяхте оженили?

— Не знам дали щяхме да сме щастливи — сви рамене той. — Но това не е същото, като да си щастлив, не е ли така?

Точно сега щеше да се почувства щастлива да прекара една вечер у дома с децата си, да похапнат макарони със сирене и да поиграят на „Монопол“. Може би Клер също щеше да успее да дойде и щяха да разберат дали е наследила умението на семейство Фицджералд да се сдобиват с хотели на „Бордуок“ и „Парк Плейс“. Джери си представи как четиримата са се събрали около масата за карти в хола. Не точно като картина на Норман Рокуел, но приблизително.

А дали Обри ще се вмести? В един прекрасен момент си позволи да се полюбува наум на четката му в банята, обувките, подредени до нейните. Какво бяха хотелите на „Парк Плейс“ в сравнение с това?

## ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Великден бе отпразнуван не само с биенето на църковните камбани. Проведе се ежегодният конкурс по украсяване на великденски яйца с награди за различните възрасти, а печелившите яйца бяха изложени на витрината на „Лундкуист“, сгущени сред сладки във формата на зайчета и сплетени козунаци. Дългоочакваният финал бе търсенето на скрити яйца в парка „Мюър“, спонсорирано от Търговската камара, където деца на възраст от осем до осемдесет се провираха сред гардениите и туфите трева, заобикаляха гнездата изтравниче, за да съберат стоте скрити яйца. Като изключим незначителните драскотини, единственото произшествие сполетя четиригодишния внук на Отис и Джийн Фармър, защото бе ужилен от оса, а единственото притеснение бе предизвикано от лудия стар Клем Ули, качил се на един клон, за да се провикне: „Направете път на Исус!“ Някои решиха, че това се дължи на сезона, но повечето знаеха, че той го приема съвсем буквално: Исус за Клем бе толкова истински, колкото и преподобният Григсби, който внимателно го отведе до таблата с храната, където представителният пастор му подаде две парчета от питата с ябълки и сливи на Елзи Бърнет. Едното парче бе за Клем, а другото — за невидимия му приятел. (Всички знаеха, защото той разправяше на всеки, който би го изслушал, че Исус много обичал сладките неща.)

Анди и Финч, с малко помощ от Саймън — зает да не изпуска от поглед братята и сестрите си, — връчваха с Лора брошури под навеса на „Изгубените лапи“, а животните в клетки щяха да бъдат раздавани като печалба. В края на деня бяха изкарали почти четиристотин долара и бяха осигурили пробни домове, хора, желаещи да правят семейни обиколки и да наблюдават Битси, четиригодишна овчарка, и огромния черен котарак Коул. Успяха да разубедят майката на момиченце, развикала се истерично, след като Лора най-спокойно ѝ обясни, че животните не могат да бъдат пуснати, за да си играят децата с тях, да

не осиновява животно, защото и бездруго има достатъчно задължения на главата си.

Мейвис даде идеята Клеър да използва момента, за да рекламира официалното откриване на чайната си, предвидено за след седмица, с няколко внимателно подбрани десерта за разпродажбите на домашно печени вкусоти. След дълго обсъждане се спряха на класиката — трипластова кокосова торта с лимонов пълнеж, шоколадови сладки с орехи, и кифли с домашно ягодово сладко, — според Мейвис великолепно приготвените сладкиши, познати на всяка домакиня, щяха да направят значително повече впечатление, отколкото нещо сложно и непознато. И въпреки това Клеър наблюдаваше с притаен дъх как Дейвид Рибек от „Трий Хаус“ поднася към устата си парче торта. Дейвид можеше да се окаже костелив орех заради кафенето му, известно с десертите, които предлагаше.

След няколко напрегнати мига той вдигна очи нагоре в непресторен захлас:

— Имам един-единствен въпрос. Правите ли доставки?

Думите му плъзнаха наоколо и хората заприиждаха и се наредиха на опашка. За по-малко от час и последната сладка, кифличка и парче торта бяха продадени. Единствената, която не бе никак доволна от успеха на Клеър, бе Кандис Майлстрип, защото през миналите години шоколадовата ѝ торта бе любима на всички.

С приближаването на великия ден Клеър бе погълната от трескава дейност. За основното вече се бе погрижила — чиниите и приборите бяха извадени от опаковките им, обемистите кашони сгънати и струпани в гаража така, че да не пречат, фризерът бе пълен със замразени блатове и тесто за сладки, които сигурно щяха да стигнат за цяла армия. И пак оставаха още милион и една подробности, които сякаш се трупаха също като метлите в „Чирак на вълшебници“. Кукичките за пердетата се бяха изкривили и трябваше да се подменят, мандрата, от която се снабдяваше, бе затворила заради някаква кравешка болест, а в килерите се бяха появили мишки. Това бяха проблемите от последната минута. В списъка със задължителни предстоящи задачи бяха включени менютата (които миличкият Джъстин предложи да направи на компютъра си) и пускането на обяви в „Клариън“ и „Пенуърт Прес“ за помощници. Нито една от кандидатките, с които се бе срещнала досега, не бе подходяща, като се

започне от милата, но леко изкуфяла Вина Хаскинс до изключително работливата, но готова винаги да командва Гърт Спрингър. Засега Мейвис щеше да ѝ помага, а Анди и Джъстин да се включват след училище.

Кити, забавена от наводнение в мазето, щеше да пристигне съвсем скоро. Тя бе толкова спокойна, а всичко, което докоснеше, се превръщаше в съвършенство и изглеждаше съвсем лесно. Щеше да ѝ е приятно да има с кого да поговори за Мат.

Клеър не го бе виждала от онази вечер на партито, но на другия ден строителният инспектор бе посочил пропуск — май бе забравила да осигури рампа за инвалидни колички. Тъй като нямаше никакво време за губене, паникьосана се обади на Мат. Той си имаше друга работа, но обеща след няколко часа да се погрижи и за нейния проблем. Едва когато затвори, осъзна, че това може да се окаже огромна грешка. Последното, което ѝ трябваше сега, бе да го гледа сърдит или, още по-лошо, нещастен. Щеше да се чувства още по-виновна и раздвоена.

Само че на следващия ден Мат пристигна точно след като Мейвис си бе тръгнала, и бе нехаен както обикновено, като че ли нямаше никакви грижи. Ако не друго, поне изглеждаше по-добре от когато и да е: много почернял, макар и леко изгорял от слънцето, облечен в тениска, която подчертаваше мускулестите му ръце.

— Благодаря ти, че намери време — каза му тя. — Знам, колко си зает. — Отстъпи крачка назад и скръсти ръце на гърдите. Беше боса и изведнъж усети студения сатенено гладък под. — Искаш ли лимонада? Имаш вид на човек, който би пийнал нещо студено.

— С удоволствие, стига да не те притеснявам. — Звучеше също толкова спокоен, колкото и на телефона.

— Никак даже.

Последва я в кухнята, където лимони от дърветата на остров Верде бяха натрупани в кошница, поставена на плота. Тя избра три, разряза ги и ги сложи с пасатора с корите, чаша захар и чаша вода. После прехвърли пюре в купа, покрита с марля и прецеди течността, а след това я изсипа в гарафа. Добави още няколко чаши вода и малко лед.

Мат наблюдаваше процеса с неподправен интерес.



— Ако знаех, че ще трябва да изпълниш цялата тази процедура, изобщо нямаше да те затруднявам.

— Не ме затрудняваш. — Тя му сипа и украси чашата с листо от мента.

Той отпи глътка и обяви:

— Най-хубавата лимонада, която някога съм опитвал.

Тя се усмихна и се облегна на плота.

— Хората се чудят, когато им давам рецептата. Имам чувството, че очакват лимоните да са изстискани от траписийските монаси.

— Много по-хубаво е. — Той ѝ се усмихна и отпусна назад глава, за да се наслади на нова глътка. Тя остана, загледана как адамовата му ябълка подскача нагоре-надолу. Студени капки от чашата се стекоха по пръстите му и на нея неудържимо ѝ се прииска да ги оближе. Господи, какво ѝ ставаше? Не можеше ли да проведе нормален разговор с този мъж, без да изпита желание да скочи с него в леглото?

„Сигурна ли си, че става дума само за секс?“, прошепна глас в главата ѝ.

Чувстваше близост с Мат и в други отношения. Можеше да сподели с него неща, които другите биха сметнали за глупави — например, че любимото ѝ занимание е да гледа сантиментални стари филми по телевизията, както и че любимият ѝ сладкиш, с който се успокоява, са целувките.

Ако Байрън беше тук, нещата щяха да са коренно различни. Знаеше го със сигурност. Точно това бе трудното.

— Не мога да повярвам, че забравихме за рампата — каза тя.

Мат сви рамене.

— Ако инспекторът не беше забелязал, Моника Винсънт щеше да побърза да ни напомни.

Клеър се сети, че Моника живее наблизко, и се зачуди какво ли представлява. Толкова много се пишеше за нея — истериите ѝ на снимачната площадка, безбройните ѝ любовни истории, катастрофата, след която бе останала частично парализирана. Не можеше дори в супермаркета да влезеш, без да я видиш на някой билборд.

— Няма ли да е страотно, ако дойде за откриването?

— Сигурно ще дойде. Никога не пропуска възможност да се покаже пред публика.

— Все още не съм я виждала.

— Веднага ще я познаеш. Няма как да не я забележиш. — Той си наля още лимонада. Ако някой надничаше през прозореца, щеше да го вземе за съпруг, прибрал се у дома след уморителен ден.

— Защото е в инвалидна количка ли?

Устните на Мат се разтегнаха в някакво подобие на усмивка.

— Това е най-малкият ѝ недостатък. Питай тези, които са си имали вземане-даване с нея. Никой не е минал без разпавии.

— Ти я познаваш?

— Преди известно време работих нещо по къщата ѝ.

— И какво представлява тя?

— Искаш да кажеш преди или след като се опита да ме прелъсти?

— Не може да бъде!

— Не се правя на интересен. Струва ми се, че всеки що-годе приличен мъж става. — И побърза да добави: — Не че аз се възползвах. Все пак ако го бях направил, щеше да ми плати за извънредния труд.

— Поне не е потънала в самосъжаление.

Той се разсмя:

— Ако има някой, когото трябва да съжаляваме, това е сестра ѝ.

— Тя не работи ли за Моника? — Сети се, че Анди бе споменала нещо такова.

Той изсумтя:

— По скоро ѝ се кланя до земята. Анна върши какво ли не, само дето не ѝ ближе краката, а не бих се учудил, ако и това е започнала да прави.

— Защо не напусне?

— По-лесно е да го кажеш, отколкото да го изпълниш. Първо, не може да си го позволи. Ако не е Анна, майка им щеше да свърши в държавен старчески дом.

— А Моника защо не помогне? При толкова много пари...

— Много хора също се чудят. — Той поклати глава, без да крие отвращението си. — Май ѝ се струва, че е направила достатъчно, като е взела Анна на работа. Имат още една сестра, Лиз, но, кой знае защо, Анна върши цялата мръсна работа.

— Много потискащо.

Клеър потръпна и си помисли за своите родители. Кой ли щеше да се грижи за тях, когато вече не можеха сами?

— Май трябва да благодаря на съдбата.

Новото ѝ семейство съвсем не е свършено, но всеки по свой си начин ѝ бе показал, че може да разчита на помощта и подкрепата му.

Забеляза как нещо проблесна в очите на Мат. Дали бе копнеж? Или съжаление? Той допи лимонадата и остави чашата на плотта.

— Ще започвам с рампата, докато е още светло. — Думите прозвучаха рязко и делово. — Благодаря за лимонадата.

Докато миеше, Клеър го чу как сваля дървен материал от пикапа си, а след това и стърженето на триона. Часове по-късно, когато слънцето залезе, тя излезе и видя, че скелето вече е готово, а грубите борови греди блестят в сумрака като кости, осветени на рентгенова снимка.

— Невероятно. Почти не се забелязва — удиви се тя, докато оглеждаше. Вместо да нарушава симетрията на терасата, той я бе поставил от едната страна така, че да не пречи.

— Ще трябва малко да удължиш пътеката, но едва ли ще те затрудни — предложи ѝ той.

— Това ще бъде последният ми проблем.

— Ще изпратя някой да замаже с цимент. Няма да ти искам допълнително заплащане.

— Настоявам да си платя. Не може да работиш даром.

Той подръпна омачканата козирка на тъмнозелената шапка с бял надпис „Градински дървета“.

— Ще ми платиш по-късно.

— Добре — съгласи се недоволно тя. — Само че искам да го напишеш.

— В такъв случай ще взема една от ягодовите ти пити за гаранция.

Усмихна ѝ се широко и се наведе, за да закове пирон на парапета. Звукът отекна в смълчания сумрак. Някой светна лампата от другата страна на улицата; сигурно бе вдовицата госпожа Гант, излязла да нахрани котката. След минута-две и прозорците в хола щяха да светнат — човек можеше да си свери часовника. Възрастната дама никога не пропускаше вечерните новини, следвани от „Кътовете на Холивуд“ и „Стани богат“.

— Нямам нито една готова пита — каза му тя. — Не искаш ли вместо това да приготвя вечеря?

Клеър не можа да определи кой от двамата е по-изненадан; думите сами се изплъзнаха от устата ѝ. Мат леко замахна да прогони комар и тя забеляза мокър кръг под мишницата му. Движението ѝ се стори доста изкуствено.

— Идеята не е много добра — отвърна той.

— Защо не? Нали все още сме приятели? — Говореше небрежно, но въпреки това думите ѝ прозвучаха по детски наивно. Все едно вярваше в Дядо Коледа, макар всички доказателства да сочеха, че той не съществува.

— Не ме разбирай погрешно — отвърна мило той. — Аз и така си имам достатъчно приятели.

Тя се сви.

— Май трябваше да го очаквам.

— Ала — продължи той със същия ласкав глас — ако имаш предвид нещо повече от вечеря, може и да се оставя да ме убедиш.

Клеър усети как у нея се надига нещо подобно на вълна, устремила се към брега. Виждаше картината съвсем ясно: Мат седи срещу нея на масата в кухнята и двамата са напълно наясно, че вечерята е само прелюдия.

Останеше ли за през нощта, не означаваше ли окончателен избор? А ако избере Мат, значи отхвърляше Байрън. Нещата бяха съвсем прости. Не можеше да има и двамата.

— Мат, знам какво изпитваш. Само че...

Той не я е остави да довърши:

— Е, ще го преживея. Голямо момче съм. Знаех в какво се забърквам. Няма да се сърдя я. — И започна да си събира инструментите.

Изведнъж Клеър усети, че ще заплаче. Колко глупаво от нейна страна да си въобразява, че ще останат приятели.

— Извинявай. Просто... аз те харесвам, по дяволите. Искам да кажа, освен... ами...

Той наведе глава на една страна и се усмихна.

— Не се притеснявай, можеш да го кажеш.

Бузите ѝ поруменяха.

— Не съжалявам за нищо.

— Просто искаш всичко да приключи — каза той. — Нямах проблем. — Капакът на сандъчето с инструменти хлопна. Пренесе го до пикапа, натовари го и се провикна: — По някое време утре ще намина, за да довърша.

Докато гледаше как пикапът излиза на заден ход от алеята, ѝ се прииска да изтича след него, но желанието бързо отмина. Просто не бе такъв човек — най-голямата лудост в живота ѝ бе да напусне работа и да се премести тук. Остана на алеята, загледана след смаляващите се фарове, докато най-сетне се превърнаха в мигащи искри в далечината. Те напълно изчезнаха, тя се обърна и тежко изкачи стълбите. „Никой не споменава, че когато се наложи да избираш между двама любовници — каза си тя, — не знаеш кой ще надделее. Обречена си да копнееш за единия, без да можеш изцяло да посветиш сърцето си на другия.“

Сякаш предусетил нещо, същата вечер Байрън се обади, за да уведоми, че ще вземе самолета и ще бъде при нея за уикенда.

— Хич не питай как успях да се измъкна — добави той. — Не ти трябва да знаеш.

— Нямам търпение — отвърна тя, но думите ѝ прозвучаха глухо.

„Ще бъде различно, когато той дойде“, каза си тя. В прегръдките на Байрън скоро щеше да забрави Мат.

— Самолетът ми каца по обяд. Ако няма задръстване, сигурно към два — два и половина ще съм при теб.

Обясни му как да стигне до къщата.

— Цялата е в бръшлян. Има и недовършена рампа за инвалидни колички. Няма да ти е трудно да я намериш.

— Липсваше ми, скъпа. — Гласът му стана дрезгав.

— И ти на мен. — Наистина ли ѝ бе липсвал? Защо тогава спа с Мат?

На следващата сутрин Клеър бе огромно кълбо от нерви. Ами ако я погледне и веднага разбере? Помисли си дали да не се обади на Кити, за да чуе разумните ѝ думи, но пък в момента приятелката ѝ си имаше достатъчно проблеми, а и така само щеше да я забави.

Байрън пристигна и нервите ѝ се изопнаха до крайност. Ала щом го видя да слиза от колата под наем в смачканата си риза и панталон в цвят каки, веднага се успокои.

Беше доста изненадан, докато разглеждаше.

— Боже! Ама снимките изобщо не показваха колко е красиво.

— Видял си какво е било преди, сега вече е различно. — Всичките й притеснения се разсеяха, докато Байрън обикаляше от стая в стая и се възхищаваше на всяка подробност. Направи всичко възможно да не се застояват в спалнята, макар да бе сигурна, че няма следи от Мат.

— Хубаво е — обобщи той, сякаш не бе забелязал, че матракът е на пода.

Заведе го в съседното помещение — хола, където стената между две малки спални бе избита, по идея на Сам. Оставаше да се сложат тапети и да си докара мебелите от склада. В дългосрочен план, когато ще може да си го позволи, обясни тя, трябва да преустрои гаража в достатъчно голям апартамент, където да живеят двамата.

Байрън не отговори. Искрено се радваше за нея, но тя забеляза, че е предпазлив и избягва да се включва в плановете й за бъдещето.

Върнаха се в слънчевата предна част, единственото място, освен кухнята и банята, което бе напълно готово.

— Строителят е свършил добра работа — каза той и прокара пръсти по ламперията.

Клеър усети, че се изчервява.

— Ще му предам оценката ти.

— Харесва ми и как си подредила.

Тя се огледа и оцени нещата през погледа на Байрън — надиплените пердета, които Мейвис бе ушила, рисуваните маси и столове с богатата украса, боровата пирамидка, в която бе подредила колекцията си от антични шишета и метални кутии от антиквариата на Ейвъри Луелин. Виктролата до вратата бе от Мод, а гобленът на стената — подарък от Олив и Роуз Милър. Приносът на Лора бе дъбовият люлеещ се стол в ъгъла, предназначен за майки с деца.

— Не съм направила всичко сама — каза тя.

— Не очаквах да има толкова... завършен вид.

Наблюдаваше го с крайчеца на окото си. Изглеждаше същият, но сякаш ролите им се бяха сменили. След като цял живот бе залагала на сигурни неща, изведнъж прекрачи към неизвестността, а ето че Байрън, винаги предпочитал да предприема рискови начинания, бе поел по стъпките на чичо си и бе избрал сигурността. Вече не отваряше и дума да започне своя практика или да се включи някъде на

работа като доброволец — все неща, които някога обсъждаше с истинска страст. Напоследък в разговорите им неизменно присъстваше името на чичо му Андрю и колко изкарвал в Хилсбъра.

— Смятах да добавя балони и разноцветни ленти — отвърна неуверено тя, — но ми се стори доста натруфено.

— Разбирам какво имаш предвид. — Прегърна я и тя се почувства мнителна, задето бе изтъкувала по такъв начин думите му. — Работила си много упорито — заслужаваш всичко тук да постигне страхотен успех.

Тя отпусна глава на рамото му. Усети лекия приятен аромат на кастилския сапун, който родителите му, луди на тема екология, купуваха в индустриални количества както, за да си мият косите, така и за да си перат дрехите.

— Защо не отидем да хапнем в града? Може да е единствената ми възможност да те разведа. Следващите дни ще са доста напрегнати.

— Всъщност имах нещо друго наум. — И многозначително погледна към спалнята.

Изведнъж се почувства неловко.

— После ще имаме достатъчно време за това.

— Добре, щом настояваш...

Когато излезе на терасата, ѝ се стори, че недовършената рампа за инвалидни колички ѝ се присмива. Сети се за Мат — няма как да не ги запознае. Господи! Как успя да забърка подобна каша? Нямаше представа от кое се страхува повече: Байрън да не разбере или да не нарани Мат повече, отколкото вече го бе сторила.

Изминаха седем-осемстотин метра и Клеър усети, че част от напрежението я напуска. Разхождаха се по „Олд Мишън“ и бърбеше за дъбовете по на половин век; за свещените крави в Карсън Спрингс (миналия месец, когато Норма Дивейн заколи една от тях, това излезе на първа страница); за лекцията в градската библиотека, изнесена от известната природоизследователка Петра Краули, когато сокол с червена опашка се измъкна и за малко не отмъкна миниатюрния френски пудел на Маргьорит Мур; за кулата на пощата с камбанарията, покрита с каменни плочи по време на Първата световна война, скоро след това „откраднати“ и в подходящия момент възстановени.

Стигнаха до края на аркадата и тя го поведе по площад „Делароса“ с фонтана и странните магазинчета, сгущени в стените, обвити с бугенвилея.

— Хайде, ела — каза тя. — Искам да те запозная с Лора.

Звънчето на вратата на „Делароса“ звънна, когато влязоха. Лора обслужваше издокарана възрастна жена, но ѝ прошепна нещо и дойде, за да ги поздрави радушно:

— Много ми е приятно, че най-сетне имаме възможност да се запознаем — каза тя, когато Клеър я представи на Байрън. — Разбрах, че сте лекар. Ако решите да останете, тук ще има нужда от вас.

— По-скоро като умиращ от глад жител — каза през смях той. Очите му се плъзнаха наоколо и внимателно огледаха редиците глинени съдове и тъкани изделия, ръчно изработените предмети и бижута. — Хубави неща. Сигурно бизнесът ви върви.

— Справяме се — отвърна скромно Лора и приглади немирен кичур на челото. Беше в тъмнокафяв панталон и жълта копринена риза, която подчертаваше маслинената ѝ кожа. — Трябва да призная, че изкарваме повече пари от уебсайта.

— В някой голям град би се справяла още по-добре — прошепна Байрън на Клеър, когато излизаха.

Клеър се изненада. Нима той не разбираше? Семейство Делароса живееха тук от поколения, още от времето на Златната треска. Освен това на Лора тук ѝ харесваше. Същевременно се чудеше дали не е загърбила честността, тъй като от платените туристически обиколки не изкарваше никак малко.

Обиколиха парка „Мюър“, спряха да се полюбуват на естрадата, където лятно време се провеждаха концерти. Клем Ули, както обикновено, бе в беседката, стиснал в ръце оръфания том, който сам бе публикувал. Наблизо бе и Нейт Комсток, който оправи част от електрическата инсталация в къщата ѝ. Беше се взрял с бинокъла си високо в короните на дърветата, извисили се над тях. Под щедро татуираната си ръка стискаше наръчника на Сибли за птиците. Олив и Роуз Милър, облечени в еднакви блузи, се спряха, за да ги поздравят, и продължиха разходката си, хванати подръка.

Клеър не бе обядвала и когато стигнаха при „Трий Хаус“ бе гладна като вълк. Дейвид Рибек, както обикновено застанал до вратата, на влизане ги поздрави.



— Не ми казвай, че си размислила за предложението ми — пошегува се той, напомняйки ѝ за работата на главен сладкар, която ѝ бе обещал, когато тя пожелае.

— Само ако ми дадеш рецептата за онзи пай с горски плодове — пошегува се на свой ред тя.

— Няма да го бъде, нали само за седмица ще фалирам.

Когато се настаниха, си побъбри с Мелъди Уайкоф, докато им вземаше поръчката, махна на една от редовните клиентки, чернокосата Дилайла Симс, за която се носеше слух, че е влюбена в Дейвид. Поднесоха им сандвичите и Байрън небрежно отбеляза:

— Доста народ познаваш.

— Май да. Не се бях замисляла. — Погледна към момиченцето и момченцето, които подскачаха наоколо като маймунки — все едно виждаше себе си и Байрън на същата възраст, и се усмихна. — Колко странно — отбеляза тя, — в някои отношения имам чувството, че съм живяла тук цял живот.

Той побърза да смени темата.

— Как е майка ти?

— Добре, струва ми се.

— Ще дойдат ли на откриването?

— Не са казали нито че ще дойдат, нито че няма да дойдат. — Прободе я болка, но не се притесни колкото преди. Все така ги обичаше, просто не очакваше кой знае какво. — Ами твоите родители? Изпратих им покана.

— Да, знам. Казаха ми, че няма да имат възможност да дойдат. Мама ще говори на някаква конференция. Което ми напомня... — Той бръкна в джоба на якето и извади тънка книга с меки корици. — Помоли ме да ти предам това. Стихосбирката е нейна.

Клеър бе изненадана. Нямаше представа, че майката на Байрън е поетеса.

— Хубава ли е? — попита тя и я разлисти.

— Откъде да знам? — сви рамене той. — Университетското издателство — публикували са стихосбирката, за да се пошегуват с нея.

„Старият Байрън не би се отнесъл толкова пренебрежително — помисли си тя. — Нима толкова много се е променил?“

— Много мило от нейна страна — каза Клеър.

— Даде една и на родителите ти — като жест за помирение. — Поклати глава в почуда. — Нямам представа дали се е получило, но поне си говорят.

— Значи още има надежда. — Усмихна се на иронията: родителите на Байрън се помиряват с Лу и Мили, а към нея се отнасят студено. — Странно. Все си мислех, че имат нужда от мен. А пък аз само съм им пречила да разберат колко са самотни.

Байрън се пресегна през масата, за да ѝ стисне ръката и прокара палец по кокалчетата ѝ.

— Най-важното е ти да си щастлива.

Откакто беше пристигнал, нито веднъж не го чу да каже ние.

— Щастлива съм — рече тя. — Но не е същото без теб.

— Няма да е винаги така. Само още две години.

— Това е прекалено много време. — Тя задържа погледа му. — А пък след като преустроя гаража...

Той рязко пусна ръката ѝ.

— Знаеш какво мисля по въпроса.

— Надявах се да си променил мнението си.

Той побутна чинията настрана. Поне се усмихваше и тя малко се обнадежди.

— Добре, признавам, че отначало не бях сигурен, но като виждам колко си постигнала... — Той разпери ръце, а въодушевляването озари слабото му напрегнато лице. — Щом нещата потръгнат, ще можеш да откриеш клонове и на други места.

— Тогава всичко ще си дойде на мястото, нали?

Дори и да бе забелязал сарказма в гласа ѝ, не го показва.

— Че колко му е да се открие „Чай и съчувствие“ в, да кажем, Хилсбъра.

— Царството на смесените дружества за автомобилен превоз и американски футбол?

Той стана сериозен.

— Би могла поне да помислиш.

— От друга страна, ти би могъл да се преместиш тук.

— Я стига, Клеър. Да говорим сериозно.

— Но аз говоря напълно сериозно.

Байрън поклати глава.

— Виж — каза той все още съвсем любезно. — През последните осем години се опитвах да постигна нещо. Нямам намерение да сменя една дупка за друга.

Сърцето ѝ се сви. И тя, като Байрън, имаше моменти, когато искаше да се издигне и постигне много. Не се бе отказала от правото, за да изкара повече пари на друго място. Не бе важно дали чайната щеше да има огромен успех. Важното бе, че вършеше това, което ѝ бе приятно, и бе заобиколена от хора, които харесваше. Ако съумееше да свързва двата края, нищо друго нямаше значение.

— Не е необходимо да ти казвам какво беше, докато бях малък — продължи той, без да ѝ напомня, че и с двете заплати на родителите му едва бяха успявали. — Ако не беше помощта на чичо, нямаше да мога да завърша медицина. Знаеш какво изпитвам към родителите си, но най-съкровено ми желание е никога да не бъда като тях.

— Значи предпочиташ да си като чичо си? — Сама се учуди колко спокойно прозвуча гласът ѝ. — Натруфена къща в Хилсбъра и мерцедес в гаража, така ли?

— Толкова ли е страшно? — Лицето му бе в сянка заради листака над тях и сякаш потрепваше с всеки полъх на вятъра.

— Някога повече те бе грижа за други неща.

— И все още ме е грижа. Просто не разбирам защо е нужно да гладувам, за да стане светът по-добър.

— И тук можеш да живееш добре.

Той продължаваше да клати глава.

— Няма да го бъде, Клеър.

Въпреки всичко тя продължи да настоява:

— Строят нова клиника. Ще имат нужда от лекари. Ако все още мислиш да ставаш доброволец, емигрантските лагери са пълни с чужденци, които предпочитат да умрат, отколкото да отидат в болница. Можеш да направиш добро на тези хора.

— Май за всичко си помислила.

— Просто те моля да обмислиш възможностите.

— А ти ще обмислиш ли моето предложение?

Изпълни я безнадеждност:

— Аз... ами не мога.

В същия момент осъзна, че причината не е в Мат. Нито, че се бе преместила тук. Едва забележимите пукнатини неусетно се бяха

превърнали в пропасти. Или просто двамата бяха предпочели да се правят, че не забелязват истината. Нима не усети какво става още онази нощ, когато Мат я заведе да види лодката му? Когато забеляза любовта, която бе вложил, разбра, че не му е било никак лесно да обърне гръб на мечтата си. И въпреки това го бе направил заради децата си. Дали и Байрън би постъпил по същия начин? Преди би казала, че е способен на подобна саможертва, но вече не бе сигурна.

— Може би след година-две ще мислиш различно — вметна той, но по изражението му личеше, че не вярва.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Нищо няма да се получи, нали?

Сякаш ключът се бе завъртял в ключалката. По лицето му се изписа мъка, по любимото лице, което тя познаваше, за което копнееше още от дете.

— Може би просто трябва да се разделим за известно време — предложи той с неестествено приглушен глас.

Клеър чуваше как Мелъди разпалено обяснява нещо на някого на съседната маса, май лек за косопад, за който прочела в „Инкуайър“. Дейвид Рибек бе в другия край на верандата, потънал в разговор с уморената си руса съпруга. Никой не поглеждаше към тях с Байрън; никой не бе усетил разрива помежду им.

— Вероятно си прав — каза тя. Не можеше да издържи на изражението в очите му.

— Когато първия път те убедих да дойдеш тук, изобщо не предполагах, че нещата могат така да се обърнат. — Едното ъгълче на устата му се изви в иронична усмивка.

— Нито пък аз.

— Мисля, че не е редно да оставам. Само може да стане по-зле. — Сега Байрън избягваше да срещне погледа ѝ.

Тя примигна и една сълза се търкулна по бузата ѝ.

— Нали ще се обаждаш?

— Да. — Гласът му бе несигурен.

Знаеше, че ще минат месеци, може би дори години, преди да намерят сили да се срещнат отново. Също така бе сигурна, че няма да престанат да се чуват.

Мелъди донесе сметката и той остави някакви банкноти на масата. Станаха заедно, столовете изскърцаха по плочите. Няколко

души се обърнаха и ги погледнаха, но тъй като не видяха нищо необичайно, отново се съсредоточиха върху чиниите си. Бе съвсем естествено на излизане Байрън и Клеър да се хванат за ръце, не като любовници, а като стари приятели, които търсят утеха един от друг в момент на нужда.

Дейвид ги погледна с разбиране, когато ги съзря на вратата. Самият той бе имал подобни преживявания.

Прибраха се мълчаливо. Най-сетне видя къщата и... пикапа на Мат на алеята — съвършения завършек на един ужасен ден.

Мат се изправи и подаде ръка за приятелски поздрав.

— Приятно ми е — каза той. — Клеър много ми е разказвала за вас.

— И на мен за вас. — Байрън се насили да се усмихне и погледна нетърпеливо към къщата. На нея ѝ се стори, че чува мислите му: „Дали ще успея достатъчно бързо да си взема нещата и да си тръгна?“

— За уикенда ли сте тук? — Очите на Мат бяха ясни и чисти и с нищо не показваха, че присъствието на другия мъж по някакъв начин го притеснява. Клеър изпита искрено облекчение.

— Всъщност тъкмо си тръгнах — отвърна му Байрън.

По лицето на Мат се изписа изненада.

— Ама нали днес пристигнахте?

Клеър усети, че трябва да обясни.

— Изникна нещо непредвидено — намеси се бързо тя. Байрън не отрече думите ѝ.

— Колегата, който трябваше да ме замести, се е разболял.

— Лоша работа — отбеляза Мат.

— Е... беше ми приятно. — Байрън вече бе по средата на стълбите, отпуснал рамене, сякаш от тежестта на багажа, който още не бе взел. Обърна се и каза: — Между другото, много ми хареса какво сте постигнали тук.

Дори и да бе имал намерение да намекне, че тук, освен работа е вложена и много любов, не пролича. Байрън нямаше как да разбере, но в някои отношения Клеър приемаше къщата колкото за своя, толкова и на Мат.

Наблюдаваше как Мат приближи до пикапа и започна да разтоварва инструментите. Едва се сдържаше да не се обърне към него

и да не го помоли да прояви разбиране. Остана на мястото си и премести поглед към цъфналата череша и игликите покрай оградата. Старите дървета от двете страни на алеята хвърляха шарена сянка по тревата, забеляза къртичина и се зачуди дали да не си вземе котка.

„Защо всичко трябва да е толкова трудно?“, запита се тя.

Байрън излезе след минути, стиснал сака си в ръка. Сякаш се бе смалил, докато го тътреше надолу по стълбите, и сърцето ѝ отново се сви, този път заради него. Не я биваше в сбогуванията — затова и бе останала в Мирамонт толкова дълго, — за миг ѝ се прииска да избяга колкото е възможно по-далече. Само и само да не чува ужасните думи.

Изпрати го до колата, прегърна го по задължение, защото усещаше погледа на Мат.

— Карай внимателно.

— Да, мамо. — Години наред се бе шегувал с нея, че е същата като Мили, въпреки че този път думите прозвучаха неискрено.

— Ще ми липсваш.

— И ти на мен. — Той сведе поглед, но тя успя да забележи сълзите в очите му. — Няма да ти пожелавам успешно откриване, защото съм сигурен, че успехът ще бъде огромен.

— От твоите уста в Божите уши.

Целуна я леко по устните и се качи в колата. След няколко минути се скри зад ъгъла. Наблюдаваше го как се отдалечава, а в гърлото ѝ се събираше буца и светлината ѝ се стори прекалено ярка. Така и не усети кога Мат се е приближил и е застанал до нея.

— Мога да дойда, по което друго време кажеш.

Тя бавно се обърна към него. Знаеше какво пита: дали има нещо общо с това, или е просто случаен наблюдател. Нямахше представа какво да му отговори. Единствено бе сигурна, че е толкова уморена, та едва си държи очите отворени и всеки момент ще се разпадне.

— Много ще се радвам, ако останеш — каза тя с удивително спокоен глас.

Забеляза как очите на Мат се изпълниха със светлина, но бе очевидно, че не иска празни надежди. Сви рамене.

— Съвсем скоро няма да се мотая повече наоколо. Дай ми само час-два.

— Бързаш ли?

Свали електрическия трион от каросерията и го остави на тревата.

— Зависи.

— От какво?

— Дали има нужда да се оправя нещо. — Присви очи към покрива.

— Надявах се да останеш за вечеря — каза тя, без дори да е помислила. — Последния път, когато те попитах, имаше допълнително условие.

Той я погледна, в топлите му кафяви очи бе стаена загриженост.

— Не беше точно така.

— Байрън не си тръгна, защото му се налагаше — продължи тя. — Решихме, че така ще бъде най-добре.

— И аз така си помислих.

— Всичко свърши, Мат. Нещата явно са приключили преди известно време, но аз просто отказвах да го призная.

— И това предполагах, че е така.

— Наистина ли?

— Ако наистина го обичаше, никога нямаше да бъдеш с мен.

Сякаш се вдигна мъгла. Нима бе прекалено късно? Нима тя бе провалила всичко? Спокойно попита:

— Защо тогава ме накара да избирам?

— Исках да си наясно какъв мъж избираш.

Клеър го погледна с тежък настойчив поглед. Всичко си идваше на мястото.

Не зазвучаха фанфари, когато я прегърна. Само скорците бърбеха в клоните на дърветата, а наблизо се долавяше ритмичният звук на пръскачка. Обзе я чувство на почуда, лек трепет, който я обхващаше само в моменти на истинско щастие или мъка. Помисли си за плодните дръвчета, които смяташе да насади — праскови, сливи и нектарини, — а после всяка пролет щеше да се радва на цветовете им. Каквото и да се случеше, винаги щеше да има място, където да закачи хранилка за птици, и достатъчно плодове, които да съхранява в килера.

И човек, с когото да споделя радостта.

Кити пристигна на следващия ден, сипеща извинения. Тъкмо оправили бойлера и се оказало, че нещо там вътре дава на късо, затова се наложило да викне електротехник, който все обещавал да дойде, ама не идвал. Шон предложил да изолира проблемното място, но в момента учел за държавни изпити и на нея не ѝ се искало да го притеснява. Било достатъчно, каза тя, че се грижел за Мади. В „Чай с приятели“ била оставила Уила и сестра ѝ Дафни, която си почивала след последния готов роман.

— Чувствам се гузна, че те накарах да биеш толкова път — каза ѝ Клеър.

С Кити направиха обиколка на къщата, а сега се наслаждаваха на чаша лимонада, седнали на терасата, където двата ракитови стола, последният подарък на Джери, бяха добре дошли.

— Че какъв съдружник ще бъда, ако си стоя у дома? — запита Кити. — По всичко личи обаче, че и без мен си се справила отлично. — Щастлива и усмихната, облечена в широка блуза и панталон, свободно падащите ѝ къдрици с цвят на бира се стелеха по раменете, приятелката ѝ бе спокойна както обикновено.

— Трябваше да ме видиш преди една седмица. — Клеър вдигна очи към небето.

— Е, на твоє разположение съм през следващите три дни.

— Повярвай ми, сега ще си отработиш всичко пропуснато.

Кити се разсмя, все едно нямаше никакви грижи.

— Между другото, кога ще ме запознаеш със семейството си? — Тя се озърна, като че ли очакваше някой от тях да се покаже от храсталака.

Клеър ѝ каза, че ще пристигнат всеки момент.

— Мейвис има рецепта за торта с уиски, която ѝ се иска да изпробва. — Клеър не можеше да повярва колко ѝ е леко на душата. Вчерашната вечер, прекарана с Мат, ѝ помогна да види нещата в перспектива.

Кити леко се отдръпна и я погледна с възхищение.

— Изглеждаш по-различна. Да не би да си направила нещо с косата си?

Клеър прекара пръсти през кичурите.

— Не съм. Всъщност мислех си да я подстрижа.



— Точно така. Оставила си я да расте. Знаех си, че има нещо. — Кити се усмихна, сякаш това не бе единствената промяна, която бе забелязала. — Внимавай, иначе скоро ще започнеш и ти да носиш такива неща. — Тя погледна недоволно медицинските си сандали.

— Обикновено повече ходя боса.

— Наистина си се променила — погледна я одобрително Кити.

Все още бяха с престилки и Кити смесваше продуктите за сладките с овесени ядки и орехи, за да ги замразят, а Клеър топеше шоколад за дяволската торта, когато влезе Мейвис, последвана от Джери и децата. Без да каже и дума, Мейвис остави покупките на плота и привлече Кити в мечешка прегръдка. Щом ги видя една до друга, с еднаквите червеникави коси и типичния за ирландците тен, Клеър си помисли, че са роднини, отдавна загубили следите си.

— Ти трябва да си прословутата Кити Сийгрейв, за която сме слушали толкова много. — Мейвис се отдръпна, щастливо усмихната. — Ако слушах Клеър, най-малко трябваше да можеш да ходиш по вода.

— Че аз почти успях. — Кити им разказа за наводнението в мазето и всички добре се посмяха.

Джери весело рече на Клеър:

— Тя е точно толкова приятна, колкото я описа.

— Ти сигурно си Джери. — Кити я прегърна. — Имам чувството, че се познаваме.

Очите на Джери бяха ясни и спокойни.

— Запознай се с по-малките ми деца — Анди и Джъстин. — Умишлено постави ударението на „по-малки“.

— Ти имаш ли деца? — намеси се Джъстин, без да крие надеждата в гласа си.

— Едно, но е само на три — отвърна Кити.

— А твоята чайна прилича ли на тази? — полюбопитства Анди.

— Идеята е същата — поясни Кити. — Всъщност точно това е тайната. Всеки клон си има свой облик.

Скоро вече си бърбеха като стари приятели. Кити ги размиваше с истории за редовните си клиенти. Мейвис си спомняше за Карсън Спрингс от момичешките си години. Джери им разказа за последните събития в манастира.

Много скоро Мейвис застана редом с Кити на плота, Анди белеше ябълки на масата, а Джъстин им махаше семките и ги режеше на парчета. Джери също си бе намерила полезно занимание и гладеше салфетките.

Тъкмо пълнеше парната ютия с вода, застанала на мивката, когато забеляза бележка, пхнатата под саксия с африкански теменужки. „С нетърпение очаквам големия ден. Обичам те. Обри“, прочете на глас тя и по бузите ѝ изби руменина.

— За мъж със стегнати куфари май не се е разбързал много-много — отбеляза сухо Мейвис.

— Каза, че ще дойде на мача в събота. — Джъстин се постара да прозвучи така, все едно не е кой знае какво, но един-единствен поглед към лицето му веднага го издаде: момчето се бе оглеждало твърде често, за да търси бащата, който все го нямаше.

— Което е много повече, отколкото мога да кажа за някои хора — измърмори Мейвис, която не понасяше много бившия съпруг на Джери.

Джери се врътна към нея.

— Какво?

— Той е точно твой тип. — Анди започна да изброява причините на пръсти. — Тайнствен, никога не е на разположение... поне до много скоро де. И никога, абсолютно никога няма да те отегчи. Да не говорим, че е луд по теб.

— Луд е съвсем подходяща дума — пошегува се Джери. — И представа си няма в какво се забърква. — Само че от сгъстяващата се по бузите ѝ руменина стана ясно, че е мислила по въпроса.

— Струва ми се, че има доста добра представа — отбеляза Клеър.

— Предлагам да гласуваме — обади се Кити, сякаш познаваше Джери цял живот. — Да вдигнат ръце тези, които са „за“.

Три ръце се вдигнаха. Единствено Кити, която все още не познаваше Обри, се въздържа. Клеър разбра, че са попаднали право в целта, когато Джери извика. Беше изгорила салфетката, която гладеше.

— Имам по-добра идея — каза тя. — Защо аз да не си гледам моята работа, а вие вашата?

— Което значи, че двамата със Саймън можем да избягаме, за да се оженим тайно — обади се Анди.

— Само през трупа ми — изсъска Мейвис в престорен ужас.

— Когато станеш на моите години и животът ти е напълно съсипан, можеш да правиш каквото си пожелаеш — обясни Джери.

Докато ги слушаше, Клеър потърси старата завист, която някога бе изпитвала, онази завист, която я тормозеше също като развален зъб. Но кой знае как бе изчезнала. Никога нямаше да бъде за Джери това, което бяха Анди и Джъстин, но тяхната връзка бе различна: те си я бяха избрали, както Лу и Мили бяха избрали нея.

„Само ако и мама, и татко възприемаха нещата по този начин.“ Усети как в гърдите ѝ нахлува тъга, но това бе по-скоро някаква лъжлива болка. Все още се надяваше да успеят да дойдат за откриването, но ако нямаше как... е, тогава те губеха.

— Знаете ли — обади се тя. — След по-малко от четирийсет и осем часа ще работим съвсем официално.

— Значи трябва да го отпразнуваме с по чашка. — Мейвис придърпа бутилката уиски, донесена за тортата. Свали шест чаши от шкафа и наля по няколко глътки във всяка, включително и за Джъстин.

— Да живее „Чай и съчувствие“ — веднага вдигна тост Кити.

— За вторите възможности. — Мейвис хвърли многозначителен поглед към Джери.

Джъстин отпи и се смръщи.

— Гадост!

— Свиква се с вкуса — заяви Анди от собствен опит.

Клеър огледа слънчевата кухня и познатите лица на хората, които обичаше. Нима се бе преместила само преди няколко месеца? Сякаш бяха минали безброй години. Бъдещето вече не я плашеше. Беше отправила огромно предизвикателство към съдбата с идването си тук, а ето какво стана. Всичко хубаво тепърва предстоеше.

— Нямаше да успея да се справя без помощта ви — каза тя, без да се обръща към някого специално.

— Глупости. Че за какво са семействата? — Мейвис пристъпи напред и я прегърна. Имаше лек дъх на уиски, но беше приятно — също като лекарство, което те кара да се почувстваш по-добре.

— Да не говорим за приятелите — обади се Кити.

— Направо ми се драйфа. — Анди издаде някакъв звук на гадене.

— Никоой да не мърда. — Джери бръкна в чантата за фотоапарат и без да обръща внимание на сумтенето и пъшкането на Анди и Джъстин, направи няколко снимки.

— Само да не изглеждам дебела — не спираше да мърмори Анди.

— За тази цел не ти е нужна снимка. — Джъстин изглеждаше доволен, че е успял да отбележи точка в своя полза.

— А вие двамата да престанете — скара им се Джери, макар да бе очевидно, че не е ядосана.

Клеър само се усмихваше. Вече си представяше на кое място в спалнята ще закачи снимката.

В неделя, деня на откриването, заваля за пръв път от седмици насам. Джери бе обляна в студена пот, докато се обличаше. „Точно днес ли намери да завали? Горката Клеър.“ Представи си огромното количество торти, пайове, сладкиши и сладки, а нямаше кой да ги изяде. Истината бе, че в Карсън Спрингс, където слънцето грееше почти през цялата година, един дъжд бе равносилен на мусон. Хората предпочитаха да си остават у дома, а тези, на които им се налагаше да излязат, притичваха до най-близката сушина, вдигнали яките си. Някой можеше и да се отбие, но бе по-вероятно да отложат посещението си за друг ден.

Чайната нямаше да фалира, но вятърът нямаше да издуе платната ѝ. А на Джери толкова много ѝ се искаше да има успех. Всички бяха инвестирали по нещо не само в начинанието и семейството им се бе сплотило, независимо от всичко. Спря за миг да нахлузва дънките и се усмихна, защото се сети колко малко неща бе разбирала като млада. Беше си въобразявала, че чудесата са видения на Светата майка, знамения от Господ... а ето че сега се радваше на чудесата от ежедневието: намирането на изгубената си дъщеря, старата ѝ приятелка си имаше бебе, бе я озарила нова любов, и то на най-неочаквано място.

Отново си помисли за Обри. Вдигна ръка към бузата си и усети, че гори. Вчера след мача — отборът на Джъстин спечели с хоумрън за финалния ининг — тя прекара вечерта на остров Верде, но този път се любиха по-различно. Въпреки че Обри бе винаги много внимателен и

грижовен, когато ръката му се задържа на бузата ѝ, тя усети някаква по-различна ласка, а устните му сякаш пиеха от нейните. Не ѝ бе казал, че я обича, но прошепнатите нежности го разкриваха. В един момент, без каквато и да е причина, тя избухна в сълзи. След това, сгушена до него, се унесе в сън с мисълта: „Бих могла да свикна с това.“

Намръщи се и вдигна ципа на дънките. Защо да не продължат както досега? Спомни си какво казваше баща ѝ: „Ако нещо не е счупено, защо ти е да го поправяш.“ Ако се поддадеше на призива на сърцето, щеше да рискува и да загуби нещо свършено.

Беше до вратата, когато дъждът внезапно спря. Застана на прага, вдигна поглед към синьото небе, което надничаше иззад облаците, и изрече с устни „благодаря“.

Анди и Финч бяха отишли по-рано. Всички се бяха предложили за доброволци. Момичетата щяха да сервират, а Джъстин и Несто да действат като уредници. Мейвис щеше да помага в кухнята. За Джери оставаше да доведе Сам и Иън. Сам, ясно защо, се страхуваше да кара, а Иън трябваше да се примири с ролята на навигатор, докато се оправеше.

Спря на алеята пред къщата им и забеляза Иън на верандата, прегърнал бебето. Усмихна се: малкият Джак се бе сгушил като новородено кенгуру на гърдите на баща си и двамата излъчваха задоволство. Иън ѝ махна и тя слезе.

Качи се на верандата и го поздрави с целувка по бузата.

— Обещай ми, че няма да му пробиваш ухото — пошегува се тя и подръпна сребърната обичка на ухото на Иън. Кимна към гипса, обвит в син найлон, всяко свободно местенце бе плътно изписано. — Май си имал добра компания. Има ли някой, който да не се е отбил?

Той целуна щръкналата по главата на Джак коса.

— Беше само като за начало. Иначе малкият е главната атракция.

Джери никога не си бе представяла, че ще изпита завист към най-добрата си приятелка, но щом погледна сините очи на бебето, усети прилив на... какво? Не беше копнеж, по-скоро лека тъга за миналото. Беше заради възможността да започне отначало и този път да направи всичко както трябва.

Сам бе облечена и готова, когато се показа. Джери я погледна във вталената копринена рокля и каза:

— Мразя те. Как е възможно да влезеш във форма толкова бързо?

— Много лесно. С прихлупване е. — Завъртя се, за да покаже на Джери връзките отзад. — Би ли взела това? — Посочи чантата с памперсите и започна да търси столчето за кола, като се провикна през рамо: — Вече бях забравила колко дреболии трябва да мъкна. Да тръгнеш някъде с бебе, е все едно да се подготвиш за пътешествие до Европа. — Въпреки това не звучеше ни най-малко притеснена, че на нейната възраст би било по-подходящо да прекара една ваканция в Европа.

Пристигнаха в чайната и откриха, че всички са в готовност... и много изнервени. Бе малко след десет и трийсет, а откриването бе насрочено за единайсет. Помещението блестеше от чистота след усилията, които Клеър и Кити бяха положили предишната вечер, а по витрините като бижута бяха подредени пайове, пухкави кифли, торти и кекчета, плодови пити и сладки. Ваза с жълти рози бе поставена на викторолата до вратата, а на всяка маса имаше тумбеста вазичка с клематис.

Мод Уикършъм, в бледолилава копринена рокля, по-подходяща за някой прием, се бе настанила на предната врата.

— Пропуснахте най-интересното — каза тя с блеснали очи.

— Включи се противопожарната аларма и пожарникарите направо изгаряха от желание да нахлуят — обясни Лора.

— Май им се искаше първи да опитат какво се предлага. — Алис в безупречен панталон и тюркоазно сако застана до сестра си. — Клеър ги прати да си ходят с цяла торба кифлички.

— Как е любимият ми внук? — Уес погъделичка бебето, което зяпна в почуда едрият брадат дядо. Може и да не искаше да чуе да има друго свое дете, но бе очарован от Джак. — Искаш ли аз да го взема? — попита той.

— Ако памперсът му трябва да се смени обаче, грижата си е твоя. — Иън се усмихна иронично, докато нежно подаваше Джак от седалката в колата. Уес не бе от най-грижовните бащи — прекалено зает да гради империя, — но сега, след като Иън сам бе станал баща, гледната му точка бе различна.

Джери завиждаше на Иън. Защо ли не можеше и тя да направи същото — да загърби миналото и да отправи поглед напред? „Приеми истината, ти си една лъжкиня.“ Винаги даваше кураж на приятелите си да скочат, а самата тя се дърпаше назад. Нищо чудно, че с Обри си

подхождаха толкова добре. И двамата бяха като осакатени в някои отношения.

Клеър надникна от кухнята и весело съобщи, че ако още едно нещо не стане както трябва, ще се гръмне, а пък Кити кротко бе застанала зад плота и украсяваше със захарни рози една торта. Мейвис обикаляше, за да провери дали захарниците на всички маси са пълни и дали салфетките са пъхнати в пръстените. Вчера си бе направила косата в „Шиър Дилайт“ и сега изглеждаше доста по-млада. Джери не си спомняше откога майка ѝ не е била толкова жизнена.

Малко преди единайсет хората започнаха да прииждат. Роуз и Олив Милър в рокли на цветя, сложили шапки, бяха придружени от русокосите внучки на Роуз. Подариха на Клеър истинска реликва от времето, когато кафенето „Блу Мун“ е било на баща им: портативен джубокс. След тях пристигнаха преподобният Григсби и дребничката му съпруга Еди, последвани от Кари Брамли, новата органистка.

Главната библиотекарка Вивиън Хикс се появи подръка с Том Кемп. Джери бе приятно изненадана: нямаше представа, че Том и Вивиън се срещат. Сега установи, че си подхождат изключително много: и двамата с остри черти, затворени и любознателни, готови да се изчервят от всичко. Когато Сам се приближи да ги поздрави, все едно че Том бе стар приятел на семейството, на Вивиън сякаш ѝ олекна.

Том надникна към бебето в ръцете на Уес.

— Каква косичка само!

Пухът, с който Джак се роди, сега бе пораснал на нежни къдри. Уес изглеждаше изключително горд, сякаш заслугата бе изцяло негова.

— Истински Карпентър.

— Струва ми се, че може и аз да имам нещо общо с цялата тази работа — обади се скромно Сам.

— Поздравления, Сам. Много е красив. — Вивиън, изглежда, доста се заинтересува, а Джери си спомни как бе защитила Сам, когато Маргъорит Мур се опита да я изолира миналата година. Кой знае? Може би скоро пък щяха да поздравяват Вивиън.

Мирна Макбрайд, от „Ласт Уърд“, донесе готварска книга на Клеър.

— Май няма да ти трябва — каза тя, оглеждайки витрината с нескрита наслада.

Клеър ѝ благодари.

Бившият съпруг на Мирна дойде няколко минути по-късно. Пери Макбрайд, с увиснали рамене и хлътнала брадичка, напомняше на Икабод Крейн. Дари на Клеър красиво илюстрирана книга с чайници. Джери забеляза, че хвърли доволен поглед към Мирна, преценил, че е подбрал по-подходящ подарък.

Лупе и Гилермо бяха следващите, хванали се за ръце като тийнейджъри — нищо, че бяха женени вече петдесет години, — в компанията на съсухрения ветеринар Док Хенри и едрия белобрад Ейвъри Луелин, който дори и да не бе в червено сако, пак приличаше на Дядо Коледа.

Когато Фран О'Брайън влетя със синовете си тийнейджъри, повечето от масите вече бяха заети. Момчетата се извисяваха над нея, но дребната червенокоса дама си даваше вид на звероукротител, който никога не отстъпва. Джери си спомни, че Фран бе ѝ казала, че този имот се продава.

— Идваш да провериш конкуренцията ли? — пошегува се тя и ги поведе към една маса.

— То вече е ясно, че съм го загазила. — Къдриците на Фран подскачаха от опашката като искри, докато оглеждаше витрината.

Дейвид Рибек дойде сам и обясни, че се е наложило жена му да се грижи за сина им. Джери реши, че има нещо друго. Носеше се слух, че бракът им е доста поразклатен. Мелъди Уайкоф твърдеше, че прекарвал доста време с Дилайла Симс, тъй като и двамата се увличали по литературата... а може и по други неща.

Моника Винсънт обаче привлече погледите и вниманието, когато пристигна в инвалидната си количка, натруфена в много пластове ефирна червена коприна. Чак след няколко минути Джери разбра, че е облечена в сари. И откога Моника бе започнала да се облича в носии? В сравнение с нея сестра ѝ Анна изглеждаше дори по-невзрачна от обикновено.

Мат се приближи, за да ги посрещне.

— Анна... Моника. Имахте ли проблем с изкачването по рампата?

— Ти ли си я правил? — Анна доста се разхубавяваше, когато се усмихваше.



— С тези две ръце. — Той вдигна длани, за да напомни на Моника, че все още не му е платила за свършената у тях работа.

Но дори и да помнеше, тя с нищо не го показа.

— Едно-две такива неща добре ще ми дойдат у дома. — Поколеба се достатъчно, за да схванат околните намека.

Без да ѝ обръща внимание, Мат попита Анна:

— Как е тръбата?

— Няма никакъв проблем. — Изчерви се и обясни на сестра си: — Под мивката течеше. Мат е толкова галантен. Той я оправи. — Анна очевидно говореше за къщата, където живееше с майка си.

— Много мило — отвърна неискрено Моника.

Джери ги настани на маса до прозореца, така че Моника да е на най-ярката светлина. Анна, седнала до нея, изведнъж придоби свеж вид и бледата ѝ кожа порозовя.

Когато Джери погледна към часовника, с изненада установи, че вече е станало обед. Къде беше Обри? Нима нещо е изникнало? Добре, че Джъстин, прекалено зает да пренася чинии напред-назад, още не бе забелязал. Последното, от което се нуждаеше синът ѝ, бе ново разочарование в живота. От друга страна, щеше да е доволна, ако Обри не дойдеше. Нима нещата нямаше да се разрешат, ако той си хванеше самолета и я спасеше от момента, в който трябваше да реши какво да прави.

Мисълта никак не я успокои.

Само след миг забрави за Обри, защото Кевин и Дарил буквално връхлетяха. Джери се стрелна към тях и прегърна брат си.

— Кевин! Започвах да се притеснявам, че няма да дойдете!

— Проблем с колата. Никога не се доверявай на скъпотия, дете уж всичко ѝ било наред. — Дарил намигна и тя се сети, че с Кевин бяха решили да отидат на миниваканция по крайбрежието.

Кевин отстъпи крачка, за да я огледа.

— Изглеждаш чудесно, Джер. Нов мъж ли има в живота ти?

— Ти като че ли не знаеш.

— Той още ли се прави на недостъпен... или вече е обратното?

— Отказвам да отговарям на такива компрометиращи въпроси — отвърна през смях тя. — Какво има тук? — Надникна в плика, който Кевин носеше.

— Ориенталски подправки. — В спортното сако на „Армани“ брат ѝ изпъкваше сред останалите, повечето в дънки. Огледа шумното препълнено помещение. — Къде е Клеър?

— В кухнята. Къде другаде?

— Ще видя дали има нужда от малко помощ. — Той вече сваляше сако и навиваше ръкавите. — Дарил ще забавлява дамите, докато ме няма. — Това си бе тяхна шега, че приятелят му, копие на Ал Пачино на младини, винаги привличаше дамите, дори и онези, които знаеха, че е гей.

Джери настаняваше една от младите майки, позната на Сам от курса за родилки, когато се появи отец Риърдън. Той помогна на Ема Петигрю с двете ѝ момченца, докато тя взимаше бебето от количката. Ема му благодари и използва възможността да го попита дали може да намине, за да обсъдят дните за кръщенето.

Джери го отведе настрани.

— Радвам се, че успя да дойдеш. — Чувстваше се поласкана, защото знаеше, че е прехвърлил обедната служба на приятеля си отец Хърли, който бе дошъл на гости от Сиатъл.

— Знаеш каква слабост имам. — Той погледна с копнеж изложените на витрината сладкиши.

— Запазих ти парче торта с уиски — прошепна му тя.

— Само ако обещаеш да го запазиш в тайна. — С искрици в очите погледна към Алтия Уърмли, президент на олтарното сдружение, която похапваше ягодова торта с бита сметана. — Ако Алтия дочуе, ще ме сполети съдбата на отец Кини. — Намекваше за предшественика си.

— Ще ти я донеса в непрозрачен плик — пошегува се тя, въпреки че сърцето ѝ се свиваше. Къде, по дяволите, е Обри?

Тъкмо бе изгубила всяка надежда, когато също толкова неочаквано, както спря и дъждът, той се появи на вратата. Присъстващите се извърнаха, вдигнаха глави. Все едно че се бе появил като дух от парата на чайниците. Причината не бе единствено, че е известен. Тържеството не можеше да започне, преди той да е пристигнал.

— Нямаш късмет — каза му тя, а сърцето ѝ изведнъж започна да блъска по-бързо от обикновено. — Току-що настаних хора на последната свободна маса.

Огледа се изумена. Откриването бе пожънало истински успех. Всички кифлички бяха свършили, оставаха само няколко пити — когато Кити изнесе тава с ябълково руло, току-що извадено от фурната, всичко изчезна за секунди. Джери се зачуди дали Клеър, която непрекъснато надничаше притеснено от кухнята, е разбрала. Едва ли. По-късно, когато измиеше и подредеше чиниите, щеше да се наслади на успеха.

— Нямам нищо против да поседна на терасата — каза той. — Ще дойдеш ли с мен?

Тя се поколеба, защото не искаше да изоставя поста си. Само че Сам, седнала наблизко с бебето в скута си, улови погледа ѝ и едва забележимо кимна, а Джери неохотно се подчини.

— Добре — съгласи се тя. — Само за няколко минути.

Ракитовите столове изскърцаха, когато се настаниха.

Шумотевницата звучеше толкова приятно. Джери забеляза, че грамофончетата, посадени само преди няколко седмици, вече са започнали да се катерят. Много скоро щеше да се наложи да ги подкастри.

— Много се радвам за Клеър — каза той. — Изглежда, всичко се получава точно както искаше.

— Не е само въпрос на късмет.

— Не, разбира се. Ти също имаш дял.

Джери се обърна към него изненадана.

— Че аз какво съм направила?

— Ако не бе отишла с нея да види майка си, нещата сигурно щяха да са доста по-различни.

— Тогава не мислех — каза тя и сви рамене. — Просто направих това, което трябваше, според мен.

— Говориш като майка. — Той се усмихна и взе ръката ѝ.

— Те изпратиха балони — продължи тя. — Можеш ли да повярваш! Имаше и картичка с надпис: „Много късмет от мама и татко“. Клеър се постара да не го покаже, но бе много наранена. Знаеш ли? Искане ми се да бяха дошли. Така ми се струва, че има нещо... недовършено.

— Като стана въпрос за недовършени неща — Обри стисна пръстите ѝ, — има нещо, което трябва да ти кажа.

Сърцето ѝ се сви. Онази нощ в болницата бе проявил благородство, а сега вече ставаше неспокоен. Забеляза го в очите му: имаше нужда да поеме по пътя си — или поне тя така си мислеше, — все едно че някаква врата се затръшна в лицето ѝ.

— Слушам те най-внимателно. — Постара се да говори небрежно, но не се получи.

Обри се поколеба, а бученето в ушите ѝ се усили. После той тихо продължи:

— Знам, още в началото си обещахме да не допускаме нещата да излязат от контрол. Приятели, които спят заедно, нали така. — Усмихна се. — Но снощи говорех напълно сериозно — време е да премислим.

Тя не се сдържа и се обади:

— Ами Изабел?

Когато отговори, погледът му бе ясен.

— Няма да давам обещания, които не мога да спазя — дори и да искам, няма да мога да я забравя. Има обаче разлика да тачиш паметта на даден човек, както вие странно се изразявате, и да му се посветиш. — Замълча и се вгледа в нея. — Ами ти, скъпа? Ще останеш ли за второ действие?

Джери усети как твърдата топка, в която се бе свило сърцето ѝ, се разтваря като пролетна пъпка.

— Винаги съм смятала, че има нещо благородно в това да нямаш нужда от мъж. Имах чувството, че заслужавам медал. — Устните ѝ се извиха в кисела усмивка.

— А би ли приела пръстен? — Обри извади от джоба си плюшена кутийка.

Джери я погледна и ръцете и вратът ѝ настръхнаха.

— Затова закъснях — продължи той. — Бях поръчал да ми го доставят с куриер от Лондон. — Отвори кутийката, съвършеният диамант разпръсна светлината и я накара да възкликне. — Беше на майка ми. Тя би искала да го носиш.

— Ами... ами Изабел? — В същия момент ѝ се прииска да си прехапе езика. Как можа да съсипе мига?

Ала лицето на Обри бе спокойно, погледът му — също.

— Истината е, че майка много не я одобряваше — каза той и сви рамене. — Така и не можах да разбера защо — може би двете си

приличаха прекалено много, — но теб, сигурен съм, щеше да те хареса. — Погледна я нежно. — Мама не притежаваше никакво чувство за хумор, но високо го ценеше у другите.

— Нищо умно не ми идва в главата точно сега. — Джери започна да трепери.

— В такъв случай не казвай нищо. — Обри плъзна пръстена на ръката ѝ. Изобщо не бяха учудени, че ѝ стана.

Джери протегна ръка и го огледа. Пръстенът просветваше, все едно излъчваше съобщение на морзовата азбука. Какво ли бе то? Гледа го дълго, докато най-сетне се предаде и послуша сърцето си. Думите се върнаха и тя заговори без усилие:

— Мразя големите сватби.

— И аз не ги обичам.

— Винаги остава възможността да прескочим до Вегас.

— Семейството ти никога няма да ни прости. — Семейство. О, Господи. Нима Обри имаше представа какво си навлича? Страховете ѝ тутакси се стопиха, когато той продължи: — Познавам един младеж, който ще бъде очарован да те отведе пред олтара.

— А Анди и Клеър ще ми бъдат шаферки.

— А Сам — кума.

— И ще държи бебе вместо букет. — Тя се разсмя.

„Ето, виждаш ли, не беше толкова трудно — си каза. — Просто поставяш единия крак пред другия. Преди да разбереш, и вече си стигнала целта.“ Стисна ръката на Обри и усети как я обзе спокойствие. Той не бе рицарят на бял кон. Тя сама се бе спасила... но бе опазила и нещо много важно: смелостта да обича отново.

Усмихна се на Обри през сълзи.

— Трябва да се върнем вътре. Ще се чудят какво правим.

— След малко — отвърна той.

За първи път не му възрази.

**Издание:**

Айлийн Гоудж. С вкус на мед  
Американска. Първо издание  
ИК „Унискорп“, София, 2004  
Редактор: Теменужка Петрова  
ISBN: 954-8456-84-2

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.